

Yêu em là điều tốt nhất anh đã làm

Contents

Yêu em là điều tốt nhất anh đã làm	1
1. Chương 01:tô Hiệp	2
2. Chương 02:cam Thảo	6
3. Chương 03:hoắc Hương	11
4. Chương 04:đường Phên	17
5. Chương 05:hoài Hương	22
6. Chương 06:qui Linh Cao	27
7. Chương 07:trung Mật	32
8. Chương 08:trầm Hương	37
9. Chương 09:tulip	43
10. Chương 10:đường Đỏ	49
11. Chương 11:toan Táo Nhân (táo Nhân)	60
12. Chương 12:bạch Vi	66
13. Chương 13:bạc Hà	73
14. Chương 14:khổ Đình	79
15. Chương 15:sơn Tra (quả Táo Gai)	85
16. Chương 16:hạnh Nhân	90
17. Chương 17:cát Hoa (hoa Sắn Dây)	95
18. Chương 18:ô Mai	101
19. Chương 19:kiều Mạch	107
20. Chương 20	113
21. Chương 21:bán Hạ	119
22. Chương 22:y Dĩ Nhân	124
23. Chương 23:long Nhân	130
24. Chương 24:lá Trúc	136
25. Chương 25:trần Bì	142
26. Chương 26: Đẳng Sâm	148
27. Chương 27: Đường Quy(kết)	155

Yêu em là điều tốt nhất anh đã làm

Giới thiệu

Trên thế giới này có hai loại cảm xúc được coi là lãng mạn: một loại gọi là đồng cam cộng khổ, loại kia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-la-dieu-tot-nhat-anh-da-lam>

1. Chương 01: tô Hiệp

Tô Hiệp, tính ôn, vị cay, công dụng tán hàn, thông hành khí huyết điều hòa vị gan, giống với tên của anh.

Gần đây bắt đầu mất ngủ.

Mất ngủ thường làm cho người ta mệt mỏi không chịu nổi, bởi vì khi ở trong màn đêm tĩnh lặng, đối mặt với thế giới bóng đen không tiếng động, chính mình sẽ phải tỉnh táo nhiều hơn so với ban ngày, xem xét mọi việc hình như cũng càng lý trí.

Sau khi tỉnh táo cùng lý trí, lại bị ai phát hiện, bản thân thường thường cách chân tướng cùng bản chất của mọi thứ gần đến vậy, việc này đối với thói quen làm đà điệu* của mọi người mà nói, ý nghĩa lại kinh hoàng cùng bất an. Ít nhất tôi cho là vậy.

(* thấy nguy hiểm đến thì muốn trốn tránh, như con đà điệu chạy thì nhanh lắm, song lúc quá sợ hãi, giống chim không biết bay ấy thường vùi đầu trong cát và nghĩ rằng tai họa đã qua)

Suy nghĩ qua đi, nghĩ về hiện tại, nghĩ về tương lai, nghĩ tới quan hệ giữa con người, nghĩ tới những hành động vì người khác, nghĩ lại sự ngây thơ đã qua, rồi nghĩ lại sự trưởng thành của hiện tại.

Dù sao, dù sao thì cũng không ngủ được, luôn muốn thời gian trôi đi có ý nghĩa một chút.

Rất nhiều cách suy nghĩ thường thường không có kết quả, hay nói cách khác, là nghĩ rồi cũng như không. Đối với bản thân là cố chấp suy nghĩ, rất nhiều cách nghĩ vướng mắc lẫn nhau, vướng mắc không rõ, không thể dùng sức lực thô bạo mà gỡ ra, càng gỡ chỉ càng rối, hơn nữa sẽ cho mình cảm thấy phiền thoái cùng đau đớn.

Cho nên, cách làm duy nhất chính là gặm nhấm “đồng tư vò” này, thêm nữa khoanh tay đứng nhìn.

Trầm Tích Phàm trợn tròn mắt, nghe tiếng đồng hồ tích tắc, cô đã buông tha cho sự vật lộn chống lại việc mất ngủ, để mắt mở to mà chấp nhận số phận, nhìn bóng đêm mờ mịt, suy nghĩ trăm chuyển ngàn hồi.

Xoay người thở dài, đã liên tục năm ngày rồi, còn tiếp diễn như vậy nữa sẽ bị phát điên mất, ban ngày căng thẳng như dây đàn, đến buổi tối vẫn không thoải mái nổi, công việc khách sạn vốn chính là một nghề cường độ cao, nhất là bản thân là giám đốc bộ phận Phòng, còn kéo dài như vậy không biết chính mình có thể thành nhân viên hy sinh vì nhiệm vụ hay không nữa.

Cô nghĩ đến công việc thì một nỗi phiền não không lý do ập tới: Thật sự không thể nói rõ cô thích hay là không với công việc như hiện tại, chính là cảm thấy lương đủ lo cơm ăn không lo đói; tuy rằng thời điểm tìm việc cũng không thiếu cách sử dụng quan hệ “cửa sau”, ba năm trôi qua thuận lợi leo lên chức giám đốc, ở hoàn cảnh người khác thấy là tiền, nhưng áp lực cũng lập tức mà kéo đến, hiện tại, lại vì công việc mà mất ngủ.

Cô ôm lấy chiếc gối đầu, nửa quỳ ở trên giường lên kế hoạch, ngày mai nghỉ ngơi, nhất định phải đi bệnh viện lấy một ít thuốc ngủ ha ha.

Khó khăn hỗn loạn mà ngủ, không biết thời gian qua bao lâu, cuộc điện thoại của lão mẹ gọi tới, cô thấy mới có hơn 7 giờ, khóc không ra nước mắt, khó khăn ngủ lại bị nháo tỉnh.

Trầm mẹ vẫn như cũ là cái điều luận điệu cũ rích, nói cằn nhằn liên miên: “Phàm Phàm, Vương A di cách vách muốn giới thiệu một tiểu tử cho mày, người ta từ nước ngoài về, người này ngoại hình không khá, nhưng có nhà có xe...”

Trầm Tích Phàm có chút cảm tức, giấc ngủ của cô chưa đủ liền tính tình siêu cấp bạo lực, cũng không quan tâm mọi việc, nổi giận dùng dùng quát: “Biển đi rửa biển, rửa lông xanh* con mẹ nó!” (*ám chỉ những người từ hải ngoại về)

Trầm mẹ hoảng sợ: “Phàm Phàm, mày còn chưa tỉnh ngủ?”

“Con căn bản chính là không ngủ nổi có được hay không, mẹ, con gần đây mất ngủ, muốn chết mất, để cho Dương A di lấy cho con ít thuốc an thần, còn tiếp tục như vậy nữa con gái nhà mẹ thật muốn biến thành bạch cốt tinh!”

Trầm mẹ trách cứ: “Thuốc ngủ sao có thể uống bậy, Phàm Phàm, nếu không mai mày đi khám Đông y xem? Dùng thuốc đông y điều trị một chút, dù sao hiện tại hiệu thuốc đều có thuốc sắc sẵn, lại không cần mày động tay, bỏ mày lần trước tiêu chảy chỉ uống hai thang liền khỏi...”

Cô cào cào mái tóc, khám đông y, có lẽ sẽ tốt, dù sao cùng lắm chính là tốn chút tiền, cô héo hon ngay cả giấc ngủ cũng không có, hiện tại cũng chỉ thừa tiền.

Trong phòng nội khoa đông y chờ nửa ngày cũng không có người, tòa nhà đông y lạnh lạnh mà thanh vắng, đối diện là một hiệu thuốc to, một loạt ô vuông nhỏ chỉnh tề sắp xếp, đây kín tốt, chỉ có một hai người qua lại như con thoi ở giữa. Cô nhớ tới bản thân mình mới trước đây ho khan, khi đó bị bà ngoại ôm tới một lão đông y cực nổi danh xem bệnh, chỉ cần uống ba thang thuốc liền bệnh đến thuốc trừ.

Bỗng nhiên, một y tá từ cửa bước đến, Trầm Tích Phàm vội vàng kêu lên: “Cô y tá, làm ơn cho hỏi một chút, bác sĩ ở chỗ này đâu?”

Y tá nhìn bệnh án của cô, thật có lỗi nói: “Cô à, thật không may, bác sĩ Hà vừa rồi tới phòng châm cứu, tôi hiện tại đi gọi anh ấy, phiền cô chờ một chút.”

Chỉ vừa mới nói, lại thấy một người con trai cao cao từ trong phòng bên cạnh đi ra, giúp đỡ một ông già, y tá chỉ chỉ vào Trầm Tích Phàm, hô: “Bác sĩ Hà, anh có bệnh nhân!”

Trầm Tích Phàm từ trước đến nay nghĩ tới làm Đông y đều là những ông lão tóc râu hoa râm, cô chỉ chưa thấy qua bác sĩ trẻ tuổi như vậy, còn ngoại hình đẹp trai như vậy—thật là rất tuần tú, cô mỗi ngày ở khách sạn tiếp đãi những hào môn quý tộc, nhân vật nổi tiếng tinh anh, người con trai này cũng có thể giống hình thức bên ngoài tới 90 %, chính là biểu tình thật sự lạnh như băng.

Cô có chút hối hận, trên mặt đôi mắt thâm quầng, cũng không trang điểm, tùy tiện mặc một thân áo sơ mi đơn giản quần bò—sớm biết thế này cô liền áo mũ chỉnh tề tới gặp vị soái ca* này. (* giai đẹp ())

“Bác sĩ hỏi : “Chỗ nào không thoải mái?”

Trầm Tích Phàm cảm giận nói: “Mất ngủ, liên tục năm ngày!”

Không ngờ bác sĩ nở nụ cười, phía trên má phải liền lập tức xuất hiện một cái má lúm đồng tiền nhỏ thật sâu: “Cái này chưa được tính là mất ngủ, chỉ có điều, trước kia cô không ngủ được đều không khỏe?”

Cô suy nghĩ một lúc, gật gật đầu: “Rất khó ngủ, dễ dàng tỉnh, tỉnh rồi về sau không ngủ được, gần đây chính là trắng đêm khó nhắm mắt”

Anh chỉ chỉ chiếc đệm tay: “Đưa tay tôi xem mạch một chút”

Ngón tay ấm áp tiếp xúc trên cổ tay lạnh lẽo của cô, cô có chút mất tự nhiên, tuy rằng biết bác sĩ đang xem bệnh, cô vẫn có chút hồi hộp, nhất là đối diện với khuôn mặt đẹp trai như vậy, cô thầm mong bác sĩ hẳn sẽ không bắt mạch ra được tiếng trái tim cô đang đập gia tốc đi.

Một lúc sau, bác sĩ rời tay ra, mở xem bệnh án, hỏi dường như đã có kết luận: “Thiên chất không đủ, tình trạng cho thấy có thương tổn, ưm, can thận âm hư, can dương thiên kháng, hỏa thịnh thần động, suy nghĩ quá mức, tổn thương tâm tì!”

Cô ngây ngẩn cả người, thì thào tự nói: “Nghiêm trọng như vậy, vừa tim lại vừa thận hư, bác sĩ, tôi còn có thể cứu chữa không?”

Bác sĩ hơi hơi kinh ngạc, lập tức cười giải thích: “Cô thể chất chính là hay ốm yếu, hơn nữa một ít chuyện phiền lòng, tâm hỏa trung thiêu, cô bình thường có phải hay vội vàng tức giận, phiền lòng ngủ không yên, mồm lỗ nhiệt, miệng khô lưỡi khô không?”

Trầm Tích Phàm nói thầm: “hic, như thần, đều bị anh nói trúng!”

Bác sĩ cúi đầu viết tên thuốc: “Cho cô trước dùng một tháng thuốc, đợt điều trị bệnh mất ngủ bình thường hơi dài, phải có kiên nhẫn, cuộc sống hàng ngày cần có quy luật, kiêng rượu và café, còn có ...” Anh ngừng đầu lên nhìn Trầm Tích Phàm liếc mắt một cái: “Con gái không cần tranh cường hao thắng, tâm tình phóng khoáng một chút, có thể đi học thử lớp Yoga linh tinh.”

“Nhưng thuốc có thể làm cho tôi buổi tối hôm ngủ được hay không, tôi đã khủng hoảng đến cùng cực rồi!”

Bác sĩ có chút không thể tin, nhưng vẫn thật kiên nhẫn trả lời: “Đi chạy ba vòng xung quanh bệnh viện, một nhanh sẽ tự nhiên ngủ ngon.”

Trầm Tích Phàm bị chặn họng, đành phải lúng ta lúng túng nhìn bác sĩ viết đơn thuốc, bỗng nhiên, cô thấy tấm thẻ trên ngực bác sĩ, có chút mơ hồ, tiến sát lại một chút, chỉ nhìn thấy ghi là bác sĩ chủ nhiệm, tên vẫn không rõ lắm, bác sĩ cảm giác được, nghi hoặc hỏi: “Tôi có cái gì kì quái sao?”

Trầm Tích Phàm có chút xấu hổ, vội vàng lắc đầu: “Không, tôi xem anh viết thuốc gì.”

Anh cười cười, chỉ vào đơn thuốc giải thích: “Hoàng liên, hoàng sâm ổn định tim, đương quy, sinh địa, thực được, táo nhân giúp tư âm dưỡng huyết, cam thảo cùng với trung, chao, trúc như thì đả thông úc hỏa, bách tử nhân, ngũ vị tử, dạ hợp tác dụng dương da an thần.”

Trầm Tích Phàm nhìn một lát cái hiểu cái không, vẫn đang trưng ra động tác gật gật đầu.

Bác sĩ hảo tâm: “Cầm đơn thuốc trực tiếp qua bên kia thanh toán, cô dùng thuốc sắc sẵn hả?” Ở trên đơn thuốc viết thêm hai chữ “Đại tiên” (thuốc sắc sẵn), chiều hôm nay 4 giờ tối trước quầy bán thuốc.”

Cô “vâng, vâng” trả lời, lấy lại bệnh án, rời khỏi phòng, đi ra ngoài, cô mới phát hiện thì ra trên đơn thuốc đã có chữ kí tên của anh – “Hà Tô Hiệp”, cô có chút tò mò, Tô Hiệp như thế nào nghe giống tên một loại thuốc Đông y ?

Giữa trưa, cô về nhà, liền nhận được điện thoại của mẹ: “Phàm Phàm, khám xong có bệnh, ừ, uống thuốc đông y à, được được được, nói với con một tin lớn nhá, buổi tối hôm nay...”

Trầm Tích Phàm lập tức ngắt lời: “Con cũng sẽ không đi xem cái gì mất, lão mẹ đại nhân mẹ quên đi!”

“Không phải, không phải là xem mắt” Trầm mẹ vội vàng giải thích: “Người trong nhà cùng nhau ăn một bữa cơm thôi, con xem con mỗi ngày bận công việc, đều đem bố mẹ mầy quăng đi đâu rồi, chúng ta hai thằng ở nhà đều sắp thành lão góa nhân!”

Hơi hơi có chút mềm lòng, đành phải lấp miệng đáp ứng: “Được rồi, được rồi, con biết rồi, chính là buổi chiều con còn phải đi lấy thuốc đông y.”

Trầm mẹ thừa thắng xông lên: “Được được, buổi tối 6 giờ gặp ở trước cửa Starbucks Đại Dương!”

Buổi chiều, Trầm Tích Phàm ngủ cực kì an ổn, không biết là dính cái tiên khí gì của Đông y, ngủ thẳng cẳng tới 5 giờ, cô tỉnh lại liền la to không ổn rồi, vội vàng vàng mặc quần áo, lái xe chạy thẳng hướng bệnh viện.

Mọi người trong phòng khám bệnh lần lần lượt lượt đi ra phía ngoài, chỉ có cô một người thẳng tới hiệu thuốc lớn, nhìn ánh đèn của cửa hiệu đã sắp tắt một nửa, cô có chút hối hận: “Ôi không, thuốc của tôi!”

May mà trên cửa sổ vẫn còn chưa hoàn toàn đóng, cô nhìn xung quanh khắp nơi, chính là không dám gọi thành tiếng, hóa đơn nắm chặt trên tay, gọi cũng không được, không gọi cũng chẳng xong, bỗng nhiên bác sĩ buổi sáng kia từ trong phòng chế thuốc đi ra, nhìn thấy cô, cười nói: “Đã chờ được cô, 5 rưỡi tan ca rồi!”

Trầm Tích Phàm thật muốn đâm đầu vào một ngăn tủ thuốc nhỏ mà tạ tội, nhưng cô thấy trên mặt bác sĩ đẹp trai cũng không có gì bất mãn, hơi hơi bớt đau khổ, bác sĩ đưa cho cô một gói thuốc, dặn: “Một ngày hai lần, ba ngày sau đến bắt mạch”.

Anh vừa nói đến, lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện, nhìn qua—thật trẻ a!

Cô lập tức liền hiểu được, nếu không bày ra bộ dáng lạnh lùng, ai tình nguyện cho một bác sĩ nhìn qua non nớt như thế này xem bệnh?

Trầm Tích Phàm đương nhiên đến muộn, còn mang theo một gói thuốc Đông y lớn, mặt không chút trang điểm đi tới, Trầm mẹ sau khi nhìn thấy một cái đập chụp lên trên đầu cô, cô hét lớn: “Con là bệnh nhân nha!”

Hôm nay đến nhà hàng, Trầm Tích Phàm không ngờ lão mẹ cuối cùng cũng thông suốt, không khen cơm nhà mỹ vị, còn muốn cô ăn đồ ăn Pháp. Ai ngờ trong chốc lát, liền nhìn thấy một vị A di gương mặt tươi cười!

“Tại sao còn có người khác? Lão bố đâu?” Khi quay đầu trở lại cô hỏi.

“Trường học bố mày có việc, cho nên tạm thời lỡ hẹn, bà bạn mẹ, nhà cô ấy ở gần đây. Đúng rồi, con cô ấy chờ một chút cũng đến” Trầm mẹ cả người lẫn vật cười đến vô hại.

Cô phải làm gì bây giờ?

Ngồi vào chỗ, lúc này một vị thanh niên ngồi xuống bên cạnh a di, đang hắt xì một tiếng thật to, thanh cổ họng. Cô nhũn mày, không quen nhất việc nhìn người khác nơi nơi khoe khoang, huống chi, bộ dạng của hắn thực không vương tử, mặt của hắn giống với con bạch mã bên cạnh vương tử hơn.

“Anh đã đợi lâu?” Cô hỏi một cách lễ phép.

Hắn ngẩng đầu, biểu tình biến đổi, có chút kinh ngạc, cô ngẫm vui vẻ, ta Trầm Tích Phàm chính là không cần trang điểm cũng là một đóa hoa!

“Đúng, tôi lập tức còn phải đi tham gia một buổi tiệc tối. Cô, nhỏ tuổi như vậy mà đã đi xem mắt?” Hắn ta dường như có chút dăm chiêu, nhưng cô lại thấy được trong mắt hắn một tia gì đó nhỏ mọn gọi là thanh cao hay gọi là khinh miệt.

Trầm Tích Phàm căn bản không thèm để ý đến hắn, kim cương vương lão ngũ có gì đặc biệt hơn người, bên trong nhà hàng một bên lớn tuổi một bên nhỏ tuổi, cô rầu rĩ cầm lấy dao đĩa chuyên tâm ăn gan ngỗng muối cùng chén hết đĩa bánh ngọt của mình.

“Bạch mã” có chút kinh ngạc, Trầm Tích Phàm cử chỉ tao nhã làm cho hắn lập tức sinh ra cảm giác tốt, bắt đầu chậm rãi mà nói, từ quan hệ mẹ con tán dóc tới tận vấn đề I-ran, cuối cùng nói “Cô thích cái gì?” chấm hết.

“Công việc nha!” Cô làm bộ nhẹ nhàng băng quơ, “hết cách, tôi là giám đốc khách sạn, quan hệ quần chúng!”

Hắn chẳng những không xấu hổ, còn đổi đề tài: “Ừ, công việc tốt, tôi cũng thích công việc...”

Trầm Tích Phàm vội vàng làm bộ xem menu: “Aizz, buổi tối còn có việc, mọi người ăn đi!”

Nói xong nghênh ngang mà đi.

Trầm mẹ tức chết khiếp, bà thật đúng là coi trọng tên “Bạch mã” thất bại này, vừa định gọi lại Trầm Tích Phàm, kết quả “Bạch mã” bật dậy đuổi theo.

“Cô Trầm!” “Bạch mã” hí kêu “ cô hãy hẹn hò với tôi đi!”

Khuôn mặt Trầm Tích Phàm bị dọa trắng bệch, lắc lắc đầu: “Thực xin lỗi, tôi bây giờ vẫn chưa có dự định ấy”

“Bạch mã” tử hởi tự trả lời, “Cô Trầm là người xinh đẹp, công việc lại tốt, nhất là rất có cá tính a, điểm này tôi thích thú nhất, phụ nữ nên kinh tế độc lập, làm chim nhỏ nép vào người khác thực phần cảm nhất...”

Trong lòng đã có dự định, cô rất muốn học máu, nhưng giả bộ điềm đạm đáng yêu: “Cám ơn anh, nhưng, tôi có bệnh!”

“Bạch mã” kinh ngạc: “Cô Trầm cô có bệnh gì, có nặng lắm không?”

“Bệnh phụ khoa!” cô giơ lên thuốc kia trong túi, “ Anh cũng biết làm khách sạn như chúng tôi việc này là một loại khó tránh khỏi....”

Nói còn chưa hết, “Bạch mã “ liền nhanh như chớp chạy mất, Trầm Tích Phàm đi được hai bước, chạy tới toilet, xem xung quanh không có người, vịn vào tường không thể ức chế nổi mà bật cười to...

Hết chương 1

P/s: Năm ngoái, bên mạng Trung Quốc có một anh “bác sĩ” soái ca nổi tiếng như cồn,”bác sĩ” để trong ngoặc kép là bởi vì theo như trên báo đưa tin như sau:

“Sau một thời gian lùng sục, cuối cùng dân mạng cũng khám phá ra “bác sĩ” là Trần Hòa Luân, cao 1m72, sinh năm 1989. Có điều, anh không phải là bác sĩ mà chỉ là cháu của ông chủ phòng khám, đến phụ giúp chú sau khi việc học đang dở.”

2. Chương 02:cam Thảo

Cam thảo, ngọt, ích khí bổ trung, thanh nhiệt giải độc, long đờm hết ho, giảm gấp cơn đau, điều hòa được tính.

Quả nhiên, Trầm Tích Phàm chân trước vào cửa sau lưng điện thoại liền vang lên, dùng ngón chân cũng đoán ra được là ai, cởi giày cao gót, miến cưỡng nằm trên giường, chờ điện thoại vang đến không kiên nhẫn nổi, cô mới đứng dậy mà tiếp.

Sau khi đứng dậy cô lập tức đem microphone đá rất xa, trong kia là đoạn chữ ầm lên: “Trầm Tích Phàm, mày cái thứ chết bầm này, mày nói, mày nói, mày có bệnh, tao thấy mày là đầu óc có bệnh, bệnh thần kinh!”

Cô thở dài, thành thật thừa nhận: “Đúng, là con có bệnh, bệnh thần kinh!”

Một bên Trầm bố đang khuyên: “ Được, được, mắng người nào chứ, con gái không nguyện ý đi xem mặt sẽ không đi, bà cần gì cả ngày chỉnh nó, nói không một sao? Con gái đều đã lớn, bà còn coi nó là đứa trẻ!”

Trầm mẹ phát cáu: “Tôi sai lầm sao a? Tôi không phải muốn nó tốt a, các người một già một trẻ cùng nhau trút giận, tôi hảo tâm làm chuyện xấu, tôi làm thế nào cũng không vừa ý các người, tôi ở cái nhà này còn có quyền lợi nói chuyện nữa không? Tôi còn là người sao?”

Trầm bố lập tức không nói ra tiếng, Trầm mẹ làm trầm trọng thêm: “Trầm Tích Phàm, tao nói cho mày biết, mày nhanh đưa Đái Hằng xú tiểu tử kia quên đi, đừng cả ngày tơ tưởng, mày cho mày là ai? Là Vương Bảo Xuyên* a?”

(*Vương Bảo Xuyên là nhân vật lịch sử đau khổ của Trung Quốc. Câu chuyện Tiết Bình Quý và Vương Bảo Xuyên là một câu chuyện dân gian, nói về mối tình cảm động giữa thái tử lưu lạc ngoài nhân gian Tiết Bình Quý và con gái thứ 3 của Tướng quốc là Vương Bảo Xuyên. Để đến với Tiết Bình Quý, Vương Bảo Xuyên chấp nhận đoạn tuyệt tình cha con với Tướng quốc, nhưng không ngờ một ngày sau khi thành hôn, Tiết Bình Quý đã phải xuất chinh đến Tây Lương, cô kiên trì chờ phu quân mỗi mùng 18 năm)

Không thể nói rõ một loại tư vị, cô cầm lấy microphone giải thích: “ Mẹ con đã sớm cùng anh ta không còn quan hệ gì, đừng nói nữa được không!”

“Tao không nói tới? Tao không nhắc tới thì mày cũng nhắc tới nó, tao nói cho mày biết, nhanh một chút tìm một thằng bạn trai, nếu không liền thành thành thật thật mà đi xem mặt, mày nếu làm chuyện như ngày hôm nay, mày tin hay không tao không nhận mày, đứa con gái vô tâm vô phế* này!”

(* không có lương tâm)

Trầm mẹ còn cầm giận trách mắng nửa ngày, mới ngắt điện thoại.

Trầm Tích Phàm sợ run một hồi, thở dài một hơi, đổ xuống giường, bắt đầu hâm nóng thuốc, từ trong lò vi sóng tỏa ra một mùi vị thuốc, chân thật ngọt lành, mang theo từ từ hương thơm ngọt ngào.

Cô dùng thìa ngoáy ngoáy một chút thử xem, có chút vị ngọt, hoàng sâm có thể số lượng không nhiều, vị ngọt của cam thảo, cung đại tảo nghe nói rằng đã át đi vị đắng, cô bịt cái mũi “ Hu la” đem một bát thuốc lên uống vào, đã vội vàng công toi dùng nước sôi súc miệng.

Mùi hương lưu lại còn quanh quẩn, sau vị đắng ngắt chính là hương vị cam thảo ngọt ngào, từ từ, cô cảm giác trên người nóng lên một chút, trong người bốc lên có một chút mơ màng buồn ngủ, mệt mỏi bao nhiêu ngày tích lũy tới hôm nay tuôn trào, tóm lại cô kê cao gối, liền ngọt ngào ngủ thiếp.

Ngày hôm sau tinh thần đi làm cao gấp trăm lần, cảm thấy bản thân mới vừa sống lại một cách chân chính. Mùa đông tới mau, không khí vẫn có chút ẩm đậm ẩm ướt, nhưng tâm tình của cô vô cùng tốt.

Trước tiên đi tới tòa nhà dạo một vòng, một mạch thuận lợi, sau đó cô từ cửa sau đi vào, liền nhìn thấy Đinh Duy phòng giám đốc, sắc mặt tiêu tụy, cô kì quái :“ Đinh Duy xảy ra chuyện gì vậy?”

Hắn lắc đầu: “ Chuyện nói ra lớn cũng không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, buổi tối ngày hôm qua, trong đại sảnh bỗng xông vào một người đàn ông, giữ chặt một vị khách nữ, bảo vệ lập tức đem hắn mang đi, nhưng vị khách nữ không nghe theo, không tha thứ, cô xem, làm khổ tới hơn nửa đêm, mới dễ dàng dẹp yên.”

Trầm Tích Phàm tràn đầy đồng cảm: “ Hoàn hảo tình huống phòng bên kia không sao, bằng không cho tôi mười cái đầu cũng không đủ phiền”

Cổ Nam Hoa Đình coi ra không phải là khách sạn xa hoa nhất trong thành phố, nhưng lại thắng ở điểm là nơi có Phòng ở cực đặc sắc. Phòng chia ra làm Cảnh các và Tân các. Cảnh các là phòng có phong cách mang hình thức Trung Hoa, căn hộ cùng biệt thự, Tân các còn lại là kiểu dáng Phương Tây.

Khó trách Trầm Tích Phàm áp lực lớn, cũng không phải không có nguyên nhân.

Lúc này bộ đàm vang lên, vừa nghe tiếng là thư kí tổng giám đốc: “ Tổng giám đốc muốn cô tới văn phòng của ngài”.

Trầm Tích Phàm có chút lo sợ bất an, Đinh Duy vui sướng khi thấy người gặp họa, nhìn cô: “Giữa trưa ăn nhiều một chút, giải tỏa một chút!”

Cô oán niệm: “Đình Duy, tin hay không tôi đi tìm vài tên lưu manh chuyên môn đến lôi lôi kéo kéo, anh như vậy có thể ăn bữa tối a!”

Trình Đông Thiên sớm ngồi tại văn phòng đợi cô, Trầm Tích Phàm gõ cửa đi vào, phát hiện giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng, bộ phận bảo vệ, bộ phận công trình đều ở đây, Trình tổng ý bảo cô ngồi xuống: “ Lần này đặc biệt gọi tới mọi người chính là nguyên nhân chuyện khách VIP đặt trước phòng, hy vọng mọi người trước tiên hiểu một chút.”

Thư kí đem tài liệu phát ra, cô cầm lấy bắt đầu tóm tắt một chút, thì ra là khách sạn phải tiếp đón khách VIP tham gia hội thảo về IT.

Trách không được giống trống khua chiêng như vậy, ra kẻ có tiền là đại gia.

Chính là đáng thương cho thân kinh suy nhược của cô, lại phải bị ép buộc.

Trên tài liệu viết: “Bộ phận Phòng có nhiệm vụ bố trí phòng, bộ phận Phòng cùng bộ phận Lễ tân vì liên hệ mật thiết nhất, nên bộ phận Phòng tùy thời từ bộ phận Lễ tân thu hoạch thông tin khách hàng vào ở, nắm chắc hồ sơ lí lịch của khách, tiếp nhận ý kiến tân khách, đối với khách VIP, phòng đặt trước đặc biệt phải lưu ý; đúng giờ kiểm tra tình trạng phòng; hỗ trợ giảm bớt áp lực đăng kí của khách vào ở cho bộ phận Lễ tân, các bộ phận sắp xếp trả lời đảm bảo an toàn sớm, nhân viên hoàn toàn chịu trách nhiệm việc trong bộ phận của mình, luôn luôn chú ý hệ thống máy tính trong các phòng, các loại phòng còn lại lập tức báo cho bộ phận Lễ tân, để cho bộ phận Lễ tân bất cứ lúc nào đối với việc luân chuyển tiến hành cùng điều chỉnh cho toàn diện. Hơn nữa, giúp đỡ bộ phận Nhà bếp, làm tốt việc đưa cơm tới phòng, kiểm kê bổ sung công việc thực phẩm đồ uống quán bar nhỏ của phòng, giảm bớt áp lực thật lớn của bữa sáng ngày tiếp theo, thời điểm thích hợp có thể cùng bộ phận Nhà bếp phối hợp, cho bộ phận mình ăn cơm tiến hành phân chia theo thời gian thỏa đáng”.

Cô thuận tay lật lật tài liệu, lần này khách VIP hình như rất nhiều, nhiệm vụ rất gian khổ, không khỏi ở trong lòng khóc than với thượng đế một chút, con mẹ nó!

Vẫn còn chưa hết đau khổ, liền thấy quản lí bộ phận Nhà bếp Hứa Hướng Nhã đẩy cửa tiến vào, ôm đống lớn tài liệu, tướng mạo phân phát tài liệu giống y như người bán hàng rong bên đường, “Nào, nào, nào, quay trở về từ từ mà nghiên cứu một chút, hợp tác vui vẻ”.

Cô lập tức càng trở nên xem thường.

Nhưng việc này lại không thể về nhà, ngồi ở trong văn phòng, viết bản kế hoạch, sửa sang lại các loại tài liệu, Trầm Tích Phàm day day huyết thái dương, nhớ tới thuốc đông y nằm ở trong phòng bếp, đành phải lúc cơm chiều trở về lấy.

Vừa quay trở lại, liền thấy giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng tới tìm cô, nói rằng một ông chủ Đoàn tham gia hội thảo IT đã đến, so với dự tính đến sớm một tuần.

Thật sự là người tính không bằng trời tính, cô trở lại văn phòng luống cuống tay chân tìm tài liệu, may mắn Lâm Triệu Tâm giúp đỡ một chút, người phụ trách bộ phận Nhà bếp lại vừa đúng là Hứa Hướng Nhã, liền đem thức ăn hạng nhất giao cho cô, trong khi bản thân cô chỉ phụ trách phòng cho khách.

Hôm nay, đã dẫn dò qua giám đốc Lễ tân cùng bảo vệ xử lý, đặt trước biệt thự Lan Thủy của Cảnh các. Cô lại lo lắng, tự mình đi xem xét một chút, kiểm tra vệ sinh cùng đồ dùng, kể cả trưởng nhóm đi cùng cũng đều lo lắng việc này, sợ có một chút sai lầm.

Hơn chín giờ một chút, ông chủ Đoàn theo cùng Trình tổng đi vào Cổ Nam Hoa Đình, Trầm Tích Phàm đứng ở một bên, tinh thần căng thẳng.

Đoàn Chân đối với bữa tối khá vừa lòng, liên tục nói vài câu tốt, còn lôi kéo cả Trình tổng tán gẫu việc nhà, nói là nhiều năm như vậy đều chưa từng ăn món điểm tâm quê hương, lần này cuối cùng cũng được như ý, Hứa Hướng Nhã của ả này coi như đã qua.

Sau khi dẫn ông ta tới khu biệt thự, ông chủ Đoàn có chút kinh ngạc: “Tổng giám đốc thật làm cho tôi nhiều bất ngờ, sâu sắc hiểu được thưởng thức của tôi nha!”

Trình tổng gọi Trầm Tích Phàm: “Đều là giám đốc bộ phận Phòng của chúng tôi sắp xếp, tôi cũng không có công lao!”

Đoàn Châu khen ngợi cô, tiếng quốc ngữ sứt sẹo: “Trầm giám đốc rất cẩn thận, tôi thực vừa lòng, phi thường vừa lòng!”.

Trầm Tích Phàm cẩn thận đem gói thuốc Đông y cắt ra, đổ vào cái bát bên trong đã đun nóng, bộ phận Nhà bếp đưa cơm chiều cùng bữa ăn khuya đến, cô hình như là lang thôn hủ yết*, ăn tới mức nghẹn vài thứ, lại bưng nhằm cái bát, không cẩn thận đem thuốc đông y làm thành nước uống, khiến cho cô một ngụm cơm cũng không thể không nuốt. (* ăn ngẫu nhiên như hổ đói)

Vẫn là mùi vị cam thảo kia, hương vị ngọt ngào, giống tâm tình của cô, tuy rằng một muốn đòi mạng, vẫn là thật vui vẻ.

Nhớ tới buổi tối còn phải sửa sang lại tài liệu, cô thuận tay cầm lấy một gói café hòa tan nhanh, lại nhớ bác sĩ dặn cô tránh café, vì thân thể của bản thân suy nghĩ, liền bỏ lại.

Cô bắt đầu có chút nhớ ngây ngốc tới vị bác sĩ đông y khi cười có má lúm đồng tiền kia, đối với cô cực kì kiên nhẫn, thuốc tốt như vậy cũng là công sức của anh một phần, cô có chút phần chần lại có chút u sầu, lấy lại tinh thần mười hai phần tiếp tục xem tài liệu.

Liên tục mấy ngày cũng có vài ông chủ tập đoàn cùng những vị khách cao cấp vào ở, may mà cũng không soi mói kĩ càng, thỏa mãn trong mọi tình cảnh, Trầm Tích Phàm sắp xếp cũng hợp lý, lấy được không ít lời khen tặng.

Đi uống thuốc đông y thành thói quen, phát hiện ra đã hết rồi, nhìn một chút lịch làm việc, hôm nay sẽ không còn khách VIP đến nữa, dọn dẹp một chút hạng mục công việc, lái xe tới bệnh viện lấy thuốc.

Tòa nhà Đông y vẫn như cũ lạnh lạnh mà thanh sáng, cô đảo mắt một cái liền thấy bác sĩ soái ca kia đang đi hướng hiệu thuốc, hỏi: “ Xuyên sơn giáp cùng quy bản giao có còn không?”

Bên kia hô: “ Vừa tới!”

Bỗng nhiên bác sĩ quay mặt lại, nhìn thấy cô hơi hơi kinh ngạc: “ Cô làm sao mà bây giờ mới tới lấy thuốc?”

“Tôi uống đến bây giờ mới hết a!” Trầm Tích Phàm cũng khó hiểu.

“Cô không thể một ngày uống một gói chứ?” tôi nhớ rõ đã viết đưa cho cô liều thuốc một ngày hai gói?”

“A—tôi đã quên!”

Bác sĩ có chút không thoải mái, dù sao gặp được bệnh nhân không nghe lời, tự cho là đúng bọn họ đều thực đau đầu, anh đánh giá Trầm Tích Phàm hỏi: “ Cô gần đây có phải bận rộn nhiều công việc hay không?”

Trầm Tích Phàm gật gật đầu: “ Mỗi ngày mỗi đêm phải để ý, khi ngủ đều lo lắng đề phòng, sợ có chuyện gì xảy ra.”

“Hiện tại giấc ngủ thế nào?”

“Tốt hơn nhiều!” Nói tới chỗ này Trầm Tích Phàm có chút hưng phấn “Tuy rằng vẫn có vẻ khó khăn để đi vào giấc ngủ, nhưng không hề bị nửa đêm tỉnh giấc”

Bác sĩ cười cười: “Vậy là tốt rồi, nhớ rõ một ngày hai gói, lượng nhỏ tác dụng hiển nhiên không rõ, lần khác đừng quên đến lấy thuốc”, rồi xoay người muốn đi.

Trầm Tích Phàm chần chờ một chút, vẫn là nhịn không được hỏi: “Bác sĩ Hà, Tô Hiệp là một loại thuốc Đông y phải không?”

Bác sĩ dừng lại bước chân, xoay người, anh cười rộ lên thật đẹp, bộ dáng trẻ tuổi, tao nhã bên trong ánh mắt còn chứa một tia buồn bình: “ Tô Hiệp, nói một cách chính xác là Tử Tô Hiệp, tính ôn, vị cay, công dụng tán hàn, thông hành khí huyết điều hòa vị gan. Đúng rồi thời điểm mùa đông có thể uống một chút thuốc nước gừng xanh Tô Hiệp, loại xanh nhạt mười lăm phút, sinh gừng, Tô Hiệp mười phút, nước nóng, với đường đỏ vị thích hợp, có thể trừ gió giải hàn, ôn phế khởi ho. Nếu không uống quen như trên, còn có thể nấu cháo Tô Hiệp.

Y tá đối diện gọi anh, anh cười cười, “Tôi đi trước, nếu có vấn đề gì thì khi tới lấy thuốc đều có thể hỏi tôi”.

Trầm Tích Phàm gãi gãi đầu, trong lòng mặc niệm, tôi muốn biết anh vì sao lại đặt một cái tên thuốc Đông y thôi.

Trở lại khách sạn, Hứa Hướng Nhã chạy tới căn phòng hướng cô oán giận: “ Cháo, có một phụ nữ rất phiền phức! Nói bít tết chúng ta làm không ngon, còn có tơ máu, rõ ràng chính cô ta muốn nửa phần tái!”

Trầm Tích Phàm cảm tức: “Đừng gọi tôi là cháo!”

Hứa Hướng Nhã thở dài: “ Không phải vì điều này oán giận với cô, chính là hôm nay tôi nhìn thấy khách VIP bên trong hình như có một người miệng cực kì soi mói, trong lúc nhất thời không có biện pháp, mới đến hỏi cô”

Trầm Tích Phàm cười rộ lên: “ Còn có cô tìm nhầm người...” cầm lấy tài liệu xem một chút, giật mình “ Nghiêm Hằng, Trung Vũ CEO, uhm,— tôi cũng không có thông tin về anh ta...”

Hứa Hướng Nhã làm bộ dáng ngất xỉu: “ Tôi vừa oán giận một chút mà thôi, công việc khó, lấy tiền lương càng khó, hầu hạ người khó càng thêm khó!”

Trầm Tích Phàm vầy vầy tài liệu: “Được được xem đi, tôi mà nói sai thì mất đầu”

Hứa Hướng Nhã “ Ha ha “ cười to “Vâng!”.

Năm ngày sau, “MT” Tổng tài Lăng Vũ Phàm vào ở. Trước đó Trình tổng luôn mải phân công, đây là khách VIP trong những loại VIP, trăm ngàn lần, nhất thiết không được chậm trễ. Lăng Vũ Phàm là Lăng gia tam thiếu gia, phụ trách lĩnh vực điện tử Lăng gia, sau lưng là toàn lực duy trì tập đoàn tài chính Lăng thị, “MT” tất yếu là mũi nhọn đầu rồng giới IT, Lăng Vũ Phàm người này cũng là có tài, tiến sĩ tin học Havard, thạc sĩ chuyên ngành kinh doanh.

Sau này cô mới biết được, người này có bao nhiêu khó khăn thu phục.

Không nói đến người này sinh ra yêu nghiệt như thế, cặp mắt kia hoa đào một mạch câu hồn người, quanh thân tỏa ra hơi thở tà mị, nếu không có vài năm tu vi, cô Trầm Tích Phàm chỉ sợ cũng không chống cự nổi từ trường cực đại.

Vị thiếu gia này rất nhiều quy củ, quả thực chính là làm cho người ta ứng phó không nổi, nhìn qua giống như cố ý vạch lá tìm sâu, đang ở phòng tổng thống của cảnh các, lại đổi sang biệt thự, không ngừng kêu ca thiết bị, vệ sinh, có lúc cô tức giận muốn cầm lấy cái chần bịt hần bí hơi mà chết cho xong.

Hơn nữa, hần hình như đối với bản thân cô không có thiện cảm, cô có thể cảm giác được, là cái loại cảm giác xa cách cùng khinh thường.

Một ngày cuối cùng, đó là Tổng tài Nghiêm Hằng của “Trung Vũ” vào ở, Trình tổng trước đó dặn dò—Nghiêm Hằng là người bạn tốt nhiều năm của con trai mình, hơn nữa cố ý hướng vào khách sạn này thành lập một bộ phận, cũng dự định ở Cổ Nam Hoa Đình vì sản phẩm mới mở hội nghị tuyên bố, đó là khách hàng lớn của Cổ Nam Hoa Đình, cũng là vạn lần không thể chậm trễ, sai sót.

Người khách này, tự mình có Trình Tổng tiếp đãi, cô cũng vì điều đó mà vui vẻ.

Cô đi xuống tầng hành chính, chuẩn bị đi thị sát kiểm tra định kì một chút khu biệt thự Cảnh các, đội nhiên đối diện một cô gái chạy qua, hô: “Giám đốc, không xong rồi!”

Cô nhận ra là tiểu Lí khu Phòng cao cấp, cảm thấy cả kinh, vội vàng hỏi rõ: “ Có chuyện gì sao?”

“ Có một vị khách quốc tế đột nhiên lưu tại trong phòng, trực ban Đình giám đốc đã qua, Trình tổng hiện tại chuẩn bị tiếp đãi khách, nói rằng để xếp qua xem thử.”

May mắn là người khách ngoại quốc này chỉ là đường trong máu qua thấp, tạm thời ngắt đi, mọi người tại hiện trường đều thở phào nhẹ nhõm, sau khi xử lý chu toàn sự việc này, Trần Tích Phàm đành phải từ tiền sảnh quay trở lại khu biệt thự.

Nhưng chính vào lúc ở tiền sảnh, cô thấy một chiếc xe bên đường dừng lại, hai người đi ra, một người là Trình tổng, một người khác hẳn chính là Nghiêm Hằng, cô vốn mang theo ánh mắt tò mò nhìn, kết quả là ngây ngẩn cả người, đứng ở trước đại sảnh, chân đều như chôn chặt không bước nổi nửa bước.

Nghiêm Hằng là ai? Hẳn là Dái Hằng!

Ba năm không gặp, anh trở nên trưởng thành hơn, nét ngây ngô rút bớt, khuôn mặt vẫn tuấn dật tiêu sái như vậy, mỗi cái gợn tay nhắc chân đều trở nên khí chất phi phàm, cùng với anh trước kia, không thể so sánh nổi.

Ba năm, thật sự có thể thay đổi nhiều điều đến thế.

Nghiêm Hằng là mối tình đầu của cô, chia tay nhau ba năm trước đây, sau đó mỗi người có tương lai riêng, thực lòng cô nghĩ đến có thể cả đời không còn gặp lại nhau, cuối cùng tại nơi đây tái kiến anh, cuộc sống của cô, có phải có chút châm chọc hay không?

Anh cũng nhìn chăm chú đến Trần Tích Phàm, ánh mắt một bên hơi hơi nheo lại, bốn mắt nhìn nhau, đầu cô “Ầm” một tiếng liền trống rỗng, Trình tổng một bên cuối cùng hình như cũng phát giác ra cái gì, nhìn Trần Tích Phàm, xem lại Nghiêm Hằng: “Đó là giám đốc bộ phận Phòng của chúng tôi, Trần giám đốc”

Ngữ khí của anh chần chờ, cũng không cố ý che giấu: “Chính là... cảm thấy nhìn có chút quen, chú Trình chúng ta đi trước đi.”

Thời điểm anh rời đi còn không quên nhìn Trần Tích Phàm liếc mắt một cái, sau đó vào thang máy, chờ cửa khép lại, hai người bọn họ lại bỏ lỡ nhau.

Trần Tích Phàm có loại tư vị lâu năm hỗn loạn, nhẹ nhàng thở dài một cái, xoay người đi tới khu biệt thự, cô thể nhưng lại không phát hiện ra Lâm Triệu Tâm đứng cách đó không xa trên cầu thang, khoe môi hơi động, bất đắc dĩ cười.

Hết chương 2

3. Chương 03:hoắc Hương

Hoắc hương –hương thơm biến loạn, chỉ là quá sâu cay, nhưng thuốc đắng dã tật.

Cơm nước xong, Trần Tích Phàm vốn tính đi ngủ sớm một chút xem,đem những hồi tưởng toàn bộ mọi thứ đáng chết vào giấc ngủ là xong, kết quả thấy trưởng nhóm một đường chạy chậm tới: “Trần giám đốc, đã xảy ra chuyện!”

Cô lập tức dựng thẳng lưng, hoàn toàn cảnh giác: “Có việc gì?”

“Khách biệt thự số 7 khu C trách cứ room service*!”

(* phục vụ phòng, mình để nguyên cho giống với nguyên bản)

Huyệt tái dương của cô vô cớ lại bắt đầu đau: “ Số 7 khu C, số 7 khu C, Lãng... cái gì kia à?”

Nhóm trưởng gật gật đầu.

“Đi xem”.

Bắt đầu buổi tối mùa đông cực lạnh, Trầm Tích Phàm chỉ mặc bộ đồ bình thường, vải dệt mỏng manh căn bản chịu không được lạnh, Khu C lại là nơi nước xanh, gió lớn càng lạnh, cô đông lạnh run rẩy, liên tục hắt xì vài cái.

Nhìn tới cửa biệt thự số 7 mở, Lăng Vũ Phàm tựa vào bên cửa, cúc áo sơ mi chỉ cài một cái, giấu nghĩa cái kính mắt, cúi đầu cười, đứng bên cạnh một nhân viên phục vụ, tóc hỗn độn, bả vai không ngừng co rúm, nhìn kỹ nước mắt đầy mặt, trang điểm đều đã mờ.

Đại khái có thể đoán phát sinh chuyện gì, nhưng vẫn phải trước mặt vị thiếu gia này giả dạng ngu ngốc, Trầm Tích Phàm thật cẩn thận hỏi: “Xin chào ngài, Lăng tiên sinh, xin hỏi ngài đối với room service của chúng tôi có chỗ nào không hài lòng?”

Lăng Vũ Phàm nheo lại đôi mắt hoa đào, đánh giá Trầm Tích Phàm, chậm chạp phun ra: “Room service của quý khách sạn hạng mục thật đúng là nhiều, tôi cũng không nghĩ tới còn bao gồm cả hạng mục... cùng khách lên giường?”

Cô có chút uất giận, vẫn là ngữ khí bình thản: “Lăng tiên sinh không ngại nói rõ ràng, chúng tôi có chỗ nào không đúng nhất định sửa lại!”

Hừ lạnh một tiếng: “Trầm giám đốc chẳng lẽ không nhìn thấy xảy ra chuyện gì sao?” Hắn không cài chặt, áo sơ mi bị gió thổi tung, lộ ra dáng người rắn chắc, tinh trắng.

Trầm Tích Phàm nhẫn nại tính khí mà giải thích: “Tôi nghĩ chuyện này nhất định là hiểu lầm, Lăng tiên sinh thật sự xin lỗi, tôi không để ý tới nhân viên của mình, khiến cho ngài một phiền toái lớn như vậy, mong ngài tha thứ!”

“Hiểu lầm? Làm sao có thể là hiểu lầm đây? Ha ha, Trầm giám đốc thật sự có thể nói truyện cười, tôi chỉ là muốn bữa ăn khuya, Room attendant* của các cô liền đem tôi như đồ ăn ngon, việc này giải thích như thế nào?”

(* người phục vụ)

Trong lòng Trầm Tích Phàm một trăm lần cũng không tin nhân viên phục vụ phòng chủ động hướng trên người hắn tấn công, trái với lương tâm cô nói: “Lăng tiên sinh, chúng tôi sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này, buổi sáng ngày mai sẽ cho anh một câu trả lời vừa lòng thuyết phục, để biểu đạt sự xin lỗi của chúng tôi, tôi sẽ cử người đưa tới thẻ khách quý, ngài còn có thể sử dụng sân golf lần tới, cũng miễn phí trở thành hội viên. Đối với hành động sơ sẩy tạo thành ngoài ý muốn của chúng tôi, mong ngài bỏ qua!”

Lăng Vũ Phàm nở nụ cười, tươi cười với Trầm Tích Phàm xem ra một nửa là khiêu khích một nửa là khinh thường, bỗng nhiên, hắn ép sát người vào Trầm Tích Phàm, thở ra hơi thở ái muội: “Việc kia Trầm giám đốc có nguyện ý hay không “tự mình” bồi thường tôi?”

Trầm Tích Phàm nhắm mắt làm ngơ, biểu tình như thường, hướng hắn cúi đầu: “Nếu Lăng tiên sinh không còn việc gì, tôi trước tiên xin cáo từ, đối với việc xử lý chuyện này, ngày mai chúng tôi sẽ thông báo cho ngài, chúc ngủ ngon!”

Lăng Vũ Phàm hơi sững sốt, đem kính mắt đeo lên, nghiêng ngẫm nhìn Trầm Tích Phàm liếc mắt một cái, phát hiện ánh mắt cô kiên định không sợ, hắn bỗng nhiên cảm thấy mới mẻ, nhìn người nhân viên phục vụ cùng trưởng nhóm một cái, đá cửa vào trong, cô thế này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba người cũng không lên tiếng, đã cách Khu C, đi lên đường nhỏ, Trầm Tích Phàm vội hỏi: “Rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Tiểu cô nương khóc nức nở: “Giám đốc, thật sự không phải em, chỉ là đưa bữa ăn khuya vào, kết quả hắn, hắn liền muốn em cùng hắn việc kia...”

Đôi mi thanh tú chớp lên: “Chỉ sợ không đơn giản như vậy đi? Là hắn chủ động, kết quả cô liền mắc câu, không nghĩ tới bị hắn cắn ngược, có phải hay không?”

Tiểu cô nương nói không thành tiếng, cắn môi còn muốn tranh cãi: “Trầm quản lí, em...”

Cô giận tái mặt nói: “ Muốn chủ động xin thôi hay là chúng tôi xa thải, tự mình quyết định đi!”

“Trầm giám đốc!” Mang theo tiếng khóc nức nở, tiểu cô nương cầu xin: “Van cầu chị không cần đuổi em đi, được không?”.

Cô bất đắc dĩ day day huyết thái dương, thanh âm nghe thấy có chút suy yếu: “Ngày mai tới phong kế toán thanh toán tiền lương, việc khác tôi không muốn nhiều lời, cô làm cho tôi thật thất vọng, bởi vì có đôi khi, cái sai của người vi phạm là cái sai trí mạng, một khi đã sai thì không có cơ hội sửa lại, tôi sẽ niệm tình nhận sai của cô mà không đề cập tới sự việc này, cô chủ động thôi việc là được rồi.”

Dừng lại một chút, cô thở dài: “ Chị Trương, chị trước tiên đi cùng cô ấy về, tôi đi chỗ khác xem xét, dừng để xảy ra chuyện gì nữa”.

Đi trên con đường nhỏ trong rừng cây cô suy nghĩ có chút rối loạn, nhớ rõ bản thân mình trước kia cũng bởi vì một sai lầm, bị hội học sinh cắt chức,lúc ấy cô chạy tới khóc lóc kể lể với Đái Hằng, Đái Hằng liền nói cho cô, có một ít sai lầm phạm phải vốn không có cơ hội sửa lại, cho nên tốt nhất chính là cả đời không cần phạm vào. Cô lúc ấy vẫn còn chưa thể lý giải, cô không hiểu, rõ ràng không phải là giết người, phóng hỏa, cướp bóc, tại sao lại không thể cho cô thêm một cơ hội nữa, hiện tại, cô liền hiểu được, Đái Hằng nói đúng vậy, theo nguyên tắc, sai lầm là điều không thể được tha thứ.

Đái Hằng, Nghiêm Hằng, trong tim cô lại buồn phiền, rầu rĩ, đành phải dựa vào ánh trăng, dời khỏi suy nghĩ của chính mình.

Vốn dĩ cô tính từ khu C chuyển sang khu F, sau đó quay trở lại khu A cùng khu B, nhưng nhớ tới người con trai ấy đang ở tại khu F3; ngay tại cửa khu F cô dừng bước, dặn quản lý trực ca giúp cô xem một chút, sau đó điện thoại báo cho cô.

Trong khi lơ đãng, cô hướng mắt tới khu F3, đèn đuốc sáng trưng, tình cảnh rất quen thuộc—Đái Hằng không thích đi tới phòng tự học, thư viện, mỗi khi ở kí túc xá tự học liền thích đem đèn toàn bộ bật lên, anh nói đây là thói quen nhiều năm của anh, nói trước đây mẹ không có ở nhà, bản thân sợ hãi, đem hết đèn trong nhà bật lên, mới cảm thấy an tâm.

Mà khi đó bản thân bỗng cảm thấy Đái Hằng chính là một ngọn đèn, ở bên cạnh anh, chính mình sẽ cảm thấy an tâm.

Ngày hôm sau, Trầm Tích Phàm liền cảm giác không thoải mái, cả người mềm nhũn nâng người liên tục không động đậy nổi.Khi mới bắt đầu sáng sớm,Lâm Triệu Thâm ngồi bên cạnh cô, thỉnh thoảng nhòm cô, lúc tan học, hẩn hỏi: “Tiểu Phàm, mặt cô tại sao mà đỏ thắm?”

Hứa Hường Nhã nghe vậy, cũng lại gần xem,sờ sờ cái trán của cô, kêu lên: “ Ai nha, Cháo, cô sốt rồi!”

Cuối cùng đến Trình tổng cũng kinh động,: “Trầm giám đốc đi tới bệnh viện trước xem sao, hôm nay không phải phụ trách”.

Cô thầm than xui xẻo,nhưng cũng không dám chậm trễ, về nhà đo một chút nhiệt độ cơ thể, không phải quá cao, 37 độ 6, cổ họng cũng không đau, càng không thể a- mi đan nhiễm trùng, cô từ nhỏ là số có bệnh, trong bệnh viện y tá, bác sĩ đều quen biết cô, sau khi lớn thể chất tốt hơn nhiều rồi, nhưng thường thường bị cảm mạo.

Vẫn ngoan ngoãn đi bệnh viện khám bệnh, không dám nói bản thân mình sốt, sợ bị làm bệnh nhân SARS cho đi cách li, đã đăng kí số thứ tự ở phòng khám bệnh khoa hô hấp, may mà người không nhiều lắm, lập tức tới lượt cô.

Cô có chút lo lắng: “Bác sĩ, tôi sẽ...sẽ không bị SARS chứ?”

Bác sĩ chủ nhiệm chắc chắn khẳng định nói cho cô: “Tuyệt đối không phải, chỉ là cảm lạnh, a-mi-đan không nhiễm trùng, lại không ho khan, chỉ sốt nhẹ, không cần phải tiêm, uống ít thuốc cảm là được rồi”.

Do do dự dự hỏi: “ Nhưng uống thuốc sẽ quá chậm hay không, tôi gần đây công việc rất bận!”

Lão bác sĩ đề nghị một cách hòa khí: “ Cô dùng thuốc Đông y chữa cảm, thì trị có vẻ nhanh hơn, nếu không thì cô đi đăng kí số thứ tự khoa nội Đông y xem?”.

Vẫn đi đăng kí số thứ tự khoa nội Đông y, chỉ là hôm nay tòa nhà Đông y người vô cùng nhiều, đều là những người chuẩn bị làm mẹ còn trẻ tuổi cùng các ông lão với bà lão, Trầm Tích Phàm đành phải đưa ra bệnh án đặt trên cái bàn phía trước , ngồi ở một bên, đợi gọi đến số của mình.

Phòng Đông y đối diện truyền đến từng trận mùi vị đắng chát, xen lẫn vài luồng khí nóng, vốn ngạt thở liền khiến cô càng thêm mê man mệt mỏi hoàn toàn, trên người càng nặng nề đến mức vô tri vô giác, trong lúc cô ngẩn ngơ, nhớ lại thời đại học khi bản thân có bệnh.

Lúc ấy chính mình vẫn là bảo bối của Đái Hằng, anh cực kì chiều cô, nghe theo cô, lo lắng cho cô, một cơn gió thổi đến cô sổ mũi, ho khan anh đều phải lo lắng nửa ngày, kết quả khi mùa đông năm thứ hai, bản thân mình thật sự bị cảm nặng.

Nhớ rõ mấy ngày ấy, Đái Hằng cũng bỏ học cùng cô đi bệnh viện truyền, nước thuốc lạnh lẽo đưa vào tĩnh mạch, làm cho cánh tay cô phát lạnh, Đái Hằng hay dùng bàn tay của chính mình làm ấm tay cô, cô liền dựa trên vai anh mà mê mê man man, giấc ngủ bập bõm, cầu cho nước thuốc chậm nhỏ giọt một chút; cô ăn không có khẩu vị, anh liền cho cô ở kí túc xá nấu cháo rau, sau đó dùng áo bông bọc lấy cô, từng thìa từng thìa ép cô ăn, mà chính anh đành phải ăn cơm thừa lạnh như băng của nhà ăn; khi anh dời đi, hôn môi cô, lời nói gần bó, một chút đều không để ý tới viruts cảm cúm sẽ lây sang anh.

Chỉ là sau này, anh không cần cô, cùng với người con gái khác bên nhau, bản thân cũng nắm không nổi trái tim anh. Ngày thứ hai cùng anh chia tay, bởi vì dầm mưa cả một ngày, cô lại vào viện, lần này không có một người quan tâm, cô đành phải một mình đóng tiền truyền nước, gửi tin nhắn cho Đái Hằng: “Em bệnh rồi, anh có thể đến thăm em không?”

Kết quả anh chỉ nhắn lại: “ Trầm Tích Phàm, chúng ta hiện tại một xíu quan hệ đều không còn rồi, tại sao em vẫn còn đối với anh làm phiền không chịu tỉnh?” Nước mắt cô từng giọt từng giọt, giọt nước đang truyền dịch ở trên tay, trong lòng mặc niệm, đúng vậy, mình hiện tại chỉ có một mình, một mình cũng phải cố gắng sống tiếp, chỉ là mình tại sao vẫn nhớ nhung như thế này, về khoảng thời gian sinh bệnh, về sự ấm áp của anh bên cạnh.

Trầm Tích Phàm cả một người ngây ngậy ngô ngô, chỉ nghe thấy bên tai có người gọi tên mình, cô mới đột nhiên mở to mắt, phát hiện khóe mắt đã hơi hơi ẩm ướt, cô quay đầu, hoảng sợ: “..... Bác sĩ Hà....”

Anh có chút ngạc nhiên, sau đó ngữ khí nhẹ nhàng cùng cô giải thích: “ Y tá đã nói “chào cô” vài lần rồi, mà không có người trả lời, hiện tại đã trưa rồi, đều không có người, tôi ra ngoài mới phát hiện cô ở đây, sao vậy ? sinh bệnh rồi?”

Cô hít hít cái mũi một lát: “Tôi sốt!”

Hà Tô Hiệp cười cười: “ Sốt liền khóc nè? Vào trong, tôi giúp cô khám một chút”.

Trầm Tích Phàm kinh ngạc nhìn bác sĩ, đứng lên, đi theo phía sau anh, bả vai anh rộng lớn, làm cho người ta cảm thấy thật tin cậy.

“Chỉ là đơn thuần sốt mà thôi” Hà Tô Hiệp an ủi cô: “ là viêm phổi điển hình, hiện tại có thể yên tâm rồi? Không thể lại khóc chứ?”

Cô cảm thấy bồn khoăn: “ Thật sự làm phiền anh, bác sĩ Hà”

“Không có việc gì, chẳng qua là ngoại cảm phát nhiệt, uống hai thang thuốc bắc là khỏi rồi”.

Trầm Tích Phàm thì thào tự nói: “Ngoại cảm phát nhiệt? Ma hoàng quế chi thang?”

Hà Tô Hiệp “Phụ...t” cười “Cô cũng không thể uống cái đó, cái đấy thuốc rất mạnh, càng ra mồ hôi thân thể cô ốm như vậy khẳng định không chịu nổi. Anh dùng một lát : “Cô làm sao mà biết có đơn thuốc này?”

Cô có chút ngượng ngùng: “Khi đi học trước kia tôi có nhận phiên dịch 1 tài liệu về đông y, lúc ấy tìm thật nhiều sách mới thấy được, tự nhiên có ấn tượng sâu sắc một chút.”

Hà Tô Hiệp lấy bút bắt đầu viết phương thuốc, vừa viết vừa đọc: “Hoa kim ngân, liên kiều, chao, bồ công anh, sài hồ, hoàng kỳ thì tránh gió; phục linh, hoắc hương, pháp bán hạ, gừng đại, táo đỏ, thế được rồi!”

Cô chỉ vào “Hoắc hương” nói, “Tôi đặc biệt thích tên này!”

Hà Tô Hiệp gật gật đầu: “Hoắc hương – hương thơm biến loạn, kích thích ăn uống dùng nôn, tác dụng giải cảm, dùng cho phát nhiệt ác hàn, làm ấm cơ thể; ngực, dạ dày hết khó chịu”.

Cô không biết nói tiếp như thế nào, đành phải gật đầu, cầm đơn thuốc chuẩn bị đi.

Hà Tô Hiệp gọi cô lại: “Cô còn sốt, như vậy đi, cô trước tiên đóng tiền, tôi tới hiệu thuốc mang cho cô thuốc sắc sẵn, sợ buổi chiều cô không muốn tới lấy, có thể đợi nửa tiếng không?”

Trầm Tích Phàm ngây ngẩn cả người, bác sĩ này tâm như thế nào mà tốt như vậy, chỉ biết nói lời cảm tạ một cách máy móc: “Thật sự làm phiền anh, bác sĩ Hà!”

Quả nhiên, hơn 30 phút sau, Hà Tô Hiệp cầm một gói thuốc đi ra, cô vừa sờ vẫn còn nóng bỏng, bác sĩ dặn: “Một ngày ba lần, liên tục hai ngày, đừng nhớ lầm nữa!”

Trầm Tích Phàm sàu mi khổ kiểm* :”Bác sĩ Hà, tôi sắp bị chìm trong thuốc Đông y rồi!”

(* mặt mày ủ dột, đăm chiêu)

Anh bày ra biểu tình “ Cô bệnh nhân này tại sao khó mở mang đầu óc như vậy” : “Cô uống cái này như đã nói, cái kia có thể không cần uống, nhưng nếu cô cảm thấy không đủ, hai loại thuốc cũng không công kích lẫn nhau!”

Cười một cách ngượng ngùng, Trầm Tích Phàm tin tưởng, trừ bỏ có đôi khi bác sĩ này thích “tạt nước” bên ngoài cô ra thì những mặt khác vẫn còn rất tốt.

Quay trở về đến nhà, lập tức lấy thuốc ra, vẫn còn nóng, đổ vào trong bát, ngửi thấy hơi hơi có hương vị cay nồng, nhưng rất thơm, cô nghĩ đến thuốc lần này giống lần trước có vị ngọt, liền không chuẩn bị tâm lý, uống một ngụm, lập tức muốn nhổ ra – thật sự phi thường đắng.

Cô đành phải cố nén ghê tởm, một hơi uống cho xong, dùng nước lọc súc mấy lần miệng, mới trở lại bình thường, lần này trong miệng là mùi vị mơ hồ, nhất định là hương vị của hoắc hương cùng gừng đại, nhưng lại nồng đậm cay cay, sau đó lại làm cho người ta cảm giác dư vị không dứt.

Tục ngữ nói thuốc đắng dã tật tốt cho bệnh, cô sốt không ra mồ hôi, lại bị thang thuốc đông y này làm cho xuất hiện, chỉ trong chốc lát, trên trán liền bắt đầu đổ mồ hôi, cô có chút vui sướng, bò lên giường, đắp chăn thật dày, ngả đầu liền ngủ.

Nửa đêm ra một thân mồ hôi, lại sờ cái trán, độ ẩm bình thường, trong lòng cô vui vẻ, thì thầm một tiếng, thuốc đông y thật hiệu nghiệm, sau đó lật người, tiếp tục ngủ.

Buổi sáng ngày thứ hai tỉnh dậy, thần thanh khí sảng, chỉ là trên áo ngủ toàn là mồ hôi, cô liền đi tắm rửa, lúc tắm được một nửa, tiếng chuông di động mãnh liệt kêu, cô không để ý tới, qua một lúc lâu, lại vang lên mấy lần.

Mặc quần áo đi ra, thì thấy là Hứa Hướng Nhã gọi tới, cô cười cười, không để ý, mở tủ lạnh lấy ra nước trái cây cùng trứng gà, nướng vài miếng bánh mì, đặt lên trên bàn, ánh mặt trời ấm áp, bắt đầu ăn bữa sáng.

Di động lại vang, cô chậm chậm ấn phím nghe, sau đó bên kia truyền đến âm thanh oán niệm của Hứa Hướng Nhã: “Cháo, cô nói Nghiêm Hằng rốt cuộc muốn ăn cái gì đây? Hối mấy lần những người ở đây nhưng cũng không có ý kiến, tôi đành phải tìm đến cô.”

Cô sững sốt, bánh mì đang ngậm rơi xuống, Hứa Hướng Nhã vẫn ở đầu bên kia bắt bình: “ Nếu không tôi đã mua ít thức ăn cho chó đi tính toán với anh ta cho rồi, buổi sáng hôm nay lúc đưa bữa sáng, nhân viên phục vụ nói anh ta nhìn đến bữa sáng rồi nhũn mảy, chỉ ăn mấy miếng rồi không động vào nữa.”

Đái Hằng cực kì kén ăn, Trầm Tích Phàm biết việc này, cô hỏi: “ Cô buổi sáng đều chuẩn bị cái gì?”

“Trứng ốp lếp, bánh mì lúa mạch, sữa chân giò hun khói mút hoa quả loãng”

Cô thở dài: “ Trứng ốp lếp phải tám phần chín, giữ lại đường tâm, bánh mì lúa mạch đổi thành bánh mì sữa; mút hoa quả loãng, anh ta chỉ ăn mút hoa quả làm từ quả sơ ri màu trắng thôi, sữa phải ấm, tốt nhất là hãng Mộng Ngưu hoặc Elie, chân giò hun khói thì đổi thành khoai tây”

Hứa Hường Nhã hít một hơi: “Thực, con mẹ nó khó tính!” Cô ta lại tò mò: “Cháo, cô làm sao mà biết nhiều như vậy a? Trên tài liệu rõ ràng không có?”

Không thể nói rõ là loại tư vị gì, Trầm Tích Phàm đành nói dối: “Tôi ngày hôm qua vừa tìm được, khi đi làm nhắc cho cô một chút.”

Hứa Hường Nhã than thở: “ Cô tốt nhất sớm đến đây một chút, vị đại gia miệng mèo này vẫn phải đợi cô vì hân mà chuẩn bị đồ ăn đấy!”

Trở lại khách sạn, Trưởng ca của Cảnh các tới báo cáo: “Trầm giám đốc, sự việc tối hôm qua đã xử lí tốt rồi, chỉ là Lăng tiên sinh mới sáng đã tới “Khai Bác” họp rồi.”

Cô day day huyết thái dương của mình theo thói quen,: “Được rồi, buổi tối mang thẻ khách quý chuẩn bị như thế nào cho tốt, cùng tôi đi sang bên đó nói cho rõ ràng” dừng một chút “ Trình tổng biết chuyện này chưa?”

“ Đã báo lên rồi, Trình tổng đồng ý với cách xử lí phương án, đồng thời để toàn bộ nhân viên lấy đây làm bài học”.

Sau đó Hứa Hường Nhã đến tìm cô, than thở: “ Đầu năm nay làm việc mệt mỏi, mệnh của chúng ta đều là hầu hạ người, nếu sống ở cổ đại, tôi chính là mệnh nô tài, chủ tử bảo đi hướng đông không dám đi hướng tây...”

Trầm Tích Phàm cầm lấy ly trà: “ Ít nói nhảm đi, chỉ nghe là tốt rồi, anh ta chỉ ăn thịt nạc, thịt lợn cùng thịt bò, thịt gà bình thường; thích ăn cháo, nhất là cháo chính tông Quảng Đông; rất ít ăn cay, nhưng với lẩu thì cực thích lẩu cay tê của Trùng Khánh*;Thích uống canh bổ các loại nấm cùng thuốc đông y hầm chung; thích ăn hải sản, nhưng không khoái ăn cá; Thích ăn điểm tâm nhỏ kiểu dáng Tây Âu, nhất là bánh ngọt pho mát; thực đơn hôm nay lấy món ăn Giang Tô, Chiết Giang làm chủ, canh phối hợp hầm với thực phẩm, ngọt một chút dùng bột sắn, bữa ăn khuya là cháo gà xé cùng một ít món khai vị nhỏ.”

(*Về các món ăn của Trùng Khánh, người Trùng Khánh thích các món ăn cay tê là chính, họ rất thích ăn lẩu. Đến du ngoạn tại Trùng Khánh mà không nếm thử món lẩu cay tê của Trùng Khánh thì thật là một điều đáng tiếc. Khi ngồi ăn, chỉ thấy nồi nước nhúng màu mỡ đỏ, có ớt, hoa tiêu. Còn thức nhúng thì có tới mấy trăm loại như: Sách bò, lươn, cá hổ, các loại rau, nấm, v.v...)

Hứa Hường Nhã sợ hãi than: “ Cháo, cô thật lợi hại, cái chức quản lí nhà bếp này nên để cho cô làm a!” cô ta cầm laptop, vội vàng chạy đi, miệng còn kêu : “ Nhanh, nhanh , nhanh, tôi đi đây!”.

Trầm Tích Phàm cười khanh khách, bản thân lợi hại ở đâu đây, ở cùng Nghiêm Hằng 3 năm, tự nhiên quen thuộc khẩu vị của anh, anh ta là người thích ăn, nhưng cực kì khó tính, chính mình từng vì anh rửa tay nấu canh, thế nào có thể không biết những điều anh thích hay ghét chứ.

Trong miệng có loại vị đắng và cay cay, có lẽ là mùi vị của hoắc hương, cô đã uống khá nhiều nước, vẫn cảm nhận được vị sâu cay, đắng ngắt.

Buổi trưa Nghiêm Hằng đi ăn, phát hiện khách sạn vì anh những món ăn chuẩn bị cực vừa miệng, liền khen Hứa Hường Nhã, cô ngưỡng ngừng, giải thích với anh: “Nghiêm tiên sinh, may nhờ có Trầm giám đốc bộ phận Phòng, ngài nên cảm ơn cô ấy!”

Dùng lại đôi đũa, Nghiêm Hằng giạt mình, đứng vậy, trên thế giới này, trừ mẹ của anh ra, vẫn còn có ai đó hiểu rõ khẩu vị của bản thân như thế này, anh đối với đồ ăn cực khó tính, mặc dù như vậy, Trầm tích Phàm

vẫn kiên nhẫn vì anh nấu cơm, anh không thích ăn, cô cũng từ trước tới giờ không oán trách, luôn nói tài nấu nướng của bản thân chưa tinh, nhưng tại sao cho tới tận khi anh rời xa cô thật lâu về sau, mới biết cô có bao nhiêu điều tốt đẹp.

Hết chương 3

4. Chương 04: đường Phèn

Đường phèn – bổ trung ích khí, điều hòa dạ dày lợi phổi, cùng nấu lẫn với hạt sen, long nhãn, trong miệng lưu hương.

Bởi vì nguyên nhân công việc, Trầm Tích Phàm cả ngày dán mắt ở khách sạn, trong phòng làm việc của cô suốt ngày tràn ngập một mùi vị của thuốc Đông y, Lâm Triệu Tâm mỗi khi đi qua đều phải kêu: “ Trầm đại tiên, cô lại luyện đan?”

Hứa Hường Nhã tới là tò mò: “ Cháo, cô mỗi ngày uống thuốc Đông y làm gì? Đến thời kì mãn kinh à?”

Trầm Tích Phàm nhú mày: “ Tôi nếu là thời kì mãn kinh thì cô sắp xuống mồ rồi, tôi đang uống thuốc ngoại cảm phong hàn!”

Hứa Hường Nhã làm bộ sợ hãi than: “ Oa, ngoại cảm phong hàn, cô thật chuyên nghiệp nha!”

“Chuyên nghiệp cũng không phải tôi, là cái vị bác sĩ đẹp trai kia” cô thốt ra, trong đầu liền tự nhiên xuất hiện hình ảnh Hà Tô Hiệp cười rộ lên bên phải có má lúm đồng tiền nhỏ.

Ai ngờ lỗi tai Hứa Hường Nhã rất thính, lập tức bát quái*: “ Soái ca ? Bác sĩ, ai vậy? chẳng nhẽ, Cháo, cô có mùa xuân* rồi? Oa, tình tiết đồng phục a, bác sĩ a, áo dài trắng a, thật chuyên nghiệp a!”

(*bát quái: buồn chuyện

*mùa xuân: ở đây ý chỉ người yêu)

Trầm Tích Phàm liếc cô ta một cái: “Cô trình độ hoa mắt, si mê cũng thật chuyên nghiệp!” lấy ra một gói thuốc bắc, ở trước mặt Hường Nhã lắc lắc: “ Xem đây, giá phải trả cho bác sĩ soái ca chính là một việc nặng nề, vui vẻ trong chốc lát sau đó liền đau khổ triền miên!”

Hứa Hường Nhã bĩu môi: “ Không sao cả, tôi làm bộ có bệnh, sau đó khám xong rồi dời đi, kê thuốc cho tôi liền ném, dù sao ý của bệnh nhân không ở trên thuốc, để ý bác sĩ soái ca cũng... !”

Chị Trương chủ nhiệm Phòng gọi: “ Trầm giám đốc, Lăng tiên sinh đã trở lại, muốn hiện tại đi luôn hay không?”

Cô lắc đầu: “ Hiện tại người ta khẳng định còn vội vàng đi tắm, ăn cơm, đợi đến lúc 7 giờ tối chị tới tìm tôi, lúc đó anh ta đã ăn xong cơm, lại không phải làm việc, dù sao chúng ta cũng không dự định làm phiền người ta.”

Hứa Hường Nhã đột nhiên ghé sát vào: “ Cháo, cái tên họ Lăng họa thủy* kia thật ra cũng rất đẹp, chẳng qua vừa thấy đã biết không đáng hoàng, không bằng Nghiêm Hằng đứng đắn, tôi thấy hần trên tạp trí giải trí xuất hiện còn nhiều hơn so với trên sách báo điện tử!”

(*họa thủy: ý chỉ kẻ gây tai họa)

Trầm Tích Phàm tò mò: “ Cái tên kia có phải đã tìm đến cô làm phiền hay không?”

“Không có a!” Hứa Hường Nhã ghé gần lại bát thuốc đông y ngửi một chút “ Thật khó ngửi , Lăng họa thủy lại không giống Nghiêm Hằng khó tính như vậy, ngược lại thường xuyên hướng về phía tiểu nữ sinh chúng ta phóng điện, đúng là làm cho tôi vừa yêu vừa giận a!”

Trầm Tích Phàm khó chịu, liền kề vào bát miệng to uống thuốc, nhìn thấy Hứa Hướng Nhã trợn mắt há hốc mồm, tán thưởng: “ Nhân tài! Tài tử! Trầm tài tử!”.

Buổi chiều đang nghỉ ngơi, đột nhiên có điện thoại của Trầm bố, cô cảm thấy ngoài ý muốn, vừa nghe thì bên kia chính là cái giọng Trầm bố đáng thương, khổ sở: “Phàm Phàm, mẹ con có phải đến cái kì gì gì rồi hay không, tính tình vừa thối lại vừa ngang ngược?”

“Triệu chứng tổng hợp thời kì tiền mãn kinh?”

Trầm ba bên kia điên cuồng gật đầu: “ Đúng đúng đúng, chính là cái cái triệu chứng cái gì này, bố hiện tại ở nhà tưởng như đã thành bản nông xuống trung nông*; mỗi ngày bị mẹ con ức hiếp, nói bà ấy hai câu, liền oán giận, bố nói một câu liền cãi lại mười câu, còn để cho bố nói chuyện nữa hay không? Thật ra đều là mẹ con, một người nói nhiều nhất!”

(*là một chính sách của Mao Trạch Đông những năm 1955, việc hợp tác xã hóa biến những người từ bản nông thành tầng lớp trung nông, ở đây ý nói trước kia Trầm mẹ là tầng lớp dưới =)) giờ bỗng cải biến lên tầng lớp trên)

Trầm Tích Phàm đành phải an ủi bố: “ Bố, bố cũng không phải không biết tính tình của mẹ, vốn dĩ đã không tốt, kết quả đến thời kì mãn kinh, kích thích phân bố hỗn loạn lại càng táo bạo, bố đại nhân cùng mẹ chiến tranh lạnh, mềm yếu chống cự, kháng chiến tám năm, kinh nghiệm Đảng cộng sản Trung Quốc ba năm nói cho chúng ta biết— kiên trì chính là thắng lợi!”

“Có tác dụng sao?” Trầm bố do dự một chút.

Cô lời thề son sắt cam đoan: “ Như con nói mà vô dụng thì con đến cãi lại, trong cái nhà này không chỉ có giọng con và mẹ hợp lại, hôm khác con về nhà khuyên nhủ mẹ, hiện tại công việc cực kì bận, con đều ở tại khách sạn, bố đại nhân trước hết chịu đựng”

Trầm bố lại dặn dò vài câu mới ngắt điện thoại, cô thở dài, cô cũng rất muốn ngăn cản tính tình thậm tệ của lão mẹ, cùng đánh tan cái ý tưởng nơi nơi sắp xếp xem mặt cho cô.

Vừa qua 7 giờ, cô liền đi tìm Lăng Vũ Phàm, lần này cô mặc thêm một bộ quần áo, tin tưởng, vì hấn lại bị cảm lạnh một lần nữa thật không đáng, có muốn cảm cũng là vì bác sĩ soái ca kia cảm một lần.

Cô gõ cửa hơn nửa ngày, mới có người trả lời, Lăng Vũ Phàm đeo kính trên mắt, mặc áo lông thật dày, nói chuyện có chút không kiên nhẫn: “ Trầm giám đốc chuyện gì? Chẳng lẽ lần này là cô “ tự mình” bởi thường tôi?”

Sắc mặt hần có chút nhợt nhạt, nhưng hơi hơi lộ ra sắc hồng bệnh trạng, hơn nữa kính mắt vàng đem điện lực của hần giảm xuống nhỏ đi hơn phân nửa, xem qua không giống đào hoa tinh, mà giống mặt người dạ thú.

Căn bản không để ý Lăng Vũ Phàm khiêu khích, cô nói rõ nguyên nhân mình tới một cách công thức, lời vẫn còn chưa nói xong, đột nhiên Lăng Vũ Phàm túm chặt lấy tay của cô lại, cô hoảng sợ, giấy dựa buông ra, hơi hơi cúi người: “Lăng tiên sinh, xin tự trọng, tôi trước cáo từ!”

Lăng Vũ Phàm cười cười: “ Đùa cô chơi thôi, cô vẫn còn chưa có cái ngoại hình, tới mức có thể để tôi tìm lòng không nổi đâu!”.

Hung hăng lườm hần một cái: “Lăng tiên sinh, chúc ngủ ngon!” lập tức bỏ đi đầu cũng không quay lại; từ phía sau truyền đến tiếng cười to của Lăng Vũ Phàm tới mức không thể kìm nén.

Ra khỏi khu C, Trầm Tích Phàm buồn bực, xoa xoa tay không ngừng, đột nhiên, cô có chút kinh ngạc, mới vừa nãy lúc Lăng họa thủy túm lấy cô trong lòng bàn tay hần nóng nũng, nhớ lại một chút hình như sắc mặt của hần hôm nay cũng không bình thường, đoán chừng cũng là bị cảm lạnh.

Cô âm thầm vui vẻ, chơi người tắt bị người chơi lại, ông trời từ trước đến giờ vẫn công bằng, Lăng họa thủy, anh cứ an tâm giẫm lên vết xe đổ của Trầm Tích Phàm tôi đi, đương nhiên, cô trấn an lại suy nghĩ tà ác

của chính mình, đây cũng là ông trời trừng phạt anh đối với cái thói trăng hoa đông đảo chị em phụ nữ, Lãng họa thủy, anh nên cảm thấy mỹ mãn mới phải.

Cô ngủ no nê một buổi tối, lúc làm việc chuẩn bị phần chần tinh thần, thì một chân trời tai họa bất ngờ ập tới, lão mẹ không biết lại từ đâu kéo ra một con bạch mã, dẫn cô tới nay đi giám định .

Mới sáng sớm, Trầm Tích Phàm liên tục không tập trung tinh thần, ghi lại vài chữ ít ỏi, tiếp đó chính là hai chữ lớn “ Bá Nhạc*” mà hiểu bài, cô quay trở lại phòng làm việc hoảng sợ: “ Tại sao không có vương tử cho tôi thưởng thức một chút, tôi cần không phải hắc mã, muốn cũng không phải bạch mã, tôi không làm Bá Nhạc, ai làm Bá Nhạc đây!”

(*Bá Nhạc : chuyên gia giám định ngựa thời nhà Chu, Trung Quốc, truyện kể có con thiên lý mã (ngựa hay) mà không được ai coi trọng, chỉ có Bá Nhạc mới nhận ra giá trị của nó. Ẩn ý ở đây là kẻ có tài mong chờ gặp người biết mình, hiểu mình.)

Vẫn là quyết định đi phá hỏng kế hoạch của lão mẹ.Người lần này,gia dối quá hợp quy cách, ánh mắt giống Bạch Nham Tùng*, khuôn mặt lại giống Ngô Mạnh Đạt*, lão mẹ ở một bên nhỏ giọng nói thầm: “Ưu thế của người ta là CPA*, rất biết tính toán sổ sách!”

(* Bạch Nham Tùng: là một phát thanh viên và nhà báo nổi tiếng của Trung Quốc)

(*Ngô Mạnh Đạt: là một nam diễn viên kỳ cựu của điện ảnh Hồng Kông, với nhiều vai phụ đặc sắc.

(*CPA là tên viết tắt từ Certified Public Accountant (hoặc Chartered PA) – Đó là một danh hiệu chuyên môn, dành cho người đã trải qua các kỳ thi xét tuyển và thực hành nghề kế toán viên chuyên nghiệp. Không phải là bằng cấp khoa học (Hàn Lâm), CPA giống như bằng Master’s – là chứng chỉ chuyên môn, chứng minh năng lực, kỹ năng đã qua thi cử-xét tuyển và có tổ chức thừa nhận.

Một CPA giỏi có thể kiếm rất nhiều tiền, do nhu cầu cần sử dụng kỹ năng nhuần nhuyễn ngày càng cao. Người ta cũng không lạ gì khi những người có chứng chỉ CPA có thể kiếm tiền gấp nhiều lần những người có bằng Master’s. Tương tự như việc một bác sĩ nha khoa thì có thể kiếm tiền gấp nhiều lần so với một giáo sư danh tiếng nghiên cứu về răng hàm mặt.)

Trầm Tích Phàm tin chắc, thật ra đây là người bị mẹ phái tới làm nội gián quản tài chính kinh tế con gái bà, đừng cho là con không biết, lão mẹ ăn cây táo rào cây sung à!

Về mặt ngoại hình, Trầm Tích Phàm một chút cũng không kỳ thị hấn, nhưng vị nam nhân trí thức thành công này lại có sự tự tin phi thường, lập đi lập lại PR bản thân làm thế nào hiểu tận chân tơ kẽ tóc nhìn thấu sự giả bộ của người đời, cô cũng thỉnh thoảng phối hợp kêu lên: “Woa, anh quá lợi hại! Tôi thật sự sùng bái anh nha!”

Anh chàng kế toán càng thêm khoa trương hơn nữa, cuối cùng, anh ta nói thật lòng một câu xuất phát từ thâm tâm: “ Thật ra, tôi chính là muốn tìm một người chăm sóc mẹ tôi tốt, tôi bận quá, cũng không có thời gian quan tâm bà được”.

Lần này, Trầm Tích Phàm làm ra biểu tình càng sùng bái và thán phục: “ Waasai! Anh quá thông minh, anh làm sao biết được bốn cô nương đang thiếu tiền, muốn hưởng ứng lệnh triệu tập bảo mẫu, anh một tháng trả bao nhiêu tiền?...”

Quả nhiên, xem mặt lại khê!

Bị lão mẹ mắng đuổi khỏi nhà hàng, trong lòng lại càng thoải mái,dù mặt ngoài còn muốn làm bộ như đau đớn kịch liệt tiếc hận, Trầm mẹ từ nhà hàng mắng về tới tận khách sạn, chờ cô lên tầng lấy ra di động lại tiếp tục mắng, vẫn mắng tới khi điện thoại hết pin. Trầm Tích Phàm hiện tại mới cảm giác sâu sắc tình cảnh lão bố là gian nan cỡ nào, vì thế buổi chiều ngày hôm sau, trong tim cô một lòng hăng hái nhiệt tình đi tới bệnh viện cứu vớt phụ nữ tuổi mãn kinh.

Nhưng động cơ của cô tuyệt đối không chỉ đơn thuần như vậy, chính là mỗi lần lấy thuốc cũng không chắc chắn nhìn thấy Hà Tô Hiệp, cô chỉ có lúc đăng kí xếp hàng khám bệnh mới có thể thấy anh, lại có thể nhìn

má lúm đồng tiền khi anh cười rộ lên, nghe giọng nói ôn nhu, cô nhận ra bản thân rất ngốc, nhưng nguyên nhân cũng đều không hoàn toàn do chính mình, ít nhất bác sĩ soái ca kia cũng chiếm đến 5 phần.

Đối diện Trầm Tích Phàm, Hà Tô Hiệp đã không lấy gì làm lạ, từ bệnh mất ngủ đến sốt, cô gái này nếu giày vò đến mức bị đau dạ dày, bụng chướng, phù thũng, hư lao anh đều có thể nhẫn nại mà tiếp nhận rồi, hơn nữa cũng không cần thiết trước mặt cô che giấu cái má lúm đồng tiền, chỉ có điều tốt nhất vẫn là lưu lại một chút phong độ của bác sĩ.

Nhưng Trầm Tích Phàm nói quanh co nửa ngày cũng không nói nổi cái nguyên nhân đến, Hà Tô Hiệp nghi hoặc, bệnh gì mà khó có thể mở miệng như vậy.

Cuối cùng cô đỏ mặt hỏi: “ Triệu chứng tổng hợp thời kỳ tiền mãn kinh trị như thế nào?”

Hà Tô Hiệp ánh mắt mở to, lật lại bìa bệnh án: “ 25 tuổi? Vượt trước qui định độ tuổi bước vào thời kỳ mãn kinh ?”

Cô vội vàng xua tay: “ Không phải tôi, là mẹ tôi”

Hà Tô Hiệp “À” một tiếng: “ Sao không cho mẹ cô tự mình đến xem?”

“Tôi nào dám!” Trầm Tích Phàm nhắc tới việc này liền đầu to*, nói cẩn thận liên miên hoàn toàn đã quên Tô Hiệp đối diện ra sao: “ Bố tôi hiện tại đến tiếng kêu chít chít cũng bị ức hiếp, tôi ngày ngày bị ô nhiễm tiếng ồn quấy rầy, anh nói gia đình tôi còn có ai dám cùng bà đề cập tới chuyện này, hoàn toàn chính là chế độ xã hội nô lệ, anh nói xem một người con gái ở bên tai anh lải nhải nửa ngày luôn mồm không nghỉ, di động gọi đến mức hết pin, ba ngày tìm tên ăn mày nào đó hai đầu tới chửi anh, lại còn ăn cây táo rào cây sung.... À,uhm... Bác sĩ Hà, tôi có phải đã quá lảm lòi rồi hay không?”

(*đầu to: hình như nghĩa là ngu đi ())

Hà Tô Hiệp cười rộ lên, trong ánh mắt đều là ý cười phơi phới tràn ngập: “ Không có, không có, chỉ là rất đồng tình với cô, đáng thương đến không có chỗ giải thoát, chạy đến bệnh viện cho hả giận.”

Cô xấu hổ: “ Anh nói làm thế nào đây? Hiện tại có thể viết đơn thuốc không?”

Hà Tô Hiệp lắc đầu: “ Cái này không nắm chắc lắm, nhưng tôi có thể cho cô vài bài thuốc thực trị*, cô trở về thử xem. Hạt sen, thịt quả long nhãn, đường phèn số lượng vừa phải, đun trong nước sôi thành cháo, lại thêm đường phèn vào có thể ăn được ngay, hoặc là một nhĩ đen cùng gạo hầm chung thành cháo, hòa lẫn vào táo thái hạt lựu, thêm vào đường phèn, hai bài thuốc này có tác dụng bổ huyết giảm áp, tư âm dưỡng vị, cùng công hiệu tì bổ khí”

(* thực trị: trị bệnh bằng cách ăn vào)

Sau đó anh lấy ra một tờ giấy trắng: “ Tôi viết ra cho cô vậy, cô hiểu rồi lại quên.”

Sau khi viết xong, Hà Tô Hiệp đưa cho cô, cô trầm tư một chút hỏi: “ Bác sĩ Hà, nếu một người bị cảm lạnh, nhưng không thích tiêm hay uống thuốc thì phải làm sao?”

Anh suy nghĩ một lát: “Có thể uống trà cảm mạo, muốn tôi viết một chút cho cô không?”

Cô lòng tham không đáy, điên cuồng gật đầu, một bộ dáng sói đuôi lớn* khiến Hà Tô Hiệp ngược lại cảm thấy buồn cười, cũng chỉ có thể kiềm chế ý cười, cúi đầu viết cho cô đơn thuốc.

(*câu này là : Đại Vĩ Ba Lang, hình như nghĩa là Người luôn gây sự chú ý, nhưng có người lại giải thích: là một cụm thành ngữ ở vùng Đông Bắc, có ý nghĩa châm biếm những người không hiểu nhưng ra vẻ hiểu biết, mình không biết nên hiểu theo nghĩa nào dịch cũng khó nên để nguyên nghĩa đen L)

Trầm Tích Phàm nhìn Hà Tô Hiệp, có chút xuất thần, cô âm thầm suy xét, cùng cô xem mặt đều là một đám con trai “hảo hạng”, vì sao không giống Hà Tô Hiệp – dạng đàn ông xuất sắc như này, nhìn qua nhà nhận lại ôn nhu như thế, cô đột nhiên rất buồn bực việc đi xem mặt.

Kết quả là cô thốt ra: “ Bác sĩ Hà, có một loại thuốc có thể làm cho mẹ tôi bỏ đi ý niệm trong đầu bắt tôi đi xem mặt hay không?”

Hà Tô Hiệp đang nghiêm túc viết, “tạch..” một cái dưới ngòi bút sai một nét, vạch ra dấu vết mờ mờ.

TRẦM TÍCH PHẠM vội giải thích: “Tôi nói lung tung, đại nhân không nên tưởng thật!”

Hà Tô Hiệp suy nghĩ một lúc, biểu tình thật lòng: “Cô Trầm nên đi đến phòng môi giới hôn nhân, bệnh viện chúng tôi không đưa ra loại dịch vụ cung cấp giống như này, tôi chỉ phụ trách đem bệnh nhân chữa khỏi, không phụ trách đem người bình thường chữa bệnh”.

Trầm Tích Phàm đi ra ngoài đóng tiền, trong lòng thầm sướng khoái, hôm nay sự phục vụ của bác sĩ soái ca quá đáng giá, nếu, nếu không có biểu hiện cuối cùng, trong kế hoạch không có chính mình thì coi như hoàn mỹ rồi.

Cô vừa đi vừa đọc: “ Trà Ngũ thần: lá trà 6 gam, cây kinh giới, tô hiệp, gừng đại mỗi loại 10 gam, thêm nước rồi đun sôi 15 phút, sau đó cho vào 30 gam thang thuốc đường đỏ, mỗi ngày hai lần, có thể tùy lượng dùng, tác dụng đỡ lấy lan cảm cúm, tránh gió giảm đau, áp dụng cho các triệu chứng cảm mạo phong hàn, sợ lạnh, đau người, giảm tiết mồ hôi...”

Tiếp tục cười ngây ngô: “ Trà Ngũ thần, bên trong có tô hiệp...”Không chú ý, đụng vào một người phía trước mình, cô vừa ngẩng đầu lên, thì ra cũng là một bác sĩ, vóc dáng không cao, nhưng ngoại hình cực có cá tính, tuyệt đối làm cho người ta đã gặp qua thì không quên được.

Cô xấu hổ, bác sĩ cũng xấu hổ, hai người nhìn nhau cười rồi đường ai nấy đi.

Đem thuốc về lại khách sạn, dặn Hứa Hướng Nhã hầu hạ cho tốt vị Lăng họa thủy kia, chính mình sắp tới lúc tan ca, mang theo gói lớn về nhà, trị liệu cho lão mẹ trong thời kì mãn kinh.

Trầm bố nhìn con gái về nhà thật là ngoài ý muốn, Trầm Tích Phàm giải thích : “ Bố, con tới cứu bố khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng đây!”

Trầm bố lại làm một động tác “haizz...”: “ Mẹ con còn ở trong phòng đang ngủ, tối qua bà ấy nói tâm phiền mồ hôi trộm, một đêm không ngủ ngon, buổi sáng tỉnh dậy lại sớm, tối tận lúc bố buổi chiều từ trường học trở về bà ấy mới ngủ.”

Cô gật đầu: “ Bố, bố trước bận việc của mình cứ đi thư phòng đi, con hầm ít cháo cho mẹ, hôm nay con đi hỏi bác sĩ, bác sĩ viết cho vài phương thuốc cổ truyền thực trị, nói có lẽ có thể dùng được”

Hạt sen dưỡng tâm ích thận, bổ tì nhuận phế, thanh nhiệt an thần, giữ nhịp tim giảm huyết áp, quả long nhãn tính ôn vị ngọt, có lợi cho tâm tì, bổ khí huyết, dùng khi tâm tì tổn hại, mất ngủ do khí huyết không đủ mà tạo thành, dễ quên, hồi hộp, mê muội; đường phèn bổ trung ích khí, điều hòa dạ dày lợi phổi.

Bên trong phòng bếp là hương vị cháo đại mạch, kèm mơ hồ mùi thuốc của hạt sen, long nhãn; cuối cùng cho thêm vào đường phèn, lập tức, mùi hương ngọt ngào bốc lên, trong hơi nước nóng mang theo hương vị ngọt ngào, tỏa ra khắp nhà.

Trên bàn cơm, Trầm bố cầm bát đưa qua: “ Phàm Phàm, cho bố thêm bát cháo nữa, ăn rất ngon.”

Trầm Tích Phàm không thể tin nhìn bố: “Lão bố, đây là cho mẹ con ăn, trị triệu chứng tổng hợp thời kì tiền mãn kinh của phụ nữ!”

Trầm bố cười ha ha: “Không sao, lão bố của con cũng sắp tới lúc rồi, trước tiên chuẩn bị sẵn sàng, để phòng ngừa chu đáo!”

Trầm mẹ lườm ông, Trầm bố lập tức sửa miệng: “ Xối cơm, xối cơm, ăn cháo không đủ no!”

Buổi tối còn muốn về khách sạn, cô cam đoan công việc kì này một khi kết thúc lập tức về nhà ở một thời gian, Trầm bố mới thả cô rời đi.

Mùa đông quả thật rất lạnh, xương cốt bên trong bị từng trận gió thổi làm rét run, cô định từ ngày mai bắt đầu mang theo uống một chút trà Quán chúng rễ xanh*, dự phòng lây lan cảm cúm.

(*Đây là 1 loại trà thảo dược)

Cảm thấy trên quần áo có một mùi hương ngọt bùi tinh tế, không giống cam thảo thanh nhẹ, mà là cái lâu dài xa xăm của đường phèn, ấm áp nhập vào cảm nhận trong lòng, tựa như tâm tình của bản thân, tốt đẹp, vô ưu vô lo.

Cô bỗng nhớ đến cái má lúm đồng tiền nhỏ của Hà Tô Hiệp ở phía bên phải thật sâu mỗi khi anh cười lộ lên, tựa như đường phèn, mùa hè mát lạnh, mùa đông ấm áp.

Hết chương 4

5. Chương 05:hoài Hương

Hoài hương – chính là hạt hồi hương, có thể làm sủi cảo, làm bánh bao; hạt hồi hương, tức cây hồi bát giác là một loại hương liệu.

Tầm mắt của Trầm Tích Phàm đã bị một con nhện thu hút, cô vốn là có chút cận thị, chẳng qua thật không may, khi cô tuần tra đã quên mang theo kính.

Các nhóm trưởng đều cảm thấy lo lắng, hình ảnh như vậy vốn cũng rất quý dị: Trầm giám đốc mặc trang phục chuyên nghiệp màu xanh đậm, bày ra cái tư thái của người suy tư, nhìn chăm chăm một xó nào đó chăm chú không chớp mắt, ánh mắt xa xăm hình như đang chờ đợi điều gì, mãi đến khi chị Trương bình tĩnh: “ A! có một con nhện to!”

Trầm Tích Phàm mới vừa lòng gật đầu: “ Chẳng lẽ hoàn cảnh sinh thái của khách sạn chúng ta quá tốt? Ngay cả con nhện đều đi đến nơi này du lịch rồi?”

Tổ trưởng của Phòng thuộc khu Cảnh các thái độ thành khẩn: “Trầm giám đốc, là sơ sẩy của tôi”.

Cô gật gù: “ 5 giờ chiều tôi lại đến kiểm tra lần nữa, nhớ kỹ, sơ sẩy vẫn còn, tôi sẽ không ngại phiền toái đâu”.

Trở lại văn phòng, cô mở máy tính ra, chuẩn bị kiểm tra các khoản mục của bộ phận, vừa nhìn được hai hàng, bỗng nhiên, máy tính “Phụt” một tiếng liền mất điện, cô cẩn thận ngửi một chút, máy tính cũng không cháy khét nha? Lại xem thử đèn chỉ dẫn trên máy lọc nước nóng lạnh, à, thì ra mất điện!

Nhân viên bộ phận công trình lập tức gọi điện thoại tới: “ Trầm giám đốc, thành phố chúng ta mất điện trên diện rộng, cho nên bắt đầu dùng máy phát điện của khách sạn, nhưng bởi vì dùng điện phạm vi quá lớn, cho nên tăng hành chính tạm thời không cung cấp điện, mong cô thông cảm”

Trầm Tích Phàm “Ừ” một tiếng: “Mọi người vất vả rồi.”

Cô vội mặc thêm quần áo đi ra ngoài, gọi điện thoại cho bố, Trầm bố nói hình như là phía đông thành phố mất điện diện rộng, mà nhà mình ở phía tây, vẫn có điện bình thường, cô thở phào nhẹ nhõm: “Con buổi tối về nhà muộn một chút”

Đại sảnh có phần nhốn nháo, có thể vừa rồi, thời điểm mất điện thang máy lập tức dừng lại chuyển động tạo thành, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng cũng có vài người khách đã bị kinh hãi, một cô bé có chút hoảng sợ, không ngừng gọi “ Mẹ”.

Giám đốc đại sảnh Đinh Duy giải thích tình huống, may mà mọi người khách đều có thể hiểu được, trường hợp này rất nhanh liền không chế lại.

Trầm Tích Phàm ngồi xổm xuống trước mặt cô bé hỏi: “ Cháu à, mẹ cháu đâu?”

Cô bé thanh âm ngọt ngào, nói chuyện đứt quãng: “ Cháu vừa rồi... mẹ còn ở chỗ này....mất điện....thật loạn...cháu bị đẩy đến nơi này...sau đó liền không thấy mẹ...”

Cô đành phải đem cô bé mang tới chỗ bảo vệ, chỉ vào camera giám sát điều khiển từ xa của đại sảnh, để cho cô bé nhận biết, bé thật thông minh, chỉ vào một nữ tử vóc người không cao nói: “Chính là người này!”

Trầm Tích Phàm ra hiệu đem camera phóng to ra, cô bé quay người trở lại, người trong camera mặt đối diện cô, cô nhất thời liền ngây ngẩn cả người, Cổ Ninh Uyển?

Cô chỉ vào màn hình hỏi: “ Bé à, cháu xác định đây là mẹ cháu sao?”

Cô bé gật gật đầu: “ Mẹ đột nhiên nói muốn đi ra ngoài, cháu không muốn một mình ở lại trong nhà, cho nên liền vụng trộm lên xe của mẹ, theo tới đây, nhưng đến đây, nháy mắt mẹ đã không thấy rồi.”

“Cháu tên là gì?”

“ChuTư Tề”

Trầm Tích Phàm nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo không phải họ “Nghiêm” hoặc là họ “Đái”. Chính là cô bé này ít nhất cũng sáu bảy tuổi, làm sao có thể là con của Cổ Ninh Uyển, mặt mũi này cũng không có một điểm giống nhau, có lẽ, không phải thân sinh.

“Cô hiện tại giúp cháu đi tìm mẹ, cháu phải ngoan ngoãn cùng các chú bảo vệ ở trong này không được chạy loạn, được không?”

“Cô ơi!” cô bé cầu xin rụt rè: “ Đợi tìm được mẹ rồi, cô có thể làm cho mẹ đừng đánh cháu được không, Tư Tề rất sợ!”.

Cổ Ninh Uyển, bản thân đã bao nhiêu năm rồi không nhớ tới cái tên này, đoạn trí nhớ kia bị chính mình không ngừng cố ý chôn vùi, ba năm sau đào ra hãy còn sống sờ sờ, vẫn là rất đau, liền giống như khối máu mới đông, nhẹ nhẹ chạm một cái, lại có thể máu chảy không ngừng.

Nghiêm Hằng đa tình, nhưng không thể trách anh, chính mình nếu như là thất khiếu linh lung* cũng không thể đập tiếp một cách cam tâm tình nguyện, nhưng cho dù bản thân thông minh, ở trước mắt tình yêu cũng sẽ biến thành một đứa ngốc bất lực. Anh sẽ chỉ yêu một người là bạn, cực chiều chuộng cũng một người là bạn, ở trước mặt anh, bạn chính là công chúa, nhưng anh đối với mỗi người đều có kỳ hạn, anh cảm thấy không mới mẻ, bạn liền quá thời hạn, sau đó cùng giống với quả dưa đóng hộp, bị đóng gói rồi đưa vào sọt rác.

(*Thất khiếu linh lung: theo mình hiểu thì chắc là muốn nhắc đến điển tích ...Thất Khiếu Linh Lung Tâm (). Nói về nhân vật Tỷ Can là một người chú của bạo chúa Trụ Vương nhà Ân. Tỷ Can can gián vua Trụ, vua Trụ giận nói: “Ông tự cho ông là thánh, ta nghe nói tim thánh có bảy lỗ, không biết có thực không?”, bèn giết Tỷ Can để xem tim. Tỷ Can được gọi là người có trái tim 7 lỗ. Sở dĩ gọi như vậy, không phải tim của ông ta có 7 lỗ thật, mà muốn nói ông là người có lòng trung trinh, chính trực mà thôi. Trong truyện chắc là ý của Trầm Tích Phàm muốn nói, trái tim cô dù có không thay đổi cũng không còn “đập” trở lại bình thường như xưa nữa.Có gì sai sót mọi người góp ý cho mình ())

Nhưng anh lại quá tốt rồi, giống như thuốc phiện ăn mòn tư duy, ăn mòn trái tim, sau đó xâm nhập vào da thịt, từng tắc từng tắc chiếm lấy, từ từ, muốn ngừng mà không được, cuối cùng thân thể mỗi lần nhỏ máu đều kêu gào tình yêu của anh, anh là loại thuốc độc gây nghiện, lao vào không có thuốc giải.

Chỉ là, trong lòng Trầm Tích Phàm hỏi, Cổ Ninh Uyển, cô lúc này đây tìm Nghiêm Hằng, là muốn thuốc độc hay ...thuốc giải?

Rõ ràng không cần chính mình tự đi tìm Cổ Ninh Uyển, hơn nữa bản thân vẫn cố ý lảng tránh khu biệt thự F, nhưng, cô không biết vì sao, có lẽ là không cam lòng, có lẽ là dư tình chưa dứt, có lẽ có ...thật nhiều lý do, cô không còn là cô bé năm nào nhìn thấy Nghiêm Hằng cùng nữ sinh khác ở cùng một chỗ liền trốn đi khác, nhưng, cô hiện tại rốt cục muốn cái gì, cô cũng không biết.

Sau khi kết thúc mối tình đầu khắc cốt ghi tâm, ba năm sau, bên nam bên nữ gặp lại, cuối cùng nên dùng cái biểu tình gì, nói những lời như thế nào, cô không biết, nhưng rất nhiều khi, tất cả thứ ta sở hữu không cần phải giải thích, cũng không có biện pháp giải thích.

Nhiệm Hằng mặc quần áo đúng là rất ít, quả nhiên ở phía đối diện là Cổ Ninh Uyển, vốn là đóa hoa của khoa hóa học, bây giờ hoàn cảnh không còn, dung mạo trang điểm đẹp đẽ cũng không che giấu được khuôn mặt tiêu tụy, có lẽ hôn nhân của cô ta không hạnh phúc, Trầm Tích Phàm phỏng đoán.

Cô không làm phiền, chính là đứng rất xa, nghe không rõ bọn họ nói chuyện, chỉ thấy đoạn Cổ Ninh Uyển bắt lấy cánh tay Nghiêm Hằng, bị anh mạnh mẽ bỏ ra, sau đó cô ta lao đảo chạy đi, trên mặt tràn đầy nước mắt.

Trầm Tích Phàm hít sâu một hơi, gọi: “Đợi chút! Cổ tiểu thư!”

Cổ Ninh Uyển cùng Nghiêm Hằng đồng thời quay đầu, một người kinh ngạc còn một người tức giận, Trầm Tích Phàm chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cổ tiểu thư, con gái cô ở phòng an ninh đại sảnh, mời cô đưa bé mang đi, còn có” cô dừng một chút: “Trẻ nhỏ chỉ là vô tình trốn ra, mong cô không cần trách mắng cô bé!”

Cổ Ninh Uyển cười rộ lên, nhưng cực kì gượng gạo, cô ta nhìn tấm thẻ trên ngực của Trầm Tích Phàm, hơi hơi sững sốt: “Không nghĩ tới cô làm việc ở trong khách sạn này, may mắn gặp lại, hôm nay thật sự bề bộn nhiều việc, lần khác tôi hẹn cô một mình tâm sự.”

Trầm Tích Phàm kêu thầm, cô có mời tôi đi du lịch Maldives* tôi cũng không đi, tôi xem như sợ cô, nhưng lại hảo tâm nói thêm câu nữa: “Về phần con gái của cô, mong cô không cần trách mắng cô bé!”

(*Maldives: là một quốc đảo nằm ở Ấn Độ Dương, gồm nhiều đảo đá san hô tạo thành. Một địa điểm du lịch nổi tiếng)

Cổ Ninh Uyển cười một chút, quay đầu bước đi: “Đánh nó tay tôi cũng đau...”

Còn lại chính mình cùng Nghiêm Hằng mặt đối mặt cùng đứng, cách nhau không xa, nhưng không khí cực kì không tự nhiên, cô đành phải mở miệng: “Nghiêm tiên sinh, thành phố này mất điện trên diện rộng, vừa rồi ngài không chịu ảnh hưởng gì chứ?”

Nghiêm Hằng lắc đầu, ngữ khí có chút mềm mại: “Tích Phàm, chúng ta thế nào cũng phải xa lạ như vậy sao?”

Cô lập tức nghẹn lời, bỗng nhiên cảm thấy hối hận không có gì lại đến nơi này tìm việc làm, sau đó xoay người muốn bỏ chạy, giọng Nghiêm Hằng ở sau lưng vang lên, liền làm cho hô hấp của cô bị kìm hãm, rốt cục bước đi bất động nửa phần.

“Tiểu Phàm...”

“Trầm Tích Phàm, tên của em đọc lên rất giống cháo a, chỉ có điều đó chính là cháo, loại cháo rất thơm, liền giống như con người của em, phải lĩnh hội từ từ, mới có thể thưởng thức mùi vị trong nó!”

“Trầm Tích Phàm, em xem em đã là bạn gái của anh rồi, gọi thẳng tên em cảm thấy không thân thiết lắm, vẫn gọi em Tiểu Phàm tốt hơn!”

“Tiểu Phàm, Tiểu Phàm, có thích cái tên này hay không? Cái gì? Giống gọi tên chó? Sao có thể, nếu anh cần một con chó, cũng phải là chó thiên hạ đệ nhất đáng yêu, lại vừa là một con chó đại lười.”

“Tiểu Phàm, chúng ta chia tay đi, em đã thay đổi, không còn là Tiểu Phàm trước kia nữa, tạm biệt, Trầm Tích Phàm!”—đây chắc là hồi ức của Trầm Tích Phàm.

Nghiêm Hằng mỉm cười có chút chua xót: “Tiểu Phàm, chỉ có em biết khẩu vị của anh, anh không thích ăn cay nhưng lại thích ăn lẩu, anh không ăn cá, chỉ uống canh cá, đồ ăn của anh mỗi ngày, đều là do em dọn bếp trưởng, ba năm, đối với anh, em cái gì cũng chưa quen, có phải hay không?”

Khóe mắt ảm ứt không ngừng, Trầm Tích Phàm cũng không giám quay đầu, chỉ là một cái tên quen thuộc khiến cho cô xúc động như thế, sâu nào, nếu tiếp tục nữa, cô không biết đối mặt như thế nào với vết thương rầu rĩ đã qua đi, cùng với tương lai xa vời.

Người ấy, vết thương của cả đời, không phải dùng lời nói đến vô về bình thường, cũng không phải dùng thời gian vô tận mà quên lãng, chính là phải dùng hạnh phúc đi chữa khỏi, chỉ có điều cô lại thật sự mơ tưởng, hạnh phúc rốt cục đã bị anh mang đi, như chưa từng có sự tồn tại.

Bỗng nhiên, bộ đàm vang lên, âm thanh trưởng nhóm: “Trầm giám đốc, 5 giờ có phải cô kiểm tra vệ sinh hay không?”

“Tôi lập tức đi ngay, được, liền ở tại trước tầng 1 chờ tôi”

Trầm Tích Phàm không dám quay đầu nói lời từ biệt, liền giống như cô chưa từng có nói qua với anh lời “tạm biệt”, cho dù bọn họ ở lần gặp mặt cuối cùng, cô cũng không nói ra hai chữ “tạm biệt”. Lần này chỉ nhẹ nhàng nói nhỏ: “Nghiêm tiên sinh, tôi có việc đi trước”.

Cô luôn cho rằng, tạm biệt*, có hai ý nghĩa, một là có cơ hội gặp lại, hai là một đi không trở lại, hai ý nghĩa này cô cũng không thích, bởi vì bản thân vừa không muốn cùng anh chia tay, lại càng không muốn cùng anh không còn cơ hội gặp mặt.

(*Tạm biệt () dịch ra hán –việt là Tái Kiến. Tái: một lần nữa; Kiến: gặp mặt)

Lại luôn không như mong muốn.

Vượt qua hồ nhân tạo khu C, cô bỗng nhiên cảm thấy cả người vô lực, nhờ gió mùa đông, cố gắng làm cho bản thân thanh tỉnh một chút, cô báo cho chính mình, đang trong lúc làm việc không thể mang tâm tình cá nhân vào, càng không thể cùng với khách hàng vướng mắc không rõ quan hệ, cô luôn luôn là người suy nghĩ kĩ càng, nhạy cảm, nhưng cực kì biết tự kìm chế.

Hít sâu điều chỉnh trạng thái, sửa sang lại đồng phục, sau đó cho chính một cái mỉm cười, không ngừng đọc nhẩm, phòng, khóa cửa phòng hoạt động tốt, không có dấu tay, cửa hiệu tên phòng sạch sẽ trơn bóng, mặt tường cùng trần nhà, không có mạng nhện, chỗ bẩn...

Vừa nhẩm vừa xoay người chuẩn bị đi, liền thấy trước biệt thự số 2 một chiếc xe dừng lại, một mỹ nữ chân dài đáng người siêu đẹp, cô nhìn kỹ lại, hình như là người mẫu nào đó.

Trầm Tích Phàm thầm than, Lăng họa thủy a, anh quả nhiên là 1 yêu nghiệt, đáng tiếc trên thế giới có quá nhiều người muốn ăn anh chụp vào rồi. Sau đó cô nghĩ, nếu chính mình chụp được tình cảnh này, bán cho những tòa soạn lá cải sẽ có thể kiếm được một khoản lời tiền nhuận bút, sau đó bản thân bị sa thải, cuối cùng còn bị khởi tố, còn bị bắt giam, bố mẹ thay phiên đi thăm tù—thôi quên đi, cô vẫn yên lặng tiêu sái xem là được rồi.

Chính là lơ đãng liếc mắt một cái, Lăng Vũ Phàm đang dựa ở trên cửa hướng về phía cô cười, không mang kính mắt điện lực của hắn tăng gấp mười phần, Trầm Tích Phàm lập tức biểu hiện lòi ra bộ mặt mướp đắng*, trái tim nhỏ bé run rẩy không ngừng.

(* bộ mặt mướp đắng: ý chỉ nhăn mặt)

Cô bình tâm định khí, hai tay tạo thành chữ thập, yên lặng niệm tiếp, những con đường rực rỡ thường không có ngõ cụt, quay đầu là bờ có thể đổi nhân dân tệ.

Kiểm tra xong tầng một, Trầm Tích Phàm gật đầu vừa ý: “ Tình trạng vệ sinh tốt, tôi rất hài lòng, cũng cảm ơn mọi người, buổi chiều hôm nay vất vả rồi!”

Sau đó cô định chuẩn bị về văn phòng lấy vài thứ, trong lúc vô tình trên đường đi ngang qua nhà ăn, bỗng liền lùi trở lại, cái mũi ngửi ngửi một cách khoa trương, chạy vù vù tới nhà bếp phía sau tìm Hứa Hường Nhã: “Ngà voi, buổi tối hôm nay có bánh sủi cảo hồi hương?”

Hứa Hường Nhã giậm chân: “ Cô là cái đồ mũi chó nha! Xa như vậy cũng đánh hơi thấy? Ủầy, cô muốn cầu mong cái gì? Mùa đông hồi hương non như này tìm không có, khó khăn tìm cũng không phải cho cô ăn! Hết hy vọng đi!”

Cô khó chịu: “Cho Nghiêm Hằng có phải hay không, không được, tất cả cho tôi tốt hơn, anh ta kỳ thật thích ăn sủi cảo rau!”

Hứa Hường Nhã con người sáng lên: “ Thật hay giả, cô đừng có lừa tôi!”

“Không lừa cô, không gạt cô!” Trầm Tích Phàm thò tay liền muốn lấy phần bánh sủi cảo đẹp để đặt ở trong cái bát sứ Thanh Hoa kia, đường viền lẵng hoa* trông rất đẹp mắt, đồ ăn cho khách VIP thật có khác.

Cái bát ấy chắc cũng giống thế này:

Chú Thúc bếp trưởng tươi cười: “Không sao, Trầm giám đốc thích thì gói lại đi, sủi cảo này còn một nửa lớn, làm bù lại là được. À , Hứa giám đốc, hiện tại làm sủi cảo nhân rau hay hồi hương?”

Trầm Tích Phàm ngược lại thay Hứa Hường Nhã trả lời: “Rau, làm cho Nghiêm tiên sinh, cho hơi nhiều đường, anh ta thích ăn loại ngọt một chút, vị chua phải là giấm lâu năm, anh ta không ăn sủi cảo có mùi chua! Còn thừa thì cùng với hồi hương kia bao lại, làm thêm ít sủi cảo cải trắng, phân cho mỗi bộ phận động viên một chút, Đồng Chí sắp đến, vui vẻ một lát, hơn nữa mọi người vì hội nghị lần này đều vất vả.”

Cô gái nhỏ bên cạnh tự mang rau đến đem sủi cảo bọc lại thật tốt, thêm một bát nước luộc mì, đặt ở trong tay Trầm Tích Phàm.

Hứa Hường Nhã cực kì buồn bực: “Tôi giám đốc bộ phận nhà bếp thế này quá mức thất bại, nếu không hai ta đổi chỗ cho nhau?”

Trầm Tích Phàm vội lắc đầu: “Không được, tôi sợ tôi đi đầu tham ô nhận hối lộ, cô có biết tôi không chống cự nổi nhất chính là một tay nấu ăn điêu luyện của chú Thúc không, hơn nữa, mọi người không sợ tôi đem khách sạn ăn sạch?”

Mọi người cười ầm lên, trừ bỏ Nghiêm Hằng đứng cách đó không xa, biểu tình có chút tịch liêu.

Anh vẫn còn nhớ Trầm Tích Phàm là một tên tham ăn, không như bản thân khó tính trong việc ăn uống, mà lại cực kì háo ăn.

Lần đầu tiên thấy cô, là khóa học pháp luật tự chọn của năm thứ hai. Sáng sớm mùa đông luôn tra tấn ý trí con người nhất, bình thường thì mọi người đều sẽ ngủ thẳng tới thời điểm đi học mới vội vàng dậy, mang theo sữa cùng bánh linh tinh, sau đó sẽ quang minh chính đại lên lớp ăn. Bởi vì là khóa học tự chọn, thầy giáo gặp tình huống như vậy cũng chỉ cười cười, lại có giáo sư không mấu mực cho lắm, thời điểm lên lớp sẽ hướng tới lũ học sinh mượn tiền đi mua đồ ăn sáng, chính mình cũng từng bị mượn qua vài lần, lại còn được trả lại gấp đôi, tóm lại mùa đông là một cái lý do cực kì tốt để trốn tránh khó học.

Trầm Tích Phàm chính là luôn sau khi lên lớp được 10 phút rồi mới từ cửa sau mau lẹ đi vào, mang theo một cái hộp cơm, ngồi tùy tiện ở gần cửa sổ thứ hai từ dưới lên, ngay phía trước chỗ của anh, sau đó cô mở hộp cơm, lập tức một luồng hơi nóng cùng vị trong gạo tỏa ra, anh ngạc nhiên, lại có thể dùng cảm như thế, sủi cảo hấp của nhà ăn cũng có thể đóng gói mà mang đến ăn trong lớp học.

Mùi vị vốn dĩ của sủi cảo thì không tính rồi, cô lại còn cho thêm một ít giấm lâu năm, lập tức có đám bạn học gần đấy quay đầu lại xem ngọn nguồn hương vị, cười cười lại xoay trở về, rốt cục ngấm thừa nhận bữa sáng của cô. Có điều là cô cũng coi như tự giác, đem ghế nhấc ra, bản thân đến gần cửa sổ ngồi xỏm xuống bắt đầu ăn, cô ăn miếng thứ nhất, anh đã nghĩ thấy, là sủi cảo hồi hương.

Lúc ấy anh đang bị dày vò kịch liệt, bụng trống rỗng, lập tức vì mùi thơm của sủi cảo làm phản, đầu óc cũng bởi cung cấp máu không đủ nên tư duy bắt đầu bay loạn, anh thực sự rất muốn nói với cô, có thể không cần ăn hay không, mùi vị quá thơm, thật sự là rất ảnh hưởng đến lớp học.

Vừa lúc cô ngồi dậy lấy nước uống, anh nhẹ nhàng dùng bút phía sau lưng cô chọc chọc, sau đó nhỏ giọng nói: “ Bạn học, cậu có thể ra ngoài ăn sủi cảo hay không?”. Nhưng cũng không biết cô nghe thành cái gì, chỉ thấy cô hơi hơi sững sốt, chìa tay bưng lên cái hộp cơm kia, lắc đầu, lại từ trong túi xách lấy ra một nửa gói bánh bích quy : “Sủi cảo còn có một nửa, cậu nếu đói trước hết ăn cái này đi!”

Dở khóc dở cười, chỉ đành phải nhận lấy, sau một lúc lâu không dám động vào, chuẩn bị chờ đến lúc tan học trả lại cho cô, kết quả là cô kêu “A” một tiếng nhảy dựng lên, hét: “Ăn cơm, nhanh đi thưởng thức cơm, nếu không thì không có cơm ăn!”

Bản thân, nắm chặt nửa gói bánh quy, mờ mịt một mảnh. Mãi về sau anh mới biết được, Trầm Tích Phàm đem câu nói kia của anh nghe thành “Bạn học, cậu có thể hay không, cho tớ...ăn sủi cỏ với?”

Nghiêm Hằng nhớ, cô không thay đổi, thích ăn sủi cỏ, phải thêm rất nhiều giấm chua, sau đó ăn đến khi đôi môi mất màu, lại uống nước từng ngụm từng ngụm lớn.

Anh bỗng nhiên cảm thấy, thời gian ba năm qua, tựa mới chỉ như ba giây, từ trước tới giờ trí nhớ của bản thân hóa ra chưa từng phai nhòa, thời tuổi trẻ bỗng một đi không trở lại, nhưng chính mình vĩnh viễn cũng không quay trở lại được đoạn thời gian ấy, để bù lại sai lầm đã qua.

Cô ấy, cần phải... hận bản thân mình chứ?

Hết chương 5

6. Chương 06:qui Linh Cao

Qui linh cao – chống khô và bảo vệ da, điều chỉnh tạng phủ, thanh nhiệt giải độc, cho dù đắng, cũng là thứ ngọt.

Thời điểm buổi chiều, tòa nhà Đông y người ở rất thưa thớt, Hà Tô Hiệp ngồi xõm ở phòng chế thuốc, giúp được tễ sư* đun thuốc.

(*được tễ sư: là người điều chế, bốc thuốc)

Anh là bác sĩ chủ nhiệm, căn bản không cần tự mình đi đến hiệu thuốc đun thuốc làm gì, nhưng làm bác sĩ đông y luôn thật nhàn rồi, anh lại thích các dược liệu đủ hình dáng, thích xem chúng quay cuồng trong nồi đất nung, sau đó mùi vị lan tỏa khắp nơi, mùi đắng bên trong mang theo hương ngọt. Phòng thuốc Đông y vừa tuyển người mới, rất không quen tay, nắm vững không chắc độ lửa, luôn cần người ở một bên thay đổi một chút lửa to hoặc lửa nhỏ.

Anh cầm lấy đơn thuốc, vẫn là chính mình viết ra, Trầm Tích Phàm, nhìn qua cái tên thật hay, nhưng đọc lên, tại sao giống— “cháo” như vậy? Cháo thịnh hành? Người nhà cô ấy thật đúng là thực dụng quá đi!

Hoàng liên thật đắng, nhưng các thuốc khác vị ngọt tính bình, có lẽ không phải là thuốc khó uống, uống xong lượng của tháng này, viết cho cô ấy loại cháo Bách tử nhân*, hoặc là say một ít bột Toan táo nhân* bổ trợ trị mất ngủ.

(* loại cháo Bách tử nhân này chữa suy nhược thần kinh)

(*Toan táo nhân: là một loại táo chua gì đó trong đông y) — haizz mấy cái tên thuốc thật muốn điên cái đầu. Soái ca thật giỏi nhớ được từng em một, mỗi loại tác dụng gì, thật khâm phục, soái ca không chỉ có mỗi cái mã a ()).

Chỉ là, anh không dám xác định, cô gái này có thể lại sinh ra cái tật xấu nào hay không, tần suất hai tuần lễ gặp mặt ba lần, đối với bác sĩ đông y cùng bệnh nhân mà nói, xác định có hơi cao.

Nhưng ở trên người cô, hình như luôn tràn ngập những điều ngoài ý muốn cùng kỳ tích.

Sau đó, Y tá phòng khám tìm đến: “Bác sĩ Hà, Liều chủ nhiệm bộ phận nhập viện gọi điện thoại tìm anh.”

Anh bỏ lại đơn thuốc trong tay, dặn dò được tễ sư để ý độ lửa, sau đó một mạch tới bộ phận nhập viện.

Liều chủ nhiệm sớm ở văn phòng chờ, rồi tiếp đón anh: “Tiểu Hà, cháu theo chú đi phòng bệnh khám, gần đây bỗng nhiên nhiệt độ hạ thấp, có vài bệnh nhân ho khan, dùng benproperine* trị hiệu quả cũng không rõ ràng, chú lại không dám thử các loại thuốc tương tự mà đáng ra phải đợi nguyên nhân, cháu khám thử

xem có thể viết một ít thuốc đông y hay không? Đây là khả năng đặc biệt nhất mà cháu học đông tây y kết hợp ha!”

(*benproperine :một loại thuốc ức chế ho)

Hà Tô Hiệp hơi ngại: “ Cháu sẽ cố hết sức!”.

Anh cẩn thận bắt mạch, viết thuốc, vài bệnh nhân này là bệnh nhân thuộc khoa tiêu hóa, cho nên bình thường đều có bệnh giống nhau ở vị tràng, anh không dám dùng thuốc mạnh, lại xem xét cho thêm một ít thuốc sơ can lí khí, ôn vị hòa trung*.

(*sơ can lí khí, ôn vị hòa trung: khai thông gan chĩnh khí, ổn định dạ dày điều hòa bên trong)—hic mấy cái từ chuyên môn thật khó dịch. ::>_<::

Một bệnh nhân hỏi anh: “ Bác sĩ, tôi mỗi ngày uống thuốc đông y đều bị nôn ra dịch dạ màu vàng xanh, sao lại thế này?”.

Anh nhìn xem bệnh án, giải thích: “Có thể bột sâm tam thất có chút kích thích, nhưng không có trở ngại, nếu anh cảm thấy không thoải mái có thể hỏi bác sĩ chủ trị của anh, đem một ngày uống ba lần giảm xuống hai.”

Liều chủ nhiệm lấy lại xem: “A, là bệnh nhân tiểu Hứa, tại sao lại không nghe anh ta nói qua?”

Bỗng nhiên, đèn bên trong phòng bệnh phụt tắt, vào buổi chiều mùa đông vốn là trời sớm đã tối, bệnh nhân đều cả kinh, lập tức có y tá đã chạy tới: “Khả năng mất điện, sẽ lập tức có điện ngay!”.

Có điện rồi, là bên trong bệnh viện có máy phát điện, chỉ cung cấp cho bộ phận cấp cứu và bộ phận nằm viện, Liều chủ nhiệm hảo tâm: “Tiểu Hà, ngày mai cháu để y tá tới lấy thuốc đi, tòa nhà đông y của cháu không có điện, ở đâu cũng nhìn không rõ ràng”.

Hà Tô Hiệp gật gật đầu: “ Cháu trước đem đơn thuốc cầm đi, nếu có điện, cháu để cho bọn họ lập tức liền đun thuốc mang tới.”

Liều chủ nhiệm vỗ vỗ vai anh: “Cũng được, giúp chú chuyển lời hỏi thăm bố cháu!”

Hà Tô Hiệp gật đầu, chính là anh nhớ, bản thân đã bao lâu rồi không cùng bố gặp mặt.

May mà trong nhà không mất điện, Hà Tô Hiệp đang chuẩn bị mở cửa, phía sau truyền đến tiếng bước chân, sau đó anh nghe thấy âm thanh quen thuộc, hữu khí vô lực: “Đại sư huynh, anh hảo tâm thưởng cho chúng em một bữa cơm đi!”

Anh quay đầu, kinh ngạc: “Lí Giới, Phương Khả Hâm*, các em tới đây làm gì?”

(* Tên bạn Hâm này không phải là hâm đơ mà là chữ Hâm trong hâm mộ, cảm động nhé! ^_^).

Lí Giới buồn bực: “ Trường học mất điện, đại sư huynh anh có biết, trường học chúng em đáng thương muốn chết, khu nhà trường đều không có máy phát điện, nhà ăn lại không cung ứng cơm, tiệm cơm nhỏ xung quanh cũng không mở cửa....”

“Cho nên cứ tới đây kiếm cơm ăn?” Hà Tô Hiệp cười cười “Vào đi, trong nhà không có đồ ăn gì, các em chấp nhận một chút.”

Cơm chiều tuy rằng đơn sơ, nhưng Hà Tô Hiệp tay nghề rất khá, bọn họ vừa ăn vừa liên tục trầm trồ khen ngợi.

Lí Giới là sư đệ của Hà Tô Hiệp, hai nhà cũng có quan hệ mấy đời, anh vẫn xem Hà Tô Hiệp là anh , lại coi nhà của anh giống như nhà của chính mình mà tự nhiên như ruồi, cơm nước xong liền vút lại bát đĩa lên mạng chơi điện tử, ngược lại Phương Khả Hâm xấu hổ: “ Đại sư huynh, đã làm phiền anh rồi.”

Hà Tô Hiệp cười cười: “Không có việc gì, làm sao có thể để cho khách dọn dẹp chứ, để anh đi rửa bát.”

Phương Khả Hâm đành phải ở trong phòng đi lại, nhà của Hà Tô Hiệp giống như chính anh vậy, đơn giản, ngăn nắp, trên bàn học ở thư phòng xếp đầy từ điển thuốc các loại, sách về các phương thuốc, luận văn đã viết được một nửa. Cô bỗng nhiên nhớ lại một lần nào đó, hai năm trước, khi đại sư huynh cùng Trương Nghi Lăng sư tỷ chia tay.

Không ai biết 4 năm trước cô thầm mến Hà Tô Hiệp, lúc ấy cùng Lí Giới là học sinh trung học, lại thi vừa khéo vào cùng trường Đại học, tự nhiên thành bạn tốt. Cô luôn không ngừng từ trong miệng Lí Giới nghe nói vị đại sư huynh này thành tích học tập cao chót vót, con người lại siêu cấp tốt, là thần tượng hần sùng bái từ nhỏ, cũng luôn vì bản thân mà quýt làm cam chịu.

Lần đầu tiên cùng Lí Giới đi ăn cơm, chính là lúc nhìn thấy Hà Tô Hiệp mỉm cười để Trương Nghi Lăng gắp sủi cảo cho mình, anh cũng không động đến chiếc đũa, chuyên chú nhìn Trương Nghi Lăng, ánh mắt chiều chuộng ôn nhu, mà chính mình hình như nhìn một lần đã thích Hà Tô Hiệp, một người con trai tuấn đạt ôn nhu như vậy, trong nháy mắt, cô tin tưởng vào nhất kiến chung tình*.

(* nhất kiến chung tình: nhìn một lần đã yêu, tình yêu sét đánh)

Nhưng cô có cái tư cách gì đi quấy rầy, Hà Tô Hiệp cùng Trương Nghi Lăng là đôi tình nhân tiêu biểu mà mọi người đều biết, quen bọn họ mọi người sẽ cảm thán ông trời tác hợp cũng chỉ có thể được như thế mà thôi, bản thân đành phải ngoan ngoãn trước mặt anh làm một tiểu sư muội, yên lặng chú ý nhất cử nhất động của anh, cố ý vô tình bắt trước cách ăn mặc của Trương Nghi Lăng, tìm một ít ca bệnh đến hỏi, chỉ vì tham lam khoảnh khắc ngốc nghếch ở bên anh, dù cho, anh không phải học bằng tranh ảnh. Cứ nghĩ rằng bọn họ sẽ kết hôn, sau đó sẽ có đứa nhỏ đáng yêu, làm bạn với nhau đến bạc đầu, nhưng tất cả đã theo Trương Nghi Lăng đi nước ngoài vẽ lên một dấu chấm hết.

Cô thật sự không hiểu, yêu nhau như vậy hai người nói thế nào chia tay liền chia, chân trời góc bể, không một nửa phần quan hệ.

Cô tiếp tục nhớ lại Hà Tô Hiệp nói với Trương Nghi Lăng, ở cái đêm mưa ấy, trước mặt cô cùng Lí Giới, nói: “Cô muốn đi thì đi đi, đi rồi thì mong cô không cần hối hận, lựa chọn của cô tôi tôn trọng cô, cũng xin cô tôn trọng cảm nhận của tôi.”

Đêm đó, Hà Tô Hiệp lần đầu tiên uống say mèm, Trương Nghi Lăng chính là trầm mặc lại trầm mặc, cô liền ần ần cảm thấy, Trương Nghi Lăng đi nước ngoài chuyện này nhất định không đơn giản, nhưng là rốt cục như thế nào, cô có lẽ vĩnh viễn không thể biết được.

Trương Nghi Lăng đi rồi, Hà Tô Hiệp mất tích cả một thời gian dài, ngay cả Lí Giới cũng tìm không thấy anh, bỗng nhiên có một ngày, cô thấy trên lưng Hà Tô Hiệp là ba lô leo núi từ xe buýt đi xuống, tiêu tụy gây yếu rất nhiều, hỏi anh, anh nói chính mình đi vùng núi chữa bệnh từ thiện ba tháng, anh tươi cười có chút gượng ép, cô khó chịu, cô đau lòng, vì thế đối với Hà Tô Hiệp tốt gấp bội, cô không dám vọng tượng thay thế được địa vị của Trương Nghi Lăng, cô chỉ muốn làm cho anh tốt một chút, thế là đủ rồi.

Thẳng đến có một ngày, Hà Tô Hiệp nói với cô: “Tiểu sư muội, tìm một người có thể đối tốt với em, anh, không đáng.”

Cô mới hiểu được, trong lòng cô suy nghĩ vốn cho rằng mình che giấu rất tốt, nhưng Hà Tô Hiệp cái gì cũng đều biết, anh vẫn bằng cách khéo léo nhất cự tuyệt chính mình, tặng ca, luận văn, có việc, cô thể nhưng lại nghĩ anh thật sự bận rộn như vậy.

Cô cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, Hà Tô Hiệp là người có nguyên tắc nhất, yêu đó là yêu, chỉ cần yêu một người kia là đủ rồi, không yêu đó là không yêu, cũng sẽ không tham lam ầm áp nhất thời, chính là, bản thân vĩnh viễn làm không được người kia của anh.

Nhà của Hà Tô Hiệp có rất nhiều dược liệu, đều là tiêu bản trong trường học làm thành, Trương Nghi Lăng chỉ thích duy nhất những dược liệu tên có chữ “Hương” ở cuối: đinh hương, hoắc hương, cây mộc hương, hoài hương, trầm hương, thanh mộc hương, an tức hương, xạ hương, huân lục hương, mà chính mình từ

tranh ảnh học được, rất nhiều dược liệu đều kể không ra hết, duy chỉ mấy vị thuốc đông y này, cô đã nghiên cứu cẩn thận qua.

Bản thân thèm ăn, cho nên thích nhất hoài hương, còn gọi là hồi hương, đại hồi hương là đại hồi, luộc cá nướng thịt không thể thiếu, tiểu hồi hương có thể sào ăn; cùng canh giới giới bánh bao, gói sủi cải; đều có thể cùng đình hương, đậu ván làm món thịt bò tinh hoa.

Chỉ là người âm hư hỏa vượng* không nên ăn nhiều.

(*âm hư hỏa vượng: là một triệu chứng theo đông y, biểu hiện thường là: hoa mắt, chóng mặt, ù tai, miệng khô, đắng, ít ngủ, mạch huyền sắc (mạch nhanh, cứng) và hay cáu gắt.. hay gặp ở phụ nữ trẻ).

Cô cầm lấy một gói tiểu hồi hương nhìn đến thất thần, Hà Tô Hiệp đi tới, hướng cô giải thích: “Tiểu hồi hương vị cay, ngọt, có tác dụng lí khí kiện vị*, tán hàn giảm đau là quan trọng nhất, còn có thể giống canh giới, làm sủi cải ăn.”

(*lí khí kiện vị: dùng thuốc lưu thông khí huyết, tăng sức khỏe cho dạ dày).

Phương Khả Hâm gật gù: “Em thích nhất ăn cái này, đại hồi hương cũng rất thơm sư huynh làm món thịt bò tinh hoa là tuyệt vời nhất.”

Hà Tô Hiệp có chút ngưng ngừ: “Anh làm thực bình thường, nhưng một ít đại hồi này rất hại thân thể, dễ dàng phát hỏa, hãy cứ ăn ít đi thì hơn.”

Cô tươi cười, có chút giảo hoạt: “Hình như lẩu dê hôm nay rất phát hỏa a!”

Hà Tô Hiệp chỉ chỉ phòng khách: “Anh có ý làm một ít chè đậu xanh quy linh cao, mau ăn đi, đừng bị Lí Giới tên quỷ tham ăn kia cướp sạch!”

Tuy rằng chỉ là chè đậu xanh bình thường cùng quy linh cao, nhưng ăn vào rất ngon miệng sáng khoái, thật thích hợp dùng ăn sau những món mặn đầy dầu mỡ.

Lí Giới chỉ lo chiến cho hết, ngược lại Phương Khả Hâm lại hỏi: “Đại sư huynh, quy linh cao này làm như thế nào? Ở nhà có thể làm sao?”

“Có chút phức tạp đấy, ở nhà có thể mua bột quy linh cao để làm, nhưng quy linh cao chân chính là mai rùa, thổ phục linh, thương thuật, sâm đẳng, cây trinh nữ, cây kinh giới tuệ, sinh địa, kê cốt thảo... hơn hai mươi loại dược liệu đông y làm thành, tư âm bổ thận, chống khô và bảo vệ da, tiêu trừ các vết thương bầm tím, điều chỉnh tạng phủ, thanh nóng giải độc.”

Lí Giới xem mồm: “Đại sư huynh, sau khi Trương Nghi Lăng sư tỷ đi rồi không thấy anh làm qua.”

Phương Khả Hâm trừng mắt: “Từ từ ăn đồ của cậu cho tốt đi, đừng hết chuyện rồi lại lôi chuyện khác!”

Ngược lại Hà Tô Hiệp cười rộ lên: “Hình như thật lâu rồi không làm. Tính ra hơn một năm Trương Nghi Lăng đi rồi nhỉ?”

Phương Khả Hâm kinh ngạc, hai năm nay cô đây là lần đầu nghe thấy Hà Tô Hiệp nói đến Trương Nghi Lăng. Cô vẫn cho rằng đây là cấm kỵ của anh, vết thương chôn ở đáy lòng chỗ sâu nhất, sẽ không dễ dàng chỉ ra cho mọi người, không nghĩ tới anh hiện tại tùy ý như thế, giống như việc thảo luận về thời tiết vậy.

Sau một lúc lâu Phương Khả Hâm mới phản ứng lại: “Đại sư huynh, anh hiện tại đối với sư tỷ cô ấy...”

“Mọi việc đều đã qua gần hai năm rồi.” Hà Tô Hiệp cười nói: “Tội gì bản thân dày vò triền miên, đây là lựa chọn của cô ấy, anh phải tôn trọng, hướng hồ cô ấy ra đi kiên quyết như vậy, anh chính là có lưu luyến lại cũng giữ không nổi, cho nên, tất cả đều để trôi qua đi.”

Trong mắt Hà Tô Hiệp đó là sự thản nhiên thuần túy, không có cảm giác thương tổn, không có cực kỳ bi ai, cùng với cái đêm mưa hai năm trước hoàn toàn không giống nhau.

Anh buông tay rồi, bỏ được rồi, mà chính mình, cùng với những người trên thế giới bị vây hãm trong quá khứ, lại không biết đến khi nào mới có thể buông tay, nếu như buông không được, thì cả đời này hạnh phúc như thế nào.

Sau khi ăn xong, hai người liền cáo từ, Hà Tô Hiệp lại một mình một người nhìn tiêu bản trong thư phòng thất thần.

Những thứ này đều là Trương Nghi Lăng từ trường học mang về, nói cần phải nhìn quen mắt mới có thể học tốt đông y, cô luôn luôn là một cô gái mạnh mẽ nhất, luôn không cho phép bản thân mình thất bại, thành tích tốt nhất, quần áo độc đáo nhất, sau đó ngay cả bản trai cùng phải tìm người tốt nhất, nhưng chính mình là người tốt nhất sao?

Bởi vì thành tích thi của cô luôn không cao bằng anh, nhất là đông y học.

Vốn dĩ một cô gái thật mạnh mẽ, cuối cùng vẫn là lựa chọn không đường về, Anh còn nhớ rõ mùa thu ngày ấy có chút lạnh, viện trưởng gọi hai người bọn họ vào văn phòng, nói rất chân thành: “ Ở đây có một cái danh sách do nhà nước cử đi nước ngoài, trong viện nhất trí biểu quyết trong hai người các em lấy một, về phần là ai, các em tự chính mình thương lượng đi.”

Anh biết học đông tây y kết hợp rất khó có cơ hội đi nước ngoài, đặc biệt là thiên về đông y, sau đó anh có chút trầm mặc, bởi vì anh thấy trong ánh mắt Trương Nghi Lăng lộ vẻ khát cầu cùng mong ước. Anh lập tức mềm lòng, anh luôn cho Trương Nghi Lăng những gì tốt nhất, lần này, anh cũng không ngoại lệ.

Nhưng anh đã tính nhầm rồi, anh cho rằng Trương Nghi Lăng sẽ trở về cùng anh trao đổi, anh cho là cô sẽ thuyết phục bản thân anh từ bỏ, nếu thật cô làm như vậy với anh, anh cũng chấp nhận, cũng cam tâm, anh sẽ thả cô đi, ai bảo chính mình lại yêu cô như vậy.

Nhưng, ba ngày cô đều không trở về, ngày thứ tư, anh thấy cô đứng ở trước giường nói: “Hà Tô Hiệp, em phải đi, trong khoa thông báo xuống, cử em đi Mỹ du học.”

Anh cười rồi nói: “Chúc mừng em”, thật ra anh thập phần thương tâm, rồi bỗng nhiên thấy trên cổ của Trương Nghi Lăng có vết bầm tím, lập tức liền phản ứng lại, mãnh mẽ tóm lấy cánh tay của cô, anh hét lên: “Danh sách cuối cùng của em làm thế nào có được, nói cho anh đi!”

Trương Nghi Lăng đẩy anh ra một cách lạnh lùng: “Dùng chính bản thân tôi đổi lấy, có thể chứ! Hà Tô Hiệp, tôi biết chỉ cần ông của anh lên tiếng, viện trưởng nhất định sẽ đem bản danh sách đưa cho anh, cho nên tôi chỉ tiên hạ thủ vi cường thôi*.”

(*thiên hạ thủ vi cường: ra tay trước để chiếm thế thượng phong).

Hoàn toàn thất vọng, chỉ là chuyện tới giờ này, anh còn có thể nói cái gì, anh nhắc cho cô: “Nếu em nói em muốn danh sách, em biết anh nhất định sẽ đưa cho em, em việc gì phải chà đạp bản thân mình!”

Cô thản nhiên nhìn anh: “ Tôi không muốn thiếu nợ anh ân tình, bởi vì tôi muốn đi liền đi không vướng bận!”

Hay cho một cái “không vướng bận”, anh đành phải hỏi: “Trương Nghi Lăng, cô cuối cùng có từng yêu tôi hay không?”

Anh không hề mong đợi đến cái đáp án này, nhưng có điều anh rất cục đã đợi được.

Trong đêm mưa ấy Trương Nghi Lăng đi phía trước, cô nói: “ Tôi từ nhỏ thích chính là những thứ tốt nhất, thành tích tốt nhất, quần áo tốt nhất, khi ấy tôi nói với bản thân mình, tôi cần một người bạn trai tốt nhất, một người chồng tốt nhất, cho nên, Hà Tô Hiệp, tôi đã từng yêu anh, nhưng tôi cái tôi yêu thích là cái tốt nhất của anh, tôi sẽ đi nước ngoài, sau này cơ hội tới sẽ ngày càng tốt hơn, cho nên, tôi không thể yêu anh.

Chân tướng rõ ràng, đây là một cô gái quá mạnh mẽ, cần một người đàn ông chỉ là một người có thể xứng đôi với cô ta, mà không phải Hà Tô Hiệp .

Anh thở dài một tiếng, sắp xếp lại suy nghĩ, bắt đầu dọn dẹp phòng bếp, sau đó mở tủ lạnh, nhìn xem nguyên liệu bữa sáng ngày mai. Kết quả trứng gà, bánh đều đã hết, anh mặc thêm áo, chuẩn bị đi siêu thị của tiểu khu mua ít đồ.

Hết chương 6.

7. Chương 07: trung Mật

Viên mật dùng mật ong để làm, dựa vào mức độ tinh luyện phân thành mật non, trung mật và lão mật.

Cơm nước xong xuôi, Trầm Tích Phàm ở nhà lên mạng, chưa được một lúc, Trầm mẹ đã la to: “Phàm Phàm, buổi sáng ngày mai mày ở nhà ăn cơm hả?”

Cô “Vâng” một tiếng: “Con muốn ăn canh trứng rong biển cùng bánh bao nướng!”

Trầm mẹ mang theo một túi rác lại: “Hết táo biển với giấm rồi, mày đi siêu thị mua một chút, tiện thể đổ rác luôn.”

Trầm Tích Phàm nhìn lại chính mình thấy đôi dép lê trên chân: “Con không muốn đi siêu thị, ra ngoài lại phải đổi giày, quá phiền phức.

Trầm mẹ sắc mặt đại biến, phần trừ ăn hổ, nói một cách thăm thiết: “Người ta già rồi, ngay cả bắt con gái đi làm tý việc cũng thật khó khăn, tôi về sau bị vứt vào viện dưỡng lão là xong, a a a!”

Cô lập tức bật dậy: “Con đi, con đi!” .Từ trong tủ giày ngoài hành lang lấy ra đôi giày đầu hổ bông* mà chính mình thời đại học đã đi, nhận lấy túi rác kia trong lòng hậm hực, lão mẹ thật sự là càng ngày càng có kinh nghiệm đối địch đấu tranh, biết mình thích mềm không ưa cứng.

Buổi tối mùa đông thật sự rất lạnh, suy nghĩ lạnh lẽo của cô có chút cứng lại, tựa như cho rằng bản thân trở lại thời Đại học, mang theo đôi giày bông đầu hổ này lang bạc ở khắp xó xỉnh của khu kí túc xá.

(* đây là loại giày hơi bị.... ‘cá tính’ đấy!)

Cô vừa mới bước chân vào cửa siêu thị, thì đúng lúc một người con trai muốn đi ra ngoài, bốn mắt nhìn nhau, Trầm Tích Phàm sững sốt một chút, nhìn xung quanh bốn phía lăm bắm một mình: “Mình không đi sai chứ, đây là siêu thị, nhưng mình cũng không có bệnh, tại sao có thể gặp thằng cha này?” — chị thật bệnh, có cái qui định gì cấm bác sĩ đi siêu thị!!!(. |||)

Không ngờ rằng những lời này lại bị Hà Tô Hiệp nghe được, “xì..” một tiếng bật cười.

Cô lập tức hoàn hồn, Hà Tô Hiệp cười lên thật sự rất đáng yêu, tim liền đập bùm bụp, nói chuyện cũng câu nọ xọ câu kia: “Ngại quá, bác sĩ Hà, anh cũng có thể tới siêu thị, thật khéo nha!”

Hà Tô Hiệp cảm thấy cô nói chuyện có chút kì quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều: “Đến mua vài thứ, nhà cô ở chỗ này?”

Cô gật gật đầu, hỏi lại: “Chẳng lẽ nhà anh cũng ở chỗ này? Nhưng mà tôi bao nhiêu năm nay cũng chưa từng thấy qua anh một lần nhỉ?”

Hà Tô Hiệp giải thích: “Tôi mấy tháng trước mới chuyển qua đây, có thể do không hay đi ra ngoài, có điều tiểu khu này rất khá, giao thông dễ dàng, mua sắm cũng thuận tiện.”

Trầm Tích Phàm lập tức ghen lời, không biết nói tiếp như thế nào, chỉ đành gật đầu “À”, “vâng”. Hà Tô Hiệp nhìn cảm thấy buồn cười, cô vóc dáng không cao, đứng trước mặt cũng chỉ tới bả vai của anh, cứ nhìn xuống như vậy rất giống bộ dáng một đứa trẻ bị phụ huynh mắng, anh cúi đầu hỏi: “Thuốc đông y tôi viết có khó uống hay không?”

Khuôn mặt cô không làm cho thất vọng liền có chút nóng lên, trong lòng âm thầm nói ‘Hà Tô Hiệp anh ghé vào quá gần rồi, tuy rằng tôi thực hưởng thụ khoảng cách như vậy, chỉ là tôi hôm nay không có tâm trạng’, vì thế bày ra bộ dạng đầy suy tư: “Đáng, sao lại không đáng chứ? Khó uống muốn chết!”

Hà Tô Hiệp lục lọi cái túi một chút, lấy ra một hũ thạch hoa quả lớn đưa cho cô, nói kiên nhẫn: “Thuốc phải uống cho tốt, nếu cảm thấy đắng, uống thuốc xong liền ăn cái này, nghe lời a!”

Trầm Tích Phàm sững sờ tuyệt đối tại chỗ, hoa trong lòng vừa mới muốn nở rộ, kết quả cô nghe thấy Hà Tô Hiệp tiếp tục: “Các em nhỏ trong bệnh viện không chịu uống thuốc, chúng tôi đều cầm thứ này để dỗ...”

Cô ngẩng đầu lên có chút mờ mịt: “Bác sĩ Hà, tôi là trẻ con sao?”

Anh cười: “Cô không phải trẻ con, chỉ là giống trẻ con, tôi đi trước nha, ngày mai nhớ tới lấy thuốc!”. Sau đó, lại ngoài ý muốn nhìn một cái sâu xa tới đôi giày bông đầu hổ tròn tròn của cô, mới đi mất.

Trầm Tích Phàm cầm lấy thạch hoa quả, nhìn ngơ ngẩn bóng dáng Hà Tô Hiệp đã đi xa, cô cảm thấy có chút tức giận, nhưng ý cười không che giấu được, hiện tại tràn ngập trên khóe môi, đối với anh mà nói, bản thân bệnh nhân này có phải có chút đặc biệt quá rồi hay không?

Quay về tới nhà, đem túi nhựa bỏ lại, cười tủm tỉm cầm thạch hoa quả muốn nhào về phòng, kết quả Trầm mẹ lại qua đây: “Phàm Phàm, ngày mai cùng mẹ đi ăn cơm được hay không?”

Lập tức phản đối: “Mẹ, con không muốn đi xem mặt nữa, mẹ đại nhân từ bỏ đi!”

Trầm mẹ không giận còn cười trở lại, đến gần khuyến khích con gái: “Lần này, mẹ đại nhân chọn cho con vừa hay là một bác sĩ, thế nào? Bệnh viện trung ương, có hứng thú hay không a? Dì Dương nói tên tiểu tử này tuần tú, lịch sự...”

Trầm Tích Phàm cắt ngang: “Tên hần là gì?”

“Con đi chẳng phải sẽ biết sao?” Trầm mẹ cố ý mua cái nút thắt*, ngó tới thạch hoa quả trên tay cô: “To đầu rồi còn ăn đồ của trẻ con”

(*nút thắt: ở đây ý là làm cho Tích Phàm thêm tò mò, muốn tới)

Đem thạch hoa quả giấu ra sau lưng: “Con chính là trẻ con bị cấm sao? Tối ngày mai con đi là được!” .

Không để ý tới phía sau lưng Trầm mẹ hoan hỉ nhảy múa, cô thẳng đường đi về phòng, đóng cửa lại, tới ngồi trên giường, xem thạch hoa quả này, cười lên ngốc nghếch.

Ngày hôm sau, trong cuộc họp sáng sớm, Trình tổng nói đêm Giáng sinh năm nay, công ty phần mềm nào đó của thành phố muốn thuê hội trường khách sạn mở một party hoành tráng, vì thế liền phân chia công việc cho các bộ phận, sau khi mọi người đề xuất một chút ý kiến liền tan họp.

Hứa Hường Nhã hưng phấn: “Cháo, lại có thể ngắm thật nhiều soái ca, hạnh phúc quá đi!”

Trầm Tích Phàm buồn bực: “Tôi căn bản không cần thấy soái ca, chỉ muốn về nhà đi ngủ!”

Hứa Hường Nhã bĩu môi: “Trách không được cô ba năm rồi đều không có lấy một đóa hoa đào*, thì ra là cái tính kích thích bị phân bố mất cân đối, không nghĩ đàn ông chỉ nghĩ ngủ, cô vẫn phải tham gia, party năm ngoái lại bị cô lừa chuồn mất, năm nay cô cũng đừng nghĩ tới cách ấy nữa.”

(*đóa hoa đào: ở đây ám chỉ người yêu hay tình yêu)

Cô tin tưởng, năm nay có thể là bữa tiệc cho người khác làm trâu làm ngựa, nghĩ chạy cũng chạy không nổi.

Hội thảo IT mấy ngày trước vừa mới kết thúc, có mấy công ty cao cấp đã rời khỏi khách sạn

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên thấu qua màn sương mùa đông ẩm ẩm, không khí hơi hơi ẩm ướt, Trầm Tích Phàm tiễn xong khách lại đi tắt vào con đường nhỏ vòng về, không thể tránh khỏi ngang qua căn biệt thự khu F.

Cô nhìn thấy Nghiêm Hằng ngồi ở bên cửa sổ, chỉ nhìn tới mặt cổ bên ngoài phòng, khuôn mặt tuần dật, có chút mông lung.

Giống như đã từng quen biết.

Có lần ở phòng dụng cụ của khoa âm nhạc, Nghiêm Hằng ngồi ở cửa sổ, trên đầu là mặt trời gay gắt ngày hè nhưng anh vẫn cứ khí định thần nhàn*, chính là ánh mắt xa xôi u buồn ấy, chỉ cần một cái chớp mắt, cô liền không thể tự kiềm chế bản thân bắt đầu chú ý tới người con trai phong lưu tài tử trong truyền thuyết này, cô cảm thấy anh không phải vui vẻ như vậy.

(* khí định thần nhàn:tâm tình yên ổn, nhu hòa)

Hơn nữa, anh hiện tại, có phải cũng không vui vẻ hay không.

Cùng chính mình cũng chẳng liên quan đi— cô lại quản nhiều việc ở đâu đâu rồi.

Khó khăn chịu đựng tới lúc tan làm, cô vội vàng chạy về nhà, chuẩn bị buổi tối xem mặt.

Thay ra bộ đồng phục nhân viên, Trần Tích Phàm buộc tóc đuôi ngựa, đổi thành áo bông kẻ ca rô màu đỏ đen* đơn giản, tẩy đi lớp trang điểm, chỉ trừ màu son môi nhàn nhạt, cô cảm thấy trang điểm một cách nhẹ nhàng ngược lại có vẻ thích hợp với bản thân hơn.

(mình thấy cái áo đấy cũng đẹp đấy chứ!)

Mang theo tâm trạng thấp thỏm, tò mò tới chỗ ngồi bên trong phòng trà. Không ngờ rằng vai nam chính lần này đúng là ngôi sao, đợi 10 phút mới khoan thai chậm rì rì mà tới, Trần Tích Phàm chớp mắt lần đầu liền nhận ra, đáng người đúng là của vị bác sĩ cực có cá tính, lần trước trong bệnh viện đã đụng phải.

Hắn thở hổn hển mà tự giới thiệu bản thân: “Tôi là Lí Giới, cô Trần, ngại quá, vừa rồi quên chìa khóa ở kí túc xá, nên đành phải quay về lấy, chậm trễ một chút, thật không phải”.

Quả nhiên, trên ngón út của anh ta lộ ra một chùm chìa khóa, Trần Tích Phàm tò mò: “Cái chìa khóa treo lủng lẳng của anh rất đặc biệt nha!”

Hình dáng tự nhiên không theo qui tắc, mặt ngoài màu xám, có kẻ nứt đường vân dọc, cùng hoa văn nhánh cây màu nâu.

Chỉ là Lí Giới sững sốt, cười rộ lên: “Sinh long cốt, trước đây tại phong tiêu bản của trường học trộm lấy.” Sau đó đưa cho Trần Tích Phàm xem, rồi chỉ vào giải thích: “Đây là hóa thạch xương cốt của động vật có vú thời cổ đại giống như ngựa ba ngón, các loại tê giác, hươu, trâu, voi...Cô xem, cái khối này là chỗ các đốt ngón tay, cho nên có hình dạng lỗ nhỏ, đúng lúc có thể dùng làm cái móc chìa khóa. Sinh long cốt là một loại thuốc tính bình, nhập tâm can kinh, bình can tiềm dương*, lưu thông máu an thần...”

(* chắc là bổ thận tráng dương, haizzz)

Trần Tích Phàm cảm thấy anh vô cùng hiền lành, lông mi đen nhánh theo ngữ điệu anh nói chuyện đưa lên hạ xuống, cô có chút kì quái, vì sao bác sĩ bọn họ nói chuyện về chuyên môn này nọ của chính mình, luôn xuất thần, tự tin như vậy, Hà Tô Hiệp cũng thế.

Lí Giới hình như cũng có ấn tượng với cô: “Cô Trần, tại sao nhìn cô lại quen mặt như vậy nhỉ? Chúng ta từng gặp qua ở đâu chưa?”

Trần Tích Phàm phần chấn: “Trong bệnh viện nha, anh Lí biết bác sĩ hà không, tôi lần trước chính là tới lấy trà cảm mạo.”

Lí Giới lập tức phản ứng lại: “À, là lần đó à, bác sĩ Hà cô nói có phải là Hà Tô Hiệp hay không? Anh ấy vừa đúng là đại sư huynh của tôi, thật sự là khéo ha!”

Trần Tích Phàm sắp kích động đến mức rơi nước mắt, nhưng thế nào cũng không thể để anh ta thấy được ý của mình không ở anh ấy mà ở Hà Tô Hiệp, chỉ có thể gật đầu: “Bác sĩ Hà quả là bác sĩ tốt nhỉ!”

Không ngờ rằng Lí Giới lập tức như dài dờ đúng sống, nói một mạch: “Nhà tôi cùng nhà anh ấy có mối quan hệ mấy đời, anh ấy lớn hơn tôi một tuổi, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tôi thích gây tai họa, đi trộm táo trên cây nhà người khác, đụng vỡ thủy tinh linh tinh, sau đó đều là Hà Tô Hiệp giúp tôi gánh tiếng xấu. Bởi vì công việc của bố mẹ anh ấy rất bận, nên đem anh ấy ‘quăng’ tới trường tiểu học rất sớm, không ngờ rằng lại có thể theo kịp trình độ, cho nên anh ấy cao hơn tôi 3 lớp...”

Trầm mẹ xuyên qua khe cửa nhìn thấy cảnh tượng hai người tán ngẫu khí thế ngất trời, Lí Giới vừa nói vừa uống trà, sục sôi chí khí; Trầm Tích Phàm nghe tới say sưa hứng thú, thỉnh thoảng lại rót nước cho anh. Trong lòng bà vui mừng khôn xiết, tin tưởng, cửa xem mắt này tám phần thành công rồi, quả nhiên, vẫn là bác sĩ có sức hấp dẫn hơn nhiều, nhưng bà lại không biết hai người bên trong kia, “buôn dưa” hoàn toàn không phải những loại chuyện như mình nghĩ, không phải cuộc sống công việc, lý tưởng mà là xem mắt người thứ ba – bên ngoài quen biết hai người bọn họ.

Cuối cùng, Trầm Tích Phàm kì quái: “Bác sĩ Lí, làm sao anh có thể tới xem mắt?”

Lí Giới cười: “Gọi tên tôi được rồi, chúng tôi là thầy thuốc, vòng luẩn quẩn lớn như vậy, xem mắt là việc mẹ tôi một tay ép buộc mà thành. Tôi chỉ ngoan ngoãn đến đây, vốn dĩ rất bài xích cách thức như này, nhưng cùng cô nói chuyện thật thoải mái, rất có cái cảm giác nhất kiến như cố*, đương nhiên, cô Trầm làm sao cũng có thể tới xem mắt?”

(* nhất kiến như cố: mới gặp mà như đã quen biết từ lâu)

Khuôn mặt đỏ bừng thật quý dị, Lí Giới mồm bấn nhanh: “Cô đối với sư huynh tôi ...”

Cô vội vàng lắc đầu: “Tôi, không có, chính là,...cảm thấy tò mò, cho nên liền... liền...”. Càng chột dạ giải thích càng lộn xộn, thái độ quần bách của cô đều bị Lí Giới thu hết lại trong mắt.

Lí Giới chớp chớp đôi mắt: “Không quan hệ, có phải cảm thấy đại sư huynh của tôi là người quá tốt không? Cô yên tâm, anh ấy bây giờ vẫn còn chưa có bạn gái, nếu cô hứng thú, tôi có thể giúp.”

Trầm Tích Phàm có chút nghi hoặc, không có lý do chính mình sẽ thích vị bác sĩ ấy, chỉ gặp qua có vài lần, trước sau nói chuyện còn không đến một tiếng, chỉ là bởi vì bộ dáng của anh ta rất tuấn tú, hòa khí cực kỳ, ôn nhu đặc biệt, đối với bản thân cảm thấy cũng khá, chẳng lẽ cái này gọi là “thích”, không khỏi bản thân có điểm ngả ngớn quá đi!”

Cô đành phải giải thích: “Lí Giới, tôi chỉ cảm thấy Hà Tô Hiệp rất tốt, muốn cùng anh ấy làm bạn, liền giống tôi cảm thấy anh rất hiền , là một người tốt, cũng muốn cùng làm bạn với anh mà thôi.”

Lí Giới ngượng ngùng: “Tôi hiểu lầm rồi, cô Trầm không cần tức giận. Lần này tôi mời cô ăn cơm để chịu tội được không?”

Ngược lại Trầm Tích Phàm âm thầm chửi rửa bản thân mình lấy lòng tiểu nhân đi so người quân tử, cười rộ lên: “ Gọi tôi Trầm Tích Phàm là được rồi, nếu làm bạn vẫn gọi cô Trầm nọ kia, thật sự không biết chúng ta là loại bạn bè gì đây, tôi đói rồi, ăn cơm thôi!”

Hai người nhìn nhau cười, đều cảm thấy đối phương thập phần vừa ý, nhưng để làm người yêu thì...thôi bỏ đi!.

Đi thưởng thức các món ăn của vùng đông bắc, trong quán, buôn bán đặc biệt tốt, hết phòng, nên chỉ có thể ngồi bên cửa sổ gần lối ra vào, Lí Giới sợ Trầm Tích Phàm để ý, ai biết cô liền ngồi luôn xuống, rồi lại chỉ vào đám người ngoài cửa, nheo ánh mắt cười: “Lí Giới, thấy người khác đang bận rộn, chúng ta thì nhàn nhả ăn cơm, cảm giác thật không tồi.”

Anh liền cảm thấy cô là người rất dễ chịu, thoải mái.

Chỉ có 3 món, đều là những món nổi danh, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng số lượng cực lớn, khẩu vị lại tốt, hai người ăn như bắt diệp lạc hồ*, đánh chén được một nửa, Trầm Tích Phàm cảm thấy hình như có người nhìn tới bọn họ, ngẩng đầu lên, thốt ra khỏi miệng: “Bác sĩ Hà”.

(* bắt diệp lạc hồ hay bắt diệp nhạc hồ: ý là làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất)

Lí Giới lập tức nhắc đầu lên, chỉ thấy Hà Tô Hiệp bước nhanh đẩy cửa đi vào, câu đầu tiên là hướng về phía Trầm Tích Phàm : “Hôm nay, làm sao không đến lấy thuốc, chẳng lẽ cô quên rồi? Hôm qua mới nhắc nhở cô!”.

Trầm Tích Phàm chỉ đành phải cười xấu hổ: “Tôi quên mất, ngày mai nhất định đi lấy, vừa đúng định kỳ nha!”.

Thấy họ đã ăn cơm xong, nhân viên phục vụ mang hóa đơn tới, hai người đồng thời lấy ra cái ví, Lí Giới giành trước đem tiền thanh toán, Trầm Tích Phàm khẩu khí sáng khoái, tự nhiên, hào phóng: “Lần khác mời anh ăn cơm!”.

Cô đứng dậy đi toilet, Hà Tô Hiệp nghi hoặc cuối cùng hỏi ra miệng: “Hai người các em làm thế nào quen nhau?”

Lí Giới cầm chiếc đũa gõ vào cái bát nói giống sách : “Đại sư huynh, về chuyện đi xem mắt lần này là mẹ em ép đi, kết quả liền biết nhau, chẳng qua em cùng cô ấy nhất kiến như cố, không có tình yêu nam nữ”, dừng một chút, lại chuyện tốt thêm một câu: “Em cảm thấy mình đang thay anh đi xem mắt thì đúng hơn, cảm giác rất kì quái”.

Hà Tô Hiệp lập tức ngăn cả người: “Anh? Xem mắt? Nói bậy bạ cái gì thế !”

Nhà của Trầm Tích Phàm cùng Hà Tô Hiệp ở trong cùng một khu, ba người bọn họ chia tay nhau ở quảng trường Thời Đại*, hai người bọn họ một đường, Trầm Tích Phàm tâm tình hôm nay không thể nói là tốt được, Hà Tô Hiệp thấy cô không ngừng nhìn xung quanh bốn phía, rồi khước miệng mang theo nụ cười, chính mình cũng bị cuốn hút.

(Cái quảng trường Thời Đại này ở Hong kong, không phải cái của Mỹ () nha)

Trên đường lớn, người đến người đi, còn năm ngày nữa đến Giáng sinh, sau đó là năm mới. Trong cửa hàng bày đầy cây thông noel, giăng đèn mầu, trên cửa sổ phun hàng chữ ‘MERY CHRISTMAS! HAPPY NEW YEAR!’. Trên quảng trường, hồ phun nước âm nhạc đủ bảy sắc cầu vồng.

Bỗng nhiên anh cảm thấy có người lôi kéo góc áo, cúi đầu nhìn, thì ra là cô bé bán hoa, sau đó cô bé nói với anh: “Đại ca ca, mua cho bạn gái anh một bông hoa nhé!”.

Anh có chút xoay sở không kịp, Trầm Tích Phàm “phụ..t” một cái cười vui vẻ: “Bé à, đại ca ca ấy là bố chị, em nhầm rồi!”

Cô bé không thể tin nhìn hai người bọn họ, ra đi đầy hoài nghi, Hà Tô Hiệp nhìn Trầm Tích Phàm đang cười trộm, thật sự là bất đắc dĩ, cô mặc cái áo bông kẻ ca rô màu đen đỏ xen kẽ, tóc đuôi ngựa, ánh mắt mang thần thái hồn nhiên, không giống như một phụ nữ công chức đã 25 tuổi, nói cô là học sinh trung học sợ rằng cũng có người tin, anh thở dài: “Quả nhiên, tôi đã già rồi”.

Trầm Tích Phàm trấn an: “Bác sĩ Hà, anh thích ăn thạch hoa quả, là người già nhưng tâm không già ha!”.

Đi đến siêu thị của tiểu khu, cô chạy nhanh vào, Hà Tô Hiệp ở cửa chờ, một lúc sau đi ra mang theo một cái túi gì đó, Trầm Tích Phàm hỏi anh: “Hà Tô Hiệp anh thích ăn đồ ngọt hay không?”

Đây là lần đầu tiên nghe cô gọi tên mình, cảm giác nói không lên lời, chỉ nhận thấy khi cô mang theo khẩu âm mềm mại nói ra hai chữ “Tô Hiệp”, đặc biệt có hương vị, có chút giống với khi còn nhỏ lúc ông nội làm mật viên, dùng trung mật tạo thành, vị ngọt quện rất chặt.

Anh gật gật đầu: “Thích, làm sao vậy?”

Cô lấy ra thanh Socola Dove*: “Đáp lễ lại thạch hoa quả, Hà Tô Hiệp đã cố gắng nỗ lực dùng bản thân đi đun thuốc rất tốt, với tư cách bệnh nhân tạ lễ cho bác sĩ”.

(Chocolate Dove loại này phổ biến ở Trung Quốc)

Anh cười nhận lấy, khuôn mặt Trầm Tích Phàm có chút ửng hồng, phỏng đoán là hối hận với sự lớn mật của bản thân, mắt sáng như anh, lập tức liền nhận ra cái cách suy nghĩ của một đứa trẻ.

Nhưng, đây là lần đầu tiên, anh vậy mà không bài xích việc có người hảo cảm trực tiếp thẳng thắn đối với mình như vậy, cho dù là Trương Nghi Lăng.

Hết chương 7

8. Chương 08:trầm Hương

Trầm hương – tập hợp linh khí trăm ngàn năm trời đất, hương thơm ngào ngạt, sâu sắc, ôn thuận.

Trầm Tích Phàm về nhà, Trầm mẹ chân chính vui mừng bắn ra bốn phía, cùng Trầm bố tuyên dương kết quả lần xem mặt này.

Cô lập tức kêu dừng, Trầm mẹ nhìn cô hoài nghi: “Thời gian dài như vậy cùng người ta một chỗ nói cười, chỉ là vì một bữa cơm giải quyết chuyện lộn xộn đơn giản như vậy?”.

“Chẳng lẽ xem mặt không thành được người yêu, thì cũng không thể làm bạn bè sao?”.

Trầm mẹ cười khan vài tiếng: “Hắc, cái suy nghĩ lý tưởng của mày đúng là mới mẻ nha, xem mặt chính là xem mặt, không phải giao hữu cái gì, xem mặt là dùng quan hệ qua lại nam nữ để làm điều kiện tiên quyết, tốt liền phát triển, không tốt liền ‘Ba sờ’!”.

Trầm Tích Phàm mờ mịt khó hiểu, cái gì ‘Ba sờ’, Trầm bố lộ ra nửa cái đầu hảo tâm nhắc nhở con gái: “Là Pass đấy!”.

Trầm mẹ như tờ ‘tin tức thành phố’ nện một tiếng trên bàn: “Không cho phép xen miệng vào, không được liên minh, nghe tôi nói xong!”.

Nửa cái đầu khi nãy của Trầm bố lập tức chìm xuống, Trầm Tích Phàm bắt đắc dĩ, bắt đầu đau khổ, Hà Tô Hiệp cái tên chết tiệt kia viết ra cái thuốc phá hoại gì đây, như thế nào mà trên người mẹ cô liền biến thành một cái thất bại!

Hà Tô Hiệp, Hà Tô Hiệp, cái tên thật kỳ quái, có người lại có thể lấy thuốc Đông y làm tên của mình sao?.

Trầm Tích Phàm ghé vào bàn, trước mắt mở ra một quyển vở ô ly, sau đó nã bộ liền bắt đầu cảm giác như đi vào cõi tiên mà không chịu khống chế, một lúc sau, trên mặt tờ giấy ô ly trong tay, tất cả đều là tên của anh, cô có chút ảo não, lại có chút e lệ, sau đó từng tờ từng tờ đem tên của anh ném vào sọt rác, thở phào nhẹ nhõm, đi tới cửa sổ trước mặt.

Sắc trời đêm rất tốt, ánh trăng sáng rõ, mọi nhà lên đèn, mỗi người đều có công việc riêng phải làm của mình, thời gian mới có thể từ từ trôi qua, sau đó mọi thứ xảy ra rõ ràng, kết quả sẽ biến trở thành hồi ức, chỉ là có biện pháp nào có thể biết bước tiếp theo sẽ xảy ra cái gì đây; ví dụ nói như, bản thân và Nghiêm Hằng.

Không nghĩ tới anh, một chút ý nghĩa cũng không có; nhưng những hồi ức đó, nói quên như thế nào để quên; yêu mãnh liệt, đau khắc cốt, sau đó là nước mắt dử dội, trái tim giữ lại chút hy vọng may mắn cuối cùng đều tan biến.

Đứa ngốc, ba năm trước đây cô là con ngốc, chẳng lẽ ba năm sau cô còn muốn trở thành một kẻ ngốc ngếch ngay cả chính bản thân mình đều chán ghét hay sao?.

Ngày hôm sau, Trầm Tích Phàm vừa mới vào văn phòng, liền nhìn thấy trên bàn là một lẵng hoa Tulip. Cô hơi hơi ngạc nhiên, cầm lấy tờ thiệp nhỏ, chữ viết “Đái Hằng” cực kỳ quen thuộc, không có tới từ đâu, cô cảm thấy tức giận, đem lẵng hoa to đẩy sang một bên, ngơ ngẩn đến ngây người.

Không nghĩ tới Hứa Hường Nhã thấy được, hai mắt xanh lè, cầm lấy lẵng hoa kia xem rồi ngửi, tự mình say mê: “Lẵng hoa Tulip này cần bao nhiêu bạc đây, ra tay thật hào phóng”.

Trầm Tích Phàm đứng dậy pha trà, cũng không quay đầu lại: “Cô nếu thích liền cho cô là tốt rồi”.

Hứa Hường Nhã không hề tiếp lời: “Ừ, Đái Hằng là ai? Cháo, kim quy tế* này cô từ đâu lấy ra đấy?”.

(* Kim qui tế: Con rể vàng; Kim qui: rùa vàng)

Cô tựa tiểu phi tiểu*, cố ý xóa đề tài: “Rùa, cái gì rùa, rùa lông xanh! Con sau lưng lông xanh dài đặt ở viện bảo tàng hay nuôi ở quán hải sản? bao nhiêu tiền một cân?”. (* tựa tiểu phi tiểu: cười mà như không)

Hứa Hướng Nhã “Ặc...” ra một ngụm khí lạnh: “Dẫm lên cái đuôi cô ấy! Trình tổng tìm cô, hỏi cô đối với phương án tiệc rượu có ý kiến gì không, mau đi đi, hoa cô thật sự không cần sao?”

Cô thò tay lấy ra một nụ hoa màu tím: “Đều cho cô đi, cô biết tôi không thích hoa Tulip mà!”.

Hứa Hướng Nhã lắc đầu: “Nói hươu nói vượn, cô chính là thích hoa Tulip, tôi đoán người này cùng cô chắc là có vướng mắc gì, cô liên lụy cái chán ghét này tới cả bông hoa xinh đẹp, thật sự là có lỗi a!”.

Trầm Tích Phàm yên lặng, không phải chán ghét cái người Nghiêm Hằng này, chỉ là có chút phản cảm với hành động của anh ta, anh muốn làm cái gì, biểu đạt cái gì, là xin lỗi hay dư tình chưa dứt; nhưng trong lòng vô danh lại có chút vui mừng.

Cô đột nhiên cảm thấy hỗn loạn, giống như một đoàn ma, chỉ thiếu một người đạo phủ.

Song duy nhất có thể khẳng định chính là cô sẽ không làm lại một con ngốc nữa.

Nghiêm Hằng liên tục tặng hoa 5 ngày, mỗi ngày đều không phải một loại hoa Tulip cùng màu sắc, Trầm Tích Phàm biết, mùa đông, những bông hoa này chính là vận chuyển bằng đường hàng không mà đến, bình thường ở chợ không có, Nghiêm Hằng bạo tay lớn như vậy, cô thật sự không biết anh đang suy nghĩ cái chủ ý gì?.

Tiệc rượu noel thuận lợi tổ chức, công ty phần mềm “Đông Khoa” ra tay hào phóng, không chỉ bao trọn hội trường to nhất của Cổ Nam Hoa Đình, mà còn đặt trước 3 ngôi biệt thự cũng sân golf, trên danh nghĩa quà tặng rút thưởng cho các vị khách quý tại đây.

Chính là, công nhân viên của Cổ Nam Hoa Đình chỉ có thể trợ mắt nhìn người khác giải trí, trong cái ngày noel an lành này.

Đèn pha lê thật lớn, mỗi một góc của hội trường đều tắt cả sáng rõ, nam sĩ ở đây cơ bản đều theo cùng bạn gái, ai cũng lịch sự xa hoa, bên cạnh những người phụ nữ đi qua đi lại, hơn phân nửa là tóc mây lụa là, trang điểm tinh tế. Với tư cách của một nhân viên làm việc tại chỗ kiêm ‘khách quý’, Trầm Tích Phàm chỉ biến hóa chút trang điểm thành nhẹ nhàng, phục sức đơn giản, cô cảm thấy chán nản khi không tìm thấy vị trí của mình.

“Đông Khoa” mời nhiều nhân vật quan trọng của giới phần mềm điện tử, cô nhận ra vài vị chủ tịch mà trước đó có tham gia hội nghị IT. Cấp cao của Cổ Nam Hoa Đình cũng đáp ứng lời mời đến dự.

Tự mình so sánh với những người khác, cô thực quá yên tĩnh, chọn xong một cái góc đứng, cô cảm thấy ánh đèn hơi chói mắt, có chút ngẩn ngơ, bỗng nhiên nhớ tới một câu trong bộ phim nào đó ‘Vui vẻ là của bọn họ, còn mình, cái gì cũng đều không có’.

Cô gần đây không thích âm ỉ, bởi vì trong cái dạng tiệc như thế này, bản thân thật lạc lõng.

Cô luôn cảm thấy chính mình hình như với khách sạn có chút không ăn nhập. Cô không có như Hứa Hướng Nhã khéo đưa đẩy, Đinh Duy lỗi đời, Triệu Tâm Như dứt khoát cùng quyết đoán, có chăng thì chỉ là một chút cứng cỏi cùng ít thông minh.

Cô rất muốn về nhà, pha một tách trà Molly, sau đó cùng bố mẹ nói chuyện phiếm, hoặc là ra ngoài đi dạo, không chừng còn có thể gặp được Hà Tô Hiệp, trên đôi mắt linh động kia lại lộ ra toàn bộ nỗi bất an trong lòng, phản chiếu lại thứ ánh sáng lung linh đầy màu sắc.

Đèn pha lê treo trên cao, mang theo ánh sáng của mình phát tán, tựa thứ bột phấn vàng nhiệm màu rắc xuống, rơi trên mái tóc đen nhánh của cô, giống như trên vải gấm đen đen mềm điểm vài bông hoa sắc vàng. Cô gái quần trắng áo trắng này, mũi chân khép lại đứng ở một góc, dường như mới từ trong tầng thư cũ kỹ về chiếc bánh hoa quế vi hoàng đi ra, cứ thế tan ra không hòa vào cái nền nước động sóng sánh ấy.

Có người con trai thỉnh thoảng quay đầu lại xem, cô cũng không tự biết.

Lăng Vũ Phàm nâng chiếc ly thủy tinh, một bên cùng mỹ nữ trên đũa, cái miệng nhỏ nhấp một ngụm rượu Cô nhắc* của Pháp, ánh mắt giống như cô tình rơi trên người Trầm Tích Phàm. Anh cảm thấy cô rất thú vị, có đôi khi một bộ nghiêm túc, thái độ giải quyết việc chung, lạnh lùng như băng tựa như thứ máy móc khách sạn; có lúc lại rất trẻ con, khi anh cố ý bôi lông tìm vết, thì ánh mắt kia tràn ngập bất mãn đối với mình. Nhưng bên trong cái khung của cô luôn lộ ra một thứ trầm tĩnh, cô có lẽ là người vui vẻ trong an tĩnh chẳng!

Lúc này thân ảnh cô đơn cùng cảnh tượng vui vẻ trước mắt hoàn toàn không ăn nhập với nhau.

(* rượu Cô nhắc hay Cognac là loại rượu mạnh của Pháp, nhìn chai rượu đẹp thế! ())

Hơn nữa cô có phải đã xen vào việc của người khác nhiều quá rồi hay không.

Bản thân bị bệnh, cô gửi cái trà cảm mạo gì gì đó. Tuy rằng rất hưởng thụ, nhưng bản thân thật sự quá phụ phí, có lẽ cô chỉ là hảo ý đơn thuần, anh lại luôn cảm thấy có chút lợi lộc.

Để ý cô một thời gian dài rồi, bỗng nhiên rất muốn trên cột cô.

Ngoài cửa một trận xôn xao, Trầm Tích Phàm thấy Trình tổng cùng các cấp cao khác thì lập tức tới chào đón, trong một đám người Nghiêm Hằng đứng ở giữa, khách khí cùng bọn họ bắt tay, chào, hỏi, nói cười.

Tại sao không có người nói với cô Nghiêm Hằng sẽ đến? nếu như có thì cô tình nguyện nghỉ bệnh.

Trình tổng hướng cô vẫy tay, cô đành phải kiên trì tiến lên phía trước: “Nghiêm tiên sinh, chào ngài”.

Nghiêm Hằng mặc âu phục, không thắt cà-ra-vát, đeo kính, trong cái hào hoa phong nhã lại lộ ra một tia ngang ngạnh, anh vươn tay: “Trầm giám đốc vất vả rồi, hôm đó cảm ơn sự giúp đỡ của cô, về sau còn phải làm phiền cô một thời gian.”

Ngón tay của anh có chút lạnh lẽo, thon dài mạnh mẽ y như nhau trong trí nhớ của cô, đã từng.... bàn tay này đã từng mang cô đi qua đoạn thời gian như nước chảy, trăm hoa đua nở, chỉ là cô không nghĩ tới, bọn họ sẽ dùng cái dạng phương thức này nắm chặt tay của đối phương.

Trong lòng bàn tay không khỏi chảy ra một giọt mồ hôi, nhưng trên mặt vẫn là sự bình tĩnh vốn có: “Nghiêm Hằng tiên sinh khách khí rồi, tôi rất vinh hạnh phục vụ cho ngài”, muốn đem tay rút ra, nhưng Nghiêm Hằng lại nắm chặt, thái độ chắc chắn sẽ không buông.

Trầm Tích Phàm tự nhiên thoải mái nhìn anh, ánh mắt có chút nghiêm lại, Nghiêm Hằng giả hoạt cười cười, đột nhiên buông ra, cô biểu hiện trấn tĩnh, bình yên rút lui, nhưng nội tâm lại có chút gì đó bắt đầu chậm rãi tan rã, một lúc lâu sau, mới có thể bình thường trở lại.

Nghiêm Hằng, từ trước đây, vốn bản thân không phải là đối thủ của anh.

Đột nhiên một người phụ nữ kêu lên: “Ai.. nha, đi đường cái kiểu gì vậy, như thế nào mà bê ly rượu thôi cũng hất lên cả người ta rồi!”

Toàn bộ ánh mắt đều tập trung lên người Lăng Vũ Phàm, thì ra người phục vụ rượu bê rượu bị đổ lên trên người Lăng Vũ Phàm, trên ngực áo sơ mi trắng một mảng ầm ướt lớn, anh bạn phục vụ rượu trẻ tuổi không ngừng giải thích, thấp thỏm lo âu, hướng xin chỉ thị: “Trầm giám đốc, cô đi xử lý một chút đi”.

Cô có thể làm thế nào đây, kiên trì cúi đầu mà nói: “Thật xin lỗi, mời ngài đi theo tôi!”.

Lăng Vũ Phàm nhíu mày: “Tôi đi thay quần áo, làm phiền Trầm giám đốc đưa quần áo của tôi tới bộ phận giặt đồ!”

Cô gật gật đầu, theo anh ta rời hội trường, sau lưng vẫn có ánh mắt nhìn mình chăm chú, cô biết, đó là của Nghiêm Hằng, cô không khỏi đau khổ, tránh vô đưa lại gặp vô đưa, nhưng may mắn lại có cơ hội giúp mình bỏ trốn khỏi bữa tiệc.

Phòng của Lăng Vũ Phàm có chút lộn xộn, quần áo tùy ý vắt ở ghế sofa, trên bàn chất đầy báo chí, cô nghĩ, Lăng Vũ Phàm nhất định là một tên có ý thức giữ của rất mạnh, bằng không làm sao lại không cho house keeping* đúng hạn dọn dẹp.

(* house keeping: nhân viên dọn phòng)

Căn phòng to lớn như vậy liền chỉ có hai người bọn họ, Lăng Vũ Phàm không mở miệng, cô càng là trầm mặc hồi lâu, không khí lập tức có phần căng thẳng, nhưng giữa lúc ấy, đột nhiên lại có chút ái muội.

Anh ta ngang nhiên trước mặt chính mình thay quần áo. Trầm Tích Phàm trừ bỏ ngạc nhiên vẫn là kinh ngạc, chỉ có điều cô lập tức trở lại bình tĩnh, cái thằng cha kia, nếu bản thân nhìn tới hương diễm nóng bỏng của hắn thì trường hợp xấu hổ e là, cũng chỉ có mình gánh lấy mà thôi. Cô liền rũ hàng mi mắt xuống, nhìn chằm chằm vào tấm thảm, đếm trên mặt của nó rốt cục là có bao nhiêu bông hoa.

Bỗng nhiên, Lăng Vũ Phàm ra tiếng: “Trầm Tích Phàm, cô không thích tham gia Party?”.

Cô nghe vậy có chút kinh ngạc, cười khổ: “Đó là công việc, đối với công việc, tôi nói không tới được việc có thích hay không”.

Trên mặt anh xuất hiện loại thần sắc tìm tòi, nghiên cứu: “ Cái dạng công việc ‘Nói không tới được việc có thích hay không’ này, vì sao vậy?”. Biểu tình của anh dịu xuống, dưới ánh đèn có loại cảm giác nói không lên lời một cách chân thành, ánh mắt kia nhìn Trầm Tích Phàm, làm cho cô không thể không trả lời.

“Có thể không thích công việc như vậy, nhưng bản thân lại có năng lực hoàn thành tốt, cho nên phân công công việc như thế này coi như là có suy tính, chỉ ít có thể sống yên phận.”

Anh cười rộ lên, lời vừa chuyển, lại khôi phục lại ngữ khí ngả ngớn: “Trầm Tích Phàm , công việc khách sạn có phải có thể ‘chặn’ được kim quý tế hays không?”.

Trầm Tích Phàm biết, một loạt phụ nữ làm việc cho khách sạn như thế này đúng là, thường hay bị người ngoài xem là một nghề nghiệp không đứng đắn, rất nhiều cô gái không bị bao thì sau này cũng là gả cho những vị khách trong đó, cho nên cái loại công việc này có bao nhiêu tính lợi lộc đây!.

Nhưng cô từ trước tới giờ chưa từng có cái ý niệm không chính đáng ấy, cô làm tất cả mọi thứ, song chỉ muốn trở thành một quản lý khách sạn đủ tư cách, không hơn không kém.

Hiện tại, lại bị người khác hiểu lầm.

Cũng phải, người như vậy, từ nhỏ đã sống trong sự ngờ vực, sợ người khác tính kế với mình từng phút từng giây, bình sinh thích lấy sự hoài nghi, đả kích người khác làm trò vui, từ nhỏ thuần túy trưởng thành một tên thiếu tình yêu thương, trong lòng đã biến thái đến mức vạn vẹo. Hơn nữa càng giải thích càng loạn, còn không bằng ngậm miệng có khi còn có lợi hơn, cô ảo ảo não, không hiểu vừa rồi chính mình lại đối với anh sinh ra hảo cảm.

Nhặt lên quần áo của anh, cô nhìn qua chẳng những không sợ ngược lại trong ánh mắt nhiều hơn một tia khinh bỉ: “Lăng tiên sinh, tôi không cho là địa vị của khách hàng cùng nhân viên thích hợp để tán ngẫu những vấn đề có chiều sâu như vậy, quần áo của ngài ở trong này, tôi đi trước, ngày mai sẽ có người mang quần áo giặt sạch tới, chúc ngủ ngon, à còn, chúc Giáng sinh vui vẻ!.

Lăng Vũ Phàm sững sốt, sau đó cười rộ lên, anh cảm thấy vừa nãy biểu hiện khi Trầm Tích Phàm tức giận thật sự rất đáng yêu, nếu lúc ấy chính mình bức cô đến góc tường, hoặc là có vài cái động tác phụ họa, cô sẽ có cái phản ứng gì đây, cần anh một phát, hay tặng anh một cái tát, rồi sau đó mắng to một trận.

Tất cả đem so với cái dạng lạnh lùng băng giá vốn có vẫn tốt hơn.

Đem quần áo đến bộ phận giặt đồ, cô liền rời khách sạn, một mình đi trên con đường về nhà.

Thành phố phồn hoa đêm Giáng sinh muôn hình vạn trạng, màu sắc sắc sỡ, mỗi người trên mặt tràn đầy tươi cười, cô gái thì kéo tay bạn trai làm nũng, bố mẹ ôm con nhỏ, trẻ con thì nhao nhao đòi kẹo trên tay ông già Noel, còn có cô bé bán hoa đi xuyên qua trong dòng người.

Đột nhiên, điện thoại đổ chuông, một dãy số xa lạ, nhưng giọng nói lại quen thuộc: “Trần Tích Phàm, đoán thử xem, tôi là ai?”.

Cô có chút tò mò: “Lí Giới, anh làm sao mà biết số của tôi?”.

Đầu kia “Haizz” một tiếng: “Chơi thật chán, nhanh như vậy đã bị cô đoán trúng, à đúng rồi, cô hiện tại đang làm gì?”.

“Trên đường về nhà.”

Lí Giới thở dài một hơi: “Nhàm chán như vậy, đêm nay không đi đâu, vậy cô có muốn qua đây hay không? Tôi cùng sư huynh với đám người bọn họ trong Bar thưởng thức, ở ngay trên đường Quảng Nguyên, tên là “Nhĩ Nhã” nhé!”.

Hà Tô Hiệp cũng ở đó? Trần Tích Phàm hồi tưởng lại, không phải, vẫn còn có người, không nghĩ tới Lí Giới tiếp tục một câu: “Còn có người khác, nhưng không sao, đợi lát nữa sẽ giới thiệu cho cô biết, mọi người đều quen nhau mà, đừng ngại, đại sư huynh nhìn thấy cô khẳng định sẽ thật ngạc nhiên.”

Cô bị những lời này lung lay, đáp ứng luôn, chỉ chốc lát liền bắt đầu cảm thấy hối hận, cái bộ dạng này đột ngột đi đến như vậy có thể có chút liều lĩnh hay không, nhưng kỳ thật cô vẫn rất muốn tới đó.

“Nhĩ Nhã” là cái loại quán Bar thanh lịch, nơi giới tri thức với tầng lớp tiểu tư sản thích tới.

Cô vừa vào cửa, liền thấy đám người đang ngồi quanh cái bàn khắc hoa gỗ bên trong cùng, hưng trí bừng bừng nói cái gì đó, đảo mắt một cái liền nhận ra Hà Tô Hiệp, khí chất nho nhã, cười lên, ánh mắt giống vàng trắng non, một bên má lúm đồng tiền thật sâu, đám người quả thật quá chăm chú nói chuyện.

Lí Giới vừa thấy, hướng cô vẫy tay: “Bên này! Bên này!”

Cô đi qua đó, Lí Giới hướng vào nhóm người từng người giới thiệu: “Đều là các sư đệ của đại sư huynh, còn có một tiểu sư muội nữa!”.

Trần Tích Phàm thấy trong nhiều nam sinh như vậy, chỉ có một nữ sinh, rất xinh đẹp vẻ đẹp thu hút ánh mắt người khác, mỹ nữ đứng lên: “Tôi tên là Phương Khả Hâm, chính là tiểu sư muội duy nhất ở đây, học về thị giác, hiện tại là bác sĩ thực tập”.

Trần Tích Phàm ngồi ở bên cạnh Lí Giới, cô từ trước đến nay đã thành thực, làm tại khách sạn công việc buộc tính cách cởi mở như thế, tự nhiên nói chuyện khôi hài lại lịch sự, chỉ trong chốc lát mọi người đều quen nhau.

Hà Tô Hiệp nhìn cô cười nhợt nhạt, không cố ý cùng cô bắt chuyện, nhưng ánh mắt của anh một lát cũng không rời khỏi cô.

Một nam sinh vóc người nhỏ nhắn đề nghị: “Chúng ta chơi một chút cái gì đi, nếu không chơi trò “Tiếp chữ” nhé!”

(* tiếp chữ: theo mình là cái trò chơi đọc nối tiếp nhau theo nét chữ, ví dụ như yêu cầu 5 nét thì chữ đầu tiên phải có 5 nét; 7 nét, hay 18 nét thì cũng như vậy, Trung quốc dùng chữ tượng hình nên chơi kiểu như vậy, còn Việt Nam nếu muốn chơi trò này lại phải từ cuối cùng của người kia là từ bắt đầu của người này. Haizz hình như càng giải thích càng khó hiểu thì phải!!!! Help me >:<::)

Một người khác nói: “Được đấy, chúng ta tiếp chữ theo phương thuốc, người thua sẽ bị phạt rượu, loại Chivas 12 năm, đủ dài ngộ nhé!”

(* Chivas 12 năm: là loại rượu đắt tiền thì phải)

Trần Tích Phàm lập tức không ngộ ngộ, ‘phương thuốc’ cái gì, cô đều chưa nghe nói qua, ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ hướng Hà Tô Hiệp.

Hà Tô Hiệp đứng lên, ý bảo Lí Giới ngồi vào bên trong sau đó đến gần Trầm Tích Phàm nhỏ giọng trấn an cô: “Không sao, tôi giúp cô!”

Lí Giới nhìn bọn họ, cười giảo hoạt, Phương Khả Hâm sắc mặt khẽ biến, hình như có chút dăm chiêu.

“Bắt đầu từ bốn nét, đại sư huynh anh trước!”

“Ngũ linh tán — quế chi, bạch thuật, phục linh, chủ linh, trạch tả, trạch minh, 6 nét, tiếp đi.” (* chữ (ngũ) này có 4 nét)

“Thược dược cam thảo thang— bạch thược dược, chích cam thảo, 7 nét, Trầm Tích Phàm”. (* chữ (Thược) trong từ (thược dược) có 6 nét)

Mọi người đều tò mò nhìn Trầm Tích Phàm chỉ thấy cô ấp a ấp úng: “Lương phụ hoàn— cao lương khương, hương phụ.” (chữ (lương) trong (lương phụ hoàn) có 7 nét)

Lập tức liền có người cười lên: “Đại sư huynh anh nhắc giúp cô ấy tẻ quá, không được, phạt cô một chén.”

Lí Giới xua tay: “Để đại sư huynh giúp cô ấy, đại sư huynh, anh một người nói là tai họa nhân đôi nhé, còn có Trầm Tích Phàm cô phải chăm chú nhớ kỹ đừng đọc sai, mọi người cần phải cố lên, đem đại sư huynh quật ngã.”

Cô thật không nghĩ tới có nhiều vị thuốc Đông y như vậy, hơn nữa nhiều tên còn rất kỳ quái, khó đọc, cô chỉ có thể ấp a ấp úng: “Trầm hương hạ khí tán— Trầm hương, cam thảo, sa nhân, hương phụ... còn có... tôi nghĩ không ra nữa...” (chữ (Trầm) trong (trầm hương) có 7 nét)

Hướng về Hà Tô Hiệp nháy mắt bất đắc dĩ, Hà Tô Hiệp không nao núng, còn mỉm cười nhìn cô.

Mọi người cười ha ha, Lí Giới cầm chén rượu nhỏ đến trước mặt cô, Trầm Tích Phàm nhú mày, bên cạnh liền có cánh tay tiếp nhận, một hơi uống sạch. Cô kinh ngạc: “Hà Tô Hiệp, tôi thua rồi, trời ơi!”

Toàn bộ mọi người nhìn ra manh mối đều khuyến khích Hà Tô Hiệp: “Đại sư huynh thương hương tiếc ngọc”. Chỉ có Phương Khả Hâm trên mặt có chút không được tự nhiên, cố ý quay mặt qua chỗ khác uống nước.

Trầm Tích Phàm thì ngượng ngùng, trong lòng lại âm thầm cảm kích, Hà Tô Hiệp dường như không có việc gì, nhắc nhở cô: “Xem ra tôi phải chọn cái tên đơn giản, nếu quá dài, cô đều không nhớ được, rất phiền đấy”.

Cô đành phải cười xấu hổ.

Chơi tới hơn 11 giờ mới kết thúc, Trầm Tích Phàm không ngờ cùng đám người này chơi chung lại thoải mái, sáng khoái như vậy, chắc là do tính tình của bác sĩ đa phần cẩn thận và chân thành, càng học về đông y thì tâm tư càng tinh tế, hiểu được suy nghĩ vì người khác, cho nên cùng bọn họ nói chuyện với nhau, có loại cảm giác được quan tâm.

Lúc trước không thoải mái ở tiệc rượu, một loáng đã hết luôn, hiện tại, thấy cái gì cũng đều tốt đẹp.

Trầm Tích Phàm đi lên phía trước, thỉnh thoảng lại quay đầu cùng Hà Tô Hiệp đáp lời: “Hà Tô Hiệp, bên trong phương thuốc anh nói hôm nay, hình như đều có cái tên thuốc trầm hương này, tại sao vậy?”

Hà Tô Hiệp cười cười: “Cảm thấy cô có vẻ giống vị thuốc này thôi!”

Cô tò mò, quay đầu đợi anh, sau đó cẩn thận túm lấy góc áo: “Vì sao?”

“Trầm hương, chính là cây trầm hương còn gọi là nữ nhi hương, cũng là một loại gỗ thượng đẳng, lại là một vị thuốc đông y, Trầm hương có luồng khí thơm, chủ yếu là vị cay, tán ra, giúp khơi thông, nhập vào thận, tì, dạ dày, kinh mạch, là dược liệu quý hiếm trong các sổ các loại thuốc thông hành, mùi vị trầm hương thần bí mà kì dị, tập hợp linh khí trăm ngàn năm trăm trời đất, mùi thơm ngào ngạt, sâu sắc, ôn thuận. Cảm thấy với cô rất giống, phẩm chất tính tình đều là cái loại thời gian đó, càng lâu mới càng làm thân thể cảm nhận được, càng đào lên càng thích thú.

Khi nói chuyện khuôn mặt Hà Tô Hiệp hơi hơi phỉm hồng, có thể là do hơi cồn của rượu, anh nói có phần lớn mật hơn thường ngày, nếu là bình thường, anh sẽ không nói trực tiếp như vậy.

Nhưng thật ra, bản thân cũng uống không nhiều, thập phần tỉnh táo, chính là hôm nay khi mất lần đầu tiên nhìn thấy Trầm Tích Phàm, tim anh bỗng dưng nhảy lên một trận không rõ lý do, sau đó thấy cô tươi cười sáng lạn, lúc thua trò chơi lại bất đắc dĩ cùng nghịch ngợm, tâm tình anh vô hạn tốt, liền giống như kinh khí cầu bị thổi bay, phồng lên vui vẻ tràn ngập.

Ánh đèn đường đem xung quanh người Trầm Tích Phàm tỏa lên một vàng sáng, áo trắng quần trắng, bên ngoài là một chiếc áo khoác dài, cô hình như sợ lạnh, nhảy tới nhảy lui không ngừng, mái tóc đen nhánh buông thả tung bay.

Hà Tô Hiệp đột nhiên có loại ý niệm kỳ quái trong đầu, khi ở cùng một chỗ với cô tâm tình sẽ đặc biệt tốt, mặc kệ là cô một mặt khôn khéo giỏi giang hay là bộ dáng mơ hồ bất đắc dĩ, anh đều cảm thấy thú vị, càng nhập vào sâu, càng có thứ gì đó được đào khoét sâu trong tim, lại càng thêm vui vẻ.

Đêm Giáng sinh, quả nhiên phi thường mê hoặc.

Trầm Tích Phàm do dự hồi lâu rốt cục nói ra miệng: “Hà Tô Hiệp, tôi phát hiện với anh cùng nhau ở một chỗ đặc biệt vui vẻ, không lý do.”

Anh mỉm cười, trong dự đoán, anh lẽ nào không biết, ánh mắt của cô mỗi lúc lại liếc chuyển tới nơi nào đây, thích lơ đãng nhìn trộm anh, sau đó lại làm như không có việc gì thu hồi lại, cùng anh nói chuyện sẽ có chút câu trước không ăn nhập với câu sau, mới trao đổi vài lần, cô liền biểu hiện ra ngoài hảo cảm với anh, anh lại không những bài xích, có đôi khi còn âm thầm hy vọng rõ ràng lại một chút.

Buổi tối hôm nay cũng đủ rõ ràng.

Có đôi khi xuống nhà mua vài thứ, sẽ nghĩ, không biết tiểu cô nương Trầm Tích Phàm này có thể ở siêu thị hay không, cô có lẽ sẽ ăn nhiều hoa quả một chút chứ không phải bánh quy linh tinh; có đôi khi viết luận văn đến một nửa, sẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xem, không biết nhà cô gái nhỏ này ở đâu, tiểu khu lớn như vậy, lần trước chỉ nhìn thấy cô hướng khu F bên đó đi; cô gái nhỏ này sẽ lại mất ngủ hay không, hoặc là bị ép thành ra cái bệnh gì khác nữa, rồi lại lục đục chạy tới bệnh viện tìm anh khám bệnh.

Anh có chút kinh ngạc, nhưng lập tức thoải mái, làm gì lo lắng nhiều như vậy, bản thân có nên đem sự lo lắng cho cô đặt ở trong tim hay không đây.

Đã lo lắng rồi, vậy liền lo lắng đi.

Chỉ là anh không xác định được, đây là loại tình cảm gì.

Đối với Trương Nghi Lăng, anh có chút ỷ lại, bởi vì cô là người đem anh từ trong vực sâu lôi ra, mang lại cho anh sự ấm áp, trong tình yêu này, bọn họ đều quen tiếp nhận tình cảm tốt đẹp của đối phương, cứ ganh đua xem ai yêu ai nhiều hơn, nhưng đến cuối cùng cô lại chẳng hề yêu anh.

Rất kỳ quái, đối với Trầm Tích Phàm, anh lần đầu tiên cảm thấy bản thân có thứ gì đó gọi là trách nhiệm.

Chỉ là bởi vì cô so với anh nhỏ hơn thôi sao?

Hết chương 8.

9. Chương 09:tulip

Uất kim hương – hay Tulip là hoa, cũng là thuốc, rất đẹp, nhưng có chút đau thương mờ nhạt.

Buổi sáng khi chưa tới 6 giờ, Hà Tô Hiệp đã bị tiếng điện thoại đánh thức, anh vội nghe máy, bên kia là giọng của một người phụ nữ lòng như lửa đốt thất thanh: “Bác sĩ Lưu, mau tới cứu giúp, bệnh nhân giường số 18 sợ là không qua được!”

Anh lập tức ngây ngẩn cả người, vừa định nói cho cô nhầm rồi, đối phương lại một hồi giải thích: “Thật xin lỗi, tôi gọi nhầm rồi, gọi nhầm rồi!”.

Anh yên lặng, nhếch miệng cười tắt điện thoại, nằm ở trên giường làm thế nào cũng không ngủ được, dứt khoát dậy luôn.

Sáng sớm mùa đông bình minh cực trễ, trời gần 6 giờ sáng mà vẫn tối đen một mảnh. Anh một tay bánh mì chấm sữa ăn, một tay lật luận văn, ánh mắt không ngừng nhìn lướt, anh càng xem càng buồn bực, thở dài: Lí Giới tiểu tử kia càng ngày càng có thể thợ may ăn dẽ, thợ vẽ ăn hồ*, luận văn như thế này cầm giao cho giáo sư, cũng không sợ bị lột da.

(* gần như là cắt xén nguyên vật liệu trong thi công ấy! ở đây chỉ Lí Giới ăn bột viết thiếu thì phải! (^ ^)

Thuận tay cầm bút, xóa đi một đoạn lớn nội dung vô dụng, anh liền gọi điện thoại cho Lí Giới.

Lí Giới đang ngủ tới mức thiên hôn địa ám*ở phòng trực ban, điện thoại kêu vang lập tức hồn bay phách tán, vừa nhìn thấy dòng chữ Hà Tô Hiệp, liền bắt đầu oán giận: “Đại sư huynh anh nội tiết mất cân đối sao? Sớm như thế mà đã dậy!”.

(* ngủ không biết trời đất tối sáng, say như chết)

Hà Tô Hiệp nuốt giận: “Cái luận văn quái quỷ gì mà xú tiểu tử nhà người viết đây, thảo nào không dám tự mình đưa cho giáo sư, lấy bút anh đọc cho chú, bảo xóa thì xóa, bảo sửa nhiều thì sửa nhiều, muốn qua thì không cần phí lời, lát nữa đi làm anh tới phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú kia, lúc chú tới điện thoại báo cho anh.”

Lí Giới ngoan ngoãn nghe lời, cười hì hì: “Em biết đại sư huynh không đành lòng nhìn em nước sôi lửa bỏng mà”.

Buổi sáng đi tới phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú, căn bản không cần đến phòng bệnh, nhưng bởi vì anh đã viết cho bệnh nhân một ít thuốc đông y bổ trợ điều trị, nên muốn tới hỏi một chút hiệu quả của thuốc, sau đó sẽ tùy bệnh mà kê thuốc hợp lý hơn.

Đi đến phòng bệnh khoa nội tiết trao đổi, vài bác sĩ, y tá chúm chụm lại thì thầm nhỏ to cái gì đó, có một bác sĩ thấy Hà Tô Hiệp, tiếp đón anh: “Bác sĩ Hà, anh nói có đáng trách hay không, rõ ràng ngày hôm qua người còn rất khỏe, ngày hôm nay nói không xong thì không xong luôn?”

Anh trầm ngâm một chút: “6 giờ hơn buổi sáng là bệnh nhân phòng cấp cứu của các anh?”.

“Cũng không phải, bệnh nhân mắc chứng cường giáp đột miên*, mới nhập viện hai ngày sáng sớm hôm nay đã đi rồi.”

(*cường giáp đột miên: là loại bệnh tuyến giáp hoạt động quá mạnh gây nên hiện tượng lồi mắt rất ghê rợn, mình không giám post hình!!!)

“Cường giáp tâm suy?”.

Một bác sĩ khác nói tiếp: “Không chắc chắn chính là, lúc ấy ai biết, chỉ là nhập viện quan sát, hiện tại mọi người đều sợ bệnh viện sẽ chọc tới tòa án, haizz,cậu nói phòng khoa chúng tôi gần đây rất tà môn* hay không, trong một tuần ‘ra đi’ mất hai bệnh nhân, một người cường giáp đột miên, một người tâm suy thận suy, đều muốn đi ăn tết sớm, toàn bộ phòng bệnh mây đen bao phủ, lòng người hoảng sợ.”

tà môn: ở đây có thể hiểu là đen đui)

Một y tá tuổi còn trẻ tiếp lời, không lớn không nhỏ: “Hoàn hảo là không bùng nổ lại cái dịch SARS gì gì đó, so với nó cái này tính là gì?”

Hà Tô Hiệp trong lòng cả kinh, sắc mặt hai bác sĩ thâm niên đột biến, y tá trưởng răn dạy y tá mới kia, khẩu khí nghiêm khắc: “Đừng nói lời lung tung, nên làm gì thì đi làm đi!”

Có y tá ở cửa phòng bệnh kêu: “Chủ nhiệm đến đây!” Lập tức mọi người tản ra ‘ý ới’, Hà Tô Hiệp lắc đầu, thẳng đi tới phòng trực ban tìm Lí Giới.

SARS, từ ngữ đã lâu không được nhắc đến, căn bệnh mà cả nước đều bị làm cho biến sắc. Cái bệnh viện Toàn Quốc Bách Giai này đương nhiên cũng không ngoại lệ, không riêng gì bệnh nhân SARS liên tiếp khó thở, lên cơn sốc, cuối cùng tử vong, mà một ít nhân viên y tế cũng lần lượt bị nhiễm một dạng bệnh như vậy, rơi vào đúng nơi mình làm việc. SARS thời kì đầu, tỉ lệ tử vong dường như lên tới trăm phần trăm.

Đây là một năm thảm hại, ảm đạm đến mức nào, mọi người làm việc tại bệnh viện này đều biết, mỗi người đều đã từng cận kề với cái chết, người hiểu rõ, người không hiểu rõ liên tiếp ngã xuống, thi thể của bọn họ gộp hết lại bất luận quần áo hay di vật đều mang đi hỏa thiêu. Mỗi người đều cảm thấy, sự tồn tại chân thật của bản thân đã qua rồi, sau đó sẽ biến mất không chút vết tích.

Ánh mặt trời mùa đông luôn mịt mờ, giống như vàng sáng chỉ vẩy lên trên nền trời rồi lại như không tồn tại, làm thế nào cũng chiếu không vào được phòng bệnh. Hà Tô Hiệp nhìn lên bầu trời cao, tim, bỗng bị khoét ra một lỗ hổng.

Anh muốn, đi gặp mẹ.

Khoảng cách trường học cũ cùng bệnh viện rất gần, hình như chỉ cách một con đường lớn. Năm ấy, trường học niêm phong xung quanh, rất nhiều bạn học có ý đồ từ sau trường trốn đi, về sau đều bị bắt trở về cách ly, cuối cùng vẫn bị xử phạt. Bản thân cũng từng muốn làm như vậy, không chỉ vì anh đã lâu không về nhà, mà còn hai người thân chí mệnh của mình đều ở tại bệnh viện này.

Nhưng, anh không phải sợ hãi trận tai họa này, mà anh chỉ muốn biết bọn họ ở trong bệnh viện có tốt hay không.

Cuối cùng lại chưa thực hiện được.

Bên trên bức tường màu hồng loang lổ, đã từng vào ngày hè dây thường xuân đầy dây sớm không còn màu xanh, bên trong phòng chế thuốc của trường học truyền đến mùi thuốc đông y quen thuộc, trên sân thể dục đám cỏ khô mọc thành bụi. Khu giáo viên đã lâu không được dọn dẹp, còn bây giờ đều là thiên hạ của nghiên cứu sinh cùng bác sĩ thực tập, tới tới lui lui đều không thấy vài người, chỉ có tòa nhà làm việc 5 tầng đằng kia luôn luôn có những nhân vật được kính trọng của giới y học, chuyên gia, giáo sư xuất hiện, hơn phân nửa là biểu tình ôn hòa, khuôn mặt mỉm cười.

Anh gõ cửa đi vào, kính cẩn có lễ: “Dương giáo sư, luận văn của Lí Giới cháu mang tới đây cho cậu ấy.”

Lão nhân cười ha ha: “Hà Tô Hiệp ? tiểu tử Lí Giới kia e là bản thân không dám mang qua đây vì sợ tôi đem lột da nó đi à? Nào, trước tiên ngồi xuống rồi nói”. Nhận lấy luận văn, lật hai trang: “ Lí Giới tiểu tử kia tiến bộ không ít, không phải, tiểu Hà, cháu giúp nó sửa lại?”.

Hà Tô Hiệp chỉ gật đầu, lão nhân tháo xuống cặp kính cẩn thận hỏi: “ Thật sự không dự định đi học lâm sàng phong phú bên đó sao? Một lòng muốn thay đổi khoa Đông y, làm một bác sĩ chăm sóc bình thường?”

Anh hít sâu một hơi: “Quyết định rồi, cháu đã cùng Cố giáo sư nói qua, đại khái năm sau có thể học”.

Lão nhân thật tiếc hận, thở dài chán nản: “Đáng tiếc một mầm non tốt của lâm sàng, lại bị Đông y lấy đi rồi, điều này ông nội cháu cười đến vui vẻ, còn bố cháu sợ là tức giận đến mức muốn giơ chân.”

Anh cười cười: “Cháu vốn chính là một lòng muốn học Đông y, cùng người nhà không quan hệ.”

Lão nhân gật đầu: “Cũng tốt, hiện tại người trẻ tuổi rất ít học Đông y, còn tiếp tục như vậy, y học truyền thống của tổ quốc sẽ biến mất mất, chúng ta đều biết cháu rất hăng hái, đã vậy thì học cho thật tốt.”

Hàn huyền một lúc, anh đứng dậy phải đi, Dương giáo sư gọi anh lại: “Đúng rồi, tiểu Hà, giúp bác một việc được không?”

Hà Tô Hiệp gật đầu: “Dương giáo sư bác nói đi, cháu sẽ làm hết sức.”

Lão nhân cười rộ lên: “Đừng lo lắng như vậy, chẳng qua là giáo sư đại học của Mỹ bên kia đến muốn làm một buổi tọa đàm, nhưng thật ra là đối với Đông y cảm thấy thật hứng thú, bác cùng Cố Bình nói qua, trước đem chuyện bận rộn này giao cho cháu, cháu xem có thời gian hay không?”

Anh cười rộ lên: “Không vấn đề gì, nhưng bác phải nhớ mời cháu bữa cơm đấy!”

Sau khi tan ca giữa trưa, Hà Tô Hiệp đi tới cửa hàng bán hoa, lọ mọ mấy cửa hàng mới mua được hoa Tulip, lên chiếc xe buýt ra vùng ngoại ô.

Công viên nghĩa trang, là một nơi hiếm có người tới, nhưng hình như trong cả cuộc đời mỗi con người đều sẽ tới đây, hơn nữa có thể hiểu cội đi về cuối cùng, cũng là như thế. Cho nên, con người ta luôn hy vọng, số lần tới càng ít càng tốt, dù sao, nhìn người thân quen rời đi, là một chuyện tình bi thương mà lại không biết làm thế nào.

Anh dừng ở bia mộ rất lâu, mẹ mỉm cười với anh, trong trí nhớ, mẹ luôn mỉm cười.

....

“Tô Hiệp, bố mẹ muốn đi làm một chút, ngoan ngoãn ở nhà không được làm loạn, đói bụng thì trên bàn có bánh mì và sữa đấy.”

“Tô Hiệp, mẹ biết, thật xin lỗi con, công việc của mẹ bận quá, không có thời gian ở bên con, thậm chí ngay cả thời gian đi họp phụ huynh cho con cũng không tách ra nổi, nhưng Tô Hiệp chính là một đứa trẻ trưởng thành không chịu thua kém ai, hơn nữa lại xuất sắc như vậy, mẹ rất hạnh diện vì con.”

....

Trong tim anh một trận chua xót khổ sở, đôi mắt lập tức đỏ, nghe bác sĩ kể lại khi mẹ rời đi, vẫn mỉm cười nói: “Cuộc đời này tôi có lỗi nhất chính là con trai mình, Tô Hiệp, con không nên trách bố, là chính mẹ nguyện ý ra đi, đừng trách ông ấy”.

Nhưng, anh vẫn oán giận bố, trong lòng anh có bết tắc, thời gian càng dài càng rối lại, bây giờ làm thế nào cũng không gỡ ra được.

Anh đem hoa Tulip đặt xuống, đưa tay chạm đến bia mộ, không nhiễm một hạt bụi.

Anh suy nghĩ thật lâu, một khi bắt đầu, cắt đứt cũng dứt không được.

“Mẹ, bố vẫn một tuần tới thăm mẹ hai lần, mẹ có biết không? Con đã lâu không thấy ông ấy, không biết bố có tốt hay không, mẹ có biết không mẹ?”.

“Mẹ, con đã quyết định đi học Đông y, tuy rằng bố một lòng hy vọng con học khoa nội tim mạch. Mẹ biết không, nguyện vọng thứ nhất con thi vào trường đại học là Đông y, nhưng bị bố tự ý đổi thành Đông tây y kết hợp, cho nên con mới có thể thành kiến đối với bố như vậy”.

“Mẹ, con rất thích học Đông y, đại khái cùng ông nội có liên quan, khi còn nhỏ thích nhìn ông loay hoay với thuốc đông y, khám bệnh cho mọi người, sau này có một ngày ông ngồi trên xích đu cùng con nói: “Tô Hiệp, tên của cháu chính là một loại thuốc Đông y. Đông y, không chỉ có thuốc, nó cũng là một môn học, các vị thuốc mọi tên gọi, có đắng có ngọt, có chua chất có sâu cay, sau đó chế thành các loại thuốc, mỗi loại mỗi vị, mỗi thứ lại trị đúng bệnh, nhưng nguyên lý rắc rối mà trong khi trị bệnh cứu người, như nhân sinh, không có vài người có thể ngộ ra hiểu hết”.

Ánh mặt trời sau buổi trưa đột nhiên mờ nhạt dần xuống, từng trận gió lạnh bắt đầu thổi bay, đóa hoa Tulip ở trong gió lay động, dường như dấu hiệu trời muốn mưa.

Anh đứng dậy, hướng về phía bia mộ mỉm cười, ‘mẹ, con đi trước.’

Anh không trực tiếp về nhà, mà đi tới nhà ông nội ở khu Lão Thành*.

(* Khu Lão Thành thuộc thành phố Lạc Dương, tỉnh Hà Nam, TQ).

Ông nội của Hà Tô Hiệp là một ông lão đông y cực nổi tiếng, tổ tiên nghe nói có thể tra ra là ngự y của thời kì nhà Minh, Thanh. Trước kia ông là hiệu trưởng Đại học dược Đông y, sau lại bị điều đến sở vệ sinh, nhiệm kì dài, khi về hưu rồi, vẫn trải qua cuộc sống bán ẩn cư.

Hà Tô Hiệp cái tên này là do ông đặt.

Hà Tô Hiệp sau khi vào cửa cũng không trực tiếp đi thư phòng, liền tới trong sân nhỏ được liệu phơi nắng từng bước ngửi tới, nhưng thật ra bà nội Hà đã thấy anh trước: “Lão nhân, Tô Hiệp đến đây!”

Lúc này Hà Tô Hiệp đang nhú mày nhìn một loại dược liệu, Ông nội Hà đứng ở phía sau nhắc nhở anh: “Là rễ hoa Tulip, tiểu tử cháu học nhiều như vậy đều quên rồi a!”

Anh xấu hổ, nhỏ giọng nói thầm: “Bình thường cháu đều rất ít khi dùng đến vị thuốc này, hơn phân nửa đem nó trở thành cây cảnh”.

Ông nội Hà “hắc hắc” ngồi xổm xuống, nhặt lên một nhánh trên tay thưởng thức: “Viên thuốc tiêu đờm thấu não, khai cách tán bên trong đều có nó, vị đắng, bình, không độc, hành khí giải sầu, lạnh huyết phá ứ. Trị đau vùng ngực, bụng, sườn, xương sườn, chóng mặt điên cuồng, sốt cao đột ngột ngất lịm, nôn ra máu, đi tiểu ra máu, bệnh vàng da. Cháu xem xem, học hành của cháu không tốt tí nào.”

Hà Tô Hiệp nghiêm lại sắc mặt: “Cháu dự định chuyển tới viện dược Đông y học, khoa nội đông y, thầy giáo là Cố Bình.”

Ông nội Hà kinh ngạc: “Cái lão thất phu kia a! Khi còn nhỏ ngày ngày cùng ông cầu véo ẩu đả, cái tên ấy á? Lão ta rất nghiêm khắc, trước đây học sinh đều gọi tên hán là Diệt Tuyệt sư thái, tiểu tử sau này cháu đi học thế nào cũng phải mất một tầng da!”

Hà Tô Hiệp cũng không nói tiếp, chỉ lẳng lặng nhìn rễ hoa Tulip trong tay, nhẹ nhàng nói: “Ông nội, hôm nay cháu mang hoa tulip đến thăm mẹ”

Một sự trầm mặc rất lâu, ông nội Hà đứng lên: “Cháu đã lâu không về nhà rồi, cũng tới xem bố cháu một chút, tuy rằng ông là bố nó, là ông của cháu, nhưng cháu với bố việc của hai người, ông nhúng tay vào không được, tuy là bố cháu có rất nhiều chỗ sai lầm, nhưng ...là... aizzz....”.

Anh gật đầu, có chút chần chừ: “Cháu sẽ dành thời gian đi thăm bố, ông nội đừng quan tâm nữa, thật ra cháu cũng có lỗi, nhưng nhất thời rất khó nói rõ ràng.”

Bà nội Hà ở phòng khách gọi: “Lớn nhỏ, đến ăn cơm, Tô Hiệp, hôm nay có món sườn sào chua ngọt cháu thích nhất!”

Ông nội Hà luống cuống tay chân thu dược liệu, gọi anh: “Tiểu tử, sắp mưa rồi, nhanh đem dược liệu thu vào cối cho ăn cơm!”

Hà Tô Hiệp cảm thấy một chút tư vị như khi quay về lúc còn nhỏ, trong sân tất cả là dược liệu, còn có cả hương vị mật viên. Đã từng ăn vụng mật viên bị phạt mang dược liệu đi phơi nắng, ngày hôm đó bỗng dưng trút xuống cơn mưa to, chính mình cùng bà nội, ông nội loạn cả một nhà đi thu lại thuốc, tuy là dược liệu không bị ướt đến, nhưng bản thân thành một con chuột lột, còn bị cảm vài ngày, nhưng mấy ngày ấy, anh lại mỗi ngày có mật viên để ăn.

Lọ mật ong cuối cùng sẽ nhìn thấy đáy, nhưng anh tin tưởng, lọ mật ong của mình sẽ không thể nhìn thấy đáy.

Hà Tô Hiệp ra về cực trễ, trên nửa đường, trời đã bắt đầu mưa nhỏ.

Từ xe buýt công cộng đi xuống, còn có một đoạn đường nữa mới về đến nhà, anh cũng không sốt ruột, chỉ chậm rãi ở trong mưa bước đi. Một ngày hôm nay, anh thật sự quá mệt, thật áp lực, chuyện tình quá khứ lặp lại trong đầu, anh có chút cảm giác vô lực thất bại.

Anh muốn mưa rơi, cho mình thanh tỉnh một chút.

Bỗng nhiên, một cái ô màu xanh lam che khuất tầm mắt, anh quay đầu lại xem, Trần Tích Phàm đang cười giải thích lộn xộn: “ Ai ya, Hà Tô Hiệp anh cao quá rồi, ô với không tới, anh thất thần làm cái gì, không thấy cử động của tôi thật vất vả a!”

Cô trước trán Lưu Hải* phối hợp hơi ướt một mảnh, trên mặt là một mảnh ý cười, cô mặc áo bông màu lam, quần bò giấy thể thao, trong tay trái đang cầm một bó hoa Tulip, một màu sắc thuần tím, tay phải cổ sức gờ chiếc ô.

(Lưu Hải là tiên đồng trong truyền thuyết Trung Quốc, trước trán để một chòm tóc ngắn, cười cóc, tay múa chuối tiền- ở đây có thể hình dung trước trán Trần Tích Phàm có một chòm tóc giống với Lưu Hải bị ướt.)

Anh vội vàng cầm lấy, trong lòng có cái gì đó từ từ hòa tan.

Mỗi lần thấy Trần Tích Phàm, anh đều cảm thấy cô rất vui vẻ, ít nhất là không có sự lo lắng, anh có chút hâm mộ cô, Trần Tích Phàm thật thích cười, chính là khi bị bệnh cũng một bộ dáng cười tủm tỉm ‘thế nào cũng có thể chữa khỏi, chả có gì quan trọng cả’.

Khuôn mặt tươi cười trên cái bó hoa tulip lớn kia, thật sự là đẹp đến ngọt ngào.

Chỉ có điều anh cảm thấy cái bó hoa ấy quá chói mắt, đột nhiên để ý tới người tặng cô hoa, thốt ra: “Ai tặng vậy?”

Trần Tích Phàm sững sốt, khóe miệng nhếch lên: “ Hoa cái gì mà ai tặng chứ, khách sạn mới làm tiệc sinh nhật cho một vị thiên kim tiểu thư, còn lại, hoa tulip đều bị tôi lấy về, thế nào, đẹp hay không?”

Hà Tô Hiệp cười rộ lên, đây là nụ cười thật lòng đầu tiên ngày hôm nay của anh: “Rất đẹp, thật đấy!”

Cô dùng tay gỡ ra một nửa đưa tới: “ Thích thì cầm một nửa đi, dù sao cũng không mất tiền!”

Anh đem ô hướng phía của cô, cẩn thận che kín người cô gái nhỏ:” Làm gì có nữ sinh nào đưa cho nam sinh hoa? Đồ ngốc!”

Trần Tích Phàm nhìn Hà Tô Hiệp, nhìn lại chính mình “ hắc hắc” cười ngượng hai tiếng: “ Như thế này thì tốt rồi, Hà Tô Hiệp anh trước tiên đem hoa đều cầm lại, sau đó lấy một nửa đưa cho tôi, nói, Trần Tích Phàm tiểu thư, xin cô vui lòng nhận cho, như thế này không phải được sao? Lại hợp tình hợp lý!”

Kết quả anh thật sự cầm một nửa bó tulip về nhà, cảm thấy chính mình có chút ngốc ngếch, nhưng rất kỳ quái, anh lần đầu tiên có tâm như vậy đi ‘hầu hạ’ cái bó tulip kia, tìm bình hoa trang trí cho nó, tưới nước, quăng vào một viên vitamin c.

Anh là tên mù về thực vật, cho tới bây giờ đối với cây cỏ vô tâm lãnh đạm, ngay cả cái cây xương rồng anh đều trồng đến không sống nổi.

Chính là, anh hy vọng, hoa kỳ của bó tulip này có thể dài một chút, đợi cho đến khi héo rũ sẽ đem cánh hoa phơi khô, làm thành cái kẹp sách, hẳn sẽ rất đẹp.

Mẹ cũng thích nhất hoa tulip, trùng hợp mẹ cũng họ Uất, tên Niên Hương.

Anh bắt đầu suy tư, có nên cùng bố từ tốn nói chuyện một chút hay không, về chính mình, về tương lai.

Trong góc phòng xòe ra cái ô màu xanh lam, cô gái nhỏ hóa ra ở số nhà 301 tòa 7 nhà 2 khu F, có một ông bố xem ra rất hiền lành, có thể nói với anh “ chàng trai quay về uống chút rế bản lam* đừng để bị cảm”, mà lại cùng anh chưa từng gặp qua; rồi theo như lời cô nói đang bị vây trong thời kỳ mãn kinh, là bất quái mẹ, một gia đình thật bình thường lại thực hạnh phúc.

(rễ bản lam :vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh)

Có đôi khi, ở thời điểm còn nhỏ, anh sẽ nghĩ, nếu như bố mẹ không phải là chủ nhiệm cùng y tá trưởng sẽ như thế nào, có phải anh sẽ không cần tự mình nấu cơm hay không, không phải đối với sự trống rỗng trong ngôi nhà nói tiếng chúc bố mẹ ngủ ngon; rồi bản thân sẽ không cần khó xử giải thích với thầy giáo vì sao chẳng có ai tới họp phụ huynh nữa. Nhưng, từ khi đi học rất sớm anh đã có thể nhận ra sự thật.

Không phải chấp nhận số phận, anh biết, độc lập, sớm hay muộn đều phải học được, sớm một chút cùng trễ một chút cũng không có gì khác nhau.

Anh là một đứa nhỏ trưởng thành sớm, có sự thấu hiểu.

Chỉ là ...anh từ trước tới giờ mong chờ có một ngày, trong nhà sẽ trở nên thực náo nhiệt, có âm thanh vui vẻ, những câu chuyện cười của bố mẹ; nhưng, hiện tại đều thành thứ hy vọng xa vời; anh cảm thấy trên người cô gái nhỏ ấy, có loại cảm giác gia đình hạnh phúc này, là khiếm khuyết của anh, cũng là khát vọng của anh.

Anh muốn tới gần cô, hấp thu lấy sự ấm áp đó.

Hết chương 9.

10. Chương 10:đường Đỏ

Đường đỏ - Ích khí bổ huyết, kiện tì noãn vị, điều hòa bên trong, giảm đau, hoạt huyết hóa ứ, không say nhưng ấm lòng người.

Buổi sáng ăn điểm tâm, Trầm bố trong lúc vô ý hỏi: “Phàm Phàm, tiểu tử lần trước cùng con đi bộ với nhau ngoại hình thật đẹp trai a, tên nó là gì thế?”

Trầm mẹ đang múc cháo, nghe đến vậy vừa đúng lúc phát huy tinh thần bát quái, ánh mắt lập tức sáng lên, Trầm Tích Phàm thầm kêu không hay rồi, quả nhiên, Trầm mẹ bắt đầu khuyến khích: “Phàm Phàm, ai thế, là ai vậy, nói, nói cho mẹ con ?”

Trầm Tích Phàm đang gấp một cái bánh quẩy, mồm miệng nhồm nhoàm nói không rõ ràng, lại thuận tiện lấp liếm: “Một bác sĩ...”

Trầm mẹ nghe được rõ ràng, lời nói xác thực độ lừa gạt không nổi 1 %, bà hơi hơi ngáy ngẩn cả người, Lí Giới rất tuần tú sao; ngoại hình có cá tính, nhưng dựa theo quan niệm thẩm mỹ duyệt người vô số lần của bà mà xét, Lí Giới thật sự không được coi là đẹp trai, bà chỉ đang cho rằng nam giới nhìn nam giới cùng nữ giới nhìn nam giới là hai góc độ khác nhau, mà cũng không biết rằng người trong lời nói của Trầm bố lại là người khác.

Trầm mẹ có chút phiêu du, vừa há mồm suy nghĩ tiếp, Trầm Tích Phàm đem bát đĩa đặt xuống, cầm lấy áo khoác: “Tối giờ rồi, con đi làm đây”. Sau đó cứ từ từ hành quân rồi tông cửa xông ra chạy chối chết.

Trầm bố “ha ha” cười to: “Con gái tôi không còn nhỏ nữa, cũng đến lúc thâm thương trộm nhớ đám con trai rồi, xem đi, còn biết xấu hổ.”

Trầm mẹ đắc ý, rau cải tống vào miệng ăn trở nên vui vẻ: “Đều là công lao của tôi!”.

Trầm Tích Phàm kết thúc buổi họp sáng, mang laptop ra khỏi phòng họp, vừa mới chuẩn bị vào thang máy, Lâm Triệu Thâm gọi cô lại: “Trầm giám đốc, đợi chút, tôi có việc tìm cô!”

Cô cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn đi ra, Đinh Duy cùng Hứa Hướng Nhã cũng sáp lại gần, Lâm Triệu Thâm cười tủm tỉm: “Lúc Tết nguyên đán chúng ta có hoạt động gì không?”.

Đinh Duy thở dài: “Sắp xếp vào đúng ca trực của tôi, không có nhân từ, hoạt động cái gì chứ? Trong phòng mở Party, hay vũ hội hóa trang?”

Hứa Hường Nhã tiếp lời: “ Không phải 10 giờ mới đổi ca sao, còn đầy thời gian, liền tới Bar ngồi một lát đi, mà đừng làm hoạt động cường độ lớn, nắm xương cốt già cả này của chúng ta không thể trụ nổi đâu?”.

Trầm Tích Phàm líu lười: “ Cái gì gọi là hoạt động cường độ lớn, nga voi* cô muốn làm cái gì?”.

(* ở đây chắc là cách nói chơi chữ ẩn ý, tên của Hứa Hường Nhã là phiên âm đọc là xử xiàng yă , còn nga voi là phiên âm đọc thành xiàng yá, na ná đọc lái đi như Việt Nam mình có Đồng Xuân Quân là quần đông xuân đấy ())

Hứa Hường Nhã dường như đang suy tư về một điều gì đó: “ Cường độ lớn chính là nói thể lực lớn, tiêu hao nhiều, yêu cầu cao độ, ví dụ như nhảy disco linh tinh, tôi già rồi, so ra kém lũ tuổi trẻ con nít, đã không trụ nổi việc này.”

Những người khác đều “ a” một tiếng, trên mặt giật giật, nhất là Đinh Duy, một bộ dạng ‘ thì ra là ta không thuần khiết’ : “Hứa Hường Nhã, chúng tôi đều nghĩ sai lệch rồi, nhưng cũng không phải lỗi của bọn này a, lúc cô nói chuyện có quá nhiều tầng nghĩa khác!”

Hứa Hường Nhã thở dài, bộ dáng sắp sửa nước mắt lã chã: “Tôi cũng muốn hoa tiền nguyệt hạ* a, đáng tiếc không có người hic!”

(* hoa tiền nguyệt hạ: dưới trăng trước hoa. Ý nói: việc con trai và con gái rủ nhau đi ngắm trăng xem hoa mà nảy sinh tình cảm với nhau. Đó là tình yêu lãng mạn ngoài vòng lễ giáo, người xưa ngăn cấm.)

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lâm Triệu Thâm cùng Đinh Duy hai người biểu tình nhần nhịn, cố gắng ghen cười: “Hứa Hường Nhã cô có thể ngậm miệng lại, nói thêm nữa liền rất có thâm ý”.

Trái lại Trầm Tích Phàm nửa ngày mới phản ứng, ghé lại gần lỗ tai của Hứa Hường Nhã nói bốn chữ, Hứa Hường Nhã vừa thẹn vừa giận: “ Ta thềm vào! Các người là hai tên bại hoại! Lưu manh của văn hóa Trung Quốc!”.

Bốn người tuổi xấp xỉ nhau, là giám đốc cấp cao của khách sạn không chỉ có một chữ bối*, tự nhiên chí hướng, sở thích cũng hợp nhau: thời điểm đại học Trầm Tích Phàm cùng Lâm Triệu Thâm là bạn học, nhưng không cùng lớp, không cùng ngành; Đinh Duy do nguyên nhân gia đình nên sớm đã vào đời, luận về độ lịch lãm, đạo lý đối nhân xử thế đều là người mạnh nhất trong bốn người; Hứa Hường Nhã còn lại là người xa xứ, sau khi tốt nghiệp đại học một mình lang bạt tại thành phố này.

(*bối: chỉ cấp bậc trong công việc, như tiền bối hậu bối, ở đây muốn nói họ không chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới..).

Trầm Tích Phàm còn nhớ rõ lúc bản thân đi phỏng vấn, Lâm Triệu Thâm ngồi trong đại sảnh nhân tân tự đắc, một bộ dáng không chút lo lắng, anh làm cho người khác cảm thấy vừa thâm trầm uy nghiêm lại vừa bình dị gần gũi, nhìn qua có phong độ đặc biệt. Mãi đến lúc sau có người gọi “Lâm giám đốc!”, cô mới biết được thì ra anh không phải đến phỏng vấn, mà đã là nhân viên quản lí cấp cao rồi.

Sau đó gặp lại anh là lúc báo tin, anh cầm bản sơ yếu lí lịch của mình cười: “Tiểu sư muội, cô không thể ngay cả hội trưởng phòng PR của hội học sinh thời đại học đều không nhận ra chứ?”.

Cô thể mới phản ứng lại, thì ra bạn cùng phòng ngày ngày treo trên miệng cái câu “tớ đã gặp giáo thảo*—Lâm Triệu Thâm”, khi ở trong đại học ngang tàng mà đi, không ai dám chặn đường, hóa ra là anh ta. Về sau, lén lút trong nội bộ hai người với nhau, anh gọi cô là “ Tiểu Phàm” hoặc “Sư muội”, cô lúc tâm tình tốt gọi anh “Sư huynh”, còn khi khó chịu thì mặc kệ anh, nhưng thật ra Lâm Triệu Thâm tính tình thật phân tốt, không so đo cùng cô.

(* giáo thảo cái cụm từ này mình cũng không rõ lắm, đại khái có thể hiểu là một người con trai xuất hiện một cách quyền rũ, cơ bắp cường tráng, là một sexy man, haizz, cái bên tàu nó giải thích thế, đây là cụm từ xì teen dùng trong trường học, như kiểu giáo chủ khả ái dành cho con gái, thì giáo thảo dùng cho con trai mặt mũi đẹp đẽ, đáng người chuẩn ‘man’ ấy ^^.).

Bốn người trẻ tuổi làm việc tại một cái khách sạn, bản thân giữ chức vị quan trọng, đi sớm về tối, công việc bắt đầu không có ngày không có đêm, bốn người thường vì một phương án nào đó mà chịu đựng tới hạn mức, có đôi khi ý kiến không hợp nhau cũng sẽ xích mích, sau đó ai cũng không nói liên tục làm hòa.

Lâm Triệu Thâm thường xuyên nhắc, nhiệt huyết thanh xuân của chúng ta là vì cuộc sống và mơ ước mà dốc hết sức, đầu năm nay sông dài sóng sau đê sóng trước, một khi không lưu ý sóng trước liền chết trên bờ cát, cho nên chúng ta đều không thể buông lỏng.

Trầm Tích Phàm cảm thấy, thật may mắn có thể gặp được bọn họ, mặc kệ thứ mọi người theo đuổi là cái gì, nhưng người có ước mơ, liền có động lực liên tục không dứt, khiến cho cuộc sống của cô trở nên thú vị hẳn lên.

Hơn nữa, thứ mãi mãi ủng hộ bản thân bước tiếp cũng chỉ có ước mơ mà thôi, cho dù cô đã từng thất bại hết lần này tới lần khác.

Lúc này Trầm Tích Phàm đang kiểm tra sổ sách của các phòng, cô luôn luôn đối với các con số không có khái niệm, thường thường những chuỗi chữ số dài dằng dặc xem tới liền chuyển hướng đầu óc mê muội, nếu lúc này hơi phân tán một chút cô lại phải làm lại từ đầu, người khác kiểm tra sổ sách một hai lần, mất hai ba tiếng thì xong, cô thế nào cũng phải kéo dài đến cả ngày.

Cô từ trước đến nay chưa bao giờ thống hạn như thế với năng lực toán học của chính mình.

Nhưng lúc này, chị Trương nhóm trưởng lại gõ cửa đi vào gọi “Trầm giám đốc”, cô cảm thấy hoảng hốt, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm sổ sách, không dám ngắt đầu, hỏi: “Có chuyện gì?”

Chị Trương trả lời: “Vừa mới có một vị khách người Mỹ vào đây, nói là không vừa lòng với phòng ở, để cô xuống xử lý một chút.”

Cô gật gật đầu, lưu luyến nhìn đám sổ sách, nghĩ rằng, đoán chừng xử lý xong rồi, bản thân lại làm lại từ đầu một lần nữa thôi.

Bên ngoài mùa đông cực lạnh, nhưng cô vẫn chỉ mặc đồng phục, áo khoác mỏng manh, quần dài, tim đều đã đông lạnh đến phát run, nhưng dưới chân lại không loạn bước, đi xuống tầng hành chính, sau đó tới đại sảnh, cô hơi hơi ngạc nhiên, bởi vì ánh mắt của mình lần đầu tiên nhìn thấy chính là Hà Tô Hiệp.

Sau đó, là Lí Giới cùng một vài người trung niên, vây quanh một người Mỹ. Ông lão người Mỹ có chút tuổi, tóc hoa râm, thần thái phơi phới, mặc áo sơ mi lưng đeo ba lô du lịch, bên cạnh có người phải giúp ông ấy xách đồ, ông lão người Mỹ liên tục khoát tay cự tuyệt. Hà Tô Hiệp đứng ở bên cạnh ông ta, dùng tiếng Anh cùng ông ấy giải thích cái gì đó.

Chị Trương tiến lên: “Dương tiên sinh, Trầm giám đốc đến rồi, có vấn đề gì mời ngài cùng cô ấy làm rõ.”

Lời vừa nói, ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chú lên trên người Trầm Tích Phàm, nhất là Hà Tô Hiệp, nhìn cô một lát tới thất thần, sau đó mỉm cười, nhưng thật ra lại là Lí Giới cười đến vui vẻ, giơ tay, vươn hai ngón lên, hướng cô lắc lắc, coi như làm màn chào hỏi.

Người trung niên tên gọi “Dương tiên sinh” kia đi lên phía trước cùng cô bắt tay, giải thích rằng: “Trầm giám đốc, sự việc là như thế này, chúng tôi thật ra đặt trước là loại phòng Corner suite*, kết quả Andy tiên sinh không hài lòng, chúng tôi hiện tại muốn đổi phòng có thể chứ?”.

(* là loại phòng đứng thứ 3 trong số các loại phòng Suite, phòng Suite: Loại phòng cao cấp nhất và thường ở tầng cao nhất với các trang bị và dịch vụ đặc biệt kèm theo. Thông thường mỗi phòng Suite gồm 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, 2 phòng vệ sinh và nhiều ban công hướng đẹp nhất. Các khách sạn khách nhau đặt tên phòng loại này khác nhau nhằm tăng thêm mức độ VIP để bán giá cao hơn như: President Suite(Tổng thống), Royal Suite (Hoàng gia)...)

Cô gật gật đầu: “Có thể, xin hỏi ngài muốn đổi sang loại gì?”

Không nghĩ tới ông lão người Mỹ thế mà nghe hiểu ra, cười hì hì kêu: “Chinese style!”.

Trầm Tích Phàm nhíu mày, cô thấp giọng hỏi chị Trương: “Có phải các phòng theo phong cách Trung Quốc đều bị đặt trước hết rồi đúng không?”.

Chị Trương gật gật đầu: “Đây mới là chỗ khó xử của chúng ta ! Vừa rồi đã giải thích qua với bọn họ, nhưng vẫn bị kẹt ở chỗ này, đành phải kêu cô xuống dưới xử lý”.

Cô nghĩ một lát, đi đến bàn lễ tân: “ Hãy để phòng của vị tiên sinh này đổi thành phòng 1203, cảm ơn!”.

Cô gái lễ tân có chút kinh ngạc, nhưng vẫn rất nhanh đem thẻ quẹt cửa đưa cho cô, chỉ là ánh mắt có chút phức tạp. Trầm Tích Phàm cũng không để ý tới, xoay người dùng tiếng anh mỉm cười nói với ông lão người Mỹ: “Đây là thẻ quẹt cửa của ngài, mong cất giữ cho tốt, chúc ngài vào nghỉ vui vẻ!”

Ông lão người Mỹ thật sự vui mừng, cùng đám người ‘hu ra’ một tiếng tràn vào thang máy, Hà Tô Hiệp cùng Lí Giới đi thật chậm, vừa nhìn cũng biết chính là cố ý tụt lại phía sau, Lí Giới quay đầu hai tay hợp lại lấy rồi lại lấy đối với Trầm Tích Phàm, biểu tình thật khoa trương đáng yêu, lông mi dày đen cao thấp chớp động, cực kỳ giống phật Di Lặc, cô mỉm cười, Hà Tô Hiệp nhẹ nhàng xoa đầu Lí Giới, hướng cô vẫy vẫy tay.

Vẫn nhìn theo bọn họ vào thang máy, sau đó cô điện thoại báo cho Trình tổng: “Trình tổng, phòng con gái ngài trước đây thường ở hôm nay bởi vì nguyên do khách hàng cần đổi phòng, đã bị tôi tự tiện lấy mất, xin hỏi, hiện tại xử lý như thế nào?”

Trình Đông Thiển suy nghĩ một lúc: “Nó có đặt trước gian phòng kia hay không?”

Trầm Tích Phàm trầm ngâm một chút: “Không có!”

“Thế không phải được rồi sao!” ngữ khí của Trình Đông Thiển thật là thoải mái: “ Để cho nó xả giận đi tìm tôi là được rồi, việc này cô không cần phụ trách trách nhiệm!”.

Trở lại văn phòng, cô ảo não cầm lên đám sổ sách, thở dài một hơi thật mạnh, vừa nhìn được hai hàng, di động bỗng nhiên vang, cực kì bí ai nhìn, kết quả là tin nhắn của một dãy số xa lạ “Trời lạnh mặc thêm một chút, nếu không dễ dàng cảm cúm”.

Tâm tình nhanh chóng chuyển biến tốt, cô che giấu không được vẻ mặt vui sướng cùng ý cười, vốn định chậm chậm rồi sẽ trả lời lại, nhưng vẫn là nhịn không được lập tức điên cuồng nhắn trở về “Bác sĩ Hà đi tới đâu anh cũng đều nói không dứt được bệnh nghề nghiệp sao?”.

Tin nhắn của Hà Tô Hiệp một lúc bắn tới: “Tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, tôi hảo tâm nhắc nhở cô đề phòng sinh bệnh, cô ngược lại nói tôi bị bệnh ”.

Trầm Tích Phàm đang cầm di động cười, có một loại cảm giác gọi là hạnh phúc ầm ập từ trong lòng bàn tay bắt đầu lan ra. Đi ra ngoài một chuyến, khuôn mặt của cô vốn rét lạnh đến đỏ bừng, nháy mắt thấy cuộc sống tươi sáng rực rỡ. Lại cảm thấy trên mặt có chút độ ẩm, cô vội vàng thu lại hồn vía, đứng dậy pha trà chuẩn bị tiếp tục xem sổ sách, trong lúc vô ý ngược tới bầu trời bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vừa đúng lúc, ầm ập, cô nhếch miệng cười dịu dàng, trong sóng mắt có loại ánh sáng nhu hòa chuyển động, thật là hạnh phúc.

Buổi tối đến phiên cô trực ban, lúc ăn cơm tại nhà ăn nhân viên, Hứa Hướng Nhã mặt mày hớn hớn, một đôi đứa đang dùng để gõ phách hát về, miêu tả sinh động như thật cảnh tượng hôm nay được chứng kiến ở phòng ăn kiểu Trung Hoa: “Thật sự là đẹp trai, không những lịch sự nho nhã, mà quả thực còn khí độ phi phàm, điều đáng giận là cười rộ lên còn đáng yêu như vậy, quả thật là không còn thiên lý*!” (* thiên lý: lẽ trời).

Trầm Tích Phàm không chút để ý chọn đồ ăn: “Ngà voi, cô ăn cơm có thể an ổn một chút hay không?”

“Tôi không đói bụng, hôm nay hấp thu thật nhiều tinh thần lương thực, đủ cho tôi tiêu hóa tốt một bữa rồi!”. Nói xong lấy đĩa gấp miếng thịt vào trong khay của cô, nhìn Trầm Tích Phàm cười: “Vẫn chưa đói, đều cho cô, tôi buổi tối còn phải ăn bữa khuya nữa.”

Cơm nước xong, hai người ở đại sảnh thấy Lâm Triệu Thâm cùng Hà Tô Hiệp đứng cùng một chỗ, chuyện trò vui vẻ, không chút nào câu nệ, hai người con trai cực kỳ dễ nhìn đứng chung với nhau, tỷ lệ người ngoài cổ lại nhìn nhất định lên đến 200%, cuối cùng Lâm Triệu Thâm còn vỗ vỗ bả vai Hà Tô Hiệp, anh gật gật đầu, sau đó ra khỏi đại sảnh, đi vào trong một chiếc xe hơi màu đen.

Hứa Hường Nhã khấn trương cùng hưng phấn mười phần, tay nơi nơi cào loạn: “Cháo, chính là vị soái ca kia đấy! Bộ dạng rất tuần tú nhỉ?”. ()

Trầm Tích Phàm từ đáy lòng cười: “Rất tuần tú, quá tuần tú! Cùng Lâm Triệu Thâm đứng cùng nhau thật ngang sức ngang tài.”

Lâm Triệu Thâm thấy hai cô gái đang háo sắc đứng ở góc bên kia, nháy nháy con mắt, đi tới hỏi: “Là tôi đẹp trai hay tên kia đẹp vậy?”

Hứa Hường Nhã không chút do dự: “Đương nhiên là người ta đẹp rồi!”

Lâm Triệu Thâm lộ ra bộ mặt thật bi thương, Trầm Tích Phàm tùy thời đả kích anh: “Mỗi ngày nhìn anh đã làm khiêu thẩm mỹ mệt rồi, thay đổi khẩu vị cũng là bình thường, thật ra thì người ta cũng rất đặc biệt, khí chất độc đáo!”

Cô vừa định hỏi Lâm Triệu Thâm cùng Hà Tô Hiệp làm thế nào quen nhau, Lâm Triệu Thâm đã bị thư kí gọi đi rồi, cô thở dài, vốn dĩ cho rằng trên thế giới này người nhiều như vậy, nhiều đến trong biển người mệnh mang thoáng qua cũng không cần để ý tới, vậy mà hiện tại, dường như quen biết một người, thì xung quanh tất cả đều cùng anh ta rõ ràng có liên quan, thật sự kì diệu, đúng là hương vị số phận.

Lúc Hà Tô Hiệp rời đi, khuôn mặt cười nhẹ nhàng hướng phía cô còn in đậm trong não, cô cảm thấy bản thân thật sự như một kẻ háo sắc.

Đinh Duy gần đây bận rộn với buổi ra mắt sản phẩm mới của “Trung Vũ”, nghe nói nữ giám đốc phòng kinh doanh của “Trung Vũ” vừa hà khắc vừa không hợp lòng người, một phương án mà bắt sửa đi sửa lại, cuối cùng lúc hoàn thành bản phác thảo, anh nghĩ kết thúc như thế là xong, kết quả giám đốc đại nhân việc gì cũng phải tự thân vận động, tự mình đi xem địa điểm, giám sát, anh cũng chỉ vui lòng tháp tùng theo, một tuần trôi qua, cả người Đinh Duy đều mệt lử.

Trầm Tích Phàm âm thầm sung sướng, không cần cùng Nghiêm Hằng có dính dáng đến nhau cô đã muốn điên cuồng hoan hỉ, có thể thư thái thoải mái nằm ở trong phòng hít không khí ấm áp, không phải đứng vài giờ chết rét ở bên ngoài quả thực chính là sự ban ân lớn lao rồi. Đối mặt với đồng số sách khổng lồ, cô lần đầu tiên hiểu rõ cái đạo lý con người cần phải bằng lòng với những gì mình có.

Chẳng qua là Lăng Vũ Phàm lại đến làm phiền cô vài lần, không phê phán vấn đề về cống thoát nước thì lại là vấn đề dọn dẹp không sạch sẽ, may mà Trầm Tích Phàm đã luyện thành bản lĩnh cách người xem vật, hai mắt to không chớp động nhìn chằm chằm Lăng Vũ Phàm, không có tiêu cự, ngược lại trước tiên khiến anh ta nhìn tới khiếp sợ, về sau thì bình tĩnh hơn nhiều.

Đêm giao thừa, bốn người đi ăn lẩu, sau đó lại đi quán bar ngồi một chút, trước mọi người vẫn là uống rất tốt, Đinh Duy oán hận đặc biệt nhiều, rượu uống vừa mãnh liệt vừa vội vàng, sau đó Hứa Hường Nhã đề nghị chơi bài, người thua phải kể cho mọi người chuyện cũ trước kia của chính mình.

Nếu nói dân cờ bạc tốt nhất là nhà toán học, như vậy dân cờ bạc rác rưởi nhất chính là Trầm Tích Phàm – là cái người toán học ngu ngốc này, cô đánh bài bảo thủ, thường thường là cầm cây bài lớn không dám đánh, kết quả không đến vài ván, thua đến tan nát.

Những người khác cười vang: “Trầm Tích Phàm, kể cho chúng tôi một chút về mối tình đầu của cô!”

Cô xấu hổ, làm ra vẻ đáng thương cầu xin: “ Thôi bỏ đi, tôi uống rượu được hơn!”

Lâm Triệu Thâm không cho: “Tiểu sư muội, khi học đại học, thầy giáo dạy cô chiêu chơi xấu này sao?”

Cô đành phải ngẩng đầu, vắt óc tìm mưu tính kế đem lịch sử tình yêu của bản thân nói đơn giản tới mức không thể giản đơn hơn: “ Năm thứ hai, thích một người con trai, người ấy thật vĩ đại, ở trường học cũng là nhân vật rất nổi tiếng, chuyên ngành kỹ sư vật lý, vô cùng thông minh, tiếp đó thì hồ đồ cùng với anh ta một thời gian, sau này bởi vì một ít nguyên nhân rồi chia tay.”

Ngọn đèn của quán Bar mờ ảo, phía quầy bar bài hát “Somebody Already Broke My Heart” của Sade du dương lan truyền ——“I’ve been torn apart so many times I’ve been hurt so many times before. So I’m counting on you now Somebody already broke my heart Somebody already broke my heart.....”

Hứa Hường Nhã không cam lòng, hỏi: “Khi nào thì chấm dứt, vì sao lại chia tay?”.

Trầm Tích Phàm cảm thấy không khí có chút lạnh lẽo, xung quanh âm thanh tiếng cười vui vẻ quanh quẩn một chỗ, lại quá xa xôi, ngọn đèn sương mù có loại cảm giác của cuộc đời phù du, mùi rượu xông lên thần kinh đại não, cô trầm tĩnh lại một chút, nhẹ nhàng cười nói: “ Lúc mới khai giảng năm thứ tư, nguyên nhân sao, anh ta đã có người yêu khác, cho nên cùng tôi chia tay.”

Dừng một chút, cô nhẹ nhàng chuyển động ly rượu, thứ chất lỏng màu hổ phách dưới ánh sáng mờ ảo chiếu xuống lắc lắc có chút mê ly, tiếp tục nói: “Khi ấy thất tình liên cảm thấy trời đất sụp đổ, đau đến ngay cả rơi nước mắt đều cảm thấy xa xỉ, liên tục một tháng trời trôi qua sống như một cái xác không hồn, mỗi ngày mất ngủ, nhìn đến đồ ăn liền muốn nôn, sau đó thì đi thực tập, tìm công việc, làm đề cương với luận văn, bận rồi dần dần không thèm nhớ người kia nữa.”

Giọng nói của cô có chút mơ hồ: “ Hiện tại ngẫm lại trước kia thật sự ngu xuẩn, một tên đàn ông như vậy có cái gì tốt để lưu luyến, còn đem tôn nghiêm, tự tôn của mình cho chó tha mất, thấp kém đi cầu anh ta, thể bản thân muốn đem tính tình anh ta không thích tất cả sửa chữa lại— nhưng, tôi có cái gì sai, anh ta không thích, ưu điểm càng nhiều đều sẽ trở thành khuyết điểm.”

Cô còn nhớ rõ ngày đầu tiên khai giảng năm thứ tư, đi tới thư viện trả sách, thấy Nghiêm Hằng, anh vừa lúc từ thư viện đi ra, Trầm Tích Phàm nhìn gương mặt quen thuộc kia, bỗng nhiên có loại ảo giác xa lạ, Nghiêm Hằng chỉ là mỉm cười với cô, sau đó liền đi mất. Nếu là mọi khi, anh nhất định sẽ dừng lại chờ cô, còn có thể hét lên một cách đáng thương: “Tiểu Phàm, nhanh lên, anh chờ em thật vất vả!”.

Khi hai người bọn họ đang nghỉ hè đã cãi nhau một lần, Trầm Tích Phàm vốn tưởng cãi nhau bình thường, về sau sẽ vẫn cùng Nghiêm Hằng hi hi ha ha vui cười, nhưng dần dần, tin nhắn, điện thoại của Nghiêm Hằng, ngày càng ít, có đôi khi cô gửi qua cả một ngày rồi đều không có người hồi âm, đành phải trông mong nhìn cái di động, một phút cũng không dám rời người.

Kì nghỉ hè đó với cô mà nói, sống một ngày bằng cả một năm.

Lúc ấy cô chính là ần ần cảm thấy có điểm không thích hợp, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới buổi tối Nghiêm Hằng liền nói lời chia tay, ngày hôm sau lại đi cùng hoa khôi khoa hóa Cổ Ninh Uyển.

Bản thân như món đồ chơi được chơi chán rồi, rốt cục cũng tới ngày bị ném vào trong sọt rác.

Kết quả, cô nổi điên gửi tin nhắn, gọi điện thoại cho anh cùng một nội dung giống nhau “Em có cái gì không tốt, anh nói với em, em đều sửa lại, từ nay về sau em sẽ không chọc giận làm anh không vui nữa”, cuối cùng có một ngày, bản thân nhận được đáp án của Nghiêm Hằng.

Anh nói: “Các ưu điểm mà năm đó cô hấp dẫn tôi toàn bộ đã biến thành khuyết điểm của cô, tôi chán ghét cô một phút cũng không ngừng bám lấy tôi, chán ghét cô có việc hay không có việc đều làm phiền tôi, cô làm cho tôi không có tự do, tóm lại, hiện tại cô làm cho tôi cảm thấy thật phiền phức.”

Cô rốt cục cũng hết hy vọng, ngay cả hô hấp đều cảm thấy đau, làn da, xương cốt, toàn thân trên dưới, không có lấy một chỗ không có nổi bị thương cào xé — tôi chỉ là vì quá yêu anh, mới muốn ở bên anh, một phút cũng không muốn xa rời thôi.

Đến bây giờ cô vẫn không nghĩ ra nổi, vì sao yêu sớm, mà tình yêu sâu đậm lại là anh, hơn nữa cuối cùng thất bại thảm hại nhất cũng chỉ có chính mình.

Trong mắt Trầm Tích Phàm có chút cảm xúc, cô vẫn mỉm cười, uống rượu như nước lọc từng ngụm từng ngụm, đánh bài điem nhiên như không, Lâm Triệu Thâm nhìn cô, một trận khổ sở cũng không thấy.

Anh đã sớm nhận ra tiểu sư muội này, bạn trai trước của cô là Đái Hằng, cũng là Nghiêm Hằng, cực kì nổi tiếng ở trường. Anh gặp qua bọn họ vài lần, chỉ là anh lớn hơn bọn họ hai năm, nên chắc chắn bọn họ cũng không quen biết mình. Trong trường nhìn thấy một đôi tình nhân, anh chỉ cười một chút rồi bỏ qua, nhưng lại có một đôi anh cực kỳ ấn tượng.

Bởi vì lúc hai người này ở bên nhau, cô gái luôn cười đến quên mất trời đất, ngọt ngào đáng yêu, tươi cười thật lòng, ngay cả anh một người ngoài như thế này, cũng đều cảm thấy hạnh phúc lây.

Về sau khi gặp lại cô, là ở trong đại sảnh của buổi phỏng vấn, cô cười lên có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn thư thái, ngay lúc ấy giám đốc phòng nhân sự hỏi cô suy nghĩ thế nào về công việc và tình cảm, anh nhớ rõ câu trả lời rành mạch “ Tôi không có bạn trai, cho nên không cần phải suy nghĩ, tôi chỉ muốn nỗ lực cố gắng làm việc của chính mình.”

Anh thế mới biết, nguyên nhân mà cái loại tươi cười hạnh phúc ấy đã biến mất.

Khi Nghiêm Hằng đến, Lâm Triệu Thâm liếc mắt một cái liền nhận ra anh, xuất phát từ suy nghĩ của bản thân, anh tự tiện xử lý rất nhiều việc có liên quan cùng với Nghiêm Hằng, tuy rằng rất nhiều việc ở ngoài phạm vi quyền hạn của mình, ngay cả lần này cùng “Trung Vũ” hợp tác, anh cũng dùng hết sức đùn cho Đinh Duy.

Bởi vì, anh không muốn thấy Trầm Tích Phàm phải chịu đựng thương tổn thêm nữa, cô đã yêu đến dày vò một lần rồi, không lý do lại một lần nữa tiếp diễn.

Nghiêm Hằng, không xứng với tình yêu của cô.

Tiếp theo Trầm Tích Phàm đánh bài càng lớn mật hơn rất nhiều, cân được bằng tỷ số mấy ván, ngược lại Đinh Duy sức uống rượu điên cuồng, đầu óc không minh mẫn, chuyển bại mấy lần, Hứa Hướng Nhã lại âm ỉ muốn Đinh Duy kể mối tình đầu của anh.

Đinh Duy hưng hăng nốc vào một chén rượu: “ Nhà tôi nghèo, lại không đi học đại học, lúc học trung học có một người nhà giàu, là thiên kim tiểu thư ngồi BMW thích tôi, vốn dĩ tôi chỉ ôm tâm lý chơi đùa, không nghĩ rằng thật sự yêu thương, một đoạn vương mắc thế mà được mấy năm. Nhà cô ấy đương nhiên phản đối, đem cô ấy giam lỏng, tôi cùng cô ấy lên kế hoạch bỏ trốn, bị bắt trở lại, ngày thứ ba cô ấy liền lập gia đình, sau đó tôi cũng rời quê hương, không quay trở lại, cũng không muốn quay về. Trong lúc vài năm bỏ đi ấy, một cái nhắm mắt cũng đều thấy cô ấy lệ rơi đầy mặt, nghe thấy tiếng cô ấy gọi tên tôi đến tê tâm phế liệt.”

.....

Sau này,Đinh Duy càng không thể văn hồi, rồi bài cũng không chơi nữa, Hứa Hướng Nhã cũng bắt đầu công bố chuyện tình cảm của mình. Đinh Duy nốc rượu từng ly từng ly, Trầm Tích Phàm chuyên chú lắng nghe, thở dài không dừng, nỗi buồn của Lâm Triệu Thâm cũng có chút không khống chế được.

Buổi tối ngày cuối cùng của năm cũ, lại vừa là buổi tối của năm mới đang đến, vậy mà lại nặng nề như thế này.

Đột nhiên, Trầm Tích Phàm vô tình nhìn xuống đồng hồ, một lát liền thanh tỉnh: “Đến 9 rưỡi rồi! Đinh Duy cậu còn phải đi trực ca nữa!”

Sau đó, Lâm Triệu Thâm cười khổ nói với cô: “Đinh Duy say rượu rồi...”

Hứa Hướng Nhã tiếp lời: “Tôi thay anh ta đi vậy!” Vừa muốn đứng dậy, chân bỗng mềm nhũn, đầu óc choáng váng ngã lại trên ghế, cô vỗ vỗ đầu, vẫn còn muốn chống vào cái bàn để đứng lên.

Trầm Tích Phàm đỡ lấy cô, quay đầu nói với Lâm Triệu Thâm: “Sư huynh, anh mang bọn họ trở về đi, tôi đi khách sạn trực ban.”

Lâm Triệu Thâm nghĩ một lát: “Bỏ đi! Hay là để tôi đi cho!”

Cô cười khổ: “ Em không khiêng nổi tên Đinh Duy bất động này đâu, công việc khổ sai này đành truyền lại cho anh, em đi trước đây!”.

Buổi tối mùa đông thật lạnh, gió rít từng trận, Trầm Tích Phàm mới ra bên ngoài đã lập tức tỉnh táo, cô dường như cảm thấy có vài giọt mưa rơi lại trên mặt, một lát sau, toàn bộ bầu trời thành phố bao phủ một làn mưa bụi, đèn đường, đèn nê ông từ mọi quán xá, ánh sáng rực rỡ hòa vào trong đêm đen, khiến cho con người ta cảm thấy cô đơn không duyên cớ.

Trước quán bar thảnh thơi có một vài đôi nam nữ đi qua, tư tình không coi ai ra gì nghênh ngang trên đường lớn hôn nhau, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kéo theo một ông lão, lúu rú làm nũng. Một cô gái thanh tú yêu kiều trước mặt cô đi ngược lại, một luồng hương thơm lưu lại trong không khí thật lâu mà không tan — là loại Le Feu D’Issey LIGHT của IsseyMiyake *

(*IsseyMiyake :là nhà tạo mẫu thời trang hiện đại người Nhật Bản, chuyên thiết kế những bộ trang phục và nước hoa phù hợp với đủ mọi phong cách và sở thích.

Le Feu D’Issey LIGHT tên tiếng trung là (Nhất Sinh Chi Hỏa):loại nước hoa biểu tượng cho ngọn lửa mãnh liệt của sự sống. Tuyển chọn hết sức nghiêm ngặt từ những nguyên liệu cao cấp và quý hiếm nên mùi hương của Le Feu d’Issey Light hoàn toàn khác biệt. Hương thơm nhẹ nhàng của hoa hồng, những nốt ẩn hiện của cam hương và sự nữ tính của hương hoa dành dành, quyến rũ hơn với hương gỗ Gaiac và hổ phách gợi cảm. Các hương thơm lại được hoà quyện theo cách rất riêng để tạo ra sự quyến rũ, sống động và tươi mới.Là loại nước hoa phong cách ngọt ngào, tươi trẻ.) (*^__^*)

Trong bầu không khí lan tỏa loại mùi vị mập mờ, ngả ngớn, chán nản.

Cô rất muốn hỏi bản thân, tình yêu trong cái thành phố này, rốt cuộc có thiên trường địa cửu hay không?.

Cô gái lễ tân nhìn cô trở về lấy thẻ quẹt phòng cảm thấy kỳ quái: “Trầm giám đốc, hôm nay không phải Đinh giám đốc trực ban sao?”

Cô đành phải cười cười: “Đinh giám đốc long thể bất an, tôi đến thay cậu ấy.”

Lấy thẻ mở cửa, vừa bỏ xuống túi xách, cô cảm thấy bụng âm ỉ đau, trong lòng kêu to không ổn rồi, quả nhiên, cái điều con gái sợ nhất đúng hạn lại đến.

Sau khi xử lý xong, cô đỏ khấc đỏ cười, lại đau đến không còn sức cự quậy, ghé vào trên giường, chộp lấy cái gối đem áp xuống dưới bụng, nhân lúc còn hơi rượu mà mê mê man man ngủ thiếp.

Cô mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mơ có Nghiêm Hằng, vẫn là bộ dáng năm thứ ba, cười cười nói với cô: “Tiểu Phàm, anh phải kiếm thật thật thật nhiều tiền mới có thể nuôi sống em, một con heo nhỏ này, cho nên hiện tại chờ anh học bài xong đã.”

Cô vừa định trả lời, bỗng có một cô gái khác nói: “Nghiêm Hằng, anh không phải đã sớm nói chia tay với cô ta sao?” Cô nhận ra giọng nói này là của Cổ Ninh Uyển, xoay người hướng về cô ta hét to: “Cô nói cái gì, anh ấy khi nào chia tay với tôi? Đều không phải là cô tới cướp đi sao, nếu không làm sao anh ấy có thể thích cô được?”

Cổ Ninh Uyển buồn bực, dùng tay nhanh chóng đẩy cô, cô đề phòng không được từ trên cầu thang ngã xuống, lúc sắp rơi xuống mặt đất, một đôi tay đem cô đỡ lấy, cô nhìn một cái, là Hà Tô Hiệp, anh nhú mày trách cứ cô: “Tiểu nha đầu, làm sao không cẩn thận như vậy!”.

Nghiêm Hằng đứng ở chỗ rẽ, cùng Cổ Ninh Uyển sóng vai, lạnh lùng nhìn cô, ngữ điệu không có một chút tình cảm, đều đều phát ra: “Trầm Tích Phàm, chúng ta đã chia tay rồi! Đừng mãi làm phiền tôi nữa!”.

Cô lập tức bị tỉnh lại, trên người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Lưu Hải* mềm mại xoa ở trên trán, cô nhanh tay vén lên, sợi tóc ẩm ướt mồ hôi trên trán, vuốt lên từng lọn từng lọn, giống cây châm.

(* lần trước mình giải thích rồi nhé! Nó là phần mái, chỏm tóc trước trán của cô ấy thôi)

Lúc này điện thoại vang lên, cô nhận ra, đó là nhân viên bộ phận công trình, người ở đầu dây bên kia kêu lên lòng như lửa đốt: “Sân khấu tuyên truyền cả bảng quảng cáo của Trung Vũ bị gió thổi lung lay, có một ít đã rơi xuống gây hại vài thiết bị, Đình giám đốc mau đến xem xem!” Không cho cô cơ hội giải thích rõ, liền ngắt điện thoại.

Cô thở dài, bản thân đối với lần hợp tác này hoàn toàn không biết gì cả, lúc này cũng chỉ kiên trì, may mà thư kí của Đình Duy còn ở lại, vào văn phòng cùng cô tìm một ít tài liệu, cô chú ý mặc thêm một lớp áo, vừa đi vừa đọc, lúc tới nơi, trời đã gần sáng.

Khi ấy, vẫn còn mưa rơi, gió cũng cực lớn, khuôn mặt của Trầm Tích Phàm đã bị đông cứng tới không còn huyết sắc, xương sống thắt lưng của cô dường như sắp sụp xuống tới nơi, cô thậm chí có thể cảm giác được máu lưu động, sờ vào cái bụng nhỏ của cô, âm ỉ đau.

Mưa tấp vào thân thể, có luồng khí lạnh xâm nhập không dấu vết.

Cô rất đau đớn, ước gì ngắt xỉu tại chỗ mà quên đi.

Trương giám đốc bộ phận công trình nhìn thấy cô có chút ngạc nhiên, lại đành phải giải thích Đình Duy bị bệnh, thật ra cô cũng không để ý có thể trước cuộc họp tuyên truyền ngày mai những việc làm này có là việc thiện hay không, mà để ý những điểm đáng ngờ trong cái phối cảnh của phương án công trình này.

Quả nhiên nửa giờ sau, giám đốc phòng kinh doanh của “Trung Vũ” hấp tấp chạy tới, phụ nữ hơn 30 tuổi, theo đó là khẩu khí nghiêm khắc: “Trương giám đốc, tôi hoài nghi một trăm phần nghìn đối với biểu hiện trình độ của thi công của khách sạn các anh!”

Nữ giám đốc tận mắt nhìn công nhân đem những biển quảng cáo này treo lên, lại cẩn thận kiểm tra một lần nữa, Trầm Tích Phàm cũng vụn phần lo lắng, cùng Trương giám đốc leo lên leo xuống, kiểm tra một lần lại một lần, để xác nhận.

Giữa lúc ấy, Nghiêm Hằng tự mình đến đây, cùng Trương giám đốc nói chuyện nghiêm khắc khắt khe, toàn bộ quá trình chỉ nhẹ nhàng liếc nhìn Trầm Tích Phàm một cái, sau đó lại dời tầm mắt không lưu lại dấu vết.

Cô biết, lúc Nghiêm Hằng đang làm việc, chính là tuyệt đối sẽ không nể tình lưu mặt, nếu hôm nay là Trầm Tích Phàm bản thân gây ra sai lầm, anh sẽ nghiêm khắc chỉ trích cô, tuyệt không khách khí.

Nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu, trong lòng buồn phiền, không phải vì bị tới trách móc, mà là cô bỗng nhiên cảm thấy Nghiêm Hằng cách cô thật xa thật xa, xa tới anh đứng gần cô như vậy, thế nhưng không thấy nổi cô không khỏe, khó chịu trên thân thể.

Cuối cùng lúc 6 giờ sáng, hội trường rốt cục cũng khôi phục đối mới hoàn toàn, vài cái biển quảng cáo lại lần nữa di chuyển vị trí, nhìn qua an toàn hơn.

Cô mới thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ khuôn mặt đã bị lạnh cóng tới không còn cảm giác, cô cảm thấy hiện tại nhắc từng bước chân cũng thật khó khăn, không riêng gì cảm giác lạnh run, mà đau cả toàn trái tim, sắp chống đỡ không nổi.

Nhưng, cô lại vẫn gắng gượng trụ vững.

Ở văn phòng, nữ giám đốc của “Trung Vũ” một mực chắc chắn là do vấn đề của bộ phận công trình làm việc mới đưa đến tổn thất, Trầm Tích Phàm đứng một bên cần mẫn, sắc mặt tái nhợt, dường như là từng

chữ một gần giọng mà nói ra: “Chẳng lẽ trước đây Trương giám đốc không cùng Trung Vũ phía cô nói qua qui tắc, ví dụ như vấn đề biển quảng cáo treo cao mấy mét, hay sân khấu phát biểu cố định như thế nào, Trương giám đốc phụ trách công trình của khách sạn này nhiều năm, làm sao có thể sai lầm chút việc nhỏ như thế này được?”

Lần này, người phụ trách toàn bộ đều hiểu rõ, là Trung Vũ do yêu cầu cái gọi là phối cảnh hợp lý, không thông qua khách sạn đồng ý, tự tiện thay đổi phối cảnh thi công, lập tức tình hình thay đổi, cuộc chiến tranh luận lẫn nhau lại bắt đầu.

Nhưng, những chuyện này vẫn đợi cho Đinh Duy trở về xử lý, cô gọi điện thoại cho anh, may mà Đinh Duy đã nhích người đến khách sạn, trong lòng cô tảng đá lớn mới được thả xuống.

Đường như là cần răng chống đỡ đi đến cửa sau, chuẩn bị lái xe về nhà, Nghiêm Hằng đuổi tới, gọi cô lại: “Tiểu Phàm, sắc mặt em sao lại tái nhợt như vậy, có phải bị bệnh rồi hay không?”

Bên ngoài trời lất phất mưa bụi, Trầm Tích Phàm đứng giữa làn mưa, áo khoác nỉ màu xanh lục tăng thêm khuôn mặt càng hiện ra nhợt nhạt, cô chau mày: “Nghiêm tiên sinh, tôi không sao, cảm ơn đã quan tâm, tôi đi trước, tạm biệt.”

Nghiêm Hằng muốn gọi lại cô, cô cảm thấy bộ dáng vừa rồi của mình cũng rất không thích hợp mà lái xe, tay vừa với, liền chui vào trong một chiếc xe taxi, đoạn tuyệt trần thế mà đi.

Vài hạt mưa tấp vào trên tay anh, lạnh lẽo thấu xương, anh có chút ần ần dự cảm không tốt, Trầm Tích Phàm hôm nay không phải cô gái ngốc nghếch ngày xưa ấy, thời gian ba năm, một chút gì đó rất cuộc cũng không tìm được trở lại.

Tỷ như nói yêu khắc cốt, hận đậm sâu, cuối cùng đều sẽ hóa thành tro bụi.

Trầm Tích Phàm giống như là nghiêng ngã lão đảo xuống xe, sau đó đi được vài bước, mồ hôi lạnh chảy ròng, cô vịn vào cây trồng ven đường của tiểu khu, thở gấp đứng một lúc, muốn cầm điện thoại gọi về nhà, bảo mẹ tới đón mình, nghĩ lại, tối hôm qua bố mẹ nói đi thăm bà ngoại, phải ngày mai mới về.

Cô có chút cổ sức đi tiếp, xoa thắt lưng, hai bước lại dừng, chân đã sớm nặng như đeo chì.

Bỗng nhiên, sau lưng bị vỗ vỗ nhẹ, tiếp đó chính là giọng nói quen thuộc của Hà Tô Hiệp: “Trầm Tích Phàm, cô làm sao vậy?”

Anh quay người cô lại, nhìn thấy khuôn mặt không còn chút huyết sắc, môi bị cắn còn nhìn thấy cả tơ máu, Lưu Hải dày dày trước trán nhỏ mồ hôi, ánh mắt lơ đãng, nhìn lại cô cong thắt lưng, cuộn lại thân mình, anh có chút hoảng sợ.

Trầm Tích Phàm vừa lúc túm chặt góc áo Hà Tô Hiệp, không tiếng động đưa mắt nhìn anh, có một tia gắng gượng, càng nhiều hơn đó là bất lực, cô cảm thấy Hà Tô Hiệp chính là cái phao cứu mạng của mình, sức nặng thân thể của cô trọng tâm không tự chủ được hướng anh ngã, giọng nói nhỏ vụn: “Đau... Đau... Đau chịu không nổi...”

Hà Tô Hiệp xem qua trên vạt bệnh nhân, lúc ấy liền biết cô đã bị làm sao, anh nhanh tay cầm lấy túi xách, một tay đỡ cô, một tay cầm ô, nhẹ nhàng hỏi: “Có thể đứng được không? Còn gắng gượng nổi không?”

Trầm Tích Phàm gật gật đầu, ngoại trừ một nụ cười khó coi, mang theo hơi thở yếu ớt: “Hà Tô Hiệp, có cái gì có thể cho tôi đỡ đau không, tôi sắp chết rồi!”

Hà Tô Hiệp dìu cô, bước đi thật chậm, kiên nhẫn an ủi: “Đi tới nhà tôi, cũng không xa đây, một lát là tới.”

Hà Tô Hiệp trước tiên giúp cô nằm ở trên giường, sau đó từ trong thư phòng đem ra một cái hộp, tiếp đến lấy ra mấy cây châm, có cái rất dài, có cái chỉ có một mẫu, đầu kim tròn tròn, bén nhọn, anh cẩn thận dùng

còn sát trùng qua, chuyển hướng vào Trầm Tích Phàm; cô vừa thấy mặt lập tức đen sì, đáng thương chua xót nói: “Hà Tô Hiệp, tôi không muốn bị châm....”

Anh không nghe cô kháng nghị: “Quay lưng về phía tôi nằm úp xuống, đem áo vén lên!”

Cô đành phải nghe theo, nhỏ giọng hỏi: “Là toàn bộ áo sao?”

Hà Tô Hiệp trừng cô: “Đương nhiên, bằng không làm thế nào có hiệu quả.” Sau khi nói xong, Trầm Tích Phàm phát hiện khuôn mặt anh hơi hơi phồng hồng, anh vội vàng giải thích: “Cô là bệnh nhân, tôi là bác sĩ...”

Anh xuống tay, châm thứ nhất là huyết thừa tương, châm thứ hai châm rã đâm vào huyết đại chuy, từ từ tiến châm, châm thứ ba nhanh chóng đâm vào đốt xương thứ 17, hướng xuống đâm, day truyền, rồi rút châm, Trầm Tích Phàm bị đau, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, anh an ủi cô: “Chịu khó, nghe lời a!”. Sau đó lấy kim châm cứu đâm vào huyết thừa sơn, rồi tam tiêu du, thận du, khí hải du.

Thủ pháp của anh thuần thực, nhưng đối mặt là Trầm Tích Phàm, anh xuống tay có phần do dự, nhìn khuôn mặt của cô khẽ nhú mảy, anh biết, cho dù là làm lại toàn bộ quá trình châm châm đâm châm vào, đều sẽ đau như thế, dù vậy, anh vẫn lo lắng khi cô kêu đau.

Có lẽ qua hai mươi phút, thân thể Trầm Tích Phàm dần dần lấy lại được cảm giác, bụng dưới cũng không đau lạnh âm ỉ trở lại nữa. Trên khuôn mặt từ từ lại có huyết sắc, anh nhẹ nhàng lấy ra vài cây châm, giúp cô đem áo kéo xuống, hỏi ân cần: “Hiện tại, cảm giác thế nào?”

Trầm Tích Phàm thở ra một hơi bình thường: “Thật sự tốt hơn nhiều, cảm ơn anh.”

Anh mỉm cười, đem châm cùng cồn sát trùng xử lý tốt, cất trở lại hộp, dặn dò: “Cô trước tiên nằm nghỉ một lát, tôi đi mua vài thứ, một lúc sẽ quay trở lại.”

Anh đi rồi, Trầm Tích Phàm ôm cái gối đầu, nằm ở trên giường tò mò đánh giá căn nhà của Hà Tô Hiệp; nhẹ nhàng, thanh vắng, sạch sẽ, có câu người nào nhà nấy, cô có chút kim lòng không được, xỏ giày bước xuống đi loạn, thấy trong thư phòng của anh có một chiếc laptop loại notebook, sau đó một đồng lớn sách được, còn nữa chính là cuốn tiêu bản của thuốc đông y.

Cô đi đến bàn làm việc, thấy trên mặt có chồng giấy tờ toàn bằng Tiếng Anh, cô đọc, liếc mắt một cái liền phân biệt ra là university of pennsylvania, lại chớp hai mắt, sắc mặt khẽ biến, rõ ràng chính là đơn làm visa cho tu nghiệp sinh, Hà Tô Hiệp, anh muốn ra nước ngoài sao?.

Hà Tô Hiệp ra khỏi tòa nhà, liền phát hiện bản thân trong lúc vội vàng đã quên đem theo ô, may mắn mưa rơi một lát đã nhanh chóng ngớt, mới vừa đi tới cửa siêu thị, điện thoại bỗng vang, vừa thấy là Lí Giới, anh lập tức nhận máy.

Lí Giới bắt đầu: “Đại sư huynh, sắp đến trưa tới nơi rồi, anh thế nào còn chưa đến?”

Hà Tô Hiệp cười cười giải thích: “Bỗng dưng có việc đột xuất, chi bằng, giúp anh giải thích với ngài Andy.”

Lí Giới thở dài: “Nhưng người ta nhìn trúng anh, không đi làm thế nào đây, haizz, thôi bỏ đi, em biết anh có chừng mực, khẳng định là chuyện rất khẩn cấp, sau khi mọi việc xong xuôi tự anh cùng lão giáo sư giải thích nhé, việc này em giúp anh không nổi đâu!”

Hà Tô Hiệp ngắt điện thoại, nhớ tới hôm qua ngài Andy cùng giáo sư để cho anh từ từ suy nghĩ tới việc được nhà nước cử ra nước ngoài, một trận phiền não không có lý do ulla về, anh cảm thấy bản thân có vướng bận, đi không được, từ chối không được ràng buộc của chính mình, không bằng không đi thế là xong.

Trầm Tích Phàm đang ở trong phòng du ngoạn, bỗng nhiên nghe được âm thanh tiếng chìa khóa, giật mình một cái phi lên giường, ngoạn ngoạn nằm xuống, Hà Tô Hiệp mang theo một cái túi lớn gì đó đi vào, hướng về phía cô mỉm cười chui vào nhà bếp.

Chỉ trong chốc lát, bên trong căn phòng tỏa khắp một mùi hương ngọt ngào, có chút gay mũi, nhưng hương vị thật ấm áp, Trầm Tích Phàm đang ở trong sự nghi hoặc, bỗng thấy Hà Tô Hiệp bê một cái bát đi tới, đưa cho cô: “ Uống hết rồi, có thể sẽ tốt hơn nhiều.”

Trầm Tích Phàm nhìn thứ nước hồng hồng, có chút mùi thơm cay cay bay vào trong mũi, liền uống một ngụm nhỏ, phát ra cảm thán: “Thật thơm nha! Hà Tô Hiệp, đây là cái gì vậy?”

Hà Tô Hiệp ngồi ở mép giường, bình tĩnh nhìn cô: “Là nước gừng đường đỏ, đường đỏ tính ôn, vị ngọt, nhập tì, còn có ích khí bổ huyết, kiện tì noãn vị, điều hòa bên trong giảm đau, tác dụng hoạt huyết hóa ứ, mà vừa rồi cô bị dính nước mưa, dùng trà gừng đường đỏ sẽ loại trừ hơi lạnh, phòng ngừa cảm cúm.”

Cô cười rộ lên: “Hà Tô Hiệp anh chính là một cái kho thuốc cổ truyền, uống được lắm!”

Uống trà từng ngụm từng ngụm, trong lòng ấm áp, khóe mắt không khỏi có chút ẩm ướt.

Từ nhỏ đến lớn, cô đến ngày gặp người bạn tốt của chị em này, đều đau đến chết đi sống lại, cô biết không có gì to tát cùng lắm thì đành phải cố chịu đựng, chính là không nghĩ tới, Hà Tô Hiệp sẽ lo lắng thành ra như vậy, ngay cả kỹ thuật đâm châm vào người đều cực nhẹ, cô cảm thấy bản thân được quan tâm, cuối cùng trái tim nhỏ bé lại được che chở, thật lâu rồi cho tới bây giờ, cô đều chưa từng hưởng qua cái sự quan tâm ưu ái như vậy.

Giống như chiếc khăn quàng cổ thô sợi mà ấm áp trong mùa đông, lại giống như loại hồng trà mát lạnh thanh dịu trong mùa hè oi ả, Hà Tô Hiệp luôn luôn đúng lúc như vậy mà xuất hiện, trong những thời khắc cô cần anh nhất, nhìn thấy nụ cười của anh, bên má là cái lúm đồng tiền nhỏ sâu, thì cô liền cảm thấy thật an tâm.

Bỗng nhiên rất muốn biết độ ấm ở trong lòng bàn tay của anh, có phải vừa đúng là ánh mặt trời của buổi chiều hai mươi tư độ hay không nhỉ!

Hết chương 10

11. Chương 11:toan Táo Nhân (táo Nhân)

Toan táo nhân- kiềm khí an thần, hòa vị vận tì, bình can lí khí, chua chua, có chút hương vị của tình yêu.

Giường của anh thật mềm mại, trên chăn có mùi thơm thanh dịu của hương chanh, hơi trà gừng bốc lên Trầm Tích Phàm có chút thất thần, chỉ chốc lát lỗ chân lông trên người như bị mở ra, khoan khoái cùng nỗi buồn phiền trong tim nói không lên lời,.

Vừa định đem cái bát đưa cho Hà Tô Hiệp, cô thấy anh bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ: “Làm sao vậy?”

Hà Tô Hiệp thu hồi tầm nhìn, sóng mắt lay động: “Có ánh nắng!”

Quả nhiên, hết mưa rồi, ánh mặt trời ngày đông như thứ văn chương trôi chảy, từ cửa sổ bằng kính thủy tinh xuyên vào, bướng bỉnh xoay chuyển phương hướng, ánh lên quanh người Hà Tô Hiệp một tầng vàng sáng ấm áp.

Trầm Tích Phàm xem đến ngây người.

Anh nhận lấy cái bát, kết quả, đụng phải ánh mắt ngơ ngẩn của Trầm Tích Phàm, vừa ngây thơ lại mê hoặc, trái tim khẽ rung động, tay không tự chủ được gạt lên sợi tóc trước trán của cô, như có như không chỉnh lại đám tóc, nhẹ giọng dặn dò: “Ngủ một lúc đi, tỉnh dậy sẽ khỏe.”

Cô thế mới thu lại thần hồn, gật gật đầu, Hà Tô Hiệp đứng dậy, nhẹ nhàng đem cánh cửa khép lại.

Trong phòng, sự yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng tim đập của cô.

Khoảng chừng đến lúc giữa trưa, anh đi mở cửa phòng, muốn gọi Trầm Tích Phàm dậy ăn cơm, nhưng cô vẫn chưa dậy, còn đang gặp Chu công.

Trên khuôn mặt có nét trẻ con, biểu tình ngủ say là sự thoải mái cùng thỏa mãn, mái tóc dài đen nhánh xõa tung trên gối, sự khôn khéo, tinh ranh toàn bộ biến mất, cô lúc này, hoàn toàn là tư thái không phòng bị và chân thật nhất.

Đáy lòng Hà Tô Hiệp dâng lên một thứ tình cảm kì lạ, anh bỗng nhiên nhớ tới lúc này chăm chú cho cô, tuy rằng đứng ở góc độ của người bác sĩ, nhưng làn da trắng nõn, mùi hương của cơ thể như có như không của cô lại khiến cho anh có chút tâm hoảng ý loạn, khi ấy không cảm thấy gì, nhưng hiện tại nghĩ lại, đã thành không chỉ còn là hoang mang nữa...

Anh vội vàng đi ra ngoài, lắc lắc đầu có chút ảo não, chuyển hướng tới thư phòng, nhìn vào cái đơn xin làm visa cho tu nghiệp sinh, rồi lại rơi vào trầm tư.

Không biết qua bao lâu Trầm Tích Phàm mơ mơ màng màng tỉnh lại, sờ sờ bụng hít sâu hai cái, phát hiện đã hết đau, tâm trạng lập tức tốt lên, muốn nhìn xem mấy giờ rồi, lại thấy di động không có điện, vì thế tính nhanh chóng về nhà, dù sao, hôm nay cô đã làm phiền Hà Tô Hiệp lâu rồi.

Cô vừa xốc chân lên chuẩn bị xuống giường, chợt nghe bên ngoài phòng khách có chút âm ỉ, giọng Lí Giới truyền đến: “Đại sư huynh, chẳng lẽ anh giấu kim ốc tàng kiều* hay sao, không việc gì đóng cái cửa này vào làm gì?”.

(*”Kim ốc tàng Kiều: nhà vàng cất người đẹp)

Sau đó, chính là âm thanh vội vàng của Hà Tô Hiệp: “Này, đừng có mở!”

Nhưng, đã chậm một bước, cửa “ké.t.” một cái bị mở ra, Lí Giới kinh ngạc mở to con mắt, nửa ngày mới phun ra một câu: “Đại sư huynh... anh đúng là tàng Kiều*!”

(* tàng kiều: giấu người đẹp)

Trầm Tích Phàm xấu hổ, đứng không được ngồi cũng chẳng xong, lắp bắp nói tiếp: “Thật... thật khéo ha!”

Tóc mai cô lộn xộn, hai bên má đỏ hồng, chỉ khoác một cái áo lông mỏng, chân lộ ra bên ngoài, có vẻ xinh xắn đáng yêu, Lí Giới xem cô, nhìn nhìn lại Hà Tô Hiệp, hét to một tiếng “Phi lễ chó nhìn”, liền ba chân bốn cẳng chạy vào thư phòng, chỉ còn lại cô cùng Hà Tô Hiệp đối diện bốn mắt nhìn nhau.

Hà Tô Hiệp tiến lên hỏi: “Tỉnh dậy lúc nào vậy, Lí Giới đánh thức cô? Bây giờ còn đau không?”

Cô lắc đầu, vội vàng xỏ tất, nói năng lộn xộn: “Không, không, đều không!”

Hà Tô Hiệp cảm thấy buồn cười, có đôi khi tiểu nha đầu này xác thực nói chuyện chẳng ra đầu vào đâu; anh cũng sẽ không so đo: “Mặc quần áo cho ấm rồi ra ăn cơm đi, đã hơn ba giờ chiều!”.

Cô há mồm ra muốn nói “Tôi về nhà được rồi”, nhưng cái đầu của Lí Giới không biết từ lúc nào thò ra, hò hét: “Ăn cơm, ăn cơm, em cũng đói bụng!”.

Hà Tô Hiệp cầm bát đưa đưa cho hai người, Lí Giới ăn uống không chút khách khí, Trầm Tích Phàm vốn dĩ muốn rụt rè một chút, ai biết, múc một bát canh củ nâu, mới vừa uống vào, canh nồng đậm theo yết hầu nhẹ nhàng trôi xuống, miệng chép chép, hương thơm lưu lại thật lâu trong miệng.

Củ nâu mềm nhừ vô cùng, một chút vị chất đều không có, kết hợp với nước cốt canh xương, lửa nhỏ hầm kĩ, quả thật chính là cực phẩm, ăn quen mấy món ăn của nhà bếp khách sạn cô đều không kìm được mà tán thưởng.

Thật sự, lại không ngờ rằng tay nghề Hà Tô Hiệp có thể tốt như vậy, làm cho bản thân cũng cảm thấy hổ thẹn.

Cô nhận ra anh dường như không có gì không làm được.

Sau khi ăn cơm no, cô tựa không còn sức lực mà đứng lên, Hà Tô Hiệp lại bưng tới một bát canh long nhãn mộc nhĩ trắng, cô kêu rên: “Hà Tô Hiệp, anh sao không nói sớm cho tôi biết còn có món khác, tôi... hết bụng để chứa rồi...”

Lí Giới cười rộ lên: “Ha ha, đều là của ta...” Xoa tay mà đưa cái môi hướng vào bát canh kia, Hà Tô Hiệp một phen đoạt được thìa, trừng mắt: “Ăn! Em còn muốn ăn, lần trước do đường huyết, người nào đó không phải son sắt lời thề nói phải kiềm chế cơn thèm ăn sao, không cho phép ăn nữa!”

Mặt Lí Giới lập tức dài như cái bơm, tay cũng không an phận, cầm lấy thìa khều khều đám mộc nhĩ, Hà Tô Hiệp bắt đắc dĩ: “Không có thìa em còn dùng thìa? Lí Giới buổi trưa chưa ăn cơm à?”

Lí Giới lắc đầu, chìa chìa một đồng gì đó ở trên bàn, than thở: “Em mang vài cái tài liệu này tới rồi quay lại, giáo sư nói ngày kia đưa cho ông ấy, ông gọi ới! Muốn em xoay chong chóng mệt muốn chết a a a!”

Trầm Tích Phàm tò mò: “Cái gì vậy?” cầm lên vừa thấy, nhẹ nhàng đọc ra: “Toàn tiếng Anh? acupuncture treatment, châm cứu trị liệu?”

Giọng nói đang từ suy sụp, ánh mắt Lí Giới lập tức sáng ngời, vội vàng hỏi: “Trầm Tích Phàm, cô biết những từ ngữ này?”

“Tôi....” Trầm Tích Phàm do dự một chút, thận trọng trả lời: “Biết thì biết thôi, chỉ là đánh liều nói ra, làm sao vậy?”

Lí Giới nhanh chóng đem bát canh kia đặt đến trước mặt cô: “Đều cho cô hết, chỉ mong cô giúp tôi một việc, giúp tôi đem một ít bản tiếng Trung của mặt sau dịch thành tiếng Anh được chứ!”

Hà Tô Hiệp ngắt lời: “Lí Giới! Cậu cũng không thử hỏi người ta có bận hay không, tùy tùy tiện tiện mà....”

Trầm Tích Phàm vội vàng xua xua tay: “Không sao, không sao, có thể giúp tôi nhất định làm hết sức, lại nói, các anh đã giúp tôi không ít việc...” nhất là Hà Tô Hiệp, cô trong lòng ghi tạc trầm lặng, chỉ là không dám nói ra.

Cầm trên tay, cô tỉ mỉ xem, nhú mày nói với Lí Giới: “Tôi với các danh từ chuyên môn như thế hiểu được không phải nhiều, nhưng kết cấu câu để tôi dịch thì sẽ không có vấn đề, chỉ bằng anh trước tiên dịch ra nghĩa đại khái, tôi giúp anh sửa lại?”

Hà Tô Hiệp nhận lấy tài liệu, nhỏ giọng hỏi cô: “Thật sự sẽ không làm phiền cô sao? Không được thì đều bỏ lại cho tôi là được rồi!”

“Không sao, thật mà!” Trầm Tích Phàm nhấn mạnh một lần nữa: “Ồ đại học, tôi học chuyên ngành tiếng Anh, trước kia cũng nhận phiên dịch một ít tài liệu, không ít trong số ấy đều là về phương diện y học, không thành vấn đề.”

Hà Tô Hiệp mỉm cười nhìn cô, sau đó hướng phía Lí Giới nói: “Tiểu tử, sau khi giúp em dịch xong, mời chúng tôi ăn cơm!”

Đầu Lí Giới gồng đống lớn tài liệu, nói mê như la lên: “Thật khổ khổ a, đại sư huynh anh nói cái gì thế, em cái gì cũng đều chưa nghe được...”

Trầm Tích Phàm nhìn tới những từ chuyên ngành châm cứu đọc thầm: “Lấy mạch thủ túc Dương Minh làm chính, mạch thủ túc Thiếu Minh là phụ, huyết Thiên Trụ, Bách Lao, Đại Chùy, Hậu Khê... thật nhiều huyết vị nha....”

Đề tài của cô lại chuyển: “Hà Tô Hiệp, Lí Giới, nhiều huyết vị như vậy các anh làm thế nào có thể nhớ rõ được?”

Hà Tô Hiệp cùng Lí Giới đều sững sốt, sau đó nhìn nhau, cười rộ lên, Lí Giới cướp câu trả lời: “Cô không biết thầy giáo chúng tôi lúc ấy dạy như thế nào đâu, không thể cũng cho ông ấy về mới xong, đại sư huynh, lúc chúng ta học khoa chính quy thầy giáo châm cứu đều là Vương Vĩ Trọng nhỉ?”

Hà Tô Hiệp gật gật đầu, quay mặt qua chỗ khác vụng trộm cười, làm cho Trầm Tích Phàm càng thấy kì quái.

Lí Giới tiếp tục nói: “Chúng tôi học châm cứu, huyết vị là từ trên đầu mà tiến hành, thí dụ huyết Tĩnh Minh với huyết Toàn Cơ, ông ấy liền bắt đầu theo mã sinh viên rồi gọi người, chỉ gọi nam không gọi nữ, cầm một cái bút nhớ dòng, vừa giảng huyết vị vừa sẽ ở trên người cô đánh kí hiệu. Sau đó, giảng đến phần thân thể tứ chi, nam sinh luân phiên cởi quần áo, có người vai trần, có người mất đùi, lại có người được trưng bày lưng với ngực, miễn bàn về nhiều màn khôi hài đi. Đã vậy ông ấy càng tuyệt tình hơn, tùy tiết kiểm tra, nếu cô hoàn toàn không biết gì cả như vậy ngày hôm sau đi học thì chuẩn bị mà thoát y cho tốt— ngày ấy lớp chúng tôi rất nhiều nam sinh bị đen mặt, có vài nữ sinh cầm đi động chụp ảnh, cho mặt ghép thành Mosaic* rồi đăng lên trên trang web của trường, khi ấy kéo theo sóng to gió lớn— tôi cũng bị đen mặt hai lần, một lần là lưng, một lần là đùi.... Thật đau lòng nha!”

(* Mosaic có nguồn gốc từ thời Hy Lạp cổ đại với ý nghĩa nguyên thủy là “loại nghệ thuật xứng đáng với trí tưởng tượng bay bổng và lòng kiên trì vô biên”, là một môn nghệ thuật cắt ghép, lấy từng mảnh nhỏ thường là đá tự nhiên ghép thành bức tranh phong cách tự do).

Trầm Tích Phàm cười to, chuyển hướng Hà Tô Hiệp: “Anh lúc ấy thoát y mấy lần?”

Hà Tô Hiệp cười gian xảo, hơi hơi nhếch lên khoe miệng còn mang theo một tia đắc ý: “Vẽn vẹo một lần thôi, chỉ là cánh tay, hơn nữa khi đó lại là đầu thu, mặc áo sơ mi, một chút cũng chưa thành ở trần”.

Lí Giới thật buồn bực: “Khi đó tôi trúng ngày đại hàn mùa đông, mặc quần đùi vào lớp học, để cho lão gia này vẽ đùi, người ta không biết lại cho rằng đầu óc tôi có vấn đề cũng nên!”.

Ba người cười ngả nghiêng, không khí xấu hổ lúc trước trở thành hư không.

Bỗng nhiên Lí Giới đề nghị: “Đại sư huynh, đem bộ bảo bối kia của anh đưa cho em dùng thử, đau đầu quá, ngủ không được ngon!”

Hà Tô Hiệp đành phải vào trong phòng lấy chiếc hộp, Lí Giới làm bộ thần bí cùng Trầm Tích Phàm nói: “Đợi một lát xem cho cẩn thận, châm của đại sư huynh chính là vô giá.”

Trầm Tích Phàm kỳ quái: “Chẳng lẽ nó là từ vàng làm ra, quý báu như vậy?”

Lí Giới cười hì hì, cái bút xoay trên tay phát ra âm thanh “vèo vèo”: “Không sai biệt lắm, vàng cũng không cốt yếu đáng giá như vậy, đồ gia truyền nhà anh ấy, không dễ dàng cho người khác xem, hiện tại tìm không tới chín châm, cơ bản đều dùng kim châm cứu, một bộ kia của anh ấy tất cả đều có!”

Cô vừa hỏi cái gì là chín châm, cái gì là kim châm cứu, Hà Tô Hiệp đã đi ra, bưng theo chiếc hộp, không có ý tốt nhìn Lí Giới: “Tiểu tử, em muốn chính mình châm hay anh giúp em?”

Sắc mặt Lí Giới chợt biến: “Em tự mình làm, tự mình làm, nào dám phiền đại sư huynh!”

Kết quả, anh thật sự tự mình đâm vào, một bên tay dí châm, một bên cùng Trầm Tích Phàm giải thích nguyên lí cơ bản của châm cứu, Trầm Tích Phàm xem tới kinh hồn bạt vía, Hà Tô Hiệp cũng cầm một cây châm thường thức, nhìn tay trái của bản thân, liền như vậy đâm vào.

Trầm Tích Phàm không thể tin nhìn hai người, kim châm đối với bọn họ xem ra quả thật chỉ là món đồ chơi, thích cũng dí châm vào người, khó chịu cũng đâm một cái, nào có giống như cô hôm nay, mới có một châm mà đã đau đến muốn chết đi sống lại.

Nhìn thấy cô nghi hoặc khó hiểu còn mang theo ánh mắt kinh ngạc, bất an, Hà Tô Hiệp vội vàng giải thích: “Tôi cũng không giống Lí Giới vô công rồi nghề đi tìm việc mà đâm một châm, đây là do hôm kia lúc chơi bóng rổ làm tay bị thương.” Rồi chỉ chỉ vào cánh tay của Lí Giới: “Huyết vị kia của nó gọi là Thanh Linh, thuộc về thủ thiếu âm tâm kinh, có thể giảm đau đầu, chống lạnh, viêm quanh khớp vai.”

Trầm Tích Phàm hiếu kì nhìn cây châm và huyết vị, ánh mắt lấp lánh, tán thưởng không ngừng: “Các anh thật là lợi hại... rất thần kì nha...”.

Ba người cho tới khuya mới đi, Hà Tô Hiệp đưa Trầm Tích Phàm về nhà, ôm đống lớn tài liệu, Trầm Tích Phàm một bên sôi nổi, so với cái loại đau khổ buổi sáng đã trở thành hư không, hiện tại thoát nhìn tinh thần rất tốt.

Ngắm cô khiến anh thật thỏa mãn, sinh lý đau tụy rằng không phải căn bệnh gì nặng, nhưng tự mình chữa khỏi cho cô, anh cảm thấy vui mừng thật lớn, cho dù mỗi ngày điều trị trên trăm bệnh nhân, cũng không thực tại vui mừng như đối với cô.

Không biết vì sao, có thể là cảm thấy anh được một người cần đến.

Anh nghĩ, vốn dĩ bản thân là một người bình tĩnh, cẩn thận nhưng thật ra cũng có chút hư danh, cũng cần người khác không ngừng khẳng định.

Ánh đèn rực rỡ của tiểu khu mới bật sáng, mặc dù, không được coi như nhà nhà lên đèn, nhưng khung cảnh này vẫn thật ấm áp, thỉnh thoảng có chiếc xe hơi lái qua, dung nhập vào trong đêm tối, phía xa truyền đến tiếng cười “khanh khách” khe khẽ của trẻ nhỏ.

Nhanh đến cửa khu F, Trầm Tích Phàm trong lúc vô ý, ánh mắt chợt lướt qua, hơi hơi nhíu mi — Nghiêm Hằng?

Kỳ thật bọn họ cách nhau khá xa, anh đứng ở dưới thân cây của tiểu khu trồng ven đường, lưng dựa vào một chiếc BMW màu đen, cùng Trầm Tích Phàm cách nhau một cái hàng rào sắt. Khói thuốc trắng trắng lượn lờ trên tay anh, trong đêm đen có loại hương vị của sự tiêu tán, ánh lửa như vậy, cùng ánh đèn đường mờ ảo mỏng manh, làm nổi lên bật khuôn mặt ấy, nét tuấn lãng dường như lại thêm vài phần tịch liêu.

Anh kinh ngạc nhìn Trầm Tích Phàm cùng Hà Tô Hiệp, khói thuốc còn dư quanh quần, gió thổi qua, mê loạn tầm mắt.

Nhưng Hà Tô Hiệp cũng không chú ý tới, anh nhìn Trầm Tích Phàm đang có cái ánh mắt ngây ngốc, tức giận vuốt nhẹ mái tóc của cô: “Tiểu nha đầu sao mà suốt ngày ngẩn người như thế?”

Trầm Tích Phàm mới thu lại thần hồn bay lạc, luống cuống tay chân nhận lấy chồng tài liệu: “Không có việc gì, không sao, trời rất lạnh suy nghĩ đều đình trệ, đến nhà của tôi rồi, chồng tài liệu này đưa tôi là được, ngày mai tôi tới tìm anh.”

Hà Tô Hiệp giúp cô đem đám tài liệu sắp lại cho gọn, khuôn mặt giống như vì sao đêm đông lạnh lùng nghiêm nghị, lại mang theo một tia chiều chuộng: “Nếu dịch không xong cũng không việc gì, nghỉ ngơi cho tốt.”

Cô bày ra một vẻ tươi cười: “Không thành vấn đề, ngày mai tôi gọi điện cho anh, chúc ngủ ngon!”

Hà Tô Hiệp gật gật đầu, rồi vẫy vẫy tay, theo đường cũ đi về, Trầm Tích Phàm nhìn bóng dáng Hà Tô Hiệp, đúng lúc dung nhập vào trong bóng đêm, thần thái khí chất xuất chúng mà lại mang cái vẻ trấn định tự nhiên, vẫn là khiến cho người ta có cái cảm giác thật an toàn.

Cô chợt thấy rung động, một người con trai tốt như vậy, vì sao lại có thể không có bạn gái ?

Lập tức ánh mắt Trầm Tích Phàm nhẹ nhàng dừng ở trên người con trai kia, khuôn mặt rất quen thuộc, tư thái rất quen thuộc, hơi thở cũng rất quen thuộc, quen thuộc tới mức ba năm sau thế nhưng lại cảm thấy quá xa lạ.

Anh khi nào học người ta hút thuốc?

Anh vì sao sửa lại họ, vì sao ở nước Mỹ phát triển như mặt trời ban trưa có thể đột nhiên trở về nước, vì sao nhiều lần xuất hiện ở trước mặt bản thân như vậy, vì sao hiện tại lại ở trước nhà chờ cô?

Trầm Tích Phàm cảm thấy một cảm giác chán ghét ủa đến, vì thái độ ái muội không duyên cớ của Nghiêm Hằng, cũng vì bản thân còn thật vô sỉ đem anh nhớ thương ở trong lòng.

Chỉ thấy anh đã giập nát tàn thuốc, từ lối nhỏ bên kia xuyên qua đến, Trầm Tích Phàm trái tim chợt chấn động, hoàn toàn không có chủ chương, thậm chí chạy trốn. Cô luôn luôn không có sự can đảm, xác thật mà nói, dưới đáy lòng của cô ẩn ẩn sợ hãi một cái thời khắc như vậy sẽ đến.

Mới chạy lên tầng hai, nghiêng tai lắng nghe, cũng không có động tĩnh gì, cô không khỏi thở phào một hơi, nhanh tay định ấn đèn cảm ứng tầng trên, còn chưa chạm được vào, một bàn tay khác đã bắt được cánh tay của mình, cứng nhắc, không thể cự quạ.

Chỉ là cô bị dọa, tài liệu trong tay lập tức toàn bộ rơi xuống, giấy trắng bóng nghiêng ngã rơi xuống sàn, vương vãi trên mặt đất, trắng xóa một mảng, gió lạnh thổi bay, “loạt xoạt” rung động.

Giống như đã từng quen biết.

Trầm Tích Phàm nỗ lực khống chế bản thân mình không quay đầu lại, đem hết toàn lực thoát ra khỏi bàn tay ấy, nửa cầu xin nửa là bắt đắc dĩ: “Đừng như vậy, buông tay, tài liệu toàn bộ đều rơi hết rồi!”

“Tên con trai vừa rồi là ai?” Một khẩu khí chất vấn đương nhiên, Nghiêm Hằng không ý thức tới lúc ấy bản thân nói ra đã mang theo sự ghen tuông mười phần.

Cơn tức giận không kìm nén được bùng lên trong đầu, ủy khuất cùng phần nộ tràn ra, cô dừng cảm nhìn lại, phát hiện trong mắt anh lóe lên sự tức giận cùng không cam lòng, cô liền tuôn ra khỏi miệng: “Liên quan gì đến anh, anh có tư cách gì quản việc của tôi! Buông tay! Tôi bảo anh buông tay!”

Ai ngờ tay Nghiêm Hằng mạnh mẽ lôi một cái, cả người cô ngã vào trong ngực anh, hơi thở quen thuộc, mang theo mùi thuốc lá dụ hoặc, cô bỗng nhiên cảm thấy hai tay của chính mình, buông thõng không phản ứng lại.

Bởi vì, cô quá mệt mỏi, đã không còn có sức lực cùng dũng khí mà đáp lại cái ôm.

Cầm anh liền để ở trên cái trán của cô, có thể cảm nhận được đám râu rất nhỏ ấy, anh thở ra luồng khí ấm áp, cánh tay siết chặt lấy cô gắt gao, giống như cô ở giây tiếp theo sẽ hư không mà biến mất.

Lại giống như che chở cho một thứ trân quý còn sót lại duy nhất trên thế giới này.

Anh cuối cùng mở miệng, đánh tan sự im lặng: “Buổi sáng hôm nay nhìn thấy sắc mặt của em thật không tốt, lo lắng, gọi cho em thì điện thoại báo tắt máy, vì thế anh ở trước cửa nhà em đợi hơn hai tiếng, chờ ánh đèn trong nhà, em bây giờ khỏe chứ?”

Hoàn toàn là lời nói quan tâm yêu thương, Trầm Tích Phàm không biết trả lời như thế nào, chỉ là trầm mặc, lời của anh nói như vậy có phải quan tâm lưu ý đến bản thân hay không, dựa theo tình huống hiện tại có phải nên vui vẻ nở nụ cười? Nhưng, trong tim cô có chỗ bị lạnh lẽo đến hóa đá, như thế nào cũng cười không nổi.

Hay là nên cảm động mà khóc ra? Nhưng, khóc cũng không được, cô cảm thấy giờ phút này dùng hai từ “Chết lặng” để hình dung bản thân là chuẩn xác nhất.

Bỗng nhiên điện thoại Nghiêm Hằng vang lên, Trầm Tích Phàm giãy ra khỏi cái ôm của anh, đến một cái liếc mắt cũng không dám nhìn, ngồi xổm xuống nhặt tài liệu, chỉ nghe thấy anh trả lời: “Được, tôi biết rồi, tôi lập tức tới, bên kia nước Mỹ? Không thành vấn đề!”

Ngắt máy, anh lộ ra nụ cười bắt đắc dĩ, xoay người giúp cô sắp xếp: “Thật xin lỗi, Tiểu Phàm, anh đã quá xúc động, em không sao là tốt rồi.”

Khi đem tập tài liệu cuối cùng đặt lên tay cô, anh lại thở dài: “Anh phải đi rồi, ngày mai gặp em, ngủ ngon nhé.”

Cô rũ xuống mi mắt: “Cám ơn anh, ngủ ngon.”

Sau đó không quay đầu lại, lên tầng mở khóa, đóng cửa, đi lấy cho chính mình một chén trà, cô phát hiện, Nghiêm Hằng đứng bên cạnh cái xe BMW, nhìn chăm chăm nhà cô một lúc lâu, mới mở cửa, rồi lái xe mà đi.

Tâm phiền ý loạn.

Cô kiềm chế trái tim đập mạnh mẽ, chuẩn bị dịch tài liệu, vừa nhìn hai trang, nhớ tới cái di động hết điện, vì thế lấy túi xách để di động, vừa mở ra, liền giật mình.

Một lọ thuốc đoan đoan chính chính nằm ở trong túi, bên trên kèm theo một tờ giấy, lại là nét chữ quen thuộc “Một tháng thuốc uống xong, cô không tới khám, tôi cũng không biết cô hiện tại còn mất ngủ hay không, nếu tình trạng bệnh thuyên giảm, cũng không nhất thiết phải uống thuốc Đông y, lọ bột toan táo nhân này có thể phụ trợ việc điều trị. Toan táo kiểm khí an thần, hòa vị vận tì, bình can lý khí, nhuận phế dưỡng âm, ôn trung lợi ẩm, kiểm khí hạn chế mồ hôi, tốt cho trí não định thần, thông tai sáng mắt. Quan trọng hơn là không đắng, trực tiếp cùng với nước có thể dùng. Chẳng qua, phải kiên trì uống, không thể bỏ dở giữa chừng được.”

Trầm Tích Phàm cẩn thận mở ra lọ thuốc kia, bột phần màu đỏ nâu, chất bột mịn nhẹ tựa như nhẹ nhàng một hơi có thể đem thổi bay hết, hiển nhiên là thứ đã được chuyên tâm nghiên kỹ.

Cô mang tới chiếc thìa, đổ ra một chút bột toan táo nhân, cùng một ít nước, nhẹ nhàng đưa vào trong miệng, vừa ngọt lại vừa chua.

Có lẽ đây là tư vị tình yêu. Ê ẩm, ngọt ngào.

Cô nhớ lại từng đọc qua một bộ tiểu thuyết, trí nhớ mơ hồ không rõ lắm.

“Tư vị chua chính là độ chua của dấm, con gái ăn dấm chua đều là đáng điệu thơ ngây khả ái, mơ mơ màng màng, ích kỷ đáng yêu. Hơn nữa, con gái Trung Quốc ăn dấm chua đều hàm súc mà cơ trí. Tư vị ngọt ngào chính là lúc người con trai đến gặp bạn gái mua đến một quả lựu, bọn họ ngồi trên chiếc ghế dài của công viên cùng nhau ăn. Quả lựu có màu hồng phấn lúc chín, giống hồng đậu của miền nam, đại biểu cho sự tương tự. Anh một miếng em một miếng, vừa nói vừa ăn, có thể ăn tới hết một buổi chiều dài.”

Cô trước đây từng nói qua với Nghiêm Hằng: “Em hy vọng tình yêu của chúng ta là câu chuyện như thế này, đồng cam cộng khổ, tôn trọng lẫn nhau, bình thản như nước. Em ở trong sự trường tồn của năm tháng tìm được người ấy, dựa vào người ấy, đem cả đời giao phó cho người ấy. Làm vợ của người ấy, mẹ đẻ con của người ấy, vì người ấy nấu cơm, giặt quần áo, khâu một cái cúc áo bị rơi. Sau đó, chúng ta cùng nhau theo thời gian rồi già đi. Có một ngày, người ấy sẽ rời xa em hoặc em sẽ xa rời người ấy, trong cái thế giới kia, chờ đợi để tiếp tục mỗi duyên tiền kiếp, đến lúc đó, chúng ta còn có thể nói với nhau một câu mộc mạc nhất ‘Tôi nguyện ý’ ”.

Chỉ là, người ấy.... không biết là ai.

Toàn bộ sự phòng bị rũ bỏ hết, tinh mạch trào lên trong lòng, cô cuối cùng không thể kiềm chế nổi, nắm chặt lọ thuốc trong tay, nước mắt rơi như mưa.

Hết chương 11

12. Chương 12: Bạch Vi

Bạch vi kỳ thật không như tên, nhưng tất cả loại thuốc đông y đều rất thần kì, xấu xí như vậy, mà lại có thể chữa bệnh.

Ngày hôm sau, Hà Tô Hiệp bị giáo sư gọi điện thoại tới trường, đúng vào dịp nghỉ tết nguyên đán; ngược lại, trong sân trường không khí như bình thường, rất nhiều người, nghiên cứu sinh đi đi lại lại, vẻ mặt của các tiến sĩ đều thoải mái, thật không dễ dàng mà “thâu đắc phù sinh bán nhật nhân”*.

(*câu này lấy từ một bài thơ ra: đại ý là trong cuộc sống bận rộn phù du, trộm lấy chút thời gian vui vẻ, thư giãn thật thi vị).

Kết quả, anh lại nhàn không được, giáo sư Cố Bình chỉ chỉ một đồng thật dày bài thi trên bàn: “Tiểu Hà à, nếu em đã nói không bận, vậy giúp thầy đem mấy cái phương ca* này sửa lại, đám sinh viên chưa tốt nghiệp kia, tùy tiện viết lộn xộn hết cả lên.”

(* Phương ca: là phương pháp điều chế thuốc, có tận 107 bài thuốc trong cái phương ca này! o__O)

Anh đành phải nhận lấy, thỉnh linh giáo sư cổ nói một câu: “Tô hợp hương hoàn gồm Xạ hương, Túc hương*, phía dưới là gì?”

Anh không cần nghĩ ngợi, đọc ra: “Mộc Đinh Chu Nhũ Tắt Đàn Kha, Tê Băng Truật Trầm Tỳ Hương phụ*, lại dùng quả long não tính ôn viết thành phương thuốc.”

(*đây là các loại dược liệu: Mộc hương, Đinh hương, Chu sa, Nhũ hương, Ngưu tất, Đàn hương, Kha tử, Tê giác, Băng phiến, Bạch truật, Trầm hương, Tỳ bạc, Hương phụ. OMG, anh cứ như Cù Trọng Xoay, hỏi gì đáp nấy ^^).

Giáo sư Cổ “hắc hắc” nở nụ cười, tràn đầy khen ngợi: “Tốt, tốt lắm, một chút cũng không quên!” Bỗng nhiên danh mặt lại, khẩu khí nghiêm khắc: “Tiểu Hà, “từ tốn” mà sửa cho thầy, sửa cho “chân thật” vào, không được khoan nhượng!”.

Nhất thời, Hà Tô Hiệp cảm thấy hàn ý từ gót chân thẳng lên da đầu, trong lòng mặc niệm, hệ số 4,5 một tín chỉ, xem ra lại muốn có người phải chi tiền* đây, quả nhiên, Diệt tuyệt sư thái, thầy vẫn như cũ ‘diệt tuyệt’* như vậy.

(*chi tiền ở đây ý là học lại)

(* diệt tuyệt = diệt sạch ^^)

Anh đem bài thi sắp xếp lại cẩn thận, cho vào túi đeo, khoác lên vai, sau đó dự định đi căng tin mua ít thức ăn sẵn để mang về nhà, buổi trưa tạm thời một bữa như vậy là xong. Vòng qua hành lang hoa cỏ thật dài, có vài nữ sinh ngồi trên ghế đang luyện tập với mẫu máy đo huyết áp, anh không để ý, nhẹ nhàng đưa mắt nhìn một cái rồi đi qua.

Lập tức liền có nữ sinh khê hô: “Mau nhìn, soái ca!” ()

Có người tiếp lời: “Trường chúng ta thế mà cũng có loại “hàng” này, trời ơi, ta sống đến hai mươi năm đều uống phí, a a a!”.

Sau đó liền có một nữ sinh kêu oai oái: “Đừng có bơm khí vào nữa, cánh tay của tao bị thít chặt, sắp phế rồi, ai u!”.

Hà Tô Hiệp nghe thấy rõ ràng, “phụt..” ra một tiếng cười, ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện đã đi quá đường, đang muốn vòng trở lại, lại nghe thấy ở phía dưới chân tường đằng kia, một nam sinh đang cùng một nữ sinh nói chuyện: “ Bức tường này đặc biệt dễ trèo, trước đây lúc chưa có khu học mới, bọn anh đều vượt tường ra ngoài chơi đêm”.

Anh đương nhiên nhớ rõ bức tường này, năm đó, khi trường đóng cửa bạn học trèo qua bao nhiêu người, anh đều nhớ không nổi, nhưng chỉ là một bức tường, một cửa ải thấp bé như thế, vậy mà bản thân lại không thể bay qua. Bởi vì, luôn có một nữ sinh lúc nào cũng uy hiếp anh: “Hà Tô Hiệp, anh đi đi thử xem!”

Khi ấy nhà trường ra thông báo: ‘ thời gian trường đóng cửa nghiêm cấm rời trường, sẽ bị quản chế và không được phép đánh giá học bổng nếu trốn ra.’

Anh lúc ấy thật sự phát điên, trong nhà điện thoại không có người nhắc, điện thoại văn phòng của bố mẹ thì âm thanh máy bận kéo dài, di động toàn bộ không tín hiệu, bản thân như sống trong trạng thái lơ lửng, không cảm nhận thấy bất cứ âm thanh gì xung quanh, cho dù là dao động rất nhỏ.

Cuối cùng, một lần anh thật sự vứt bỏ mọi thứ muốn đi ra ngoài, mặc kệ xử phạt thế nào, lại càng không để ý học bổng gì gì, kết quả, vừa muốn nhảy xuống, giọng nói quen thuộc đã truyền tới: “Hà Tô Hiệp, đừng làm chuyện điên rồ, em van cầu anh, đừng không!”.

Không còn cái khẩu khí lên mặt bắt nạt người, mang theo tiếng khóc nức nở, anh lập tức hoảng loạn, dưới chân bỗng trượt, trực tiếp từ trên bờ tường ngã xuống, có thể nói trong cuộc đời của anh, đó là một nét bút thâm hại nhất, thất bại nhất, nhưng may mắn thay, chỉ là trên cánh tay bị trầy da.

Anh đành phải ngậy ngốc ngồi xổm ở đó, bất chấp tay chân mình đau nhức, nhẹ nhàng an ủi Trương Nghi Lăng: “Quên đi, anh ngã không nặng lắm, em cũng đừng khóc, khóc nữa anh sẽ đào đất chui ra đấy!”.

Sau đó, bọn họ dựa vào ánh trăng cùng nhau trở về, trên lông mi của Trương Nghi Lăng còn lưu lại nước mắt, lóng lánh, Hà Tô Hiệp cảm thấy có chút ánh náy, nhưng anh thật sự không nghĩ ra nổi động cơ của cô, cuối cùng hỏi ra miệng: “Vì sao em lại không cho anh đi?”

Trương Nghi Lăng thoáng thu lại cảm xúc: “Trường đã có thông báo, anh đi rồi không phải tự rước họa vào thân?”

Anh thở dài: “Việc này vừa đúng lúc không có người cùng tranh học bổng với em”.

Cô hừ lạnh một tiếng, lườm mắt nhìn Hà Tô Hiệp: “Không thích, thứ không duyên có cho em, em mới không thêm!”.

Anh đành phải cười xấu hổ, một lúc mới nghẹn ra một câu: “Cảm ơn em!”

Kỳ thật, Hà Tô Hiệp khi đó biết, cô có bao nhiêu sự mạnh mẽ, bản thân muốn thứ gì đó cũng sẽ không thừa nước đục thả câu, nhưng, anh thật sự là chậm chạp, một cô gái tâm cao khí ngạo như vậy vì bản thân lo lắng sợ hãi, anh lại có thể không tìm hiểu đến cùng nguyên nhân.

Hà Tô Hiệp suy nghĩ khó hiểu, nhưng không biết làm sao, anh đối với phương diện tình cảm luôn luôn chậm chạp khiến người khác lú lẫm, thế nào cũng phải thẳng thắn, trực tiếp nói toạc ra mới làm cho anh hiểu được, nếu chỉ liếc mắt đưa tình thì không hiệu quả. Ngày ấy, toàn bộ mọi người đều nhìn ra sự ái mộ của Trương Nghi Lăng đối với anh, Hà Tô Hiệp lại không biết, trước kia anh thường không màng mọi thứ, một người sống nhàn nhã tự tại.

Cho đến khi tin tức về mẹ truyền đến, anh ở trong đêm tối hoàn toàn lạc mất phương hướng, là Trương Nghi Lăng tóm lấy, đem anh lôi ra ngoài ánh sáng.

Anh luôn luôn cảm thấy bản nợ cô thật nhiều, nghĩ tới muốn dùng cả cuộc đời này trả lại, cuối cùng không đợi được đến ngày ấy, còn cô thì nói với anh “ Hà Tô Hiệp, chúng ta đã không còn ai nợ ai.”

Từ nay về sau, thế giới của anh không hề có cô.

Có lẽ, anh nên sớm biết, Trương Nghi Lăng không phải tách trà kia của mình, đối với cô quá nhiều tình cảm, có thể là nợ nhau, ỷ lại, cảm kích, nhưng tình yêu chân chính lại rất ít.

Thời gian, thật sự, có thể làm cho con người ta nghĩ thông suốt một chuyện tình.

Đi vào căng tin, vừa xếp hàng, cân nhắc hôm nay ăn bao nhiêu cơm, di động vang lên, một dãy số xa lạ, anh do dự nhận máy, âm thanh bên kia cũng cực kì lưỡng lự: “Hà Tô Hiệp... là cậu?”

Anh nhanh chóng phản ứng lại: “Khâu Thiên?”

Bên kia “ Ha ha” cười to: “Là mình, Ta Hồ Hán Tam du học đã trở lại*, mời các cậu một bữa, ăn vịt quay được không?”.

(* nguyên văn câu này là “Ta Hồ Hán Tam đã trở lại” một câu nói trích từ bộ phim nổi tiếng thập niên những năm 70 tên là ngôi sao đỏ lấp lánh, hình như đây là câu cửa miệng hay dùng thì phải!)

Lúc anh đến khách sạn đã thấy năm sáu người, toàn bộ trước đây đều là đám bạn bè thời chung nghiên mực với nhau, bọn họ nhìn thấy Hà Tô Hiệp lại bắt đầu ồn ào: “Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác, táo hữu mỹ nữ lập thượng đầu*”

(* đây là hai câu thơ trong bài thơ Tiểu Trì (Ao nhỏ) của nhà thơ Dương Vạn Lý: bài thơ diễn tả cảm xúc yêu thương cuộc sống thông qua cảnh đẹp ngày hè trong một cái ao nhỏ, hai câu trên mình hiểu na ná là: sen nhỏ mới nở nhìn chăm chú, sớm có mỹ nữ đứng trên đầu

Ặ Ặ, thông cảm nếu mình dịch quá tệ, hihi góp ý, góp ý nhé! À, thật ra ở trong truyện thì tiểu Hà trong bài thơ chỉ hoa sen bị viết thành là họ của Hà Tô Hiệp, mấy ông bạn anh mượn thơ nói móc đây! ()

Hà Tô Hiệp đi qua từng người từng người đập một cái, nhìn thấy Khâu Thiên thì dừng lại, mỉm cười hỏi: “Đã trở về? Hợp chủng quốc Hoa Kỳ chơi được chứ?”.

Khâu Thiên là đám bạn học đồng sinh cộng tử của Hà Tô Hiệp, cùng với tính tình của anh trái ngược nhau, Khâu Thiên hoạt bát hiểu động, mở miệng ra là có thể đổi trắng thay đen, con gái mê mẩn bầu quanh người. Nếu chỉ nhìn bên ngoài, thì không ai có thể đem gã mồm mép láu lỉnh này mà đánh đồng với cái bằng MD* của Đại học Y Baylor được.

(*MD là từ viết tắt của Medical Doctor, đây là professional degree, là cái học ra để hành nghề Y. Cũng tương tự như bằng J.D là bằng Juris Doctor, là bằng luật, học ra để hành nghề luật.)

Thời còn là nghiên cứu sinh Khâu Thiên chuyển sang học về lâm sàng, sang đó được nhà nước cử ra nước ngoài, lấy được học vị tiến sĩ, năm nay mới trở về.

Anh cùng Trương Nghi Lăng, là hai người năm đó được chọn đi.

Trên bàn tiệc rượu, mọi người nháo loạn thành một đám, nhất là Khâu Thiên, tiếng Mỹ chính cống không biết quăng đi chỗ nào, một miệng tiếng mẹ đẻ cứ tuôn ra như thác, xanh đỏ tím vàng, thể loại gì đều có thể ‘chém’.

Hà Tô Hiệp không muốn uống rượu, cũng bị ép quán triệt mấy chén, cuối cùng lúc hai người đi toilet, Khâu Thiên ngà ngà say quàng bả vai anh hỏi: “Có muốn biết Trương Nghi Lăng hiện tại thế nào không?”

Không nghĩ là giả, anh gật gật đầu: “Cô ấy hiện tại thế nào?”

“Không tốt!” Khâu Thiên nhìn qua thật thanh tỉnh, nói chuyện còn nói rất khí phách: “Vốn dĩ, đều là do nhà nước cử đi, học hai năm rồi trở về, cô ấy lại một lòng muốn ở lại Mỹ, kết quả trường bên này không đề cập tới cấp giấy chứng nhận, cái trường Belor bên kia lại không thừa nhận bằng cấp chính quy của bên này, cô ấy đành phải chuyển sang học về kỹ sư sinh học, dù sao không phải chuyên ngành của mình, nghe nói khó khăn rất nhiều.”

“À?” Hà Tô Hiệp hơi hơi nhú mày: “Xem ra cậu cũng không phải nắm được hết?”

Khâu Thiên vốc nước làm ướt mặt, hít sâu một hơi: “Khi đó bận rộn phát điên, ai lại rảnh rỗi đi quản chuyện người khác, hơn nữa, cậu cũng không phải không biết, quan hệ giữa tớ và Trương Nghi Lăng, bọn này không khác gì kẻ thù.”

Hà Tô Hiệp thở dài: “Tính tình của cô ấy sẽ hại chính mình.”

Khâu Thiên ngơ ngác nhìn Hà Tô Hiệp trong gương, một lúc sau mới quyết định tiếp tục nói: “Nếu cậu còn thích Trương Nghi Lăng, hôm nay sẽ không đến, tớ đã sớm nhìn ra, hai người các cậu không có kết quả, vậy mà khi đó, cậu thiếu chút nữa vì cô ta cùng tớ tuyệt giao.”

Cổ họng như có cái gì nghẹn lại, có chút nóng lên, anh quay lưng lại Khâu Thiên, thật lòng nói tiếng: “Cám ơn cậu!”.

Khâu Thiên vỗ vai anh đi lên phía trước, cười ha ha: “Lúc nào tìm được vợ thì để tớ nhìn mặt một cái, cho con cậu gọi tớ hai tiếng ‘bố nuôi’ là được rồi!”.

Ra khỏi khách sạn, thời tiết nhanh chóng trở nên u ám, hình như sắp có tuyết rơi, trên đường người người đi lại vội vàng, anh dựng thẳng cổ áo, mượn gió lạnh loại bỏ đi hơi rượu.

Hôm nay uống khá khá, rượu đã bốc lên đầu, nhớ tới về nhà phải sửa bài thi, buổi tối Trầm Tích Phàm còn đến trả lại tài liệu, anh vòng vào siêu thị, mua một ít đậu xanh, đậu đen, đậu đỏ, chuẩn bị buổi tối nấu cháo.

Nấu cháo cũng là một môn học, phân ra nấu và ninh, đầu tiên dùng lửa lớn nấu cho sôi lên, sau đó, chỉnh sang lửa nhỏ để nước cháo dần dần đặc sệt lại. Cháo không thể xa lửa, dùng lửa nhỏ ninh tới chín nhừ, sau đó hầm thêm khoảng hai tiếng nữa là được. Khi nấu cháo đậu, trước khi cho gạo cần phải để đậu đã luộc ngâm qua vài lần trong nước lạnh, đậu được “kích thích” vài lần dễ dàng nở ra, rồi tiếp theo mới cho gạo vào nồi.

Anh cứ ở trong nhà bếp mà sửa bài thi, thỉnh thoảng không nén nổi tiếng thở dài, đám đàn em này, thật sự làm cho người ta không thể nói nổi, anh vừa sửa vừa cười, suy nghĩ sau khi sửa xong lên Thiên Nhai* viết một cái topic, khích lệ một chút mấy đứa nhỏ cần phải thi lại.

(* Thiên Nhai: hay tianya.cn là 1 trang web xã hội trực tuyến lớn, đứng thứ 63 ở Trung Quốc và thứ 287 trên toàn thế giới theo xếp hạng của Alexa, nhưng mình thấy cái trang này nó nổi tiếng chỉ sau Baidu tỷ tỷ, QQ chim cánh cụt và Weibo đại gia thôi ^^)

Trời đã gần tối, anh ngẩng đầu hướng ra ngoài cửa sổ xem, phát hiện từng bông tuyết lớn bay bay rơi xuống, kìm nén không nổi vui sướng, đem cửa sổ mở ra, muốn nhìn hết khung cảnh, gió lạnh mang theo bông tuyết bay vào, gặp phải khí ẩm, xuất hiện một lát rồi đột ngột tan biến.

Anh tưởng tượng, Trầm Tích Phàm đến lại không đem theo ô, trên đầu phủ một đám tuyết, xúc động đáng thương mà nói: “Hà Tô Hiệp, tuyết rơi!”

Vậy mà, dự cảm của anh luôn luôn chuẩn như vậy, lúc vừa mới chuẩn bị đi múc cháo, chuông cửa vang lên, sau đó chính là Trầm Tích Phàm cười hi hi nhìn anh, toàn thân từ trên xuống dưới đều là tuyết vương, ánh mắt đen láy lóe ra tia vui mừng: “Hà Tô Hiệp, tuyết rơi rồi!”

Để cô vào trong phòng khách, Trầm Tích Phàm liền nhắc ra đồng hồ tài liệu đã dùng túi nhựa đựng chắc chắn, cẩn thận kiểm tra lại, cười nói: “Hoàn hảo, không bị ướt, anh xem, tôi dịch cũng được lắm, chỉ kém mấy cái danh từ chuyên môn của anh thôi.”

Anh vừa bằng lòng vừa buồn cười, đành phải hỏi cô: “Ăn cơm chưa? Tôi nấu cháo xong rồi, muốn dùng một chút không?”

Sau khi ăn xong, Trầm Tích Phàm nhận chỗ tài liệu còn lại, ánh mắt lướt qua, không than một tiếng đi xách cặp lại, lấy ra một cái laptop mini, bắt đầu bùm bùm gõ chữ. Tốc độ của cô cực nhanh, từng từ, từng chữ giống như vội vã trong màn hình nhảy múa.

Hà Tô Hiệp có chút kinh ngạc, lại có chút thán phục, anh lần đầu tiên thấy dáng vẻ làm việc của Trầm Tích Phàm: Tóc mái trên trán dùng chiếc cặp tóc kẹp lại một bên, đeo kính, nhìn màn hình không chớp mắt. Ai nói hình ảnh lúc đàn ông chuyên tâm làm việc là đẹp nhất, anh cảm thấy khung cảnh khi phụ nữ làm việc tuyệt cũng không thua kém.

Sau một lúc lâu, Trầm Tích Phàm ngẩng đầu, nhíu mày: “Hà Tô Hiệp, mấy cái âm dương gì gì này đều dùng phiên âm?”

Anh gật gật đầu: “Thêm dấu nổi nhé!”

“Mộc hương nói như thế nào?”

“Vladimiria souliei, trước tiên dùng phiên âm, sau đó giải thích một chút.”

Trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại bọn họ cùng tiếng đánh máy, thỉnh thoảng trao đổi đơn giản, hai người hợp tác ăn ý, chỉ chốc lát một phần tài liệu đã hoàn thành, Lí Giới trên QQ liên tục gửi qua mấy cái biểu tượng emotion, ngược lại Trầm Tích Phàm nhìn thấy lại phì cười.

Cảm giác bả vai có chút mỏi, cô ngẩng đầu lắc lắc cánh tay, không để ý liền thấy Hà Tô Hiệp nhìn cái máy tính che miệng cười, má lúm đồng tiền nhỏ trên má hiện lên vừa ngọt ngào lại đáng yêu đến không còn thiên lý.

Cô thật sự nhẹn không được, liếc mắt nhìn sang, nhìn tới dòng thứ nhất đã bật cười: “Hà Tô Hiệp, đám nhóc ấy đều tài năng như vậy! Việc anh làm thấy giáo thế này, cũng rất có năng khiếu nha!”

Một người con trai nào đó trên mạng mở topic:

“Rất thất vọng.... sửa phương ca của các em...”

Các em, mọi người học Đông y đều biết cái tên âm ỉ “Bạch vi” này, nhưng chữ hán Trung Quốc chính là kỳ diệu ở chỗ, có “Bạch vi*” còn có “Bách uy”, một đồng chí nào đó viết thành “bài thuốc gia giảm Ngọc trúc thang dùng Bạch uy”.

(*Bạch vi(白薇) đọc là ‘bái wēi’ với Bách uy (百威) đọc là ‘bǎi wēi’, cách đọc gần giống nhau nên chắc đám sinh viên này bị nhầm, hài hơn là Bách uy là tên một loại bia ^^)

Thật ra, nếu em viết “Tử vi*” thì thôi đành, viết “Heineken” tôi cũng coi như em đúng, đã vậy lại cố tình viết cái gì mà “Uống Bách uy, được BMW”, đoán chừng cảm thấy học đông y không có tiền đồ, muốn đi thử vận may trúng xe BMW.

(*mấy đứa viết liều vì không nhớ ra Bạch vi liền viết thành Tử vi (子威))

Còn câu này: “Hoàng linh, Sinh địa thêm Cam thảo, ra mồ hôi tránh gió tác dụng mạnh”, như thế nào có người viết: “Ra mồ hôi trắng dương lấy lại phong độ”.

Đọc qua mấy bài thuốc, đều thấy các em, những mầm non, đang bị đầu độc bởi các mẫu quảng cáo, những lời này không thể viết bừa, may mà là cho tôi đọc, nếu cho Diệt tuyệt sư thái nhìn thấy, dự đoán thật sự sẽ ‘diệt tuyệt’.

Hơn nữa, còn có đồng chí khác đem Bích ngọc viết thành Bích huyết, tôi cũng thật thất vọng, có phải trước đây đầu giường Kim Dung đọc quá nhiều, nhớ mãi không quên Viên Thừa Chí, Ôn Thanh Thanh với Kim xà lang quân*.

(các nhân vật này đều ở trong bộ truyện Bích huyết kiếm của Kim Dung, ha ha, mấy tên này viết từ ngọc bích (Bích ngọc) sang máu đào (Bích huyết)

liên tưởng tốt ^^).

Còn có chuyện càng tuyệt hơn, bài thuốc Phổ tế tiêu độc có Ngưu bàng tử, Hoàng cầm, Hoàng liên, , Bản lam căn, ... ,Liên kiều, ... — không biết, các bác sĩ tương lai kê đơn thuốc này cho người bệnh, lại nghĩ không ra là loại thuốc gì, trực tiếp điền “Ngài tự cân nhắc đi!” thay cho cái ...

Trong quá trình sửa lại chữ sai vô hạn, các đồng chí đừng gấp a, có hai tiếng, từ từ mà viết cho tốt, nội dung chính của mấy cái pha hài phía trên còn nữa.....

Có phương thuốc, tôi cảm thấy học về đông y đều hẳn sẽ viết được—— Trong canh Ma hoàng * dùng Quế chi, nhưng, tại sao có rất nhiều người câu thứ hai đều là “Tế tân Cam thảo Mộc thông thêm vào” ? chẳng lẽ, lúc thầy giáo các em đang giải thích về nguyên lí phương pháp điều trị quân, thần, tá, sử*, không phải dùng canh Ma hoàng làm ví dụ sao?

(*phương pháp chế thuốc Đông y chia làm 4 vị: quân, thần, tá, sử (vị chủ, vị thứ hai, vị phụ giúp, vị dẫn thuốc).

(Ma hoàng thang chữa cảm lạnh, còn nếu thêm quế chi, tế tân, cam thảo lại ra loại thuốc chữa bệnh sinh lí của chị em, ặc ặc, bó tay các bạn lang băm này!!!

(“ ”/)

Nói tóm lại, phê phương ca so với chép chính tả còn đau khổ hơn!

Tinh thần mệt nhọc hai tiếng, trứng ngỗng cũng ‘đập’ mấy chục quả, hệ số 4.5 một tín chỉ, xem chừng lại có người phải chi tiền đây!

Các đồng chí, quý trọng cuộc sống, tránh xa thi lại, tất cả bảo trọng!”.

.....

Hai người liền che miệng cười, Trầm Tích Phàm chỉ vào màn hình, còn nhắc tới: “Bạch vi, Bách uy, không biết anh bạn kia dùng bách uy làm thuốc có thể trị bệnh gì?”

Hà Tô Hiệp thật nghiêm túc nói cho cô: “Bài thuốc gia giảm Ngọc trúc thang dùng Bạch vi, đậu xị, hành tươi, cát cánh ,chích thảo, bạc hà cộng với bát vị*, công dụng tư âm, đổ mồ hôi, anh bạn này dùng Bách uy có tác dụng tư âm, mát máu!”.

(*bát vị là một bài thuốc tiêu biểu trong Đông y, gồm 8 vị thuốc chế thành).

Trầm Tích Phàm nhìn nhìn anh, nghiêm trang: “Hà Tô Hiệp, tôi lần đầu tiên phát hiện ra, anh cũng có thể nói ra điều gì đó buồn cười, anh nói anh không phải loại man show* có phải không?”.

(* = Man Show; thường thì chỉ người bề ngoài lạnh lùng, trầm mặc, nhưng bên trong thì giàu tư tưởng và nội hàm. Đại ý là chỉ người bên ngoài thì một kiểu, bên trong một kiểu, cách nghĩ và cách làm không thống nhất.)

Bị nói thành như vậy, Hà Tô Hiệp giả bộ tức giận, thuận tay cuộn một quyển sách chụp lên đầu cô: “Nhóc con này, bắt đầu không biết lớn nhỏ rồi, ngứa da phải không? Muốn ăn đòn!”

Trầm Tích Phàm vội vàng tránh thoát, chính là không ngờ chân cô bước hụt, ngón tay vịn vào ngăn kéo, lại lúi một bước, thân mình đem ngăn kéo đóng “rầm” lại, vừa lúc kẹp mất hơn nửa ngón tay.

Đều nói tay đứt ruột xót, cô hét lớn một tiếng, nước mắt cứ thế lăn chã tuôn rơi, hoàn toàn thoát khỏi khống chế của bản thân.

Ngược lại, khiến Hà Tô Hiệp hoảng sợ, đem tay cô bỏ ra, ở dưới ánh đèn nhìn chăm chú, sưng đỏ một mảng lớn, nước mắt Trầm Tích Phàm dần dụa: “Ngón tay của tôi có thể đứt hay không?”

Hà Tô Hiệp thở dài: “Cô cảm thấy có thể đứt sao? Tôi đi lấy thuốc, ngoan ngoãn không được cử động, đừng có đem chân kẹp lại”.

Trầm Tích Phàm thập phần ủy khuất nhìn anh bôi thuốc cho mình, nghĩ nghĩ, ‘tôi chẳng qua là nhát gan sợ chết thôi, Hà Tô Hiệp, anh làm sao mỗi lần đều thích tạt nước lạnh như vậy, làm tôi phi thường buồn bực!’.

Nhưng cô hoàn toàn không biết tâm tư của Hà Tô Hiệp, vừa rồi, cô bị kẹp một chút, anh chịu kinh hãi không phải chỉ một lát, nhìn thấy hình ảnh nước mắt cô chảy ròng ròng, anh lại bắt đầu tự trách, không thể thay cô chịu cái đau này.

Mà hiện tại, dưới ngọn đèn dịu nhẹ, cô cảm thấy, yếu ớt kêu đau, đáng vẻ không biết làm thế nào hướng bản thân anh mở to đôi mắt thật sự đáng yêu, hoàn toàn là đáng vẻ của một cô bé.

Mặt anh hơi phấp phồng, nâng tay cô có chút cảm không nổi, anh cảm thấy về mặt tình cảm bản thân có thể hơi chậm chạp, nếu dùng lời nói của Khâu Thiên chính là: “con lừa cũng mạnh mẽ hơn cậu”, nhưng, tại sao hiện tại gặp phải Trầm Tích Phàm mới thông suốt như vậy.

Nỗi sợ hãi này, trong cuộc đời của anh là vấn đề nan giải lớn nhất, so với viết chính tả phương ca còn khó hơn, ít nhất anh cảm thấy như vậy.

Ngược lại, Trầm Tích Phàm hoàn toàn không biết, con mắt nơi nơi loạn chuyển: “Hà Tô Hiệp, cái Bạch vi kia anh có không?”

Hà Tô Hiệp hoàn hồn: “Cô xác định nói là Bạch vi, không phải bia Bách uy?”.

Cô dùng ngón tay không bi bằng gỗ đầu anh: “ ‘ông cụ non’ lắm cảm rồi, tôi nói là Bạch vi, cái tên nghe hay như vậy, không biết có dạng gì?”

Hà Tô Hiệp bình tĩnh đại ngộ: “ Ừm, cô muốn xem cái kia thật không, tôi cảnh báo trước, đừng có thất vọng!”.

Kết quả, Bạch vi thật sự khó nhìn, Trầm Tích Phàm ủ rũ: “Tôi tưởng rằng nó là loài hoa rất xinh đẹp nữa cơ, không ngờ là một đồng cỏ khô!”

Hà Tô Hiệp chỉ vào tiêu bản tỉ mỉ nói: “Đây là rễ cây Bạch vi, thô ngắn, có cục u, nhiều đoạn gấp khúc; tính chất giòn, dễ bẻ gãy, bề mặt vỏ là màu vàng nâu. Mùi nhẹ, vị đắng. Tính hàn, thanh nhiệt hương huyết, thanh lọc lợi tiểu, giải độc mụn nhọt.”

Trầm Tích Phàm nhận lấy: “Một loại thuốc đông y vì sao lại có thể trị nhiều bệnh đến thế? Có điều, Bạch vi, đúng là một cái tên rất đẹp.”

Hà Tô Hiệp mỉm cười: “Cô nhóc, sao mà nông cạn như vậy...” còn chưa nói hết, nhìn thấy Trầm Tích Phàm trừng mắt, lập tức sửa miệng: “Kỳ thật bên trong thuốc Đông y tên dễ nghe còn nhiều lắm, chẳng hạn: Bạch thực, Bán hạ, Quế tâm, Hậu phác, Phục linh, Liên kiều, Bạch truật, Hương phụ, Ngọc trúc, Sơn chi, Liên thảo, Thù du, Tử đình hương...”

Anh cẩn thận đếm ra, vẻ mặt rất chuyên tâm, chân thật, Trầm Tích Phàm nhìn anh, cảm thấy, đây là một người con trai nhìn thế nào cũng đều ôn hòa như vậy, trái tim khê rung động: “Tô Hiệp, nghe cũng rất hay...”

Thình lình bị cắt ngang, Hà Tô Hiệp cười khê nói ra: “Đúng vậy, dễ nghe hơn Hà Hiệp*...”

(* Hà Hiệp () là lá sen, tên của anh Tô Hiệp nghĩa là rau tía tô, cảm ơn bạn Hồng Hà cho mình biết thông tin này nhé! (^o^)/).

Ngoài cửa sổ tuyết lớn ào ào bay lả tả, rơi xuống bên thềm cửa sổ, ngày mai, nhất định là một khung cảnh tuyết trắng xóa. Đêm đông yên tĩnh không tiếng động, trong phòng không khí ấm áp, đèn bàn cùng ánh sáng dịu nhẹ từ máy tính hắt ra, làm nổi bật hai khuôn mặt ngồi đối diện, cười nói với nhau, trên mặt đất là tiêu bản các loại thuốc Đông y.

Hai người đều có chút hồ đồ, nhiều hơn là bản thân không tự nhận ra, thứ ánh sáng ôn hòa hạnh phúc, từ trong đôi mắt như dòng nước chảy, hòa vào bóng đêm vô tận.

Khung cảnh này, khiến cho người ta cảm thấy thật ấm áp, thoải mái.

Hết chương 12.

13. Chương 13:bạc Hà

Bạc hà – Tránh phong tán nhiệt, trừ uế giải độc, cay cay, hơi hơi kích thích, có thể khiến người ta rơi lệ.

Mấy ngày hôm nay bận rộn với tài liệu của Lí Giới, Trầm Tích Phàm lại không được ngủ ngon, lúc đi làm ngáp mấy lần, khi về nhà thần trí đã không rõ ràng, đi trên đường, chỉ mơ hồ giẫm lên mặt tuyết. Dưới lòng bàn chân thật dày tuyết đọng, cô cảm thấy rất thú vị, cho nên, mỗi một bước chân đều ra sức đập thật mạnh xuống, âm thanh “chi chi lộp bộp” khiến cho cô có loại thích thú được áp bức.

Cô gần đây luôn suy nghĩ về cái vấn đề :“ Rốt cuộc, bản thân có phải chịu quá nhiều áp lực?”.

Chính là khổ sở đáng thương cho đám tuyết trắng, bị cô khùng bổ chà đạp.

Chung quy, cùng Hà Tô Hiệp kia quan hệ với nhau, cô có chút nhớ nhung anh, nỗi nhớ không dấu vết, hời hợt, ngay từ đầu liền dừng không được, mà kéo dài xa xôi.

Nhưng, có chút đắng ngắt, không phải tư vị cà phê, không lưu lại hương thơm như sau vị trà đắng, mà là mùi thơm của thuốc Đông y uống vào miệng, có loại tư vị nửa ép buộc, để trị bệnh cứu người, nên không thể không uống, cũng như đối với anh, không thể không nhớ.

Buồn chán đem đầu đụng vào giá sách, lại không cẩn thận khiến một đồng sách ở ngăn tủ phía trên rơi xuống, Trầm Tích Phàm hét to, hưởng thụ loại vui thích ngập tràn mà sách đập vào người mang lại, thuận tiện giải tỏa một chút cảm xúc.

Cô cười lên, cười thật to, phát hiện bản thân mình thật ngốc, nhưng là sự ngốc nghếch một cách đáng yêu, chính cô lại nhịn không được mà yêu thích chính mình.

vâng, chị thích anh đã đến giai đoạn tự sướng rồi!!! ()).

Cứ ngồi trên mặt đất sắp xếp lại đồng sách rơi toán loạn kia, khuôn mặt không che giấu nổi ý cười, đều là sách giáo khoa với sách tham khảo lúc học đại học của mình, có vài cuốn sách lật ra trống trơn một mảnh, ngay cả tên đều không có.

Trốn học, lên lớp thì ngủ, những ngày vì thi cử thức trắng đêm đã một đi không trở lại, cô hiện tại độc lập hơn, bắt đầu phải gánh vác trách nhiệm.

Nhưng thời gian khi ấy, thật sự rất tuyệt diệu, vậy mà, thứ luôn mất rồi mới biết quý trọng, sau này, lại chỉ có thể dùng năm tháng vô tận tưởng nhớ đoạn hồi ức đã qua.

Bỗng, tay cô đột nhiên ngưng lại, nhìn trong đồng sách hỗn loạn, thấy có một tấm ảnh với mấy tờ giấy viết thư, do dự một lát, cô lại nhặt chúng lên, tờ giấy mỏng manh nhẹ nhẹ, đối với cô mà nói lại nặng tựa ngàn cân.

Bởi vì đau khổ, cho nên cực kỳ nặng, trọng lượng không phải đặt trên tay, mà là tích tụ ở trong lòng.

Trên tấm ảnh, dáng vẻ cô mỉm cười thật hạnh phúc, xuất phát từ trong tim, đôi mắt ngập tràn sự ngọt ngào, cánh tay kéo Nghiêm Hằng, anh cố tình không nhìn vào ống kính, mà yêu chiều ngắm cô. Lúc ấy, tất cả đều cho rằng bọn họ chính là một đôi trời sinh.

Khi yêu nhau, mỗi cô gái đều là thiên sứ, nhận được sự quan tâm của các vị thần, cho nên, luôn xinh đẹp, hạnh phúc như vậy.

Nhưng hiện tại, cô xoay người lại với cánh cửa tủ bằng thủy tinh, dùng sức lôi ra một nụ cười tự cho là tươi tắn nhất, chính mình trong kính, ánh mắt đã không có thần thái, nụ cười miễn cưỡng, so sánh với tấm ảnh, ngược lại, trở thành một loại châm chọc khác.

Thật sự là châm chọc, cô cảm thấy, ba năm sau gặp lại mối tình đầu của mình, dường như còn có chút vướng mắc không thể nói rõ.

Thuận tay đem tấm ảnh cùng giấy viết thư quăng vào trong ngăn tủ, cô ngồi trước máy tính tiếp tục phiên dịch tài liệu. Chỉ là không lưu ý, vài tờ giấy viết thư kia đã lặng yên rơi xuống đất.

.....

“Mỗi ngày, em đột nhiên phát hiện bản thân lại có thêm rất nhiều thời gian, vì thế, em hết nhìn đồng hồ nhìn tây, rồi không chịu làm gì cả.

Anh biết không? Hàng ngày, em đi qua hòm thư bên đường của trường, phát hiện ra nó, trong khoảng khắc, bỗng có một loại kích thích, em muốn đem những ngày đã qua của chúng ta hết thảy viết ra, sau đó lại nhét tất cả vào hòm thư này, mà trên mỗi một bức thư đều có chung một cái địa chỉ, gọi là Yêu.

Hòm thư không nói chuyện, có thể nó biết em yêu anh, cho dù, anh đã không còn yêu em, rời xa em, em cũng muốn dùng phương thức này cố sống cố chết để gọi lại những năm tháng khi xưa ấy.”

.....

“Trên đường cao tốc, làn mây bị ánh nắng hấp dẫn, bầu trời màu xanh lam, như ánh trăng cùng mặt trời đồng thời tỏa sáng, rất giống lần thứ hai em nhìn thấy anh, khuôn mặt của anh, trong phút chốc khiến cho trái tim em lu mờ, đôi mắt mù quáng, từ đó về sau không quan tâm, không nghe thấy, không để ý, chỉ mong có thể cùng anh ở bên nhau; biển cạn đã mòn, trời đất hợp lại thì đã làm sao?

Giống như em luôn luôn đều quên hỏi anh, lần đầu tiên thấy em, anh có cảm giác gì?

Em không hỏi, anh cũng sẽ không nói, bây giờ đã không còn cơ hội, em cảm thấy thật hối hận.”

.....

“Thời gian trôi qua thật nhanh, anh đào tan tác, tường vi tung cánh, sơn chi rụng cành, sen mới nở hoa, đảo mắt, cuộc sống của chúng ta cứ đau khổ, chậm rãi bất định như vậy, một đường đi xa.

Thật ra cho tới ngày hôm nay, em cũng chưa từng hối hận vì từng yêu anh, chỉ là chúng ta đều đã trưởng thành, thế nào cũng phải học cách tiếp nhận một số việc bất đắc dĩ, luôn luôn cần hiểu rõ một điều, vốn dĩ hai người yêu nhau, cũng có thể bởi vì một số nguyên nhân mà không thể đi đến cuối cùng.”

Ngày hôm sau đi làm, cô có chút mỏi mệt, nhìn những giọt nước tuyết tan ngoài cửa sổ, bỗng thấy chán nản không có lí do, cô nghĩ, nếu có thể tiếp tục như vậy, tuyết trắng xóa, lạnh lẽo bao phủ khắp trời đất rộng lớn thật tốt.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy bản thân là một người hoài niệm, luôn luôn không biết được giây tiếp theo nhịp chân làm thế nào để bước ra.

Hôm nay, đến lượt Lâm Triệu Thâm trực ban, Trần Tích Phàm bởi vì vấn đề dự toán của bộ phận Phòng nên ra về cực muộn, trên cả tầng hành chính, chỉ có văn phòng bộ phận PR cùng chỗ thư kí tầng 1 là còn đèn sáng, cô mỉm cười, chuẩn bị bỏ cửa chạy lấy người.

Ánh trăng nhiễm màu tuyết trắng chiếu lên hành lang, rất đẹp, vàng sáng dịu nhẹ lại mở ra sự menh mang vô hạn, khiến con người ta lạnh tận thấu xương. Tay cô không tự chủ được mà đung vào, hứng trọn thứ ánh sáng ấy trong lòng bàn tay.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo vang, cô cuống quýt thu lại bàn tay, vội vội vàng vàng nhận máy, nhưng bên kia lại không trả lời, cô đành phải nói: “Xin hỏi, ngài tìm ai?”.

Anh nhẹ giọng gọi cô: “Tiểu Phàm.... Anh nhớ em...” giọng nói bình thản, xuyên qua hành lang thật dài, có chút mơ màng như đã cách xa một đời.

Ba năm trước đây, anh cũng nói với cô như vậy.

Đó là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau, mùa đông gió lạnh từng cơn, bọn họ liền nắm tay như thế đi quanh sân thể dục một vòng lại một vòng, mãi đến lúc lên đèn, mới cùng cô trở về, anh lưu luyến không rời, không chịu buông tay cô ra, cuối cùng vẫn là Trần Tích Phàm vùng vẫy thoát khỏi.

Kết quả, còn không chờ đến lúc cô trở lại ký túc xá, điện thoại của anh đã đến rồi: “Tiểu Phàm...Anh nhớ em...”.

Tối hôm đó cô trắng đêm mất ngủ, trong lòng bàn tay lưu lại nhiệt độ của người ấy, nằm ở trong bóng đêm chậm rãi ngẫm nhấm câu nói kia: “Tiểu Phàm, anh nhớ em”, lòng tràn đầy vui sướng, vụng trộm vui mặt vào trong chăn cười khe khẽ.

Ngày ấy, anh mỗi ngày gọi điện tới, câu đầu tiên chính là như thế.

Có điều, hiện tại, cô cực kỳ bình tĩnh, nói cho chính mình, ‘việc gì đến cũng sẽ phải đến, trốn tránh mãi cũng không thoát nổi’; từ chỗ âm thanh phát ra, cô xoay người, đóng lại di động, nhẹ nhàng nhắm lại lông mày: “Có việc?”.

Anh gầy, thật tiều tụy, đầy người phong trần, cà vạt đeo cũng không ngay ngắn, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhưng, vẫn là vẻ mặt tự tin ngày ấy, giống như dáng vẻ nắm chắc tất cả.

Trước đây, cô nhìn thấy anh như vậy, sẽ cảm thấy kiêu ngạo cùng tự hào, nhưng hiện tại anh lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, cô có chút bi ai, có chút tức giận. Anh làm cô chịu thương tổn sâu sắc như thế, dựa vào cái gì còn đem cô nhớ nhung như điều đương nhiên, hết như cô gái gốc gác nghèo năm nào.

Nghiêm Hằng nhanh bước đi tới, hơi thở gấp gáp, anh mở miệng nhẹ nhàng nói: “Anh nhớ em, đêm đó cùng em chia tay, về sau lại đi Mỹ, ở nơi ấy, anh phát hiện rất nhớ em, buổi tối ngủ trần trọc toàn thấy hình ảnh của em, anh chỉ muốn nhanh chóng trở về, nói cho em biết..... anh nhớ em.”

Trong lòng của cô sức lực lấp biển nổi lên, nhưng trên khuôn mặt vẫn đang cố gắng trấn định: “Anh muốn nói chính là thế này sao?”

“Không!” Nghiêm Hằng hét ra mạnh mẽ, bước lên một bước, ý đồ cẩn thận dè dặt đi tới ôm lấy Trần Tích Phàm, không nghĩ tới, thân mình cô hơi tránh ra, liền để tuột mất.

Anh cũng không từ bỏ, hung hăng giữ chặt cánh tay của cô, chiếc cằm nhanh chóng tựa xuống đầu cô, Trầm Tích Phàm vùng giãy, nhưng không làm được gì, mãi đến cuối cùng kiệt sức, cô vô lực nhìn phương xa, hành lang đen tối không có điểm cuối.

Yên tĩnh trầm mặc, sau đó anh thấp giọng nói với cô: “Xin lỗi, thật xin lỗi, Tiểu Phàm, ba năm trước anh sai lầm rồi, bây giờ em trở về bên anh được không?”.

Những lời này, cô đợi ba năm, rốt cục cũng đợi được.

Nhưng, lại không có sự vui mừng như trong tưởng tượng, cô chỉ muốn khóc, khóc to thật lớn, đem ba năm tủi thân, bất mãn, phẫn hận, tất cả đều khóc hết ra ngoài, cô hận anh, anh từng đối xử tàn nhẫn với cô như vậy.

Hiện tại, anh sao còn có thể nói với cô lời “Thật xin lỗi”, làm thế nào có thể mở miệng, anh rốt cuộc muốn cái gì mới có thể buông tha cô.

Tiếp đó, cô bỗng nhiên liền hiểu ra, bỏ lỡ trong phút chốc, liền bỏ lỡ cả một đời.

Cảm giác được thân thể Trầm Tích Phàm cứng nhắc không bình thường, Nghiêm Hằng không khỏi buột miệng hai cánh tay, muốn nhìn cô một cái, không nghĩ cô lại dùng hết sức thoát ra, chạy đi không quay đầu lại.

Trên bộ vest của anh, lưu lại thật sâu một giọt nước mắt.

Anh định đuổi theo, không ngờ phía sau truyền đến một âm thanh nói chuyện lạnh lùng: “Cô ấy sẽ không gặp cậu nữa, mời cậu đi trước đi.”

Lâm Triệu Thâm đứng dưới một ngọn đèn màu cam, hai tay nhét trong túi quần, dựa vào cửa, khoe môi nhếch lên một ý cười kinh miệt, biểu tình nhu hòa bất khả tư nghị: “Trở về đi, cô ấy cần thời gian cần thận suy nghĩ.”

Nghiêm Hằng thu lại khí thế sắc bén quanh thân, đi lên cầu thang, Lâm Triệu Thâm đối mặt anh đi tới, trên khuôn mặt mang theo nụ cười bí hiểm.

Anh lần nữa quay đầu, lại không thấy thân ảnh kia đâu nữa, chỉ có câu nói của Lâm Triệu Thâm lúc đi ngang qua bỏ lại, thật lâu quanh quẩn trong hành lang trống trải: “Trầm Tích Phàm là em gái nhỏ của tôi, cậu tại sao lại có thể làm cho cô ấy khóc”.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng yếu ớt lạnh lùng chiếu xuống nhân gian, trong vòng luân hồi u tối, không biết là ai đã phát ra tiếng thở dài vô thanh vô thức.

“Đừng khóc, em gái nhỏ...” Trầm Tích Phàm ngẩng đầu, ánh mắt không có cách nào thích ứng với thứ ánh sáng thành linh xảy ra, nhất thời một trận mơ hồ, khó khăn ổn định, bình tĩnh nhìn Lâm Triệu Thâm, muốn nói chuyện, mở miệng vài lần, lại không biết nói từ đâu.

“Cậu ta sẽ không đến, tôi vừa rồi làm cậu ấy bỏ đi rồi.” Sau khi thấy rõ ràng, Lâm Triệu Thâm thật kinh ngạc: “Thì ra cô không khóc a, hại tôi uống công lo lắng một hồi!”

Trầm Tích Phàm bày ra khuôn mặt rạng rỡ: “Làm sao có thể khóc, vì cái loại người như anh ta, đâu có đáng giá, chẳng qua không muốn đối mặt với anh ấy mà thôi.”

Lâm Triệu Thâm đành phải mỉm cười, thuận tay giúp cô sửa lại đám tóc lộn xộn, Trầm Tích Phàm bắt đầu đi: “Lâm Triệu Thâm, anh hình như thật nhân hạ, đáng tiếc tôi lại không có thời gian theo anh. Thôi, tôi phải về nhà ăn cơm đây.”

Cô vừa mới đi tới cửa, bỗng dưng nhớ ra điều gì đó, thử hỏi: “Lâm Triệu Thâm, anh đã biết, tôi cùng anh ta...”.

Lâm Triệu Thâm ngồi ở trên bàn không nhìn tới cô, chỉ đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ xuất thần, giọng nói như có như không, từng chữ đâm vào lòng cô: “Em là em gái nhỏ của anh.... Anh làm sao có thể không biết?”.

Đêm nay, Trầm Tích Phàm cảm thấy, bản thân đúng là trúng tà.

Ra khỏi khách sạn, cũng không muốn về nhà, cô đành phải ở trên đường, vô hạn buồn chán mà đi. Bên đường vẫn còn chút tuyết đọng, chỉ là có phủ thêm một tầng bụi; nó sẽ không bao giờ còn là màu trắng thuần khiết nữa.

Cô nhớ rõ tối hôm đó, khi Hà Tô Hiệp đưa mình trở về, tuyết rơi rất lớn, thật đẹp, hướng bọn họ tập kích mà ùn ùn kéo đến. Hà Tô Hiệp giúp cô mở ô, cô lại thích ở trong tuyết chơi loạn, không chịu để cho anh bật ra, tuyết buổi tối hôm đó, trong sáng long lanh, trắng tinh không nhiễm bụi.

Lúc ấy cô ở dưới bầu trời đầy tuyết lớn, hát lên: “Có đôi khi, có đôi khi, em tin rằng mọi chuyện đều có kết thúc của nó, có khi gặp gỡ, có khi chia xa, chẳng có gì tồn tại vĩnh viễn, nhưng, có đôi khi em lại, thà chọn lưu luyến chứ không buông tay...”*.

(Đây là bài hát Hồng đậu (Red bean) của Vương Dung, nhưng mình thích nghe bản của Phương Đại Đồng đánh ghi ta hơn! ^^)

Hà Tô Hiệp cười dài nhìn cô, sau đó nói ra: “Đậu đỏ tính bình, vị chua ngọt, thanh nhiệt giải độc, kiện tì đình tả, lợi tiểu chữa phù thũng. Đậu đỏ phối hợp với Liên kiều cùng đương quy nấu canh, có thể trị trừ mủ, tiêu ung nhọt độc; đậu đỏ phối hợp với bồ công anh, cam thảo hầm canh có thể trị chứng đau đại tràng.”

Cô cười bệnh nghề nghiệp của anh, bảo anh thật cổ hủ như độc giả cao tuổi, anh nói cô giả trang từng trải, cuối cùng ngay cả anh cũng đã quên mở ô, cùng cô chơi náo loạn cả một người đầy tuyết.

Tình cảm có phải cũng giống như tuyết, sẽ không bao giờ là nguyên dạng thuần khiết như vậy nữa.

Con đường đi qua thật dài, cô có chút mệt, muốn ngồi xe buýt trở về, kết quả, sờ soạng nửa ngày cái túi, lại phát hiện ví tiền quên mang theo.

Cười khổ một tiếng, cô thật sự không muốn gọi điện về nhà, để vô cớ tự chuốc lấy một đợt chỉ trích; lại đành phải trên danh bạ điện thoại, một đồng hồ tìm, lúc ấn tới cái tên Hà Tô Hiệp, cô dừng một chút, rồi kiên định bấm nút gọi đi.

“Hà Tô Hiệp, tôi có thể không muốn Lí Giới mời tôi ăn cơm, có được không?”

Chắc là anh không ở trong nhà, xung quanh còn có chút tranh cãi âm ỉ, nhưng giọng nói lại rõ ràng truyền đến: “Cô nhóc, lại nghĩ ra chủ ý gì?”

Trầm Tích Phàm bắt đầu dĩ cười: “Tôi đang nghĩ, bác sĩ Hà có thể dành bàn tay nhân ái cứu giúp kẻ đáng thương một lát được không? Sự việc là thế này: tôi không mang theo ví, tạm thời không về được nhà.....”.

Hà Tô Hiệp thật sự chạy đến, trùng hợp anh ở lại trường, cách vị trí chỗ của cô rất gần, cô nhìn thấy anh từ trên xe buýt đi xuống, lưng mang ba lô đơn giản, cúc của chiếc áo khoác còn không cài tốt, tóc trên trán bị gió thổi bay; sau đó, anh đứng ở trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi!”

Chỉ là hai chữ như vậy, khiến cho Trầm Tích Phàm xúc động muốn khóc.

Cô vẫn làm bộ kiên cường như vậy, cho dù có hận Nghiêm Hằng bao nhiêu, ở trước mặt anh vẫn là sự cẩn thận che giấu, không muốn thua thiệt một chút nào, cho dù bản thân cảm thấy ủy khuất thật nhiều, cũng không mong muốn trước mặt người khác khóc lóc đau thương.

Nhưng, chỉ hai chữ ôn nhu như vậy, lại làm cho cảm xúc chồng chất bao ngày của cô, cố gắng tìm một lối thoát giải tỏa.

Mỹ Lan Châu* bát lớn, nước cốt tràn đầy cùng thịt bò thơm ngào ngạt, người đến người đi ầm ĩ, ông chủ thường thường cùng thực khách trả lời một hai câu, hơn phân nửa là trêu đùa, hơi nóng lượn lờ, xông đỏ mắt của Trầm Tích Phàm.

Cô ăn từng miếng lớn, một giây cũng không dám dừng lại, sợ một khi dừng lại, nước mắt sẽ không chịu không chế mà chảy ra.

Đối diện với người con trai này, cho dù là trong quán ăn nhỏ đơn sơ bên đường, vẫn cứ ôn nhu như vậy.

Anh cười hiền lành, vì chính mình mà chạy đi lấy bát mì lớn, sau đó lại không nói một lời đem thịt bò chọn xong; tiếp đến, ung dung thản nhiên gấp thịt bò trong bát của anh sang cho mình. Luôn sau bản thân mới cầm đũa, lại chờ cho chính mình ăn xong, lại có thể hỏi “còn muốn ăn thêm cái gì nữa không?”

(* Mỹ Lan Châu này thường hay ăn cay mới ngon)

Trầm Tích Phàm muốn khóc, cô muốn tìm một cái cớ để khóc lớn, tính cả ủy khuất, hận ý, tất cả khóc ra.

Những thứ cô xem không hiểu, nhìn không rõ quá nhiều rồi, muốn tầm mắt mờ hồ một chút, để thấy rõ thứ gì đó gần nhất hay là tâm ý của bản thân.

Đi qua siêu thị của tiểu khu, cô chìa tay vay tiền, sau đó cầm một gói kẹo bạc hà đi ra, Hà Tô Hiệp nhìn thấy lú lười lại: “Cái nhãn hiệu này, thật cay!”

Trầm Tích Phàm tức tối mở to mắt anh lườm một cái, ‘Xoạt’ một tiếng xé mở gói giấy: “Nhìn cái gì? Anh cũng muốn ăn?”

Hà Tô Hiệp lắc lắc đầu: “Quá kích thích, tôi ăn không nổi.” Nói xong, liền quay mặt đi, chuẩn bị về nhà.

Tiếp đến, Trầm Tích Phàm bốc nắm lớn kẹo bạc hà tống vào miệng, mùi vị bạc hà lập tức xông lên não, cô bị cay, sặc lên, chất methol* kích thích tuyến lệ. Cô cúi đầu, nhìn nước mắt từng giọt, rơi trên mặt đất, nhưng không có sự bi thương.

(*methol là một chất có trong bạc hà, tính chất gây tê, kích thích).

Ủy khuất, đau xót, hận ý, đều được đền bù bằng phương thức cực kì ôn nhu nhỏ bé như vậy, chỉ cần một chút ấm áp, cô liền thỏa mãn.

Hà Tô Hiệp dường như cảm thấy được điều gì, dừng lại bước chân, nhìn Trầm Tích Phàm, bỗng thấy cô ngồi xổm ở phía sau, vùi đầu trong áo. Anh vội ngồi xuống trước mặt cô, lo lắng: “Cô nhóc, làm sao vậy?”

“Bị cay quá...” Trầm Tích Phàm không muốn ngẩng lên, đầu của cô cố gắng quẹt trong áo, mong đem dấu vết nước mắt lau hết đi.

Hà Tô Hiệp thở dài: “Chịu cô, không cần ăn nhiều như vậy, cái này giống với hoắc hương, vị thật kích thích. Tuy rằng bạc hà tránh phong tán nhiệt, trừ uế giải độc, lại trị ngoại cảm phong nhiệt, đau đầu đỏ mắt, cổ họng sưng, nhiệt miệng răng đau, kích thích ăn uống.....”

Trầm Tích Phàm rút cục ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng: “Hà Tô Hiệp, anh thật ôn ào a.... anh thế nào luôn không thay đổi được bệnh nghề nghiệp của mình...”

Anh ngồi xổm ở trước mặt cô, nhận lấy gói kẹo bạc hà, suy nghĩ xem nơi nào có thùng rác, vừa đùa với Trầm Tích Phàm: “Aizz, không nói nhảm nhiều như thế, cô có thể ngẩng đầu nhìn tôi sao?”

“Hà Tô Hiệp, bạc hà thật cay a, sặc chết rồi, tôi muốn nhổ ra...”

“Chịu đựng!”

Ngồi ở trên ghế của vườn hoa tiểu khu, Trầm Tích Phàm không dễ dàng mà thở ra một hơi, lại thấy Hà Tô Hiệp mỉm cười: “Bạc hà, có thể khiến lưu lại hương thơm trong miệng của người, nhưng không phải ai cũng đều có dũng khí ném thử.”

Trầm Tích Phàm cười rộ lên: “Hà Tô Hiệp, anh không có cái dũng khí ấy?”

“Tôi? Không phải, đơn thuần không thích thôi.”

“Vậy, anh cảm thấy tình yêu có phải là hương vị bạc hà không?”

“Cô nhóc, tình yêu thì hương vị gì đều có, chua ngọt đắng cay, không phải có thể khái quát được, nhưng mỗi đoạn tình cảm đều sẽ lưu lại dấu vết, có thể là đắng cay, có thể là thơm mát...”

“Nếu như có loại tình yêu ‘mất rồi lại tìm thấy’....”

“Cô nhóc ngốc này, tình yêu không thể ‘mất rồi lại tìm thấy’, trôi qua là trôi qua, nếu trở về, sẽ không còn cái hương vị kia nữa. Lúc này, cô đã ăn mấy viên kẹo bạc hà vào, ban đầu cay tê thật kích thích; tiếp đến, hương vị dừng lại trong miệng; sau đó, luôn quanh quẩn vị the mát khiến người ta dư vị vô tận. Mỗi một giai đoạn, hương vị cũng không giống nhau, nửa đường tình yêu, chính là đã ném một nửa viên kẹo bạc hà, ‘mất rồi lại tìm thấy’, ở đâu có loại hương vị ban đầu này?”

“Hà Tô Hiệp, tôi cũng không biết.....”

“Vậy thì từ từ suy nghĩ, thời gian, chính là thứ có thể làm con người nghĩ thông suốt rất nhiều việc.....”.

Gió thật vội, tuyết đọng trên cây đều bị thổi rơi, lướt qua khuôn mặt của cô, biến thành hơi nước nho nhỏ, bốc lên, liền không thấy nữa, có lẽ năm nay còn có thể rơi xuống trận tuyết thứ hai, thứ ba.

Thời gian sẽ trôi qua, những tình cảm ấy làm cô bối rối, người khiến cô mê loạn, cũng sẽ khiến cô thực lòng nhớ nhung, chờ đợi trận tuyết thứ hai, tan đi; rồi đến trận tuyết thứ ba; sau đó, mong tới mùa xuân ấm áp.

Cô nghĩ, tất cả rồi sẽ có đáp án, về bản thân, về Nghiêm Hằng, về mối tình đầu đầy đau khổ và về cả tình yêu.

Hết chương 13.

14. Chương 14:khổ Đinh

Khổ đinh – giảm cơn khát, sáng mắt, tán phong nhiệt, ổn định thần kinh, giải độc tiêu đờm, dù rất đắng, nhưng cũng đành chịu.

Hà Tô Hiệp tới bệnh viện đi làm, vừa xuống xe buýt, liền thấy đồng chí Khâu Thiên đeo MP3, gật gù đắc ý đi vào cửa chính của bệnh viện. Anh có chút tò mò, đi tới vỗ vai Khâu Thiên: “Đừng nói với tớ cậu cũng làm việc ở trong này nhé!”

Khâu Thiên biểu tình vô tội: “Cái thói đời gì thế, không hoan nghênh tớ đến, thật đau lòng nha!”.

Hà Tô Hiệp cười lên: “Hoan nghênh, chỉ là cảm phục người thầy nào lại giữ được chân cậu lại, thật tò mò ha!”

Khâu Thiên thở dài: “Cậu cho là làm tiến sĩ thì có cái gì giỏi đây, bệnh viện một đồng người, tớ cũng không phải là trợ lý hay giáo sư. Lại nói khoa tim mạch của bệnh viện chúng ta chưa mạnh, tớ trước tiên ở lại, sau đó sẽ nhảy tiếp*.”

(* ý chỉ nhảy việc)

Hà Tô Hiệp không nói gì, rất đồng cảm, Khâu Thiên tiếp lời: “Tô Hiệp, kỳ thật tớ muốn làm trợ lý của bố cậu, đáng tiếc không có cách nào, tớ không phải quân nhân”

Anh sưng sốt một chút: “Đúng rồi, hình như không được, chỗ đây là bệnh viện trung ương quân đội, cần có quân tịch*.

(* quân tịch: danh sách trong quân đội)

Biểu tình của Khâu Thiên một vể: “Cậu thật chậm chạp”, nhanh chóng muốn đập Hà Tô Hiệp, than thở: “Tớ thật sự không mở mang được cậu, ban đầu không thi vào viện quân y thì thôi, lại còn học chuyên ngành Đông y, đầu đất cũng không sai; Trong nhà có viện trưởng, lão bố là thiếu tướng, còn là chuyên gia nổi tiếng khoa tim mạch cả nước, điều kiện cần có đều tốt như thế, cậu thật sự là lãng phí!”

Hà Tô Hiệp bất đắc dĩ: “Mấy thứ này ép buộc kham không nổi, tớ còn thích Đông y hơn.”

Hôm nay là ngày giáo sư Cố khám bệnh, tòa nhà Đông y tràn ngập người, Hà Tô Hiệp cùng trợ lý của giáo sư là một nữ tiến sĩ khác ngồi ở một bên, nhìn xem các bệnh nhân đến khám, ghi lại bệnh án, gọi số thứ tự. Giáo sư Cố luôn luôn nổi tiếng là nghiêm khắc, lúc nữ tiến sĩ viết phương thuốc dùng bút vài lần, liền bị trừng mắt ngăn ấy phát.

Không dễ dàng đợi một cuộc điện thoại mang giáo sư gọi đi, nữ tiến sĩ thực tập cảm thán: “Giáo sư ngồi một lần chữa bệnh, tôi liền giảm thọ một tháng.”

Bên kia có một y tá trẻ gọi: “Bác sĩ Hà, Cố giáo sư gọi anh đi tòa nhà khoa nội, khoa tiêu hóa nhé!”

Nữ bác sĩ thế mới nhìn thấy rõ ràng tấm thẻ trên ngực anh—“Bác sĩ chủ nhiệm”, trong lòng thầm than, trách không được lão giáo sư coi trọng anh ta như vậy, bản thân chỉ là một bác sĩ, theo như việc này, trước khi bác sĩ thành tài có phải ngược lại nên gọi anh một tiếng đàn anh.

Hôm nay một ngày trôi qua đặc biệt bận rộn, trước tiên là khám bệnh ở tòa nhà Đông y, ngay sau đó xử lý một bệnh nhân ở khoa tiêu hóa, một lúc lại bị gọi đi khoa huyết học, cuối cùng lão giáo sư cùng anh nói bản thân ông gần đây đang làm ra một loại thuốc mới, hỏi anh có bằng lòng giúp một tay hay không.

Hà Tô Hiệp cười khổ, thầm nghĩ cửa ải cuối năm này vẫn thật là khó khăn trôi qua đi.

Cái tờ giấy đăng ký của khoa Y đại học Pennsylvania kia, bị anh đặt ở phía dưới bàn, thật lâu không chạm qua, Giáo sư Andy vài lần biểu ý không muốn mất đi nhân tài đông tây y kết hợp xuất sắc như thế, nên nói thời gian dài bao lâu cũng bằng lòng chờ đợi.

Tình hình nghiên cứu Đông y ở trong nước, đúng là không bằng nổi một cái nước Mỹ xa xôi cách một bờ đại dương, anh cảm thấy có chút bi ai.

Giống như càng đến cuối năm mọi người đều bề bộn nhiều việc, Lí Giới bị kì thi đảo cho tối tăm mặt mũi, ba ngày hai đầu chạy tới muốn Hà Tô Hiệp chỉ điểm cho mình; Phương Khả Hâm giống như cũng đã lâu không lộ diện, nghe nói khoa thị giác cũng bận rộn nhiều phen; bà nội Hà gọi điện thoại tới, nói là ông nội đi Nhật Bản rồi, hết năm nay mới có thể mới về.

Hà Tô Hiệp gần đây bận bịu, thực sự có chút tâm phiền, trong lòng không yên, nên mua một chút trà khổ đĩnh pha nước uống.

Trà khổ đĩnh, lá đắng, tính bình, giảm cơn khát, sáng mắt, tán phong nhiệt, ổn định thần kinh, giải độc, cầm máu cho vết thương ngoài da, chủ trị sốt nóng đau đầu, mắt đỏ sưng đau, hơn nữa có giảm huyết áp, bệnh mỡ máu, giảm béo ngừa ung thư, có cả công hiệu chống lão hóa.

Anh thích vị đắng của trà khổ đĩnh, thích hợp làm nước uống.

Trận tuyết lớn thứ hai năm nay lại rơi xuống, so với trận đầu lớn hơn, càng mãnh liệt. Đài khí tượng thủy văn liên tiếp đưa tin cảnh báo, các đầu then chốt của quốc lộ, đường sắt bị thiệt hại, sân bay bắt buộc phải đóng cửa, thành phố im ắng như thế này, thật giống như đã bị cách li.

Hà Tô Hiệp cũng cảm thấy tựa như bị ngăn cách, ngoại trừ Khâu Thiên, Lí Giới, không có ai cùng anh nói chuyện.

Ngay cả Trầm Tích Phàm cũng không biết tung tích ở đâu, cô gái này có lúc thanh âm huyền ảo, lại có lúc im ắng lạ thường, giống như hư không mà biến mất, bị bốc hơi theo bông tuyết, không lưu lại dấu vết, làm cho người ta không có chỗ để tìm ra.

Hà Tô Hiệp nghĩ, nếu gửi tin nhắn cho cô, có thể rất đột ngột hay không, hơn nữa, cần thiết sao!?

Mùa đông này, thật sự rất lạnh, độ ẩm của một chén trà, mãi mãi là không đủ.

Mấy ngày này anh đều ở trong phòng nghiên cứu thuốc, bận rộn điều chế thuốc mới của giáo sư, bao gồm nghiên cứu phương pháp sử dụng của cái máy trị giá 150 vạn dùng phân tách dung dịch, và cái 65 vạn dùng phân tích hợp chất khí.

Trên bàn học chất đầy các loại sách, sách giải thích, luận văn, báo cáo, Hà Tô Hiệp chưa từng có bữa bái qua như vậy. Chính là, anh không muốn sắp xếp, tùy ý bày bừa thêm.

Nhanh tay vớ lấy cuốn từ điển bách khoa toàn thư Đông y đang nằm dưới đất, không muốn đem sổ sách phía trên toàn bộ lấy ra, chỉ ngồi lật giở vài quyển, trong sổ sách tại chỗ, anh phát hiện một tờ giấy viết thư màu xanh lam, hé ra bên đồng tài liệu hỗn loạn của Lí Giới.

Nét chữ là của Trầm Tích Phàm, thanh tú văn nhã, lại còn có chút hình dáng linh động.

....

“ Trên khoảng không thành phố, từng đám từng đám mây lớn bông bành nhẹ trôi. Bỗng nhiên, có chú chim bồ câu vụt bay qua màn trời, khung cảnh như những mảnh phác họa nhỏ vụn của chiếc bình Cảnh thái lam*, trong khoảnh khắc lại bị rơi xuống từ ban công nhà bên, giống những nốt nhạc bị thương, gây lên tiếng lòng mất đi người mình yêu quý.

Em cảm thấy khung cảnh này thật quen thuộc, trước đây cũng đã từng trôi qua những ngày như vậy. Em cùng anh tay trong tay đi trên đường lớn sau cơn mưa, em hỏi anh thế nào mới gọi là hạnh phúc, anh nói hạnh phúc chính là cùng người mình yêu... cãi nhau ầm ĩ qua cả một đời.”

....

“Em đã quen rồi, một người mở ô, một người đi dạo phố, một người mỉm cười, một người ngấm mưa. Cho nên những buổi chiều mưa rơi như thế này, em một người từ đầu đông của chợ hoa dạo bước tới đầu tây, sau đó lại từ đầu tây đi đến đầu đông. Cuối cùng rốt cục đối bụng, nên em lại một mình đi vào quán ăn kiểu Hồng Kông. Bỗng nhớ lại bình thường anh thích ăn nhất là hải sản. Thế rồi lại từng chút, từng chút một, giống như muốn ngấm nhấm hết những kỉ niệm mà đi ăn sạch đồng đồ ăn trước mắt.

Mơ hồ hy vọng , tiếng nhạc ngắt quãng, đứng đến chiều tà*. Những ngày không có em, anh sống tốt chứ?”.

.....

(*Cảnh thái lam: Cảnh Thái Lam là sản phẩm thủ công mỹ nghệ nổi tiếng của Bắc Kinh, là hậu duệ của đồ sứ, tạo hình đẹp, hoa văn tinh xảo, màu sắc hoa lệ, ánh sáng bóng lộn phát ra từ những mảnh vàng mạ).

(*Đây là mấy câu thơ trong bài Ngọc Hồ Điệp của nhà thơ Liễu Vĩnh)

Tư vị ề ảm nẩy lên trong lòng anh, Hà Tô Hiệp nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhớ tới lần trước đôi mắt của Trầm Tích Phàm khóc hồng hồng, hỏi anh cái vấn đề kì quái: “Tình yêu mất rồi lại tìm thấy”, đáng lí anh nên nhận ra điểm không thích hợp.

Trầm Tích Phàm nhất định là đã yêu quá sâu đậm, cái người ở trên phong thư này tới mức hao tổn hết toàn sức, giống như thiêu thân lao đầu vào đồng lửa, tiếp đến bị hừng hực thiêu đốt, sau đó hóa thành tro tàn. Nhưng hiện tại, có phải người kia đã trở về tìm cô ấy hay không?.

Một cô gái tốt như vậy, đơn thuần đáng yêu, có chút bướng bỉnh nhưng hề có việc gì thì thật sự cố gắng, cô ấy là người đáng được người khác để trong lòng bàn tay che chở, yêu quý, chứ không phải dùng để tổn thương, vứt bỏ, sau đó, lại quay đầu đau khổ cầu xin tha thứ.

Cô ấy gần đây vô duyên vô cớ biến mất, có thể hay không gặp phải điều gì khó khăn rồi, hay là lại có chuyện nghĩ không thông, anh có chút lo lắng, đột nhiên — cảm giác có chút là lạ.

Cuối cùng vẫn gửi tin nhắn cho cô, nhưng, giống như đá chìm đáy biển. Anh đợi một buổi tối, đều không có hồi âm. Ấn phím gọi đi, thì trả lời lại chỉ có âm thanh lạnh như băng truyền đến: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”.

Nâng lên chén trà, lần đầu tiên cảm thấy vị đắng nhàn nhạt từ đầu lưỡi truyền đến. Anh có ý xấu, có cần thêm vào một chút đường hay không đây.

Thật ra việc đó cũng không phải lỗi của Trần Tích Phàm, buổi tối hôm cô dự tiệc cưới của anh họ, cháu trai con chị Đường vừa tròn bốn tuổi Tiểu Đậu Đình khóc loạn đòi về nhà, cô ôm bé để cho nó ra chỗ cầu thang làm âm ỉ, lấy di động ra, mở nhạc đùa với nó.

Kết quả, cô vừa chuyển tay bế, Tiểu Đậu Đình đã không an phận, hai tay đang cầm di động, lại không cầm chắc, di động cứ thế từ tầng hai rơi xuống dưới, đập vào nền đá cẩm thạch mà ngũ mã phanh thây.

Cô cảm thấy cái cửa ải cuối năm thật là khó, đã tịch mịch nhàm chán, lại còn lấm vụn đen.

Thế nhưng cô lại không biết có một người nhớ thương mình, nhớ thương cả một buổi tối.

Ngày hôm sau đi làm, Trần Tích Phàm cảm thấy không có di động mọi thứ thật khó khăn, quyết định sau khi tan ca, nhanh chóng đi mua một cái di động, giải quyết vấn đề liên lạc.

Đúng lúc, công ty chuyển phát nhanh gửi tới thứ gì đó, cô có chút hiếu kì, kí tên mở ra xem, thế rồi bị dọa một phát, logo của Chu Sinh Sinh*, mở chiếc hộp ra vừa thấy một chiếc vòng cổ bằng kim cương, cô mơ hồ nhớ ra tên của cái vòng này, là “Bạch kim tâm ảnh”.

(* Tên một hãng đồ trang sức nổi tiếng)

Cô ngẹn giọng nhìn trân châu, ánh sáng mơ hồ của những viên kim cương nhỏ dưới sắc đèn cam, ánh ra màu sáng như mộng ảo, ánh sáng lưu chuyển tràn đầy màu sắc, lân lân thật giống như đóa hoa dưới trăng, khó trách phụ nữ đều yêu thích nhất loại kim cương như thế này, không phải chỉ có hư vinh, mà đó là sự thỏa mãn mỹ cảm thật lớn của mọi người.

Cô cũng không ngoại lệ, nhưng quà tặng này quá quý giá, không phải cô không muốn, mà là muốn cũng không được.

Định cầm điện thoại gọi cho Nghiêm Hằng, lại cảm thấy dùng máy điện thoại của khách sạn hình như có chút không thoải mái. Bỗng nhiên, thấy bên trong hộp trang sức có hé ra lời nhắn, cô cầm lấy đọc, sau đó cận thận cất lại vòng đeo cổ, rồi mang chiếc hộp nhét vào chỗ sâu nhất trong chiếc túi xách.

Cô quyết định đi đến quán café tìm anh, sau đó đem lại trả món quà này, cô muốn nói với anh, xin để cho cô thời gian suy nghĩ.

Đây là biện pháp tốt nhất, ví như sự tổn thương không phải là thứ tùy tiện liền xóa bỏ được, mà tình cảm, cũng không phải nói không còn liền có thể tan thành mây khói, cô không phải không rõ cái đạo lý này, chỉ là bản thân không muốn sau này hối hận.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, lại nói, tương lai nên đi như thế nào, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Hà Tô Hiệp ở lại phòng thí nghiệm cực trễ, nghiên cứu sinh cộng tác cùng, lại làm việc hấp tấp, không cẩn thận đem khối lượng của bài thuốc tính sai mất, sau đó thì mọi thứ thành công cốc phải làm lại từ đầu, đáng lí 5 giờ chiều thí nghiệm có thể kết thúc, cuối cùng bị kéo dài tới hơn 7 giờ.

Anh định đi ăn ở một quán ven đường cho xong một bữa, kết quả, lúc ngang qua quán mì đắng này thì trông thấy Trầm Tích Phàm, một tay đũa, một tay giấy ăn, “sùm sụp, sùm sụp” ăn canh đầu cá*, bộ dạng ta đây rất thỏa mãn.

(* Canh đầu cá này độ cay vô đối, Hic ~>.<~ nó là một món ăn vùng Tứ Xuyên, không cay suýt soa thì không phải món này đâu, ăn vào mùa đông thì quên cả rét *^_~^*).

Anh bỗng nhiên có loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười, vì bản thân vướng bận vô duyên, lại cùng cô nhóc vô tâm vô phé này dính líu không rõ.

Trầm Tích Phàm đang vui vẻ chọn rau xà lách. Bên trong cái bát đồ ăn đều là ớt đỏ, còn miệng thì không ngừng hà hơi. Sau đó, cô thấy Hà Tô Hiệp bưng bát đứng bên, ý bảo có thể ngồi ở chỗ đối diện với cô hay không, cô tò mò, tên kia cũng có thể ăn cái thứ như thế này.

Quả nhiên là cái loại người Man show*, rõ ràng là bát mì suông, lại chẳng thú vị, canh đầu cá cần ăn là cái gì? Chính là hai chữ tương ớt nha! Cô khinh bỉ nhìn anh, bĩu môi.

(* = Man Show; thường thì chỉ người bề ngoài lạnh lùng, trầm mặc, nhưng bên trong thì giàu tư tưởng và nội hàm. Đại ý là chỉ người bên ngoài thì một kiểu, bên trong một kiểu, cách nghĩ và cách làm không thống nhất.)

Hà Tô Hiệp mặt lạnh : “Tôi nóng trong, ăn không được cay, đừng nhìn tôi như vậy, tôi gần đây thật khó chịu!”

Thì ra bác sĩ đông y tao nhã, ôn hòa cũng sẽ có cảm xúc, nhưng Trầm Tích Phàm lại càng không thích, ăn canh đầu cá xong cơn tức cuộn lên: “Tôi mới khó chịu đây, di động hỏng còn chưa tính...”

Hà Tô Hiệp sững sốt, nói thầm: “Di động hỏng? À, thì ra là thế...”

Nghẹn một miếng đồ ăn, Trầm Tích Phàm hoãn lại khẩu khí, mút chiếc đũa, thở dài: “Đen đui còn chưa tính, bạn trai trước tìm tới cửa, không đứng tặng đồ cho bản thân, anh cho rằng tôi kiếm được? Ở đâu chứ! Tôi vừa đem đi trả lại, thật buồn bực.”

Lời này, Hà Tô Hiệp nghe thấy, thật sự không vào. Tâm tư trăm chuyển ngàn hồi, vốn dĩ cái người trên giấy kia, thật đúng là bạn trai trước đây của cô ấy, thì ra cô ngày đó đáng thương khổ sở cũng là vì người kia, hiện tại, âm ỉ yên lặng cũng là người đó, lại còn tặng quà cho cô, làm gì, muốn lấy lòng người ta? May mà lập trường của cô nhóc kiên định, đáng được đứng trong đội ngũ cách mạng.

Anh, Hà Tô Hiệp hơn hai mươi năm cũng chưa phải nhỏ qua ai, hiện tại, thế mà lại đối với bạn trai trước của cô nhóc này rất có thái độ.

Đợi chút, anh làm sao vậy? Suy nghĩ cái gì mà loạn thất bát tao*, mấy thứ không liên quan tới nhau gì đó?

(*loạn thất bát tao: lộn xộn lung tung)

Một bữa cơm mà Hà Tô Hiệp ăn tới dần dần vô vị, còn Trầm Tích Phàm thì đã chén xong rồi vừa cười hì hì, tay còn cầm chiếc đũa khuấy khuấy sợi mì trong bát của anh, có vẻ một chút đều không bận tâm về chuyện về bạn trai cũ.

Anh nhìn, cô nhóc ăn xong vội than thở: “ Tôi tức giận tích tụ, bên trong nóng thật mạnh nhá, đừng nhìn tôi như bây giờ, ra vẻ bộ dáng rất hưởng thụ, kì thật tôi buồn muốn chết, Hà Tô Hiệp, anh nói tôi làm thế nào bây giờ?”

Có bệnh mới lo tìm thầy. Anh cảm thấy nhóc con này nên cho đi khám khẩn cấp, trước tiên đâm một châm an định, sau đó chuyển tới khoa thần kinh. Thật là, đến nói chuyện cũng không lưu loát, hỏi anh làm thế nào, lại nói không rõ do cái nguyên nhân gì.

“Trà khổ định, giảm nhiệt.” anh trả lời, vì bày ra cái chứng cứ nguyên vẹn, anh lại bổ sung: “gần đây tôi đang uống”.

Trầm Tích Phàm “A” một tiếng: “Hà Tô Hiệp, Trà khổ định, anh muốn giảm béo?”

Vô lực thêm thất bại, Hà Tô Hiệp đầu to, tức giận trả lời: “Hà hiệp* cũng có thể giảm béo, nhưng cũng không có người qui định không thể dùng để chữa cảm nắng, háo khát, mất trong cảm máu.”

(*Trà khổ đĩnh: thành phần bên trong có lá sen khô)

Vừa dứt lời chợt nghe tiếng cười khúc khích của Trầm Tích Phàm: “Tô hiệp, Hà Hiệp....Anh thật sự là công hiệu gì cũng đều tốt.”

(*Hà hiệp: Lá sen, Tô hiệp: rau tía tô).

Trên đường về nhà, hai người lại trầm tư, yên lặng một đường, cuối cùng Trầm Tích Phàm không kiềm chế nổi: “Hà Tô Hiệp, tôi cảm thấy, quên đi không dễ dàng như vậy, ví dụ như bạn trai trước của tôi, rõ ràng lý trí nói cho chính mình việc này là không thể nào, nhưng lại không tự chủ được sẽ nhớ tới, không thể nói rõ cảm giác. Có thể trước đây yêu thích quá sâu đậm, sau đó bị thương rất nặng, muốn quên cũng quên không nổi.”

“Cô cùng hắn cùng một chỗ trong thời gian bao lâu? Ý tôi là nói bạn trai cũ của cô!”

“Hai năm, thật sự mà nói đúng ra là 764 ngày....”

“À.... Di động của cô sửa xong chưa?”

“Vừa mua cái mới, buồn bực muốn chết, đúng rồi, anh gửi tin nhắn cho tôi?”

“Ừ, không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi một chút, cô đang làm cái gì thôi.”

“VẬY Ặ....”.

Hà Tô Hiệp về nhà, pha một chén trà khổ đĩnh, một lần nữa cầm lấy lá thư này, dưới ngọn đèn nhu hòa, giấy viết thư màu lam lộ ra ưu thương nhàn nhạt, lời nói của cô, trái tim tổn thương ấy, anh có thể cảm giác được.

Lại lần nữa xem lại, há chỉ là cảm giác ề ảm thôi sao? Anh có chút đau lòng cho cô, thì ra cô nhóc còn lưu lại từng vết sẹo lúc còn trẻ, nhìn thì như khép lại, kỳ thực khắc sâu đến cốt tủy, không nghĩ qua, đó lại là nỗi đau đớn nghiêng trời lệch đất đến vậy. Thì ra cô vẫn không có bạn trai, chính là không dám nhắc lại vấn đề này. Yêu thương trở lại, sau đó sẽ tiếp tục đau thương? Cô gái nhạy cảm, yếu ớt như vậy có chút làm cho người khác có ý muốn bảo vệ.

Đem trà đưa vào trong miệng, Hà Tô Hiệp không khỏi nhíu mày, đắng, thật đắng, đáy lòng có chỗ ẩ ẩ đau, sợi sợi nhỏ mềm dài lâu, từng chút từng ít, đã siết chặt trái tim anh.

Anh thích cô rồi! nóng ruột nóng gan với cô như vậy, thích nhìn nhất con mắt to tươi cười của cô, rồi thích đến cái dáng vẻ tức giận nhíu mày giống mười phần của một cô bé, vài ngày không thấy sẽ nhớ nhưng, vì cô mà lo lắng hãi hùng, để ý bạn trai cũ, vô duyên vô cớ ghen, tất cả đều là bằng chứng anh thích cô.

Niềm vui mừng cùng sự bất đắc dĩ của Hà Tô Hiệp cùng đồng thời tồn tại.

Trong lòng cô nhóc có một cái động sâu không đáy, anh rõ ràng, nhưng lại không biết dùng cái gì để đi lấp đầy nó. Cô không thể tự bước tới phía trước, anh càng không thể kiên quyết thúc cô đi ra, nhưng phải thế nào đây, mới có thể để cho điều này khiến anh bớt đau lòng, khiến anh muốn cho cô nhóc có lại cái cảm giác quanh thân tỏa ra tràn ngập ánh nắng, cười một cách sáng khoái, vui vẻ.

Chỉ cần làm cô cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi!

Anh sẽ nguyện ý đứng ở bên cạnh cô.... yên lặng đợi chờ.

Hết chương 14.

15. Chương 15: sơn Tra (quả Táo Gai)

Sơn tra – Tiêu thực, hóa tích, hành khí, tán ú, làm thành kẹo hồ lô có mùi vị của hồi ức, trăm lần ăn cũng không chán.

Sau khi Trầm Tích Phàm về nhà, nhìn thấy bên trong phòng khách bày ra đồng đồng bao tải, hộp quà tặng, lúc vào nhà vệ sinh rửa tay, liền nghe thấy âm thanh “Phịch” bên trong cái thùng nhựa. Cô tò mò, mở nắp ra nhìn một phát, chợt hoa dung thất sắc*: “Mẹ ơi! Có rắn!”.

(*hoa dung thất sắc: mặt mày biến sắc).

Ngược lại, làm Trầm bố bị dọa chạy tới, cười ha ha, cầm gậy gỗ nhỏ khiêu khích xuống cái thùng hai nhát: “Đây là lươn, con sao không có năng lực quan sát như vậy?”

Trầm Tích Phàm buồn nôn: “Quăng ra ban công đi, con chịu không nổi lúc đi Tolet còn phải nhìn cái thứ này!”.

Lại nghe thấy bên trong bao tải có tiếng vang “rột roạt”. Trầm bố giải thích: “Đó là cua, đây là cá mè, Phàm Phàm mau thôi giúp bố thả vào trong xô đựng cá, đừng để nó chết, bằng không mẹ con lại diễn cái bài thương tâm a!”.

Lúc ăn bữa tối, Trầm mẹ vui mừng rạo rức cầm đĩa chỉ điểm gang sơn: “Chọn mấy hộp hải sản tươi nhất cho ông nội, ông ngoại thì mang đi, còn có cả đám rau dưa này nữa, năm nay cục nông nghiệp chỗ tôi dàn rau sinh trưởng tốt.”

Trầm bố gật đầu: “Sắp đến tết gửi ít hoa, rau, củ quả cho các cụ. Đúng là lợi ích thực tế.”

Trầm Tích Phàm chớp mắt, bình tĩnh đại ngộ: “À.... Con nói trong nhà nhiều thứ này nọ như vậy, thì ra sắp đến tết!”.

Trầm mẹ bất mãn: “Mày mỗi ngày chỉ biết công việc, tết đến ngay cả cái ngày nghỉ cũng không biết có hay không, năm nay đêm 30 tết, gia đình ta làm “nhà cái”, đầu tiên đi ông nội chúc tết, sau đó mọi người sẽ tới ăn cơm, trong nhà làm mấy món ăn tết bình thường.”

Trầm Tích Phàm kêu than: “Lại phải cho đám tiểu quỷ tiền mừng tuổi rồi, con sắp nghèo chết đây.”

Thật sự nhanh chóng tới tết, buổi tối gia đình họ Trầm có mấy đám người, đều là người trong cục của Trầm mẹ, gửi tới hai bồn hoa lan — có cái tên rất đẹp “ Hải điệp tâm ngôn”, sáu chậu quất, cùng vài thùng cam, quýt; lại thêm mấy hộp quả Kiwi với ô mai.

Có cái ăn, đây là sự chờ đợi duy nhất của Trầm Tích Phàm đối với cái tết năm nay, tuy rằng hiện tại cuộc sống vật chất phong phú, muốn ăn cái gì sẽ có cái đó, nhưng cô cảm thấy người một nhà sum vầy quanh cái bàn tròn cùng nhau ăn bữa cơm, chính là cái trắng, đậu phụ cũng có hương vị ngọt ngào.

Trên mạng có người đang bàn luận: “ Năm mới chốt lại làm thế nào mà qua đây” , “Tết năm nay khó khăn ngập nhảm” , “Tiết mục đêm tết của ‘tuổi già’ ”, cũng có nào là người công khai trên mạng thông báo tuyển dụng “Bạn gái tạm thời”, “bạn trai tạm thời” để ứng phó sự thúc giục đám cưới của bố mẹ.

Cô tùy tay kích mở một cái trang mạng, bên trong, chủ của topic cầu cứu về vấn đề quà tặng bạn gái để cầu hôn, số người đọc rất nhiều, cư dân mạng đều nhấn lại, đoán chừng hơn phân nửa là con gái— nhất trí yêu cầu tặng kim cương.

Quả nhiên là “ Kim cương vĩnh hằng dài lâu, một viên mãi mãi lưu truyền”, phụ nữ mà thanh cao hay thoát tục đều ngần không nổi được sức hút của nó, ví dụ như cô , Trầm Tích Phàm cũng kìm nén không được cái “Bạc kim tâm ảnh” kia.

Nhưng, nó không phải là thứ mà bản thân nên có.Cô nhớ lại lúc buổi chiều ngày hôm nay, Nghiêm Hằng thật sâu chìm trong nỗi thất vọng, bản thân cô thế mà lại có chút không đành lòng, nhưng dù sao là anh thương tổn cô trước, hiện tại có cái tư cách gì yêu cầu muốn bồi thường, ba năm sau, bản thân anh nhớ

mãi không quên, là không quên được đối với đoạn tình cảm trước đây hay là canh cánh trong lòng với sự thương tổn năm đó?

Cô nghĩ cứ như vậy đi, đợi đến cái lúc phải tới ấy, tìm một người thích hợp, nói một hồi yêu đương bình thân, sau đó sẽ kết hôn. Khi tết đến, sẽ qua nhà đối phương chúc tết, vui sướng nhìn đám tiểu quỷ gọi người ấy hai tiếng “Anh rể” với tiền mừng tuổi, cùng ông nội uống xoàng mấy chén, cùng tam cô lục bà chà chà mặt trượt, sau đó một năm liền trôi qua, có lẽ đây là cái cảm giác người một nhà.

Nhưng mà, cô luôn cảm thấy không cam lòng, cuộc sống như vậy chẳng lẽ chính mình muốn, tình yêu như vậy chỉ là mơ tưởng của bản thân, trong cái thành phố hỗn loạn thế này, cuối cùng có hay không thuộc về riêng cô, dành cho chính bản thân mình một loại tình cảm thuần khiết cùng chân thành?.

Ngày hôm sau họp sáng, Trình tổng đột nhiên nói muốn mở một buổi tiệc cuối năm chúc tết cho nhân viên khách sạn, đến lúc ấy sẽ phát lương, Trầm Tích Phàm cảm thấy, một năm nay cuối cùng cũng hết khổ.

Lúc về nhà, đi một mình trên đường, cô bị cảnh tượng náo nhiệt hấp dẫn tới, đi ngang qua siêu thị, tiếng người ồn ào, mọi người đẩy xe hàng qua lại, trẻ con vui chơi chạy trong đại sảnh, quầy thu ngân chen chúc nhau toàn là người.

Khung cảnh sầm tét lúc nhỏ liền cứ thể hiện lên trong đầu, cô dừng không được bước chân của bản thân, đi vào siêu thị mua bánh tổ hồng, bánh tổ trắng, bánh trôi vùng đen cùng một hộp kẹo sugsu.

Nhưng, lại có chút thất vọng, tại sao không có kẹo hồ lô?

Trùng hợp lúc đi qua quảng trường Thời đại, thấy có ông lão khiêng chiếc gậy, mặt trên cắm đầy mít quả, đỏ rực, rất giống cái kiệu mời người tới thưởng thức, một bên có đám trẻ nhỏ với lên muốn lấy.

Cô chọn nửa ngày, khó khăn lựa ra một que nhìn qua rất nhiều quả, khá đẹp mắt, chuẩn bị bỏ tiền, bên cạnh liền có một anh thanh quen thuộc vang lên: “Tôi cũng muốn một xâu!”.

Thật sự là gặp quỷ, lúc này mà vẫn có thể tương ngộ Hà Tô Hiệp, anh mặc cái áo khoác màu café, ánh mặt trời tràn ngập, hạ vai xuống mỉm cười, má lúm đồng tiền nhỏ nhìn qua cùng mít quả ngọt ngào như nhau, Trầm Tích Phàm bỗng nhiên rét lạnh không chịu nổi, một bác sĩ đông y đẹp trai như vậy cùng một xâu mít quả phối hợp tại một chỗ, khung cảnh quá kì dị đi!

Trên thực tế, cái xâu kẹo hồ lô này ngược lại khiến Hà Tô Hiệp, ở những lúc bình thường cố ý gây dựng khí chất cẩn thận thì hiện tại không còn sót lại một mảnh, anh ăn vô hạn hài lòng, không coi ai ra gì, thực sự khiến cho Trầm Tích Phàm thấy thèm lây.

Cô kỳ quái: “Tại sao gần đây luôn gặp anh nhỉ?”

Hà Tô Hiệp cười cười: “Gần đây bận rộn thí nghiệm của giáo sư, bình thường đều là lúc này mới hết giờ làm.”

“Bạn cái thứ gì? Bí mật quốc gia, vũ khí sinh học hay là virus độc hại?”

“Trong não cô chính là không- có- khả- năng có chút khái niệm hành y tế thế nào sao? Đừng đem bác sĩ cả ngày chỉ có ý nghĩ giống như mấy tên hại người — kiện vị tiêu thực phiến* hẳn là cô biết đi, cái đó cùng loại với thứ tôi đang nghiên cứu!”

(* đây là tên một loại thuốc kích thích tiêu hóa, kiểu như men vi sinh)

“...Cho nên anh liền tới mua kẹo hồ lô?”

“Rất ngon, vừa chua lại vừa ngọt, sơn tra tiêu thực, hóa ích, hành khí tán ứ, nhất là công dụng tiêu đi thức ăn mỡ thịt còn tích trong dạ dày, hơn nữa, còn tràn ngập hồi ức của cái tết khi còn nhỏ, trong nhà, đều sẽ mua một xâu, không khí có hương vị rất riêng của năm mới.”

“Vậy cái loại thuốc ấy của anh, khi nào đem cho tôi dùng thử nhé?”

“Đợi đến lúc cô ăn no đến đi không nổi đi!”

“Tôi đây không phải heo nha?”

“Ai nói cô không phải? cô nhóc, tôi hay nói đùa, đừng tức giận nha!”.~ >_<~

Tiệc chúc mừng kết thúc năm cũ của Cổ Nam Hoa Đình tổ chức rất long trọng, nhưng đối với Trần Tích Phàm mà nói, ngoại trừ tiền thưởng thì ngoài ra hình như chẳng có cái gì hấp dẫn được cô.

Kế tiếp là vũ hội cũng cực kì nhàm chán, trong lúc cô cùng Lâm Triệu Thâm nhảy một bài, vẫn là do kỹ thuật nhảy của bản thân rất không tào nhả mà chủ động chào tạm biệt.

Lúc cô đang đau khổ, thì bỗng một bàn tay trắng chìa ra trước mặt: “Không biết có thể hay không mời cô Trần vui lòng chiếu cố?”

Cô thốt ra: “Nếu anh không ngại tôi có thể ở bên anh chân cẳng trái phải mà luân phiên oanh tạc, thì tôi nghĩ...”, nói đoạn cô ngại ngùng cả người, tâm sự quá quen thuộc, có phải hay không thời gian năm năm trước quay trở lại.

Khi ấy, học viện tổ chức lớp xóa mù, thế nào cũng buộc bọn họ đi học nhảy. Cô Trần Tích Phàm thật sự là tư chất có hạn, động chân liền quên tay, cả người cứng ngắc, rất cần thần sợ giẫm vào chân đối phương, bạn nhảy luôn luôn an ủi cô, đừng lo lắng, thân thể thoải mái một chút.

Nhưng cô làm sao có thể thoải mái đây, khi cô đang ở lúc tiến thoái lưỡng nan, thì một bạn nhảy nam hướng cô nói: “Tôi tới dạy cô ấy á, thôi bỏ đi, cô ấy lại nhìn chằm chằm vào mặt đất, sàn nhà đều bị cô ấy đào vài cái lỗ rồi!”

Cô vừa thẹn vừa giận, chợt nhắc đầu, lại thấy hé ra khuôn mặt tuần tú, cùng mọi đôi mắt cười ôn nhu, cô rút cuộc từ trời không được, cũng do bản thân từ đó lún sâu, vạn kiếp bất phục.

Về sau, trường có vũ hội, câu nói kia : “Nếu anh không ngại tôi có thể ở bên anh chân cẳng trái phải mà luân phiên oanh tạc” đã trở thành ám hiệu lúc đó giữa bọn họ, trong đám bạn nhảy của mình, chỉ có Nghiêm Hằng sẽ cười nhắc nhở cô: “Tiểu Phàm, anh nghĩ, em lại dẫm lên chân anh”.

Ánh mắt ôn nhu yêu thương của Nghiêm Hằng tỏa ra, giống như năm năm trước, anh quen kéo tay Trần Tích Phàm, cứ như vậy bọn họ khi ấy lặp lại động tác giống nhau hơn trăm, ngàn lần.

Sắc cam lộng lẫy của chiếc đèn pha lê, thủy ảnh trong suốt, Trần Tích Phàm có chút mê ảo cùng choáng váng, âm nhạc kèm tiếng hít thở rất nhỏ của bản thân, sự trống rỗng trong trái tim bị mở ra, thật rộng, cô cố gắng không chế cảm xúc đã có ý muốn tràn ra.

Ánh mắt mọi người xung quanh đều tụ lại trên người bọn họ. Đó là một loại không khí cực tuyệt người khác tới gần, chỉ tồn tại trong không gian giữa hai người, cô không hiểu mà dường như đã sa vào cái khoảng không hư ảo ấy, bỗng nhiên, cảm thấy hơi thở của anh ngày càng lại gần, có chút hoang mang, có chút bất đắc dĩ.

Giật mình tỉnh mộng, cô quyết định dứt khoát buông tay, xoay người rời đi, chỉ kém một chút thôi, liền lại giẫm lên vết xe đổ của quá khứ.

Làm ướt đến ửng đỏ hai má, nước đá khiến cho cô nháy mắt cảm thấy tỉnh táo hẳn lên, cô không muốn quay trở lại, lúc đi ra ngoài lại phát hiện Lâm Triệu Thâm cầm áo khoác cùng túi xách của cô đứng chờ bản thân.

Trần Tích Phàm có chút xấu hổ: “Cám ơn anh, Lâm Triệu Thâm, tôi có phải đã làm cho người ta mất mặt rồi hay không?”

Lâm Triệu Thâm cười cười: “Không nghĩ tới, cô cũng có chút tính tình thối đi, thế nào mà, bạn trai cũ tìm đến đây lại không vui?”

Trầm Tích Phàm nhíu mày: “Lâm Triệu Thâm, hỏi anh một vấn đề, vì sao con trai các anh có thể mặt không biến sắc cùng con gái chia tay, một chút dấu hiệu báo trước đều không có?”.

Lâm Triệu Thâm trừng mắt: “Em là đang khiển trách anh hoa tâm lạm tình hả? Vấn đề này anh cũng nói không rõ được lý do, nhưng hình như đây là cách dùng thống nhất của con trai. Phien , Ghét, chính là một câu cũng cảm thấy dư thừa, sau đó tinh thần sa sút mà trốn tránh, tìm kiếm cảm giác mới, cho đến thời điểm bất đắc dĩ sẽ nói một câu “Chúng ta chia tay đi”.

Thấy Trầm Tích Phàm bộ dáng cảm phần, anh bổ sung: “ Khi đó đều là tuổi trẻ cuồng vọng, thiếu sót chính là hai chữ “trách nhiệm” thôi, nhưng ai mà không chịu thương tổn mới trưởng thành chứ!”

Trầm Tích Phàm cười khổ: “Nếu lúc ấy, mọi người có thể tâm tình bình tĩnh ngồi xuống từ từ nói chuyện, hiện tại cũng sẽ không phải cái tình cảnh như thế này, còn tôi cũng không ở cái tình trạng nắm bắt không nổi mọi thứ đến vậy— rốt cuộc là bản thân đối với anh ta dư tình chưa dứt hay là trong tim còn không cam lòng.”

Cô vẫn chưa nói xong thì bỗng di động vang lên, vừa thấy là điện thoại của Lí Giới, vội bắt máy, Lí Giới hỏi: “Trầm Tích Phàm, cô có rảnh không ? có muốn tới đây ăn sủi cảo? cô thích nhân bánh là cái gì, đứng rồi, chúng tôi đều ở trong nhà của Hà Tô Hiệp!.

Cô còn chưa trả lời, Lí Giới lại tiếp tục: “Có rau hẹ, hải sản, thịt nạc, đậu đũa, cô thích ăn loại nào, để mọi người gói nhiều một chút?” Đúng là, không cho người ta lấy một đường để từ trời.

Mang theo hai con vịt nướng đến nhà Hà Tô Hiệp, vừa lên tầng, đứng ở bậc cầu thang đã nghe thấy tiếng của Lí Giới: “Phương Khả Hâm, cô, con gái con lừa gì mà ngay cả cái sủi cảo cũng không gói nổi, để tôi, để tôi!”.

Trầm Tích Phàm gõ cửa, đập đến một lúc lâu mới có người ra mở, đẩy tay bột mỳ, trên mặt cũng bị bôi từng vết từng vết ắn trắng, đáng vẽ mang chút tà khí, xem ra là loại người rất thu hút đám nữ sinh: “Mỹ nhân, em tìm ai?”

Cô lập tức liền miệng lấp bắp phun ra: “ Hà... Lí Giới ...”

Bên kia, Hà Tô Hiệp đem đầu lò dò đi tới, hướng về phía cô cười, trên mặt cũng dính bột mì, đáng vẽ đúng là kiểu người đàn ông nội trợ, Phương Khả Hâm tủi thân ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, còn có một vài người lần trước ở buổi họp mặt, cùng cô chào hỏi.

Lí Giới thế mà lại rất hứng thú, thấy cô lập tức lại mở đài: “Tôi vừa nãy còn lải nhải, cô đã tới, hiện tại có thể rồi, Trầm Tích Phàm nhanh tới giúp tôi gói sủi cảo, nhất định biết gói nha, đừng nói cho tôi là cô không thể ?”.

Vẫn còn bị Lí Giới muốn làm bản thân dính đầy bột mỳ, Trầm Tích Phàm bất đắc dĩ, hai tay lem luốc bột lại không thể đi lấy khăn phủ đi , Hà Tô Hiệp rảnh rồi liền chạy tới, dùng khăn bông ướt giúp cô lau, cúi xuống tạp dề của mình, đưa cho Trầm Tích Phàm: “Tôi đi luộc sủi cảo, không cần dùng tới”.

Anh xoay người đi vào phòng bếp, Khâu Thiên ý vị sâu xa nhìn Trầm Tích Phàm một cái, xoay người cũng đi vào, Phương Khả Hâm cắn cắn môi, quay mặt đi chỗ khác thật mất tự nhiên. Khâu Thiên dựa vào tủ lạnh, nhìn Hà Tô Hiệp đem sủi cảo bỏ vào trong nồi, chắc như đinh đóng cột nói: “Cậu thích cô gái kia đúng không?”

Tay cầm cái khay rõ ràng hơi rung một chút, Hà Tô Hiệp xoay người, mang theo nụ cười, hào phóng thừa nhận: “Ừ, đúng thế, nhanh như vậy đã bị cậu nhìn ra à?”

Nhưng thật ra Khâu Thiên lại bị anh dọa: “Không thể nào! Không thể nào!” Lập tức lại thay vào cái khuôn mặt tươi cười bất cần đời: “Tớ cảm thấy cô gái kia cũng không tồi, rất chân thật, người lại ôn hòa.... Ờ, cậu ngược lại nói rõ cũng không có, hay là bị người ta cự tuyệt? có lẽ là vẫn chưa thổ lộ đi, thật sự là cái tên chậm chạp này...”

Hà Tô Hiệp thở dài: “Cậu có thể hay không không cần thông minh như vậy, quả thực chính là khủng bố, nếu Phương Khả Hâm biết chuyện tốt cậu làm, nhất định đem cậu hạ sát!”.

Khâu Thiên hừ lạnh một tiếng: “Tớ chính là nhìn không thuận mắt cô ấy đối với cậu tốt ra sao, cậu lại một bộ “thể sao?” “thật sự thể à?”, chịu không nổi, vì sao con gái thích cậu luôn luôn nhiều hơn tớ, cái việc kia đương nhiên cảm thấy khó chịu a!”

Hà Tô Hiệp nheo lại ánh mắt, trong lòng thầm nghĩ, ngay cả mình đều biết cậu đối với Phương Khả Hàm có ý, nếu không trước đây vì sao luôn bắt Lí Giới theo mình làm nhãi cái tin tức “cô ấy thích anh”, chỉ là hình như có chút đạo lý.

Khâu Thiên nhanh chóng đi mở cái vung: “Cậu vì sao không đi thử lộ hả?”.

Hơi nước bốc lên, trên cửa sổ bao phủ một tầng sương trắng, Khâu Thiên tầm mắt có chút mơ hồ, trong làn hơi ấy, khuôn mặt Hà Tô Hiệp hiện ra sự tịch liêu thần nhiên: “Không dứt đoạn quá khứ, làm thế nào có tương lai, tớ không muốn ép cô ấy, cũng không mong cho cô ấy thấy áp lực, chỉ cần đứng bên cạnh, cô ấy hạnh phúc là tốt rồi.”

Khâu Thiên vỗ vỗ bờ vai anh: “Không nghĩ tới con la đã tiến hóa nhanh như vậy, thuyết tiến hóa của Darwin phải sửa lại thôi!”.

Bữa cơm này, Trầm Tích Phàm thật sự ăn quá nhiều, phải nói là mọi người đều ăn quá nhiều, ôm bụng nằm ở trên sofa rên rừ rừ, cũng không ai nhúc nhích, Lí Giới kêu: “Anh, kiên vị tiêu thực phiền!”

Trầm Tích Phàm liền nhớ tới lần trước Hà Tô Hiệp có nhắc qua loại thuốc mới, phì cười một chút, sau đó đã thấy anh bưng một cái bát gì đó tới đây, đen tuyền, nhưng thật ra rất thơm, chẳng lẽ là— loại thuốc mới?.

Không phải còn xin con dấu độc quyền mới tung ra thị trường sao? Ngay cả số đăng kí của cục y tế cũng không có, anh vội đem tới để chúng ta làm thí nghiệm, lại nói, có phải khi lấy cơ thể con người làm thí nghiệm đều có thể nhận tiền hay không, cô Trầm Tích Phàm không nên không công làm kiếp con chuột bạch.

Chỉ là, quả thật uống rất ngon, mùi vị sơn tra, còn có hương cam, Khâu Thiên khuấy một chút nếm thử, tưởng tận liệt kê ra các cái tên: “Sơn tra, mạch nha, thanh bì, ô mai, chỉ thực, đây chính là loại thuốc ông lão Cố ấy muốn làm?”

Hà Tô Hiệp nghiêm trang: “Đây là mình ở phòng thí nghiệm thích làm chơi, thể nào uống được hay không?”

Toàn bộ mọi người cười ầm lên, nhao nhao đi múc thứ gì đó trong bát, Trầm Tích Phàm không khỏi nhìn qua Hà Tô Hiệp vài lần, anh chống vào sofa, tóc mái rơi xuống dưới, che khuất nhân trung, anh tới gần cô, nhẹ giọng nói: “Nhóc con, buổi tối ngày mai đi ăn kẹo hồ lô chứ?”

Cô ngênh hướng tới ánh mắt anh, cười dài: “Được thôi, không gặp không về!”

Trầm Tích Phàm nhớ tới xâu mút quả kia, màu đỏ nước đường bao lấy quả sơn tra tròn tròn, không có hạt vừng sặc sỡ cùng bánh đậu, chỉ là một xâu mút quả đơn thuần, cũng là thứ mỹ vị tuyệt vời nhất.

Cô mãi mãi là một người theo cái chủ nghĩa lý tưởng hóa hoàn mỹ, hi vọng tình yêu của bản thân, không cần kim cương để trang điểm, không cần vàng bạc làm đồ trang sức, chỉ muốn tình yêu, chính là cái hương vị đó của kẹo hồ lô, sơn tra thêm nước đường, có chua có ngọt, trăm lần ăn cũng không chán.

Mà Hà Tô Hiệp, có thể hay không là cái người kia, trong tuyết lớn tung bay, nơi góc đường tiếng người ồn ào huyền ảo, mà tới đưa cho cô một xâu mút quả ấy.

Hết chương 15.

16. Chương 16:hạnh Nhân

Hạnh nhân- phân làm hạnh nhân đắng và hạnh nhân ngọt, đình khái bình suyễn, vị đắng tác dụng ban đầu là trị ho giảm hen, còn có công dụng thông phổi.

Anh cầm lên thời gian biểu, nhìn xem thời gian, dựa vào ngày tháng , mới giật mình, thì ra đêm nay là giao thừa. Tòa nhà thí nghiệm của trường lạnh lạnh yên tĩnh, chỉ có vài ánh đèn phòng nghiên cứu của cơ quan khoa học, vắng lai không thấy mấy người, nghiên cứu sinh cùng làm việc từ sớm đã biến mất. Phòng thí nghiệm yên ắng sạch sẽ to như vậy liền chỉ có mình anh.

Ba năm rồi, cái tết của Hà Tô Hiệp đều trôi qua thế này, cả ngày lẫn đêm vùi đầu vào thuốc, trong liều lượng và các ca trực, mỗi khi bà nội, bà ngoại gọi điện đến, anh luôn nói quá bận không thể về nhà được, bất tri bất giác, tết đối với anh mà nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Bởi vì, không có nhà, không có người cùng nhau một chỗ đón giao thừa, thời điểm 12 giờ, mùi hương của sủi cảo, điện thoại chúc mừng năm mới nổi lên không dứt,là những thứ anh không muốn trải qua.

Bỗng tiếng điện thoại không biết của ai từ phòng bên cạnh vang lên, giọng ca của Trần Dịch Tấn truyền trong dãy hành lang gấp khúc vắng vẻ, thật lâu thật lâu: “Merry, Merry Christmas, lonely, lonely Christmas, muốn chúc mừng không biết dành cho ai, tình yêu khiến chúng ta rơi vào bế tắc....”.

Trong lòng anh một trận chua xót, thở dài một hơi thật mạnh, chợt nghe trên hành lang một đoạn tiếng bước chân của giày cao gót, nhỏ vun, có chút hỗn loạn, không tự chủ được mà dừng lại công việc trên tay một lát. Chờ mong điều gì đây!

....

Tiếng bước chân bỗng im bật, không ngoài dự đoán, người tới sẽ đẩy cửa mà vào, mang theo hộp cơm, mỉm cười với anh nói: “Hà Tô Hiệp, ăn sủi cảo, đừng bận nữa, tối nay là đêm giao thừa rồi! nhanh tới, bằng không em sẽ ăn hết luôn!”

Anh luôn luôn cười cô: “Bên trong phòng vô trùng ăn sủi cảo, có phải có chút không tôn trọng các dụng cụ thí nghiệm khoa học hay không đây!”

.....

Khi ấy anh không nguyện ý về nhà đón năm mới, chỉ đứng ở trong phòng thí nghiệm, Trương Nghi Lăng cùng anh mừng năm mới, hai người ăn sủi cảo, bánh trôi ở trong phòng thí nghiệm, sau đó khi quá nửa, đêm anh sẽ đưa cô tới ga tàu hỏa, một năm, lại chỉ còn một mình anh.

Nhưng, trốn tránh như thế nào thì trong lòng vẫn còn sự trống rỗng, không có cảm giác thân thuộc, anh cởi găng tay, lấy ra di động, ấn dãy số ông nội Hà, bên lập tức có người nhận máy, giọng nói non nớt còn hơi sữa: “Ano, nhà cụ nội Hà, tìm ai?”.

Anh phụt cười một tiếng, đột nhiên trong lòng tràn đầy ôn nhu: “Là chú, Hà Thủ Ô phải không!”

Đứa bé “Hừ” một tiếng, “Chú coi thường cháu, cháu không phải là Hà Thủ Ô, cháu gọi là Hà Thủ Tranh!”.

Lập tức bên đầu dây có tiếng người tiếp lời: “Tô Hiệp?! Bố, mẹ, điện thoại của Tô Hiệp!”

Anh không nghĩ ông sẽ vội vàng chạy tới, liền hòa khí với đứa cháu nhỏ: “Chú một lát sẽ trở về, nói cho bà nội, ông nội, nếu mọi người đã ăn cơm rồi thì không cần chờ chú nữa.”

“Chú, cháu muốn bao lì xì nha! Bằng không cháu không mở cửa cho chú!”.

“Biết rồi, tên nhóc tham tiền! cháu ngắt máy trước, đợi lát nữa gặp.”

“Được! Không gặp không về!”.

Siêu thị đã sớm đóng cửa, may mà một quầy hàng nhỏ bên cạnh bệnh viện còn mở, ông chủ tươi cười niềm nở, nhiệt tình tiếp đón anh: “Cậu nhóc, nơi khác mới về à, tặng quà mà mua nhiều, tôi sẽ tính cậu rẻ một chút, mọi người đều vui vẻ mừng năm mới!”.

Anh cười khỏ, dáng vẻ của bản thân đúng là có chút “hào phóng”, rất giống người ở xa mới về.

Một mình ngồi trên xe buýt, trên đường tới tới lui lui đều là những người vội vã, bác lái xe cười: “Tiểu tử, vận khí của cậu tốt thật, đây là chuyến xe cuối cùng của đêm nay, tan tầm chúng tôi cũng về nhà đón giao thừa.”

Anh cảm thấy đây là ý trời, là điềm tốt của năm tới.

Thật sự đã lâu không như vậy, người một nhà cùng nhau ngồi một chỗ ăn bữa cơm, thành viên không nhiều, bao quanh một cái bàn vẫn không kín, đứa cháu của anh quỳ quải tinh ranh, nói chuyện chọc cười, một bữa cơm ăn xong cứ như vậy mà thuận hòa vui vẻ, sau đó, mọi người lại ngồi xuống ghế sofa đợi tiệc tối mừng năm mới giao thừa.

Hà Thủ Tranh cầm lon nước trái cây vui vẻ chạy tới, một đầu vùi vào lòng Hà Tô Hiệp: “Chú, đi giúp cháu bắn pháo hoa”.

Trong nhà văn hóa tụ tập không ít trẻ con, âm thanh pháo hoa “bùm bùm” làm sáng cả vùng trời, Hà Thủ Tranh vui sướng chơi loạn, trên mặt đất toàn là tuyết cứ chân cao chân thấp chạy, trong tay còn nắm “cây gậy ma thuật”, đốm lửa nhỏ phát ra, làm tôn lên khuôn mặt nho nhỏ, tròn tròn, bụ bẫm; đây là thú vui trẻ thơ, khoái trá, thích thú, hoan hỉ còn có cả hạnh phúc.

Hà Tô Hiệp nhớ tới bản thân trước đây, cũng từng trải qua những điều vui vẻ giống thế, nhưng, hạnh phúc lại luôn luôn ngắn ngủi như vậy.

Chơi loạn một lúc lâu,giấy của Hà Thủ Tranh dính toàn là tuyết trắng, đáng thương khỏ sở gọi: “chú ơi!”, anh đành phải bế cháu, cùng nhau về nhà. Vừa ngồi xuống di động đã kêu lên, là tin nhắn chúc mừng của Lí Giới, sau đó là điện thoại từ Phương Khả Hâm, Khâu Thiên, còn có một ít đám bạn học cùng đồng nghiệp.

Hà Thủ Tranh thay giấy ngơ ngẩn dựa trên người anh, đùa nghịch điện thoại di động, bỗng nhiên, rung một trận, đứa bé mồm miệng không rõ: “Chú, điện thoại của Trầm cháo!”

Anh nhận lấy, véo má Hà Thủ Tranh: “Chị ấy tên là Trầm Tích Phàm, không phải Trầm cháo!”. Đứng lên, đi ra phía bên ngoài tiếp điện thoại.

Bên kia đầu dây chỗ của cô rất náo nhiệt, đoán là ở khách sạn, còn có âm thanh tiếng ly rượu va vào nhau, Trầm Tích Phàm cười nói: “Tuy rằng còn chưa tới 12 giờ, nhưng tôi sợ lúc đó gọi điện thoại cho anh lại nghẽn mạng, cho nên sớm gọi phòng trừ, còn có, tôi sợ tôi chống đỡ không nổi tới lúc 12 giờ, bởi vì, hôm nay uống không ít rượu, thần chí đã sắp không còn rõ ràng.”

Trách không được cô nhóc một lúc mà nói lảm nhảm như vậy, anh hỏi: “Uống vào bao nhiêu rồi?”.

Trầm Tích Phàm quanh co một lát: “Hình như là nửa lít rượu trắng, nửa lít rượu nho, cảm giác uống đến no cả bụng, cho nên, thấy rất mệt, còn chưa ăn được tếu đồ ăn ngon nào, đám người nhà tôi toàn bộ đều là sâu rượu, mời một vòng từ đầu xuống cuối,rồi lại từ dưới lên trên, hơn hai mươi người, ngay cả em họ tôi bị chuốc say đến choáng váng hôn mê.”

Cô lải nhải nói xong, còn khoa chân múa tay, bên cạnh có đứa bé cười: “Cô ơi, cô uống nhiều rồi!”.

Trầm Tích Phàm trừng nhóc: “Cô còn uống được nữa!”, sau đó lại tiếp lời cùng Hà Tô Hiệp thành khẩn: “Tôi có thể uống tiếp, thật sự, tin hay không anh buổi tối tới tìm tôi, kiếm ít lạc với đậu đưa làm món nhắm, mở bình rượu Ngũ Lương*, chúng ta không say không về!”.

(* Rượu Ngũ Lương: Loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên làm bằng năm loại lương thực).

Pháo hoa nhiều màu sắc rực rỡ liên tiếp nổ, chiếu xuống mặt anh, Hà Tô Hiệp nhẹ nhàng cười: “Nhóc con, đừng thể hiện, mau trở về ngủ đi; còn uống nữa à, còn uống tôi sẽ hầm thuốc đông y cho cô.”

Nói thật dài một hồi lâu, Trầm Tích Phàm mới ngắt điện thoại, Hà Tô Hiệp sờ sờ tay lạnh cóng, vào phòng bếp đổ một cốc nước ấm, cầm ở trên tay, mở miệng muốn gọi Hà Thủ Tranh, phát hiện hình như cổ họng có chút khàn khàn, đoán chắc là vừa lúc này do vội vã đi nhận điện thoại của Trầm Tích Phàm đã quên mặc thêm áo, trong trời băng gió tuyết đứng hơn nửa tiếng đồng hồ, người dù thân thể khỏe mạnh cũng chịu không nổi.

Nhưng, trong lòng anh cảm thấy thật ngọt ngào, khoe miệng còn đọng lại ý cười thản nhiên, Hà thủ Tranh nhìn thấy vội lẩm mồm: “Chú, dáng vẻ của chú hiện tại giống như đang lên lút ăn trộm cái gì đấy, bố cháu khi ấy cũng cười như thế nha!”.

Ngày hôm sau, quả nhiên là có chút ho khan, anh vẫn mặc kệ, chạy ra phía trước siêu thị mới mở cửa mua một đồng lớn gì đó, lại gọi điện thoại cho cậu, muốn hai người cùng đi tới nhà ông ngoại chúc tết.

Ông ngoại Hà Tô Hiệp là người quyền cao chức trọng trong quân đội, bởi vì nghiêm khắc, tác phong cứng rắn, đối với con cái đều yêu cầu nghiêm ngặt. Hà Tô Hiệp là đứa cháu ông yêu quý, lại cực kì cứng chiều, không có chút nào che giấu. Từ sau khi mẹ qua đời, số lần Hà Tô Hiệp đi đến nhà ông ngoại không những giảm mà ngược lại còn tăng lên, ngày lễ ngày tết đều sẽ tới ăn cơm, nhưng thật ra những người thân trong gia đình đối với anh mà nói, thì số lần gặp bố mình lại ít nhất.

Sau khi một bên phát lì xì xong cho bọn nhóc, khai tiệc trở nên vô cùng náo nhiệt, người nhà họ Uất đông, cậu của Hà Tô Hiệp có 3 người con, dĩ có 1, thêm vào cả đám trẻ nhỏ xếp đầy mấy cái bàn.

Ông ngoại Uất mang tác phong của trưởng họ, ăn xong rồi liền đi tới thư phòng, con cháu tập mãi thành thói quen, không khí nhất thời sôi động lên, cậu của Hà Tô Hiệp ngồi ở bên cạnh anh: “Nhóc, thế nào mà còn chưa thấy cháu mang bạn gái về cho chúng ta nhìn mặt?”

Mọi người đều cười ầm lên, cháu gái của anh tò mò hỏi: “Bạn gái là cái gì vậy!”

Một cháu trai khác dào dạt đắc ý: “Bạn gái mà cũng không biết, chính là cô gái có thể cùng cậu chơi trò yêu đương ấy!”

Lời trẻ nhỏ vô ý, toàn bộ mọi người đều cười vang, ngay cả bà bảo mẫu cũng đều che miệng vụng trộm cười, Hà Tô Hiệp cũng mỉm cười: “Việc này gấp không được, chờ tới lúc thích hợp đi!”

Những người khác không để yên, đều khuyến khích: “Không được, không được, phạt rượu, phạt rượu! Mau cho cậu ấy uống no!”

Một chút cơm ăn vào, anh cũng hơi hơi uống nhiều, đi toilet làm ướt mặt, bà ngoại Uất gọi anh: “Tô Hiệp, ông ngoại gọi cháu đến thư phòng.”

Ông ngoại Uất ngồi chơi cờ bên cái bàn, thấy anh bước vào, gọi anh: “Tô Hiệp, giúp ông hạ bàn* nào!”

(*chơi cờ ^^ chắc ý ông là chơi cho hết một ván đang dở dang ấy^^~~)

Anh nhận quân trắng, ông ngoại lấy quân đen, bởi vì không phải thường xuyên chơi cờ, anh một lúc đã thua trận, ông gật gật đầu: “Cho dù thua nhưng vẫn không tồi, lâu rồi không chơi nhỉ?”.

Hà Tô Hiệp cẩn thận ngẫm lại: “ Chắc là hơn một năm...”.

Ông ngoại Uất nâng chén trà lên uống một ngụm: “Xem thử giúp ông cái chân này đi, di chứng sau chiến tranh, vừa lúc trời lạnh liền đau nhức.”

Thừa lúc anh khám bệnh, ông chậm rãi mở miệng: “Tô Hiệp, chúng ta chưa từng oán bố cháu.”

Anh nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, ông ngoại tiếp tục: “Giống như ông, con người bảo thủ không hoàn toàn mất nhân tính, ông vẫn luôn hy vọng lúc tuổi già có con cháu kề cận bên gối, bố cháu chỉ có một đứa con, mẹ cháu cũng không còn, sau khi già nó sẽ thật cô quạnh.”

Mũi anh có chút chua xót, không dám ngắt đầu nhìn ông ngoại: “Cháu biết rồi, ông ạ!”.

“Ông thông gia lần trước đến uống trà, đã cùng ông nhắc tới chuyện hai bố con cháu, ông quyết định dù có thể nào cũng phải mắng cho cháu thông suốt, nhưng, Tô Hiệp của ông là đứa trẻ hiểu chuyện, sẽ biết làm thế nào.”

“Cháu có cơ hội nhất định tìm bố nói chuyện.”

Đầu đường ngày đầu tiên của năm mới, đã rộn ràng náo nhiệt đầy người, thật lâu không thấy mặt trời ẩn bên trong làn mây; giọt nước trên cây, trên tường, cho dù là ánh nắng ảm đạm, cũng thấy ảm ảm, có thể làm băng tuyết tan ra.

Uống rượu vào, gió thổi, anh bị ho rất nặng, băng qua đường đi tới hiệu thuốc đông y lớn nhất thành phố, chuẩn bị kê ít thuốc chặn lại bệnh một chút.

Nhà thuốc chỉ có ba nữ dược sĩ trực ban, một người trung niên đang nổi cơn thịnh nộ: “Hiệu thuốc của các người làm ăn thế nào vậy, bốc thuốc thì làm mất đơn, tôi là trị bệnh mới dùng thuốc này, các người chần chừ cái gì mà không bốc luôn lúc ấy? Ông chủ đâu? Tôi muốn kiện!”

Một cô gái nói chuyện tới mức run rẩy: “Thực xin lỗi, tôi sẽ tìm thử, sẽ đi tìm ngay!”

Hà Tô Hiệp tiến lên, cùng một dược sĩ khác nói chuyện: “Cho tôi kê Ma hoàng 10g, hạnh nhân 10g, Tử uyển 10g, bạch tiền 10g, bách bộ 10g, trần bì 20g, cát cánh 10g, cam thảo 20g, chia thành ba thang, gói mang về.”

Người trung niên kỳ quái nhìn anh, anh cười cười không ra tiếng, cuối cùng người trung niên ấy hỏi anh: “Cậu nhóc, ông cụ nhà tôi bị bệnh đau dạ dày tái phát, mới đầu năm mới bắt tôi tới lấy thuốc, nhưng đơn thuốc bị bọn họ làm mất rồi, có thể giúp tôi một việc, đem thuốc kê lại không?”

Anh một đường ho lộ khộ mà về nhà, trong lòng cười khổ, thì ra bác sĩ cũng có thể sinh bệnh, sau này không thể ở trước mặt bệnh nhân mà cậy mạnh, nhớ tới bản thân đã bao nhiêu năm không ốm đau gì, thế mà lại dính phải cái bệnh viêm phổi cảm lạnh.

Lúc này di động vang lên, anh vội nhìn, là tin nhắn của Trần Tích Phàm: “Hà Tô Hiệp, buổi tối hôm qua tôi có phải đã say chết rồi không, tán dóc với anh rất nhiều lời râu ông nọ cắm cằm bà kia, anh nhất định trăm ngàn lần đừng để ý nha!”

Anh nhắn lại: “Sẽ không, lúc cô say nói đặc biệt ít, chỉ có hừ hừ thôi!” *^_ ^*

“Không thể nào, mẹ tôi nói tối hôm qua tôi ôm điện thoại nói liên miên cần nhắn mãi không dứt, hiện tại anh ở đâu?”

“Tôi ở trên xe buýt, có chút ho khan, định về nhà uống thuốc.”

Khi anh vừa về tới cửa tiểu khu, đã thấy Trần Tích Phàm đứng ở cạnh cửa nhà mình run cầm cập; anh vội bước nhanh đến, cố gắng đè nén cơn ho đang ập tới: “Nhóc con, làm sao vậy?”

Trần Tích Phàm ngẩng đầu, khuôn mặt lạnh cóng hồng hồng: “Anh không phải nói anh bị bệnh sao? Tôi đến thăm bệnh!”

Một cơn giận dữ không lý do của anh ủa đến: “Cô là đứa ngốc hử, trời lạnh thế này, thể chất cô yếu như sên đứng ở ngoài trời không sinh bệnh mới lạ, cô không biết hiện tại bệnh viện chỉ có khám cho các ca cấp cứu, cũng không phải chuyên gia giáo sư tọa chẩn, nếu năm mới cô bị cảm cúm tới phát sốt cũng chỉ có cô khóc ròng thôi!”

Bị anh vô lí dè dặt ra mắng như vậy, Trần Tích Phàm cảm thấy vạn phần ủy khuất, yếu ớt biện hộ: “Ôm thì anh kê thuốc đông y cho tôi, tôi không sợ đắng, tôi sẽ uống, giống rượu thôi, một ngụm là xong!”

Hà Tô Hiệp thế này mới ý thức được chính mình vừa rồi, khẩu khí thật sự rất nghiêm khắc, câu trả lời của Trần Tích Phàm làm tim anh mạnh mẽ nhảy lên mấy tiếng “thùm thụp”, quay mặt qua chỗ khác, hơi khó xử: “Cô nhóc, tối mới vừa rồi tôi nói hơi quá lời, đừng tức giận, nhanh vào trong đi, trời lạnh.”

Anh trước tiên chọn lấy ít Ma hoàng cùng cam thảo, dùng nước sôi hãm một lát, sau khi chuẩn bị tốt mới đưa cho Trầm Tích Phàm, dặn cô: “Mau uống hết đi, cẩn thận bị cảm.”

Trầm Tích Phàm ngồi ngay ngắn lên, nhìn các vị thuốc kì quái trong túi, sau đó nhặt ra một viên hạnh nhân: “Hà Tô Hiệp, đây không phải hạnh nhân sao? Tôi có thể ném thử hay không?” Nói xong liền quăng vào miệng.

Hà Tô Hiệp không kịp ngăn cô lại, mắt đã thấy cô cau mày kêu: “Đắng chết mất, cái mùi gì lạ vậy! Đây mà là hạnh nhân? Hà Tô Hiệp anh lừa tôi!”

Anh cười rộ lên: “Đây là hạnh nhân đắng, cô cho là cái đồ khô bên trong kia? Quý tham ăn! Hạnh nhân dùng để đình khải bình suyễn, vị đắng tác dụng ban đầu là trị ho giảm hen, còn có công dụng thông phổi, tôi là bị ho viêm phế quản, cho nên dùng ma hoàng, cam thảo, cát cánh, tử uyển uống kèm.”

Trầm Tích Phàm chỉ đành trợn trắng mắt: “Xem ra tôi năm nay vận may đầu năm bất lợi rồi....”

Thừa dịp Hà Tô Hiệp đi đun thuốc đông y, Trầm Tích Phàm vào trong thư phòng của anh, cô muốn tìm mấy bài thuốc đơn giản về đông y đọc thử xem, đỡ phải bị người ta cười trắng mắt.

Trầm Tích Phàm tìm từng cuốn một, cuối cùng, thấy một quyển thích hợp với bản thân — Đông y học [dùng cho các loại thuốc đông y chuyên ngành], mở ra liền thấy, thì ra đây chính là giáo trình chính qui ngành học của Hà Tô Hiệp, trên mặt giấy còn bị gạch gạch bút nhớ mấy chỗ quan trọng; phần giải thích, khung học thuộc đây dấu bút xanh, đỏ, xem ra học rất chăm chỉ đây!

Cô lật từng trang một: “Tính năng thuốc đông y, pha chế thuốc đông y, kê đơn thuốc đông y, liều lượng thuốc cùng cách dùng, đầy đủ gói! — ế.., cái ảnh chụp gì đây?”

Tấm ảnh hé ra, thật bình thường, một đám người, bên trong có Hà Tô Hiệp, Lí Giới, Khâu Thiên, Phương Khả Hâm, còn có một cô gái, rất xinh, người này, Trầm Tích Phàm chưa từng gặp qua, dù tại bất cứ cuộc hội họp gì, hay trường hợp nào.

Nhưng trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, người con gái này cùng Hà Tô Hiệp có liên quan.

Không có dấu vết gì để lại, Lí Giới chưa từng nhắc qua, những người khác cũng không hề đề cập tới, cô thật lâu trước đây đã thấy rất kì quái rồi, Hà Tô Hiệp, một người đàn ông tốt như vậy, tuyệt vời như vậy, vì sao không thể có bạn gái.

Đáp án kia có phải hay không ngay tại nơi này, chính là cô gái đó, mọi người cố gắng lảng tránh một người—là nỗi đau của anh.

Hà Tô Hiệp ở phòng bếp gọi với lên: “Nhóc con, thuốc của cô sắp nguội rồi, mau tới uống!”

Cô luống cuống tay chân đem sách gấp lại, nhét vào trong giá, ở nhà bếp, Hà Tô Hiệp đang cho vào trong nồi điện thêm nước, mùi vị của thuốc đông y nhanh chóng tỏa ra, cô ngửi thấy— đắng, thật đắng.

Vì sao trên thế giới có thể có nhiều người như vậy vì tình mà khổ sở, giống với bản thân, cùng nhau mua dây buộc mình, chịu đựng khó khăn trôi qua không muốn quay đầu.

Cô đã từng đọc qua một cái topic: “Có vài người mười năm như một ngày chỉ yêu có độc một người. Ở đấy lòng đen tối, bọn họ vì anh ta mở ra cả một vùng đất hoang vu. Trong cuộc hành trình đơn độc, bọn họ lặp lại cùng một giấc mộng. Trong mộng có người ấy đã cao chạy xa bay cùng thứ tình yêu mà anh ta mang đến. Bọn họ vì vậy thừa nhận, gánh nặng này, cũng có chút vui vẻ.

Nhưng, sự thay đổi của những gì đã có đều xảy ra trong một đêm, tất cả những thứ ảm áp bỗng dưng chuyển thành băng giá, bọn họ đột nhiên trở nên già nua, cận kề cái chết. Lúc chết, miệng nở non vẫn là tên của anh ta. Tình này cảnh này, vạn phần vĩ đại”.—(quả thực lúc dịch đoạn này mình vẫn không hiểu cái topic này muốn nói về điều gì, ai có thể hiểu làm ơn chỉ giúp ^^~~)

Cô không có dũng khí hỏi lại Hà Tô Hiệp, giống như chính mình không muốn bắt luận ai khác nhắc tới đoạn tình cảm đã qua của bản thân. Trong lòng cô có chỗ dần dần chìm xuống, tim, lạnh thấu xương.

Vì sao sẽ thành ra như vậy, tại sao có thể vì Hà Tô Hiệp cảm thấy đau lòng cùng thương cảm, vì sao rất muốn khóc, vì sao muốn vượt đi những ưu sầu trên mi anh, anh luôn thản nhiên tươi cười, cô lại nhận thấy thật miễn cưỡng.

Bỗng nhiên, Trầm Tích Phàm không dám hy vọng anh đối với mình tốt, cô thừa nhận không nổi, cũng không xứng, những hạnh phúc này tất cả nên dành cho người khác.

Cô không có dũng khí để đối diện.

Hết chương 16

17. Chương 17:cát Hoa (hoa Sắn Dây)

Lời người dịch:“Đầu tiên, rất xin lỗi mọi người vì việc post chậm trễ của mình. Thời gian vừa qua máy tính của mình bị hỏng cùng với mình bận một số việc nên “lười” edit quá! Từ chương 17 trở đi mình sẽ đổi lại các tên của nhân vật cho đúng với văn phạm!^^ Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến bộ truyện và động viên mình trong suốt thời gian qua, mình xin tiếp tục cố gắng hoàn thành bộ truyện nhanh nhất có thể! (dù câu văn vẫn còn chưa được “nuột” cho lắm, mong mọi người góp ý nhiều nha!) *^_^*Hihi !!!”

Cát hoa- là nụ hoa chưa nở của cây sắn dây, có tác dụng giải rượu, dùng cho trường hợp uống rượu quá độ, vậy mà lại giải không được cơn nghiện của con tim.

Ngày mùng 4 tết, Thẩm Tích Phàm mang theo cháu gái đi mua sách, bé mới lên lớp 5, mà giống y bà cụ non, đối với tiểu thuyết tuổi teen không thèm để ý đến: “Ngây thơ, nhảm chán, cháu đều không đọc, vì cái gì mà vẫn còn nhiều người lớn túm tụm vào đấy!”.

Quả nhiên, một giá toàn tiểu thuyết tuổi teen, người đứng, kẻ ngồi xổm, thậm chí là cả ngồi bệt ra đất, đủ các loại tư thế khác nhau. Trong biển sách đi lại một vòng, Thẩm Tích Phàm cảm thán: “Mình đúng là lú lẫn, tất cả đều chẳng phải sách cần tới”.

Nhưng đến lúc thanh toán tiền, cháu gái kỳ quái hỏi: “Cô à, cô không phải nói không thấy sách đọc sao? Thế mà mua nhiều thế này?”.

Bị người trọc phá suy nghĩ, cô cuống quýt đem sách cầm lên sắp xếp gọn lại: “Đâu, đâu, cô sắp phải đi nước ngoài rồi, cho nên đều là sách giáo khoa!”.

Cháu gái không thể tin mà nhìn cô, nhỏ giọng nói thầm: “Mua hết toàn là sách đông y, cô định lừa ai đấy!”.

Lúc ra đến cửa, người người tấp nập, cô mua lăm sách, đành phải ôm trong tay, bỗng nhiên, có người vỗ bả vai của mình: “Thẩm Tích Phàm, có muốn tôi giúp cô không?”

Cô quay mặt lại, lập tức mồm miệng lắp bắp: “A, chúc mừng năm mới, Hà Tô Diệp, mấy cái này không nặng, không làm phiền anh”. Sau khi nói xong, cô không dám nhìn Hà Tô Diệp, mặt hơi hồng hồng.

Thế nhưng, Hà Thủ Tranh đứng ở một bên xen vào: “Chị thoát nhìn thật vất vả nha, chú làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn!”

Cô thể mới chú ý tới một cậu bé trắng trẻo đứng bên cạnh Hà Tô Diệp, mắt liền sáng ngời, trong lòng thầm than, gen nhà Hà Tô Diệp thật sự là vạn dặm mới tìm được một, thằng bé nhìn giống như kim đồng bên Phật bà quan âm, nói vậy, Hà Tô Diệp lúc còn nhỏ chắc cũng là cái đáng vẽ người gặp người thích như thế này sao!.

Nhìn qua một cái liền yêu quý đứa bé này, Hà Thủ Tranh cũng không tránh cái tầm mắt nhiệt hỏa của cô, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Tích Phàm: “Chị à, ngoại hình chị thật xinh đẹp, giống với loại em thích, chính là Audrey Hepburn kia!” Phụt..t—ôi nước của tôi ~>_<~

Đây là Audrey Hepburn gu của nhóc tỳ này cũng khá phết*^_^*

Hà Tô Diệp lúc nhỏ tuyệt đối không thể có cái lời lẽ đường mật như thế này, cô dám khẳng định, có điều một cô gái 25 tuổi thế mà bị một cậu nhóc nói tới nở gan nở ruột, thật sự là chuyện bất đắc dĩ.

Cô che dấu không nổi cảm xúc, cười toe toét: “Hà Tô Diệp, nhóc thật đáng yêu!”.

Hà Tô Diệp xoa xoa đầu Hà Thủ Tranh, ngược lại nhìn đám sách trên tay Thẩm Tích Phàm, anh rút ra một quyển, lại dùng tay còn lại giúp cô cầm một túi sách khác, lật ra vài tờ hỏi: “Quyển sách này hay đấy, cho tôi mượn đọc vài ngày được không?”

Cô vội vàng gật đầu: “Không sao, anh cầm lấy mà đọc! Muốn đọc bao lâu cũng được!”.

Trên xe buýt, Thẩm Tích Phàm đau khổ mãi, trong tay cầm ngần này sách thuốc đông y mà cau mày.

Có thể Hà Tô Diệp phát hiện ra tâm tư của cô rồi hay không— cô muốn học chút kiến thức đông y, đỡ phải lúc nào cũng trở thành trò cười trước mặt anh, cô cảm thấy thực mất mặt, tuy rằng điều này rất hợp tình hợp lý. Cô muốn lúc nói chuyện cùng anh sẽ có thêm đề tài, dù cho anh luôn là cái tính tình kiên nhẫn như vậy mà nghe cô lải nhải; Cô muốn— muốn đến gần bên anh, hiểu biết thế giới của riêng anh.

Cái lĩnh vực cô từ trước đến nay không hề liên quan đến, vậy mà lại có những cái tên thuốc thật dễ nghe—mộc lan, bán biên liên, hoa khoản đôngcó tác dụng thần kì; thì ra không riêng gì nước, rượu, dầu cũng có thể làm thuốc dẫn, thậm chí còn có thể chưng cất, chế dạng sương, ủ, lên men; Thuốc đến bệnh trừ—cảm, bệnh phổi, bệnh dạ dày hay về khí huyết cũng không phải không có khả năng trị khỏi; Đông y là một lĩnh vực thần kì, là sự lắng đọng của ngàn năm văn hóa và cũng là báu vật mà nhiều thế hệ của dân tộc truyền lại.

Vậy mà bên này Hà Thủ Tranh nhìn bóng dáng rời đi của Thẩm Tích Phàm đến xuất thần: “Chị gái xinh đẹp tên là gì nhỉ?”.

Hà Tô Diệp giật mình, xoay người lại véo véo cái má tròn mìn của nhóc: “Sao hả? Vừa rồi quên mất bắt chuyện với người ta?”.

Hà Thủ Tranh không phục: “Chú, nói chuyện với chú sẽ làm cho cháu hiểu thành chú đang ghen!”. Sau đó nhóc cầm lấy quyển sách kia, tò mò hỏi: “A... quyển sách này cụ nội cũng có! Chú mượn làm cái gì?”

Anh “phụt..t” cười, kéo tay Hà Thủ Tranh: “Chuyện của người lớn không tới nhóc quản, bạn nhỏ Hà Thủ Ô à!”.

Năm nay vận khí thật sự rất hên, trực ban ở khách sạn chưa đến lượt mình, mừng rỡ cô ở nhà nhàn nhã tự tại, chuẩn bị tài liệu du học nước ngoài.

Tuy rằng quản lý khách sạn là cái nghề sống yên phận, nhưng cô chắc chắn không chán ghét, thậm chí còn có chút vui vẻ. Cô thích đứng trên thềm cỏ của khách sạn thưởng thức bầu trời xanh, ngắm nhìn tia nắng hắt lên cửa sổ trong suốt, những vị khách đi tới với thần thái khác nhau. Dù là vất vả, thường xuyên sẽ có vài người khách soi mói, tức giận, nhưng mỗi khi xử lý tốt một việc, cô đều cảm thấy thật thỏa mãn.

Thẩm Tích Phàm thở dài một hơi, hơn hai mươi trường, từ những đại học tốt nhất ở Las Vegas, hay Học viện Quản trị Nhà hàng Khách sạn Cornell cho tới cả tại các trường tại California. Lúc học đại học, cô một lòng muốn theo học ở học viện Cornell, nhưng trong điều kiện nhập học lại cần ba năm kinh nghiệm quản lý khách sạn, vì thế nên cô mới không do dự mà dấn thân vào làm việc.

Thế mà hiện tại, cô lại đang cầu mong có thể bị đại học Pennsylvania kia nhìn trúng.

Nhưng như thế này có tốt không? Rõ ràng trong lòng có khúc mắc về quá khứ đã qua của anh, rõ ràng nói với bản thân không thể lún vào quá sâu, rõ ràng có chút cố ý lảng tránh Hà Tô Diệp. Nhưng, cô vẫn không thể kìm nén được bản thân mà mong nhớ anh, rồi sẽ rất hứng thú mà đi nghiên cứu thuốc Đông y.

Thật sự là một đứa ngớ ngẩn, cảm xúc cuộc sống của cô hồng hồng, nghĩ nát óc đều tìm không ra manh mối, cô đến tột cùng phải làm thế nào bây giờ? —chị ơi! yêu đề * tung hoa*^^~~

Thư đề cử ra nước ngoài của cô là do Trình tổng viết, tin tức không biết thế nào lại lộ ra ngoài, các quản lý cấp cao và mọi người đều biết.

Lâm Ưc Thâm là người đầu tiên đến tìm cô, sắc mặt xanh mét, ập đến hỏi: “Cô tại sao muốn ra nước ngoài cũng không nói một tiếng!”.

Lúc ấy, Thắm Tích Phàm đang ăn thêm cơm ở nhà ăn nhân viên, một chút không cẩn thận đã bị hóc cái xương của món sườn xào chua ngọt, cô đau đến nhe răng trợn mắt: “Lâm Ưc Thâm, hiện tại anh biết cũng đâu có muộn!”

Lâm Ưc Thâm ngồi xuống trước mặt cô, thở dài: “Em gái, luôn tùy hứng như vậy, nghĩ cái gì thì làm cái đó.”

Thắm Tích Phàm xoa quai hàm, vừa không quên chọn miếng sườn lớn: “Lâm Ưc Thâm, tôi lần này nghiêm túc, du học là ước mơ của tôi, không hoàn thành được tôi sẽ chết không nhắm mắt, đây tuyệt đối không hề đùa, tin tưởng tôi, đúng vậy!”

Anh bắt đầu dĩ cưỡi: “Tôi thật ra cũng không tức giận, chỉ là, cô đột nhiên cho tôi một việc trở tay không kịp như vậy, thật sự là thực khó xử a...”.

Cô cuối cùng đem tầm mắt từ miếng sườn lợn dời đi: “....À...Việc này, Lâm Ưc Thâm, anh khó xử cái gì?”.

Lâm Ưc Thâm đứng dậy, xoa xoa đầu của cô, nói ra cái quan điểm chém đinh chặt sắt: “Em gái, thật đúng là một tiểu yêu tinh phiền toái!”.

Chờ cô ăn xong sườn, bưng lên chè đậu xanh, còn chưa cho tới miệng, bên kia âm thanh xa xôi của Hứa Hường Nhã đã truyền tới: “Hay cho cái đồ Cháo này, bỏ lại chúng tôi đi theo đuổi cái tiền đồ sáng lạn của bản thân!”.

Cô cười hì hì: “Chè đậu xanh ăn ngon lắm, quản lý Hứa vất vả rồi.”

Hứa Hường Nhã nửa hăm mộ nửa là tiếc hận nói: “Đáng tiếc chức vụ cao như vậy, nói quăng liền mất, tôi thay cô cảm thấy thật đáng tiếc.”

Thắm Tích Phàm lắc đầu: “Ngà Voi, tôi hỏi cô, năm ngoái, khi tôi được nhận chức vụ giám đốc bộ phận Phòng, nói thật, cô có phục hay không?”

Hứa Hường Nhã gạt đầu phi thường rõ ràng: “Đương nhiên không phục, không riêng gì tôi, rất nhiều người đều chờ xem trò cười của cô nha!”

“Vậy đúng rồi!” Cô nheo lại ánh mắt, “Chính bản thân tôi cũng không phục, cho nêntôi nghĩ học thêm một ít, sẽ nâng cao được một chút; Hình thức quản lý khách sạn Trung Quốc ngày nay đang cùng quốc tế phát triển, suy ra sự phục vụ của các khách sạn mất xích lớn chắc chắn ngày càng thêm chuyên nghiệp hóa, tự do hóa, đó là xu hướng lớn của các nhà quản lý khách sạn, mấy thứ này chỉ có ở Mỹ, Thụy Sĩ, không có ở Trung Quốc.”

Trầm mặc một lúc lâu sau, Hứa Hường Nhã chậm rãi mở miệng: “Cô cùng cái tên Nghiêm Hằng kia là thể nào?”

“Hử?” cô uống vào nửa bát chè đậu xanh vào trong miệng: “Không có là thể nào! Chính là thể thôi!”.

“Nói bừa, hôm ấy lúc ở vũ hội, mọi người đều nhìn ra giữa hai người có vấn đề, Tết vài ngày cô không đến trực, bên trong khách sạn đều lan truyền đến điên loạn mất rồi, thật sự hơi quá đáng, nói cô là cái gì gì tình nhân bao của hắn....”

Cô còn chưa nuốt xuống, lập tức chết sặc: “Anh ta chính là mối tình đầu của tôi, hiện tại đã đủ rõ ràng chưa?”.

Hứa Hường Nhã trợn to mắt: “Oa, thì ra mối tình đầu của cô hiện tại lại có tiền như vậy.... haizz, tôi kỳ thật là muốn nói tên con trai này thật sự quá đáng!”

Cô buông thìa, thở dài: “Tôi không muốn thảo luận về vấn đề Nghiêm Hằng, tôi chỉ quan tâm có thể ra nước ngoài hay không. Nói cách khác, tương lai là chủ yếu, cái khác không là vấn đề.”

Hứa Hường Nhã cân nhắc một chút, cuối cùng nói ra miệng: “Cháo, cô phải cẩn thận một chút, miệng lưỡi người đời đáng sợ, làm việc ở khách sạn như trong miếng băng mỏng, giám đốc bộ phận Phòng trước đây

cũng là bởi vì có quan hệ liên lụy với khách mà bị xa thải, quy định của khách sạn tin cô, tôi cũng rõ ràng; Thiên hạ chẳng hề thiếu người tốt, nhưng nắm được ít chứng cứ mà đi sinh sự thì quả thực có khối người. Tuy rằng cô muốn ra nước ngoài, nhưng nếu trước khi đi cô gặp phải loại sự tình này, tương lai tiền đồ thăng chức cũng sẽ thật gian nan”.

Một dòng nước ăm trào lên trong lòng, Thẩm Tích Phàm chân thành nói: “Cám ơn cô.”

Ngày từ từ trôi, tháng ba chưa tới là cái rét lành lạnh, hơi hơi có chút ý vị của mùa xuân kéo dài, khách sạn cũng nghênh đón mùa ế ẩm. Dựa theo nguyên kế hoạch, Tân các của Cổ Nam Hoa Đình sẽ chọn dùng hình thức phòng hành chính mới nhất của Singapore để tiến hành thay đổi, cô nghĩ, đây có lẽ chính là công việc quan trọng cuối cùng của mình.

Ngày đó sau khi hoàn thành xong, Trình tổng cố ý dẫn theo vài vị đồng hành đi thăm quan, phản ứng đều nhất trí rất tốt. Trong bữa tiệc, Thẩm Tích Phàm uống không ít rượu, trở lại văn phòng choáng váng hồ đồ, may mắn cô sớm chuẩn bị từ chức, nay theo quy định giao lại cho cấp dưới.

Mượn việc rượu mạnh, cô nằm ở trên sofa ngủ một lúc, cô ngủ cũng không ngon, luôn hốt hoảng cảm thấy có người đang gọi tên của mình, cẩn thận nghe lại, là giọng nói của Nghiêm Hằng.

Tiếng kêu như vậy, giống như lời ly biệt, sau này không hẹn, vĩnh viễn không gặp nhau.

Cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, bài hát “Hai con hổ”, cô một lúc liền phản ứng lại— Lí Giới.

Chỉ có anh mới xứng với tiếng chuông đáng yêu, nhí nhố, ngây thơ như vậy.

Hôm nay Lí Giới nhăn nhó nhí nhố, nói chuyện ngập ngừng, quanh co nửa ngày mới phun ra: “Thẩm Tích Phàm, hôm nay là sinh nhật của tôi, không biết có thể hân hạnh được đón tiếp cô hay không?”.

Thẩm Tích Phàm cười rộ lên: “Ra là vậy, tôi nhất định tới, sao hả? Sợ tôi từ chối?”

Lí Giới thở phào: “Là thế này, tôi quyết định mang bạn gái đến cho mấy người nhìn một cái, tốt xấu gì cô cũng là đối tượng xem mặt cuối cùng của tôi, tôi sợ cô đến lúc đó lại diễn cái vai trong mấy bộ phim truyền hình lúc tám giờ!”.

Cô cười ha hả: “Lí Giới, anh làm người không chân thành rồi, sao hả, vui mới tình cũ cùng đun một lò?”

Lí Giới lập tức miệng lưỡi trơn tru: “Đúng thế, đúng thế, nếu bà xã của tôi không ngại, tôi có thể miễn cưỡng cho cô làm thiệp!”.

“Phi!” Thẩm Tích Phàm nhở anh một phát, “Nằm mơ đi!”.

Sinh nhật thật sự là một ngày lễ long trọng, mỗi người một năm chỉ có một lần. Cô đi trung tâm thương mại dạo quanh một vòng, vừa lúc bị một cái vòng phỉ thúy lớn thu hút, cô nghĩ, tặng một đôi phỉ thúy treo trang trí, vừa là quà tặng sinh nhật lại coi như quà gặp mặt, các cặp tình nhân đều rất thích.

Trên đường đi, cô suy nghĩ, quen biết Hà Tô Diệp lâu như vậy, lại không biết sinh nhật của anh.

Lí Giới mời ở nhà hàng bao trọn gói, có các món ăn Tứ Xuyên đặc sắc nhất của thành phố, tuy người không nhiều lắm, nhưng đủ linh đình. Sau khi Thẩm Tích Phàm bước vào ánh mắt đầu tiên nhìn thấy một cô gái yêu kiều xinh đẹp, kéo cánh tay Lí Giới, cười nói cùng Khâu Thiên cái gì đó.

Lí Giới mắt sắc, thấy Thẩm Tích Phàm lập tức khoa chân múa tay vui sướng: “Bên này, bên này!”.

Cô gái xoay người lại: “Lí Giới, đây là cô Thẩm? Rất xinh đẹp, rất khí chất!”

Làm việc tại khách sạn lâu như vậy, cô một lúc liền mò ra được lai lịch của cô gái kia, là một cô gái vùng Tứ Xuyên, nói chuyện vừa cay vừa mạnh, nhưng tối lui, giao tiếp rất tốt.

Cô cười cười: “Xin chào, tôi tên Thẩm Tích Phàm, là đối tượng xem mặt cuối cùng của Lí Giới.”.

Tất cả mọi người cười rộ lên, đôi mắt cô gái sáng ngời: “Em là đối tượng xem mặt chung kết của Lí Giới, em tên là Tô Sam, Sam trong cây Sam, không phải là đoạn “Tô Tam chia cách huyện Hồng Đồng”*, cái Tô Tam* kia đâu nhé!”

(* Sam và Tam có cách đọc giống nhau đều là san, nên cô người yêu mới này nói như vậy^^ còn Tô Tam chia cách huyện Hồng Đồng: là một trường đoạn trong vở kịch “Tô Tam khởi giải”).

Càng nhiều âm thanh cười dữ dội hơn, cô sau khi ngồi xuống vội nhìn quanh bốn phía, a... Hà Tô Diệp đâu?

Khâu Thiên vội trộm cười: “Tiêm Tiêm Giác đang ở phòng thí nghiệm, nói giáo sư đang mắng đám nghiên cứu sinh, khiến cậu ta thành khán giả giải vây, lập tức sẽ tới đây ngay”.

Cô tròn tròn mắt: “Vì sao gọi Hà Tô Diệp là Tiêm Tiêm Giác?”

“Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác, tảo hữu mỹ nữ lập thượng đầu*! A——nói tới liền tới rồi, gió xuân phơi phới, cái dáng vẻ không ảm tỵ bụi bặm kia, thật sự làm người ta ghen tị mà!”

(* ở chương 12 mình đã giải thích qua rồi, đây là hai câu thơ)

Hình như đã lâu không thấy Hà Tô Diệp, anh gầy, nhưng càng hiện ra cái sống mũi cao thẳng cùng chiếc cằm kiên nghị, tinh thần thể mà thật sự rất tốt, càng có cái vẻ khí vũ hiên ngang.

Cô lại thấy buồn bực, vì sao càng nhìn Hà Tô Diệp càng cảm thấy đẹp trai thế này? Rõ ràng cảnh báo qua bản thân, cách xa anh một chút, trăm ngàn lần không thể chìm đắm quá sâu, vì sao tất cả mọi thứ sau khi nhìn thấy anh lại bị vứt ra sau đầu, cô ở trong lòng khinh bỉ chính mình.

Hà Tô Diệp vậy mà không phát hiện ra điều ấy: “Cô nhóc, đã lâu không gặp, gần đây công việc của tôi thật sự bận đến chết người, mệt mỏi quá nha!”

Lí Giới một bên chua loét: “Ai ui, tôi liền cứ thế nhỏ bé đi a! Anh à, anh trước tiên nên thăm hỏi em lâu lâu một chút, em mới là người mời anh ăn cơm hôm nay đây nhá!”.

Bữa cơm này ăn vui vẻ đến quên trời đất, cô bây giờ mới biết thì ra Lí Giới cùng Tô Sam chuẩn bị kết hôn. Phòng tiệc bọn họ kính rượu từng người từng người một, tới tới lui lui thường là lấy bát làm đơn vị đo để uống. Tô Sam đặc biệt thích Thẩm Tích Phàm, hai người uống nhiều nhất.

Kết quả kính rượu đến chỗ Hà Tô Diệp, Khâu Thiên một phen ngăn lại: “Hà Tô Diệp không thể uống, tiếp tục uống chúng ta đều không thể về được!”.

Lí Giới phản ứng lại, giải thích cùng với Tô Sam: “Anh ấy không có tửu lượng, say rồi thì không có người làm việc nghĩa đâu, để anh ấy dùng trà thay rượu biểu đạt thành ý là được rồi!”.

Khâu Thiên vẫn không chịu, lấy rượu Ngũ Lương đổ đầy bát, để vào trong tay Thẩm Tích Phàm, cười giảo hoạt: “Uống vẫn phải uống chứ, chẳng qua tìm người khác thay thế uống thôi!”

Người trên bàn tiệc bắt đầu ồn ào, chỉ có Phương Khả Hâm tựa tiểu phi tiểu lạnh lùng nhìn bọn họ, Thẩm Tích Phàm một lát liền bắt gặp nét ưu tư trong ánh mắt của cô, thầm kêu không tốt, rượu này lại kiên trì uống tiếp.

Hà Tô Diệp muốn đoạt lại bát, kết quả bị Thẩm Tích Phàm tóm lại, cô hít sâu một hơi, đồng dục: “Hà Tô Diệp, cách mạng không thể không có anh, cho nên mong anh toàn bộ “cuộc chiến” duy trì tỉnh táo, tôi có thể về nhà được hay không, tất cả đều dựa vào anh!”. Nhân lúc mọi người cười lớn tiếng, bưng bát lên, “Ừc” một tiếng, sau đó cầm bát úp xuống, một giọt cũng không còn.

Toàn bộ người la ó “Được, được”; đầu của Thẩm Tích Phàm bắt đầu không chịu nghe lời, một bát lại một bát, từ từ hỗn loạn, uống đến khi tiệc giải tán, cô phát hiện ra tay trái của mình túm lấy cánh tay Hà Tô Diệp, mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Cuối cùng thật sự chỉ còn lại có một mình Hà Tô Diệp là hoàn toàn tỉnh táo, chuẩn bị xong cho mọi người chu đáo, mới xoay người lại nâng Thẩm Tích Phàm say rượu lên, rồi ra khỏi nhà hàng. Lúc ấy, ánh mắt của cô còn có thể hơi hơi mở, vậy mà đến lúc chờ taxi, đã sắp ngủ lơ mơ.

Hà Tô Diệp nhìn cô người đầy mùi rượu, cảm thấy đau lòng, cô bé ngốc này uống nhiều như thế làm cái gì, còn giúp anh uống đến hơn một nửa, thật sự là cái đồ thích thể hiện, nhưng anh lại cảm thấy ngọt ngào thỏa mãn. Không khỏi kéo vai của cô, cho cô tựa vào người mình, trong lòng suy nghĩ, cô nhóc như vậy có thể ngủ thoải mái một chút.

Đến cửa tiểu khu, lúc xuống xe, Hà Tô Diệp buộc lòng lay tỉnh cô, cô híp mắt một lúc, không hề nhận ra cái gì.

Cô thật sự say, cảm giác mất đi phương hướng chỉ có thể sống chết túm lấy áo của Hà Tô Diệp, lúc đi trên đường chân nam đá chân chiêu, bắt đầu mất ý thức nói năng lung tung: “Tôi chưa say, tôi vẫn có thể uống!” “Đem lạc lên đây, thêm tý rượu nữa!” “Hà Tô Diệp, Lí Giới sao có thể kết hôn sớm như vậy? Tôi ghen tỵ với anh ta muốn chết đi được!”

Hà Tô Diệp một bên lo lắng hải hùng, cô nhóc say khướt, đường tốt không đi, cổ tình giẫm lên bồn hoa bên cạnh, cũng không sợ dưới chân sơ sẩy ngã xuống.

Bỗng nhiên, anh nghe thấy cô hỏi mình: “Hà Tô Diệp, sinh nhật của anh là ngày nào tháng nào?”

Anh dừng lại nghi hoặc quay đầu nhìn cô, dưới ánh trăng, khuôn mặt cô hồng hồng, đứng trên bồn hoa từ chỗ cao nhìn xuống ngây ngốc mong chờ anh, khóe mắt nheo lại cùng hàng mi, cô cười “hi hi”: “Anh không nói cho tôi biết, anh thế mà không nói cho tôi biết, anh dám không nói cho tôi biết!”

Sau đó một luồng hơi rượu thơm ngào ngạt bay vào trong mũi Hà Tô Diệp, môi hồng mềm mại, dịu mát chạm vào bên khóe miệng của anh, xoẹt qua như cơn gió mùa hạ, anh lập tức ngây dại, sau đó bản năng đỡ được thân thể Thẩm Tích Phàm ngã xuống.

Hà Tô Diệp ôm tên say Thẩm Tích Phàm mà dở khóc dở cười, đành phải ngồi ở bên cạnh bồn hoa, Thẩm Tích Phàm nhu thuận ngủ ở trong ngực anh. Anh tỉnh tề ngắm khuôn mặt của cô, tóc dài xuyên qua ngón tay anh, bóng mượt mềm mại, giống như thứ lụa gấm trân quý.

Không dễ dàng gì tìm anh đập thùm thụp mới bình tĩnh lại được, một tràng dài thở phào nhẹ nhõm, tay bắt đấm dĩ nhéo cái mũi của cô, anh cảm giận bất bình: “Nhóc, tức chết tôi, em nói em vừa rồi làm cái gì vậy! Em khiến tôi phải làm sao bây giờ?”

Quà sinh nhật năm nay, hình như có chút ăn không tiêu.

Anh cầm tay Thẩm Tích Phàm, nhẹ nhàng hôn, trong lòng suy nghĩ, dù sao cô cũng không biết, kiếm trở về một ít là được rồi.

Vậy mà, Hà Tô Diệp lại không biết, có một người hút thuốc, ở chỗ tối lẳng lặng xem xong toàn bộ cảnh này, sau đó vội vàng lái xe đi, chỉ rơi lại trên mặt đất những đầu mẩu thuốc lá còn tàn lửa, bị gió thổi qua, liền tắt.

Thẩm Tích Phàm ngủ thẳng tới lúc 10 giờ sáng mới tỉnh lại, bụng đói kêu vang, hít sâu một hơi, lập tức chạy xuống giường đi mở cửa sổ: “Trời ơi! Mùi rượu nồng như vậy ở đâu tới thế này!”

Thẩm mẹ đẩy cửa tiến vào, bưng một bát canh: “Ngày hôm qua uống lắm như thế làm gì? May mắn người ta hảo tâm đem mỳ đuổi về, nếu không chắc là bố mẹ phải đến đồn cảnh sát mà nhận người!”

Cô day day thái dương: “Mẹ, ai đưa con về?”

“Một thằng nhóc vừa cao to lại vừa đẹp mã, cười lên bên phải có cái má lúm đồng tiền nhỏ, nói mày uống hơi quá, nói canh cát hoa, toan tảo nhân có thể giải rượu, vừa may bố mày lần trước giải rượu còn thừa ít cát hoa! Nhanh đi rửa mặt rồi uống đi!”

Thẩm Tích Phàm bưng bát canh kia, trước mặt gỡ một quyển sách thuốc Đông y, tỉnh tề xem: “Cát hoa, vì là nụ hoa chưa nở của cây sắn dây, tính bình vị ngọt. Tác dụng tốt giải rượu, hết say, điều hòa vị gan, chủ yếu dùng cho uống rượu quá độ, đau đầu choáng váng, bứt rứt, khát, nôn mửa, dùng chung cùng toan tảo nhân để giải rượu, lượng thường dùng 3~15g”.

Thì ra là thế, lý thuyết vẫn cần phải đi liền với thực tế.

Cô lật lại trang thứ nhất, bỗng nhiên phát hiện trên bàn có hé ra tờ giấy nhớ, cô cầm lên đọc liền nhận ra, thế nào mà lại là chữ của Hà Tô Diệp: “Uống nhiều rồi nghỉ ngơi cho tốt đi, khi nào dậy, gửi cho tôi cái tin nhắn, còn có sinh nhật của tôi là ngày 17 tháng 2, chỉ là, năm nay đã qua rồi.”

Cô cười, thì ra Hà Tô Diệp sinh nhật vào tháng 2, bảo sao bên ngoài đáng vẻ hiền lành dễ gần, trên mặt thì lại có chút lạnh lùng kiêu ngạo; tương đương với thông minh, học hành cực kì suất sắc, đó là đặc tính chung của cung hoàng đạo không thể nghi ngờ.

Nhưng, Hà Tô Diệp làm thế nào mà đoán được cô muốn biết sinh nhật của anh, chẳng lẽ tên bác sĩ này có thể có thuật đọc nội tâm sao?

Cô mờ mịt ngồi trước bàn, cố gắng nhớ lại việc xảy ra tối hôm qua, nhận ra toàn là trống rỗng, cô cười nhạo chính mình đi lo sợ chuyện không đâu, rồi sau đó còn thật sự bấm phím di động, gửi tin nhắn cho Hà Tô Diệp.

Hết chương 17

18. Chương 18: ô Mai

Loại ô mai hoàn toàn khác, các độc giả mời đọc tiếp.

Trời đầu xuân tháng 3 bỗng nhiên khác thường, không khí trở nên ẩm ướt kì lạ, trong khoảng không luôn có sương mù xua đi không dứt, bao phủ quanh thân, ngay cả hô hấp cũng đều cảm thấy khó khăn.

Gần đây, trên cánh tay của Thẩm Tích Phàm xuất hiện một loại mụn cơm nhỏ kì quái, thật ngứa, cô thử bôi rất nhiều thuốc mỡ nhưng vẫn vô dụng.

Thời gian thật lâu cô không nhìn thấy Hà Tô Diệp, nghe Khâu Thiên nói anh đang bận rộn với một loại thuốc mới, mỗi ngày đều mệt tới nửa sống nửa chết, số con la so với anh còn tốt hơn. Cảm bệnh án trong tay, cô thở dài, vẫn là không cần làm phiền anh, trực tiếp tìm đến khoa da liễu là được rồi.

Nhưng, khi cô vừa đến khoa da liễu liền hối hận, bác sĩ xem lướt qua, hừ hừ hai tiếng vội viết cái đơn thuốc, trong lòng cô rét lạnh, đơn thuốc này có thể trị bệnh được sao, thật sự là không nắm chắc.

Đứng hoang mang ở chỗ thu phí, bỗng nhiên có người gọi cô. Thẩm Tích Phàm nhìn lại, Khâu Thiên mặc chiếc áo dài màu trắng, ôm đồng bệnh án đi tới, hình tượng này, thật đúng là có chút hương vị hành y tế thế. Đáng tiếc, còn cách xa so với Hà Tô Diệp.

Khâu Thiên lại gần hỏi: “Sao thế? Đau đầu nhức óc, cảm cúm phát sốt?”

Thẩm Tích Phàm lắc đầu, xắn lên tay áo: “Anh nhìn xem giúp tôi, đây là cái thứ gì, ngứa muốn chết!”

Khâu Thiên kỳ quái: “Sao không đi tìm Tiêm Tiêm Giác? Đây là cô bị bệnh mẩn ngứa, ba thang thuốc đông y uống một lần là khỏi. Đông thuốc này đều là loại kích thích không tốt đâu, còn không thể dùng thường xuyên được.”

“Anh không thể viết đơn thuốc giúp tôi sao?” cô trực tiếp đưa bệnh án lên: “Hà Tô Diệp, chẳng phải gần đây rất bận à, tôi nào dám làm phiền anh ấy!”

Mặt Khâu Thiên run rẩy một chút: “Tiểu thư, tôi là khoa tim mạch, nói thật đông y của tôi không tốt lắm, cô để tôi viết đơn thuốc cho cô hay là có ý định khiến tôi mất mặt đây. Tiêm Tiêm Giác ở phòng thí nghiệm của trường, cô qua đường cái là tới rồi, gửi cái tin nhắn cho cậu ta, Hà Tô Diệp tuyệt đối sẽ chạy vội xuống gặp cô.”

Thẩm Tích Phàm cười rộ lên: “Nếu anh ấy mắng tôi một tràng, nói tôi nhiễu loạn công việc, tôi nhất định tìm đến anh!”

Khâu Thiên nháy mắt mấy cái, nói thầm: “Đi đi, đi đi, cậu ấy có thể sẽ vui mừng muốn chết...”

Cô lần đầu tiên đi đến trường của Hà Tô Diệp, khu nhà học đã cũ nát không chịu nổi, cỏ dại mọc một hàng, vài chiếc xe của giáo viên dừng ở bên đường, ngồi ở bên trong mấy vị giáo sư lớn tuổi nói chuyện. Cô vừa đi vừa nhìn, rất tò mò, một mạch từ hành lang vườn hoa đi tới khu ký túc xá.

Nhưng, sau khi tới nơi, Thẩm Tích Phàm trợn tròn mắt, tòa nhà cũ không có chỉ dẫn, thoạt trông có cái nhìn khá giống khu thí nghiệm, nhưng, cuối cùng là cái nào. Cô lấy di động ra gửi tin nhắn cho Hà Tô Diệp, đợi một lúc không thấy trả lời lại.

Bỗng nhiên có một dáng vẻ quen thuộc từ trên hành lang đi tới, thấy cô liền dừng bước, hơi hơi kinh ngạc: “Có việc?”

Thẩm Tích Phàm xấu hổ, chỉ chỉ vào tòa nhà bên trái, lại nhìn tòa nhà bên phải: “Phương Khả Hâm, cái nào là khu phòng thí nghiệm?”

Phương Khả Hâm giật mình: “Có phải đến tìm Hà Tô Diệp hay không? Tòa nhà thí nghiệm ở bên phải, chỉ là người bình thường không được vào, cô gọi điện thoại cho anh ấy chưa?”

Thẩm Tích Phàm giải thích: “Tôi gửi tin nhắn, nhưng Hà Tô Diệp không gửi lại”.

“Như thế này vậy, tôi đi vào gọi giúp cô, cô chờ một lát.”

Không lâu sau, Hà Tô Diệp cùng Phương Khả Hâm đi ra, sắc mặt anh mỗi một, đôi mắt đen vốn dĩ trong trẻo, bởi vì mệt mỏi mà càng sâu, càng có nét đậm đặc.

Căn bản Thẩm Tích Phàm rất muốn nở nụ cười, nhưng khi anh đứng trước mặt mỉm cười nhìn cô, một nỗi chua xót không có lý do ập tới.

Hà Tô Diệp cười hỏi: “Tìm tôi có chuyện?”

“À... là thế này.” Thẩm Tích Phàm vội vàng chìa ra cánh tay của mình: “Tôi đi khám ở khoa da liễu, kết quả gặp phải Khâu Thiên, anh ấy nói cái bệnh này trị bằng thuốc đông y thì tốt hơn, bảo tôi đến tìm anh, còn có gần đây tôi mắc chứng chán ăn, không muốn ăn cơm.”

Khâu Thiên tên tiểu tử kia thật sự là lão hồ li tinh, Hà Tô Diệp trong lòng âm thầm vui mừng, lại bất động thanh sắc xem kỹ một chút: “À, là bệnh mẩn ngứa, thời tiết gần đây có vẻ ẩm ướt, cô muốn thuốc bôi ngoài hay thuốc uống?”

Phương Khả Hâm ở một bên xen lời: “Còn có việc, em đi trước đây.”

“Chưa thấy qua cô như vậy lại là người thích uống thuốc đông y”. Hà Tô Diệp vừa viết vừa cười: “Cam thảo 3 g, hoàng sâm 10g, thiên căn 10g, hoa mộc lan 10g, từ trường khanh 10g, phục linh 10g, ô mai 2 viên, đi hiệu thuốc mua miễn tiên* là được.

*Đây là miễn tiên

Thẩm Tích Phàm ở một bên vẽ mặt đau khổ: “Từ khi gặp anh tôi cùng thuốc Đông y gắn bó keo sơn, nói xem, tôi toàn bị chìm ngập trong thuốc đông y thôi.”

Hà Tô Diệp nhún lại mắt vựng trộm nhìn cô: “Ai bảo cô nhiều bệnh, thể chất kém như vậy, về sau không ai dám thèm cô.”

Cô xoay mặt ra chỗ khác: “Haizzz, đừng nói cái vấn đề so với bệnh càng đau khổ hơn thế, tôi thật sự không khỏe a!”.

Hà Tô Diệp cười hết cách: “Cô nhóc, mang cô đi giải tỏa tâm tình là tốt rồi.”

Thì ra đằng sau viện nghiên cứu của trường anh, có một cái vườn trồng thảo dược đông y cực lớn, gọi là Vườn Bách Thảo. ^^^ chính là khu vườn trồng trăm loại thảo dược, cây cỏ.

Đi dọc theo phiến đá xanh, qua cửa lớn cao, ra là đám thực vật xanh mướt, đều là thảo dược đông y, Thẩm Tích Phàm một cây cũng không biết, chỉ có thể tò mò mở to con mắt mà xem.

Thật sự cây cối nghìn hình vạn trạng, đến ngay cả Hà Tô Diệp cũng đều nhận biết không hết, anh cười giải thích: “Tôi thà chết còn tốt hơn sống khổ, sinh viên dược thật đáng thương, lần trước cùng bọn họ tới đây, dài dòng văn tự nói tới mức tôi bị mơ hồ.”

Lá cây tĩa khéo léo, lẩn xuống giọt nước. Thắm Tích Phàm cẩn thận dùng tay chạm vào: “Hà Tô Diệp , nếu tôi làm hỏng rồi có thể bị phạt tiền hay không?”

“uhm.....” Hà Tô Diệp đến gần cô, “ Tôi cũng không biết, dù sao thì cũng có mấy cây thảo dược vô giá.....”.

Thắm Tích Phàm vội vàng rút tay về, cảnh giác nhìn anh, vậy mà Hà Tô Diệp lại nắm lấy vài tán lá cây, cười hì hì: “ Cái cây ở chỗ của cô là mã lam, nói cho rõ ràng chính là rễ bản lam.”

“Rễ bản lam chính là làm từ lá cây này đúng không?”.

Hà Tô Diệp vừa đi vừa nói: “Rễ bản lam, rễ bản lam, đương nhiên làm từ thân với rễ rồi. Cô nhóc, nơi này không khí rất tốt, lá to nhìn tối đều là màu xanh, mưa hết trời xanh sẽ toàn mùi thanh hương của bùn đất, tôi trước đây rất thích đến chỗ này.”

Anh đã đi xa, tới góc vườn nhìn ngắm bông hoa không biết tên. Thắm Tích Phàm ngồi xổm xuống trước mặt một chậu cây, neho ánh mắt lại, nhỏ giọng lầm bầm: “Mi là tía tô, cũng tên là Tô Diệp, ta có một chút thích mi, mi đối với ta có tỹ cảm giác gì không?”.

Trên lá cây màu xanh xuyên thấu vài vết đốm, bị hơi nước bốc lên càng như trong suốt, cô nhẹ nhàng lay động cành lá, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Lúc Thắm Tích Phàm về nhà, Thắm bố đang cầm cuốn tạp chí đọc đến say sưa hứng thú, Thắm mẹ ở trong phòng bếp gọi: “Phàm Phàm, mau đến giúp, hai tay mẹ bận không không nghỉ được rồi này.”

Cô rửa sạch tay liền đi thái rau, Thắm mẹ cho gạo vào nồi, thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Phàm Phàm a, nói thử với mẹ con cùng vị bác sĩ kia phát triển đến đâu rồi?”

Tròng lòng cô thầm kêu không ổn, Lý Giới sắp phải kết hôn, về sau cô sẽ không thể diễn trò đồng minh, đành phải cười làm lành: “Có thể đến đâu chứ, không phải như vậy sao, bình thường bình thường!”.

Thắm mẹ gật gật đầu: “Bình thường là được nhất, con sắp phải đi nước ngoài, lại bị việc này bám theo không tốt lắm, lần trước cô Dương còn muốn giới thiệu cho con một đứa, bị mẹ một lời từ chối,sau này mang một thằng con rể quay về có phải tốt hơn không!”

Thắm Tích Phàm âm thầm vui sướng gọi to thượng đế, chuẩn bị ngày mai đi thấp cho ngài một nén nhang. —bây giờ em mới nghe nói Jesu cũng thích hít hương bồ phôi ^^

Cơm nước xong xuôi, cô chui vào phòng mình lên mạng, Thắm bố đẩy cửa bước vào, cầm một quyển tạp chí, dáng vẻ thật nghiêm túc, nhỏ giọng hỏi: “Người này có phải Đái Hằng hay không?”

Trên một chuyên mục của cái tạp chí tài chính kinh tế nào đó có tiêu đề “Thương chiến lĩnh vực điện tử, Trung Vũ trở thành người thắng cuộc lớn nhất”, bên cạnh là bức ảnh chụp Nghiêm Hằng, sắp xếp trên mặt giấy trắng gang đại hải toàn bộ là phần giới thiệu của công ty và một người nào đó, Thắm Tích Phàm nhìn vài giây , “à” một tiếng, “Là Đái Hằng, có điều anh ta hiện tại tên là Nghiêm Hằng”.

Chân mày Thắm bố cau lại: “Phàm Phàm, con hiện tại..... Bố là nói các con hai đứa hiện tại còn qua lại?”.

Thắm Tích Phàm tươi cười: “Bố, bây giờ anh ta đang ở tại khách sạn bọn con.”

Thắm bố kéo chiếc ghế ngồi xuống: “Làm một người bố, thế mà chuyện chung thân đại sự của con gái lại rất ít quan tâm, bố luôn luôn cho rằng người con gái bố yêu thương nhất định sẽ không thua kém, cho nên cũng không can thiệp, nhưng ba năm trước đây việc kia của con, bố thật sự rất lo lắng.”

Cô cúi đầu nhỏ giọng nói: “Bố, con cũng vẫn luôn muốn nói với bố chuyện này, con quả thật đã gặp Đái Hằng, hơn nữa còn không chỉ một hai lần, anh ấy còn hỏi con, con cùng anh ấy còn có cơ hội hay không?”

Thắm bố ngây ngẩn cả người, lập tức cười ha ha: “Bố đã nói con gái nhà chúng ta sẽ không thể không có người muốn, mẹ con còn cả ngày lo lắng, thế nào hả, con cân nhắc xong rồi chứ?”.

“Con không biết, bố, con cũng không thể nói rõ đối với anh ấy là cái cảm giác gì.” Thắm Tích Phàm ngẩng đầu lên, đắn đo một chút: “Từ sau khi biết anh ấy ở tại khách sạn, con luôn trốn tránh, anh ấy không đến

tìm con, con cũng sẽ không chủ động tìm đến anh ấy, kỳ thực con hy vọng tình huống như vậy tiếp tục duy trì, không nghĩ cũng không quan tâm.”

Thẩm bố hiểu ý cười rộ lên: “Con gái con thật sự giống bố, bố con trước kia cũng vậy. Bố bí mật nói cho con nha, năm ấy là mẹ con theo đuổi bố, bà ấy đuổi bố trốn, thật ra bố lúc ấy không nghĩ, cũng không quan tâm, cho rằng cứ tiếp tục như vậy đi, nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt. Kỳ thật, bố trước đây rất xem trọng Đái Hằng, từ sau khi nó chia tay với con, bố liền thấy chán ghét nó, con trai một chút cảm giác trách nhiệm cũng không có, cái loại người như vậy không xứng với bảo bối nhà ta. Hiện tại nó muốn cùng con quay lại, bố không can thiệp quyết định của con, chính là muốn nói cho con, điều đầu tiên, thấy rõ tình cảm của bản thân đối với nó; điều thứ hai, địa vị thân phận của cậu ta hiện tại đặc biệt, con phải cân nhắc cho tốt.”

Một lúc lâu sau, Thẩm Tích Phàm ngẩng đầu: “Bố..... bố mặc dù trong nhà không có cái quyền lên tiếng gì, nhưng một khi mở miệng liền là lời vàng ý ngọc, một châm thấy máu, không hổ là cán bộ tư tưởng chính trị ở trường nha.”

Thẩm bố đắc ý: “ Thế đấy, thế đấy, bố con hội họp phát ngôn đều là đơn giản rõ ràng vào đúng lúc đúng chỗ, có thể nói là mẫu mực điển hình”.

“Bố à.....” Thẩm Tích Phàm xấu hổ: “Con thực sự còn chưa muôn lập gia đình, cả đời muốn sống cùng nhau với bố mẹ là tốt rồi.”

“Con gái, nếu con lập gia đình, bố sẽ luyện tiếu a”.

“Con không gả đi là được!”

“Cái gì! Mày dám không lấy chồng!” Thẩm mẹ lớn giọng từ phòng khách truyền vào, “Các người một lớn một nhỏ trốn ở trong phòng làm cái gì? Muốn tạo phản à? Lão Thẩm tôi nói cho ông biết, đừng có mà dạy mấy cái tư tưởng bất lương cho con gái ông.”

Thẩm bố lập tức xịu mặt xuống, Thẩm Tích Phàm ôm chần vụng trộm cười, cô cảm thấy căn nhà của mình thật ấm áp thật hạnh phúc, bố luôn ở những lúc thích hợp cổ vũ cho cô, mẹ nhìn như người nhiều chuyện nhưng thật ra lại thương cô hơn bất cứ người nào khác.

Mà chuyện của chính mình cùng Nghiêm Hằng, cô cuối cùng hạ quyết định, quyết tâm đi đối mặt.

Ngày hôm sau đến khách sạn, nhìn đoàn xe ô tô xa hoa nối liền không dứt, trong lòng sinh ra nghi hoặc, giữ chặt Lâm Úc Thâm ở một bên hỏi: “Lâm Úc Thâm, đây là cái gì, chụp phim thần tượng?”

Lâm Úc Thâm cầm quyển sổ ghi chép gõ lên đầu cô: “ Mấy ngày không đi làm, quay về Trái đất phát hiện thay đổi rồi? Nơi này rất nguy hiểm, mau trở lại sao Hỏa đi!”

(*nguyên bản câu nói này ở trong bộ phim Đội bóng thiếu lâm của Châu Tinh Trì đóng, lúc Triệu Vy cạo trọc đầu ra sân bóng, Trì thúc thúc nói câu này =))) Em trở về sao hỏa đi, địa cầu nguy hiểm lắm đó! =))

Hứa Hường Nhã cười âm lên: “ Cuộc họp thông báo sản phẩm mới của Trung Vũ, hiện tại nổi tiếng rồi, người đến đều từng đoàn từng đoàn.”

Phía đối diện có thư kí chạy tới nói: “Trình tổng yêu cầu giám đốc Thẩm cùng giám đốc Lâm đến hội trường.”

Anh đi lên bục giới thiệu lý lịch công ty Trung Vũ, đồng thời trưng bày 10 cái laptop phong cách mới. Mấy chiếc đèn kết hợp với người diễn thuyết dần dần bị giảm xuống độ sáng, ánh đèn tập trung lại trên người anh, người con trai làm chủ của hơn phân nửa giang sơn ngành điện tử này, khí độ cực kì tốt, trấn định tự nhiên, giọng nói thuần hậu mà trầm thấp như vậy, làm cho người ta không khỏi trong lòng sinh ra sự tin cậy.

Thẩm Tích Phàm hơi hơi nheo lại ánh mắt, chỉ cảm thấy một màn này thật quen thuộc, phó chủ tịch của hội sinh viên năm ấy, Nghiêm Hằng cũng trong hội trường, trước mặt mọi người, tranh cử vị trí chủ tịch hội

sinh viên. Cô đứng ở góc của hội trường nhỏ, xuyên qua đám người đông đúc, nhìn thấy vô số người đứng dậy vỗ tay, trên khuôn mặt trẻ tuổi của anh sức sống nhiệt huyết.

Anh mãi mãi là một người chói sáng như vậy, khi ấy cô cảm thấy cách anh rất xa, hiện tại, còn xa hơn nữa.

Thẩm Tích Phàm bỗng nhiên nhớ tới câu nói kia của bố: “....địa vị thân phận của cậu ta hiện tại đặc biệt, con phải cân nhắc cho tốt”, vốn dĩ, người con trai này, đã không còn là người mình có thể nắm giữ.

Năm đó ở cùng bên anh, cô vẫn cảm thấy tự ti, trăm phương ngàn kế lấy lòng anh, sợ anh không cần mình. Mà hiện tại, cũng không ở cùng một độ cao với anh, cô tự hỏi nếu vĩnh viễn sống dưới ánh hào quang của người ấy, có thể cam tâm sao?

Cho tới nay, cô luôn cố gắng xác minh sự tồn tại của bản thân, thì ra trong lúc vô ý, thương tổn cùng đã kích đã đánh đổi lấy sự kiêu ngạo cùng tự tôn của chính mình.

Ngọn đèn trước mắt không ngừng biến hóa, trong lòng cô lại một mảnh rõ ràng.

Nếu đối với một người không có tình cảm, nhất định không thể nhận lấy một chút ủy khuất. Nếu vẫn còn yêu, tiếp diễn lại những đau khổ mất mát đều có thể nhẫn nhịn.

Tình yêu, không phải vấn đề xứng hay không xứng, mà chính là vấn đề có nguyện ý hay không.

Thì ra, bản thân có thể bình tĩnh như vậy nhìn anh, thì ra, những tình cảm khiến cho cô mê loạn bất tri bất giác đã tan thành mây khói, tình cảm, muốn qua đi, kỳ thật rất đơn giản.

Vẫn là cô lo sợ không đâu mà thôi.

Nghĩ một chút, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, Lâm Úc Thâm nhìn cô cảm thấy kỳ quái: “Em gái, cười gì thế?”

“Không có gì!” Thẩm Tích Phàm quay đầu lại nhìn góc tường, “Vệ sinh làm tốt, tôi trở về khen ngợi một chút.”

Lưng mang ba lô đi trên đường tới trạm xe buýt, Thẩm Tích Phàm cảm thấy cả cơ thể vô cùng thoải mái, dù cho không khí vẫn ẩm ướt như cũ, sương mù bao phủ. Cô cảm lấy một gói xì muối, vừa ăn vừa phun.

Bỗng nhiên, thoáng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, ngồi ở trên ghế của công viên cây xanh cách khách sạn không xa, cho dù người này có mặc áo sơ mi trắng đơn giản, vẫn như cũ ngăn không được cái nét phong lưu phóng khoáng của hần, không phải Lăng Vũ Phàm thì là ai?

Đại thiếu gia thế nào mà có thể ra đây tản bộ, thật sự là mấy ngày không quay về Trái Đất, đâu đâu cũng là kỳ tích!

Thẩm Tích Phàm tiến lên gọi tên hần, Lăng Vũ Phàm thấy cô, hơi ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra một tia đùa cợt: “Thẩm Tích Phàm, cô tại sao không đi tiệc công bố khánh thành của Trung Vũ, tốt xấu gì cô cũng có tỷ quan hệ với Nghiêm Hằng đi!”

Quả nhiên là tâm tình đại thiếu gia đang khó chịu, thì ra là bị đối thủ đả kích, mắt Thẩm Tích Phàm tròn to: “Hiện tại tôi không phải giám đốc Thẩm, anh cũng không phải khách của tôi, chộc tôi nổi giận, tôi cũng không có khẩu khí tốt cũng anh nói chuyện đâu đấy!”

Lăng Vũ Phàm cười rộ lên, mắt hoa đào bay thẳng tới thái dương: “Tôi tình nguyện cùng cô không khách khí một lát, lúc nào cũng cái bộ dáng bình bình nhàn nhạp, nhìn thấy tôi đều phát cáu!”

Thẩm Tích Phàm bất đắc dĩ: “Tôi cũng muốn hướng anh phát hỏa a, nhưng anh là thượng đế của tôi, đắc tội không được, vừa may hôm nay cho tôi thấy ở bên ngoài, bằng không thật đúng là không có cơ hội.”

Lăng Vũ Phàm gục đầu xuống: “Thẩm Tích Phàm, cô muốn trút ra liền trút đi, dù sao tôi hiện tại thực phiền muộn, không cần cô đả kích.”

Trong lòng Thẩm Tích Phàm âm thầm kinh ngạc, khi nào đại thiếu gia hăng hái biến thành cái loại này, xem ra Trung Vũ cho hắn đả kích thật sự không nhỏ, nghĩ đến đây, cô ngoan ngoãn ngậm miệng, đem nửa gói xí muội chìa ra: “Muốn hay không?”

Lăng Vũ Phàm liếc mắt một cái: “Cô người đã lớn như thế rồi còn ăn ô mai, ấu trĩ!” tay liền cầm lấy hai quả, quăng vào trong miệng, “ Cũng không tệ lắm, ngẫu nhiên ăn thử cũng được.”

Thật sự là một tên đại thiếu gia kỳ cục, Thẩm Tích Phàm vỗ vỗ vai hắn: “Bỏ đi, chuyện trước kia tôi sẽ không so đo với anh, đi thôi, tôi mời anh ăn một chút gì.”

Thượng Phúc Đường là cái quán ăn cổ trăm năm, bán chủ yếu là các đồ ăn nấu cùng với thảo dược, Thẩm Tích Phàm giới thiệu: “Tôi thích nhất là nước ô mai quế hoa ướp lạnh ở đây, uống rất ngon miệng, trong giòn ngọt kèm vị chua chua.”

Trên hai cốc trà bưng lên, quả nhiên hương thơm ngan ngát xông vào mũi, cô vừa uống vừa nói: “Ô mai, kìm phổi dừng ho, trị kiết lỵ, giúp tiết nước bọt giảm khát, thời tiết ẩm ướt như bây giờ, uống vào một cốc là thoải mái nhất, đừng khách khí, tôi mời!”

Lăng Vũ Phàm cũng không lên tiếng. Thẩm Tích Phàm không chịu nổi sự im lặng: “ Thật ra, anh cũng đừng buồn bực như vậy, thương trường như chiến trường, có thắng có bại, kỳ thật tôi cũng không biết cách an ủi người, chẳng qua chính là một số việc khi suy nghĩ rõ ràng rồi sẽ lại trôi qua, cuộc đời vẫn rất tươi đẹp.

“ Cô suy nghĩ thông suốt cái gì?” Hắn đột nhiên ngắt đầu hỏi.

“ Tôi, loại người sắp bước vào hàng ngũ nữ thanh niên lớn tuổi có thể nghĩ thông suốt cái gì đây, chẳng qua là vấn đề tình cảm”. Thẩm Tích Phàm ngắt đầu bắt gặp ánh mắt đối diện đang tìm tòi nghiên cứu, tự biết mình lỡ mồm: “Ê, đừng nghĩ bắt tôi nói tiếp nữa, nhanh uống cốc của anh, tôi còn phải về nhà.”

Hắn nháy mắt mấy cái ra vẻ thần bí: “Thẩm Tích Phàm, thật ra thư đề cử của cô một một bức là do tôi viết.”

“Tôi hình như không có nhờ vả ngài nha, ngài lại thật sự an nhàn thoải mái ha!”

“Yên tâm, tôi không kể ra mấy lời nói xấu cô, chỉ là nếu để cho tôi viết vào ngày hôm nay, tôi có thể viết thêm vài cái ưu điểm. Có điều..... hôm nay, thực sự cảm ơn cô, Thẩm Tích Phàm. Thật ra cô không làm giám đốc nữa càng tốt, cái dáng vẻ ôn hòa kia của cô thật sự làm cho tôi khó chịu!”

“Lăng Vũ Phàm, anh có thể nói nhỏ giọng đi chút không, khách khứa đều đang nhìn anh”.

“Đó là thấy tôi đẹp trai không phải sao!”

“Tự kỷ!”

Trời đã sắp tối, ánh đèn dịu nhẹ trong thành phố lác đác bật sáng.

Cô cầm lấy gói xí muội to, từ trên xe buýt bước ra, đảo mắt một cái liền nhìn thấy Hà Tô Diệp cùng cái ba lô trên vai cũng từ trong xe buýt khác đi xuống, vốn dĩ, cô kém anh một chuyến xe, lại đồng thời về nhà.

Thật là có thú trùng hợp.

Hà Tô Diệp liếc mắt liền thấy gói xí muội to kia, hơi hơi bất mãn: “Nhóc, tại sao lại ăn bậy thứ này, tôi viết đơn thuốc là ô mai không phải xí muội*.”

(* Nguyên bản xí muội hán viết là Thoại mai, có lẽ Thẩm Tích Phàm thấy ô mai và thoại mai đều có chữ mai nên nhầm nhọt, vì hai loại này cùng làm từ loại mai mơ khô)

Thẩm Tích Phàm cười hì hì, đưa qua: “Muốn ăn một quả hay không? Nghe nói loại ô mai này kìm phổi dừng ho, trị kiết lỵ, giúp bài tiết nước bọt giảm khát....”

Hà Tô Diệp đưa tay lên ngăn lời cô nói, hoài nghi nhìn, sau đó nhẹ nhàng cười rộ lên: “ Sau ba ngày phải nhìn bằng con mắt khác a, nhóc con tiến bộ không ít, về sau có thể tự mình xem bệnh!”.

Cô ngượng ngùng: “Đâu có đâu có, lang băm mà thôi, bác sĩ Hà không cần quá khen nha, tôi đảm đương không nổi.”

Hà Tô Diệp nheo mắt lại: “Xem ra tâm tình cô rất tốt?”

Thẩm Tích Phàm trầm trọng gật gật cái đầu: “Đó là... đó là, tôi vừa mới uống xong nước ô mai hoa quế quay về, cho nên đương nhiên là thần thanh khí sảng!”

“Ồ đâu có? Tôi tự làm luôn luôn cảm thấy không đúng loại chính cống, vị ngọt lúc nào cũng thiếu xót một ít.”

“Anh có thể làm được! vậy hôm khác tôi sẽ đi uống thử xem!”

“Nhóc, tôi hỏi cô ở đâu có?”

“Ha ha, lần sau tôi đưa anh đi, đương nhiên anh mời!”

Hà Tô Diệp nhìn Thẩm Tích Phàm đi tới trước mắt, tóc buộc đuôi ngựa cao thấp nhảy lên, anh nhẹ nhàng tươi cười, má lúm đồng tiền nhỏ bên má phải càng lún sâu: “Cần còn không được.....”

Thanh âm của anh rất nhẹ, khó mà có thể nghe được.

Nháy mắt, đèn đường của tiểu khu, đồng loạt bật sáng. Đêm lạnh như nước.

Hết chương 18

19. Chương 19:kiều Mạch

Mỹ kiều mạch – phòng trị bệnh tiểu đường, cao huyết áp, viêm lợi và bệnh về dạ dày.... Những thứ đó, anh khiến cô lưu lại.

(* không hiểu cái tựa đề vào truyện này lắm ^^~~)

Hôm nay đi nộp đơn xin từ chức, lĩnh tiền lương cuối cùng, từ nay về sau, cô Thẩm Tích Phàm kết cục cũng đã thành thanh niên không nghề nghiệp.

Từ trong phòng tổng giám đốc đi ra, vẻ mặt cô thoải mái, một lần nữa nhìn quanh khách sạn lần cuối, nơi gắn bó bốn năm trời. Thật ra, rất lưu luyến, cái nơi bốn năm đi đi về về, ghi lại một phần quan trọng của cuộc đời cô.

Thẩm Tích Phàm nhớ lại tình cảnh ngày đầu tiên đi vào khách sạn, cầm bức thư giới thiệu, mờ mịt nhìn người người qua lại, rồi lại đỡ đỡ bị thư kí dẫn đi tới phòng quản lí. Sau khi đi ra, nửa tiếng đồng hồ chân vẫn còn phát run. Về sau, khi chính thức kí hợp đồng, cô còn hay nói đùa: ‘sinh ra là người của khách sạn, chết là ma của khách sạn’, không ngờ rằng, ba năm thật sự rất nhanh, nháy mắt đã trôi qua.

‘Từ nay về sau con đường phải đi còn xa hơn, gian nan hơn nữa’, cô thầm nhủ..

Về nhà ngủ dài một giấc, cơm nước xong xuôi lại lên mạng nói chuyện phiếm cùng Tô Sam. Từ sau sinh nhật của Lý Giới, cô liền cùng Tô Sam càng trở nên thân thiết, có lẽ là chí hướng hợp nhau.Nói chung, không nói thì thôi chứ một khi tiếp chuyện lại chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Thình lình Tô Sam ném cho một câu: “Chị có thể làm phù dâu cho em được không?”.

Cô kinh hãi, lập tức gửi một cái emotion khuôn mặt tươi cười: “*_^*_ , Nhanh thế! Thật vinh dự nha!”

Tô Sam lại thừa nước đục thả câu: “Buổi chiều ngày mai chị rảnh không? Có thể trước tiên đi cùng em xem áo cưới, sau đó ăn bữa cơm, thuận tiện xem một ‘vở kịch’ hay”.

Cô không suy nghĩ nhiều, liền gửi lại: “Được, địa điểm thời gian em lên lịch, gọi điện thoại cho chị là ok!”.

Ngày hôm sau, các cô chọn áo cưới, Thẩm Tích Phàm mới bị dọa cho giật mình, thì ra áo cưới sớm đã làm theo yêu cầu xong xuôi rồi, mà đây là đưa cô đi để chọn áo cho phù dâu. Chọn một cái mắt cả buổi chiều, Thẩm Tích Phàm mang theo hai chiếc váy, hai đôi giày không thể không cảm khái mà thốt ra: “Chỉ hy vọng được mặc váy phù dâu là có thể mặc áo cưới, vậy mà chị đã làm phù dâu đến hai lần!”

Tô Sam khúc khích cười: “Sợ là người muốn kết hôn của chị đều đứng xếp hàng đến hoa mắt rồi cũng nên.” Cô lắc đầu, nói sang chuyện khác: “Tô Sam, hiện tại em cùng Lý Giới kết hôn, có thấy hơi sớm hay không?”

Tô Sam nhíu mày: “Sớm? Một chút cũng không sớm, có đôi khi gặp đúng người, chỉ biết muốn từng giây từng phút cùng nhau vượt qua, đời người quá ngắn ngủi, cùng người mình nắm tay nhau chẳng qua cũng chỉ vãn vãn vài chục năm, lúc ấy càng nhận ra đường như thời gian ở bên nhau thật quý giá.”

Thẩm Tích Phàm than thở: “Thật sự làm cho chị đỏ mắt nha! Phạt em “bao” cho chị hai cái lì xì đỏ!”

Buổi tối các cô dự định đi ăn ở một trà quán Quảng Đông, có nào là tôm say, cà tím kho tộ, cháo cua, viên lá tỏi non vỏ cây hấp cá song, vịt quay Bắc Kinh nguyên con, ngay cả cơm, thịt luộc xé khổ qua và cá nóc khô làm đều nghệ thuật, tinh xảo đến động lòng người. Đáng tiếc sáu tên con trai ngồi trước bàn. À, thật sự mà nói là năm tên con trai thêm một thằng nhóc đang nói nhao nhao ồn ào, hưng trí lại hoàn toàn không đặt trên đồng đồ ăn mỹ vị ấy.

Đợi đến lúc Thẩm Tích Phàm cùng Tô Sam đi vào phòng, đã thấy Phương Khả Hâm cầm một đoạn dây thừng, không thể bình thường hơn, hướng về phía các cô tiếp đón: “Mau tới, mau tới, chậm trễ sẽ không thấy trò hay!”

Tô Sam hé miệng cười rộ lên: “Đến đây, đến đây!”. Liếc mắt cái dây thừng trên tay Phương Khả Hâm, trêu ghẹo: “Khả Hâm, mấy sợi dây này đều cùng loại đấy chứ, cô đừng có mà bao che đàn anh của mình nha!”

Phương Khả Hâm đáp lại một tiếng: “Có lẽ, tôi nên tìm giúp cô một sợi dây thừng dài dài một chút, để ông xã cô từ từ mà quấn giáo cô cho tốt!”

Chỉ có Thẩm Tích Phàm mờ mịt, làm bộ dạng thạch cao hóa đá, Hà Thủ Tranh đối diện còn nháy mắt, cô lẩm bẩm: “Đây là cái chuyện gì?”.

Tô Sam kéo cô ngồi xuống, Khâu Thiên nhanh tay nhận lấy sợi dây thừng, vừa nâng lên vừa giải thích: “Bằng hữu của ta năm....” Ngẫm lại cảm thấy không thích hợp, quay đầu lại hỏi Hà Thủ Tranh: “Hà Thủ Ô, nhóc cùng chú là bằng hữu sao?”.

Hà Thủ Tranh “hừ” một tiếng: “Đương nhiên, cháu còn biết chuyện lúc Lý Giới thi lại năm thứ ba nhá!”

Hà Tô Diệp phì cười, xoa xoa đầu Hà Thủ Tranh: “Tiểu quỷ, cháu xác định muốn làm phù rể?”.

Thẩm Tích Phàm ghen hòng nhìn trân trối: “Năm người này....” chỉ chỉ dây thừng: “... chẳng lẽ muốn quyết đấu làm phù rể?”.

Tô Sam cùng Phương Khả Hâm một bên trầm trọng gật gật đầu.

Tay Khâu Thiên mang theo dây thừng, ở trước mặt cô lắc lư hai cái, Thẩm Tích Phàm nhìn không ra cái trò gì, chỉ thấy dây thừng kết rồi cuốn lại lộn một lát, trong nháy mắt một cái nút thắt chỉnh tề, xinh đẹp xuất hiện trước mặt cô: “Cái này gọi là nút phẫu thuật*, một phút ai thắt được nhiều, người đó liền được làm phù rể.”

Nút phẫu thuật như dưới đây, hình như là cách để các bác sĩ phẫu thuật luyện “tay nghề khâu vá” vết thương của bệnh nhân thì phải! Khi khâu cũng phải nhuần nhuyễn tuần tự, mũi khâu này không được chệch hay các mũi khâu không được sai thứ tự.^^

Đây là lần đầu tiên cô nhìn chăm chú vào tay của bác sĩ khoa ngoại, không khỏi sinh ra nỗi kính sợ vô danh. Một bác sĩ đủ tư cách, đồng nghĩa là khi anh ta còn là một sinh viên y, sẽ nhận lấy những huấn luyện hà khắc như vậy.

Chỉ là nhân chuyện này cũng là lần đầu tiên cô chuyên chú nhìn bàn tay của Hà Tô Diệp như vậy. Thật sự là một đôi bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng, nhìn qua khiến cho người ta cảm thấy trầm ổn, hữu lực,

nhất là lúc thắt nút phẫu thuật, vừa xoay vừa rút, giống với hình ảnh đánh đàn dương cầm, từ đầu ngón tay anh phát ra những bản nhạc hoa mỹ không thể diễn tả bằng lời.

Dường như cảm thấy ánh mắt mình có chút tùy ý, cô làm như không có gì chuyển nhìn người khác, tiểu quý tử tên “Hà Thủ Ô” kia, là cháu của Hà Tô Diệp, nó thế mà cũng thắt dây có hình có dạng, đáng tiếc là ngón tay của nhóc quá ngắn, luôn không bằng ngón tay người lớn linh hoạt, nhìn đi nhìn lại cô xem qua cũng hiểu được trình tự cách làm, e là chỉ có Hà Tô Diệp cùng Khâu Thiên là tương xứng.

Cô âm thầm hy vọng Hà Tô Diệp có thể chiến thắng.

Nhưng cuối cùng vẫn làm cho cô thất vọng, sau một phút, Hà Tô Diệp thắt được 98 nút, Khâu Thiên thắt được 101 nút, cô cảm thấy cũng không có cái gì kỳ quái, Khâu Thiên là bác sĩ ngoại khoa về tim mạch, trên thực tế vẫn hơn một bậc.

Vậy mà, trên mặt đám sinh viên y đều hiện lên nét kinh ngạc, nhất là Khâu Thiên, anh tỉ mỉ so sánh, lại quét ánh mắt vào đôi bàn tay thon dài kia: “Tiêm Tiêm Giác, nhận thua đi!”.

Ngược lại, sắc mặt Hà Tô Diệp bình thường, cẩn thận giúp Hà Thủ Tranh lau đi nước trái cây ở khóe miệng: “Tớ không thắt nút kiểu này nhiều năm rồi!”.

Lời này vừa nói ra mọi người đều cười rộ lên, Khâu Thiên không khỏi không cảm khái nói: “Cuộc thi năm ấy, thắt nút đều thắt đến phát điên rồi, cầm dây thừng ăn cơm cũng thắt, đi học cũng thắt, ngay cả lúc đi giày đều là kiểu nút phẫu thuật. Tiêm Tiêm Giác ngủ phía trên giường tôi, tôi liền ở trên mép giường của cậu ấy treo sợi dây thừng, tùy lúc thắt, sau hai tuần, phát hiện mất dây, kết quả cậu ta nói cho tôi biết cái dây thừng kia bị cậu ta cắt đứt rồi.”

Lý Giới xen mồm: “Ngày ấy giáo sư già khoa ngoại nói cho bọn tôi biết, kỷ lục ‘nút phẫu thuật’ của học sinh của trường mình là thắt được 128 cái, tôi nghe xong thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, kết quả thực hậm hực muốn oán giận với anh, anh ấy thế mà còn vẽ mặt vô tội nói, ‘cái đấy không phải là kỷ lục của anh sao?’”.

Hà Tô Diệp xoa tay: “Lịch sử, lịch sử rồi, đừng nhắc lại nữa!”.

Nhưng vẻ mặt của Hà Thủ Tranh lại thật chính khí: “Quên đi lịch sử có nghĩa là đã phản bội quá khứ!”. Mọi người cười ha ha.

Thẩm Tích Phàm không khỏi trong lòng sinh bội phục, Hà Tô Diệp cười rộ lên thẳng thắn chân thành, một chút mất mát đều không có, ngược lại làm cho cô cảm thấy chính mình có chút lòng dạ hẹp hòi. Thà đánh cược còn hơn chịu thua, bọn họ đã dùng cái phương pháp này để chọn phù rể.

Chỉ là, ánh mắt cô nheo lại vụng trộm nhìn Khâu Thiên, theo Hà Tô Diệp nói tên này so với hồ ly còn lợi hại hơn, luôn lộ vẻ tươi cười bất cần đời, một tư thái như đang hưởng thụ vui sướng của cuộc sống, nhìn kỹ chỉ sợ cũng là một nhân vật chẳng tầm thường.

Hai tên con trai tính cách khác biệt, thế mà lại là bạn bè tốt nhất của nhau.

Bàn tiệc tiếp tục vui vẻ, Hà Thủ Tranh nơi nơi làm loạn, gọi tên mỗi người một chút cũng đều không ‘khách khí’: “Cậu nhóc họ Lý, anh động cái vợ kết hôn? Chú của em còn chưa có ‘nạp’ vợ đâu nhá!”.

Lý Giới lườm bé một cái: “Chú của nhóc không lấy vợ đâu có phải chuyện liên quan đến anh. Mà tiểu quý tử, gọi anh là chú, đúng là cái đồ không biết lớn nhỏ!”.

Hà Thủ Tranh không phục: “Thi lại khoa phụ sản không xong, con trông cậy em gọi anh bằng chú.” Sau đó, nhóc lại cố ý dựa vào trên người Hà Tô Diệp: “Chú! chú sao vẫn còn chưa có động tính gì lấy vợ vậy, đến tết cháu muốn hai phần tiền mừng tuổi nha!” — thẳng nhóc thật ghê gớm^^.

Lý Giới tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, Tô Sam vội múc cho anh một bát mỳ lạnh kiều mạch, tươi cười: “Cùng trẻ con so đo làm gì?”

Khâu Thiên ngẫm lại: “Kiều mạch này hình như là một loại thuốc đông y đúng không? Mình về mang thuốc đông y không tốt, Tiêm Tiêm Giác cậu nói đi?”

Hà Tô Diệp suy nghĩ một lát: “Đó là Kim kiều mạch, thanh nhiệt giải độc, thanh phổi tiêu đờm, dùng cho phổi nóng ho khan, cổ họng sưng đau. Kiều mạch có giá trị rất cao về mặt dinh dưỡng, chống bệnh tiểu đường, cao huyết áp, viêm lợi cùng bệnh về dạ dày, ông nội của mình ở nhà vài chục năm nay dùng gỏi đầu toàn làm từ vỏ kiều mạch, thanh nóng sáng mắt.”

Lúc trời về chiều tà, Thẩm Tích Phàm dẫn theo Hà Thủ Tranh cùng Tô Sam, đứng ở bên ngoài nhà hàng nói chuyện. Hà Tô Diệp cùng Khâu Thiên đi chậm nhất, Khâu Thiên về mặt giáo hoạt, ôm vai Hà Tô Diệp: “Tớ biết là cậu cố ý thua tớ, ba nút thắt cuối cùng cậu dừng lại một chút, năm đó, lúc tớ với cậu thi cùng nhau, đã biết được tốc độ của cậu rồi”.

Hà Tô Diệp còn muốn giải thích, Khâu Thiên vội tung ra một cái nắm tay, nhẹ nhàng đập lên đầu anh: “Nói mau, cậu định làm gì?”

Anh không lảng tránh, cười thẳng thắn thành khẩn, ánh đèn thủy tinh nhỏ vụn của đại sảnh nhà hàng toàn bộ rơi vào trong ánh mắt anh, lấp lánh một vẻ ôn nhu: “ Không phải tớ không muốn làm phù rể. Chính là vì thứ nhất, tớ không thể uống rượu, thứ nhì là tớ mà làm phù rể thì lấy ai quan tâm đến cô ấy?”

Khâu Thiên giật mình ngoài dự kiến: “Đều nói là tớ tinh tường, tớ thấy so với tớ cậu còn tinh hơn, xem như phục cậu rồi, chẳng qua thể này cũng tốt, có cơ hội bên nhau nhiều hơn, ha!”

Ngược lại, anh lập tức bị xúc động: “Khâu Thiên, thật ra chuyện này tớ cũng không tin tưởng lắm, tớ cùng cô ấy trong cuộc sống bình thường hình như không có liên quan đến nhau, chỉ là ở cùng một cái tiểu khu, thế mà còn không thường xuyên gặp, đối với quá khứ của cô ấy tất cả đều không biết, nghĩ tới tớ liền cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất của cuộc đời để gặp cô ấy.”

Khâu Thiên quăng cho anh một cái nhìn xem thường: “Khó thấy được mấy cái lời cải lương ấy của cậu, chẳng qua, theo kinh nghiệm của tớ mà nói, thời điểm tốt nhất của cuộc đời không phải sớm cũng không phải muộn, có vài người dù có đi suốt cả cuộc đời này với cậu cũng không thể yêu, lại có những người chỉ cần cậu liếc mắt một cái liền yêu thương nhung nhớ, vừa hay người kia cũng yêu mến cậu, đó mới chính là cái thời điểm tốt nhất, thời điểm đúng lúc nhất.”

Hà Tô Diệp mỉm cười: “ Tâm lý học không có lý do gì mà cậu lại kém tớ?”

Khâu Thiên hết nói nổi: “Lý Giới thi trượt khoa phụ sản, mẹ nó vẫn cứ là chuyên gia khoa phụ sản đấy thôi! Có cậu mới nghĩ đến mấy cái vấn đề thế này?”.

Hà Thủ Tranh dù sao cũng là trẻ con, đêm càng sâu nhóc liền ngáp mấy cái, không đến một lúc sau đã gục trên vai Hà Tô Diệp mà ngủ say sưa, Thẩm Tích Phàm cũng không nói gì, ba người cứ thế im lặng thư thái đi trên con đường dài của tiểu khu.

Bỗng nhiên Hà Tô Diệp phát ra tiếng: “Thích ăn gì?”.

Thẩm Tích Phàm có chút kinh ngạc: “Hỏi cái này làm gì?”.

Anh cười cười: “Buổi tối ngày kia bọn họ đều tới nhà của tôi ăn cơm, chẳng lẽ Tô Sam chưa nói với cô sao?”

Thẩm Tích Phàm giật mình: “Tôi quên mất.”. Cẩn thận suy nghĩ một lát: “Tôi ghét rau thơm, các thứ khác đều được, thích ăn đồ ngọt, nói như vậy nghe có vẻ dễ nuôi.”. Sau đó lại bổ thêm một câu: “ Món kiều mạch đêm nay ăn rất ngon, Hà Tô Diệp anh có thể làm không?”

Không ngờ Hà Thủ Tranh tỉnh, nhẹ nhàng dụi mắt: “Chú à, cháu cũng muốn ăn, ở chỗ nào thế?”

Hà Tô Diệp tức giận: “Tiểu quỷ, chỉ biết có ăn thôi, muốn ăn ‘hạt dẻ’ hay không!”

Hà Thủ Tranh bộ dạng ủy khuất, tiểu bạch thỏ sống chết phải chạy thoát, nhanh tay hướng về phía Thẩm Tích Phàm: “Chị , bé!” Biến thành Thẩm Tích Phàm cười không ngừng nói: “Tên nhóc này lớn lên khẳng định là một nhân tài, gặp anh thì khoe mã giả giỏi, gặp Khâu Thiên liền không rên một tiếng, gặp Lý Giới thì lấy nhóc khinh lớn.”.

Thẩm Tích Phàm ngày hôm sau nhận được một cái thiệp mời, là bạn học thời đại học kết hôn.

Không nhắc đến chồng thì thôi, chứ nhắc tới cô lại cảm thán bản thân thật đen đủi, bóng dáng bạn trai cũng chưa hiện lên lấy một người, càng thử dài cảm thấy đối với một người con gái mà nói, một gia đình hạnh phúc mỹ mãn còn quan trọng gấp bội so với sự nghiệp thành công.

Nhưng hiện tại có thể làm gì bây giờ, nửa đêm lúc 12 giờ trước gương gột vỏ táo*, hay lên mạng tính toán số mệnh, chẳng qua tất cả cũng chỉ là tự mình an ủi bản thân mà thôi.

*Cái này rất hay nhá: người ta bảo rằng 12 h đêm đứng trước gương gột vỏ táo, nếu vỏ quả táo không bị đứt thì có thể nhìn thấy hình bóng chồng hay vợ tương lai của mình trong gương ^^

Buổi sáng, Thẩm Tích Phàm cùng mẹ đi bằng xe của cơ quan tới thành phố bên cạnh, hôn lễ dự định trong một khách sạn to nhất của thành phố. Ở trong phòng nghỉ, cô thấy người bạn tốt nào đó đã lâu gặp mặt, vài năm không thấy, cả hai đều có chút lạ lẫm, không biết nên bắt đầu như nào, chỉ có thể mỉm cười.

Hôn lễ phô trương thật lớn, nào là xe của chính phủ, xe quân đội chiếm phần đông. Chú rể cứ chỉ cứng ngắc, cô dâu trên mặt thủy chung lộ vẻ tươi cười thản nhiên, có chút tùy ý vô thức, không phải giống như Tô Sam – một loại tươi cười hạnh phúc xuất phát từ nội tâm.

Có lẽ lại là một cuộc hôn nhân bất hạnh nữa lại bắt đầu, cô bỗng nhiên nghĩ đến Cổ Ninh Uyển, từng là một cô gái đáng hoàng, cũng đành rõ ràng mà bị nhốt ở trong bức tường thành hôn nhân. Hôn nhân cùng tình yêu, đến tột cùng là một loại quan hệ vi diệu* như thế nào.

(* Vi diệu: tinh vi, kì diệu).

Đột nhiên có người vỗ vỗ vai cô, khiến cô đang ngăn người thành giạt mình hoảng sợ, lập tức thở dài: “Làm tôi sợ muốn chết, đại thiếu gia, làm ơn cũng không nhìn xem đây là cái trường hợp gì a!”

Lăng Vũ Phàm hừ lạnh một tiếng: “Không phải chỉ là kết hôn sao, trường hợp gì, nếu không tính mấy đám người phía trên kia cùng gia đình tôi có chút giao tình, tôi mới không thèm đến nha!”. Trong lời nói, lộ vẻ khinh thường.

Cô cười cười, chỉ vào cô dâu hỏi: “Hôn nhân của người có tiền phải chẳng đều là cái dạng này? Kim cương, hoa tươi phủ kín thân”

Lăng Vũ Phàm rũ mắt phủ mi, sau một lúc lâu không nói chuyện, miệng lặp đi lặp lại hai chữ “hôn nhân”, rồi nói: “Một là, một mình đơn độc đến chết, hai là, vui chơi thỏa mãn cuộc đời, hôn nhân ư? Đối với chúng ta, hôn nhân của những người này chẳng qua là kim cương, hoa tươi bao bên ngoài lợi ích cùng quyền thế.”

Thẩm Tích Phàm hiểu ý, không khỏi mỉm cười: “Tôi hy vọng người tôi lấy, là người tôi yêu và anh ấy cũng yêu tôi, không vì tiền tài, không vì địa vị, chỉ vì tôi là tôi, mà anh ấy là anh ấy.”

Cô nhớ tới khi lần đầu tiên nhìn thấy Tô Sam, dáng vẻ hạnh phúc tươi cười như vậy, ngay cả trong ánh mắt đều tràn đầy ý cười, cực kỳ giống bản thân trước kia, trong mắt chỉ nhìn thấy người ấy, người ấy chính là thứ ánh sáng cuối cùng trong mắt của bản thân, vô luận chân trời góc bể, sẽ luôn một đường theo đuổi.

Điều hạnh phúc nhất trên thế giới!?

Đừng cho rằng người bạn yêu cũng đang nồng nhiệt yêu bạn.

Chính là, hôn nhân mà chỉ lấy tình yêu làm cơ sở, trên thế giới này rất cuộc có được mấy người.

Bỏ đi, kết hôn, là một chuyện rất xa xôi, trước mắt một tình yêu cũ ái muội không rõ ràng, cùng niềm vui mới hình như chỉ có chính mình hảo cảm yêu đơn phương. Lại còn cả offer lưu học nữa, có lẽ ngày hôm nay đã gửi đến rồi!.

Ngược lại, tại nhà Hà Tô Diệp, một đám người đang nháo loạn ầm ĩ. Khâu Thiên không biết thế nào mà dùng chuột bạch nhỏ làm một thí nghiệm, sơ ý bị Hà Thủ Tranh thả ra ngoài, cậu bé “woa woa” kêu lên hưng phấn, ở phía sau chạy đuổi bắt, Phương Khả Hâm bị dọa phải đi lánh nạn trong nhà vệ sinh, Khâu

Thiên cười nhạo cô: “Em gái à, tốt xấu gì cũng là hình ảnh sinh viên khoa lâm sàng, sao mà không có can đảm thế?”

Phương Khả Hàm run rẩy: “Khâu Thiên, cách xa tôi ra một chút, tôi ghét anh, thực chán ghét anh!”

Khâu Thiên buông tay, bắt đắc dĩ hướng về phía Hà Tô Diệp nhỏ giọng nói: “Có nghe thấy không, Tiêm Tiêm Giác, thật ra tớ cũng rất rất rất chán ghét cậu!”

Hà Tô Diệp không để ý đến anh, ánh mắt vẫn lơ đãng hướng đến phía cuối bức tường, có chút mất hồn vía, anh suy nghĩ ‘cô nhóc tại sao muộn như vậy còn chưa đến, liệu có phải là tăng ca hay bỗng dưng có việc đột suất, ngay cả một cú điện thoại, tin nhắn cũng đều không có’.

Nghĩ vậy anh liền đứng bật dậy cầm di động gọi điện thoại cho cô, ai ngờ ở đầu dây bên kia là giọng nói thờ ơ của Thẩm Tích Phàm: “Tôi vừa mới về, đầu đường của tiểu khu xảy ra tai nạn gì đó, chặt kín cả một bên, tôi lập tức sẽ đến ngay, nhớ phần tôi một bát cơm nhé!”

Anh không khỏi cười rộ lên, an ủi cô: “Đừng nóng vội, tôi để phần cho cô một suất ở phòng bếp là được rồi chứ?”.

Sau khi Thẩm Tích Phàm vào nhà, Hà Thủ Tranh ngồi ở trên ghế sofa thần bí ‘hì hì’ gọi: “Chị à, cho chị xem đồ chơi này hay lắm!”. Sau đó, một con chuột bạch trắng lộ đầu ra, hướng về phía Thẩm Tích Phàm kêu “chít chít”.

Thình lình cô bị kinh hãi rụng tim, không để ý đụng vào Hà Tô Diệp ở sau lưng mình, anh đỡ cô, trừng mắt to nhìn Hà Thủ Tranh: “Tiểu quỷ, đừng tưởng rằng chú trị không được nhóc, ngay cả nhóc với Khâu Thiên kết làm đồng minh chú cũng không nường tay đâu!”

Khâu Thiên từ trong bệnh án ngẩng đầu: “Tớ? Tớ không có lỗi đâu nhá. Được, tớ biết rồi, lần sau đến có lẽ nên mang theo con thỏ, cả người lẫn vật đều vô hại!”

Hà Thủ Tranh hưng phấn: “Chú có thể làm món thịt thỏ rồi!”.

Lúc này, Hà Tô Diệp chú ý trên tay Thẩm Tích Phàm đang cầm một túi giấy, một loạt dãy chữ bằng tiếng Anh, thấy không rõ lắm, chỉ có cái dấu tròn màu đỏ, giống như đã nhìn thấy ở đâu đó.

Không ai chú ý tới, chỉ có anh một người, vội vàng muốn biết xuất xứ của lá thư này.

Kết quả, vẫn bị anh hấy được, là dãy chữ “School of Hotel Administration Cornell University Ithaca, NY, 14853 U.S.A”.

Tất cả mọi người tranh nhau thưởng thức bát mì kiều mạch kia, anh thấy Thẩm Tích Phàm vụng trộm hướng về phía mình mỉm cười, tiếp theo còn khoa chân múa tay cái gì đó, bởi vì cô biết bản thân anh vì cô mà dự mưu để lại một bát ở phòng bếp làm bữa ăn khuya.

Lần đầu tiên, anh đối với cô rút cuộc nở một nụ cười chẳng hề tự nhiên, giống như sự ăn ý từ trước đến bỗng nhiên bị làm cho xáo trộn. Nỗi bất an cùng sự phiền não nảy lên trong lòng. Cô gái trước mắt này, trước đây cười sáng lạn, lóa mắt như vậy, bản thân lại cảm nhận không tới được tâm tư cùng dụng ý thực sự trong lòng cô. Anh bỗng nhiên nghĩ đến sự bất an của chính mình, chính là, đối với cô, biết quá ít, hiểu cũng quá ít, mà hiện tại, giữa hai người bọn họ sự gắn bó và cân bằng duy nhất đều như bị nhiễu loạn.

Anh tra trên bản đồ nước Mỹ, tìm kiếm vị trí Philadelphia cùng thành phố New York, rồi lại đi tìm hồ sơ dự tuyển của trường đại học Pennsylvania kia, âm thầm ra quyết định.

Tất cả, chỉ chờ cô mở lời giải thích.

Hết chương 19.

20. Chương 20

Tam thất

Tam thất – tán ứ cầm máu, hoạt huyết ngừng đau... nhưng, trái tim anh cũng rất đau, phải dùng cái gì để trị đây!

Khi Hà Tô Diệp nhận được điện thoại của hội Hồng Thập Tự* đã rất muộn rồi.

(* Hồng thập tự: giống với hội chữ thập đỏ)

Anh gần đây nhận ra bản thân thường có một ít hành động có liên quan đến dây dợ. Ví dụ như, lấy dây điện lại kéo đổ hộp đựng bút, hoặc là sợ ý bị dây điện vướng vào chân mà hạ đo ván ra mặt bàn..., anh cẩn thận nghiền ngẫm một chút là suy nghĩ thiếu sót, tư duy logic thật loạn đã dẫn tới việc đối với nhân quả mọi thứ mà nghĩ cực kì yếu kém, chẳng lẽ là điềm báo cho hoàn cảnh xấu sau này.

Đều là lỗi của cái offer kia, khiến cho anh tâm tình không yên, hoang mang lo sợ.

Tiếp nhận cú điện thoại này chính là giúp cho tâm tư hỗn loạn của anh tạm thời bình tĩnh trở lại. Hội Hồng Thập Tự của trường hằng năm đều tổ chức đội chữa bệnh từ thiện đến vùng núi, chỗ này là nơi hai năm trước anh đã tới qua, rất quen thuộc.

Anh trốn trong cái thôn nhỏ ở vùng núi kia, nơi ấy có ruộng bậc thang, lúa nước, nhà nhà nuôi gà chăm vịt, còn có những chú lợn cả người đầy bùn đất, tất cả đều là những thứ anh chưa từng thấy trước đây. Mỗi ngày đi lấy nước, nhóm lửa, sau đó khám bệnh, dạy học cho người dân trong thôn, người ở đó phần lớn là nghèo đói, mua không được thuốc đắt tiền càng không tới nổi bệnh viện, bác sĩ duy nhất trong thôn lại là một tên lang băm, tiêm vắc xin phòng bệnh cũng không biết tiêu độc khử trùng.

Nơi ấy có không khí trong lành, tuy điều kiện vô cùng cực khổ, nhưng anh thích nhìn thấy đám trẻ con vây quanh mình gọi “Anh ! Anh!”, hỏi những đề toán khó, còn có người trong thôn sẽ cảm ơn anh bằng cách đưa tới mẻ rau ngon mới hái, hay những người lớn tuổi sẽ mời anh uống mấy chén rượu gạo lúc hoàng hôn.

Từng có ý niệm trong đầu, anh nghĩ, sẽ ở trong cái thôn nhỏ bé trên núi này, nghỉ ngơi cả đời.

Lần đó, sau khi trở về anh bị người phụ trách cùng các giáo sư mắng chết khiếp, đám bạn cùng phòng không nói hai lời liền mang anh tới kí túc xá nữ cân đo sức khỏe, tính toán một chút gây tận 10 cân. Trên mắt cá chân của anh còn dán đầy urgo. Nền sơn thôn không chắc chắn, thường có đất lở.

Sau này, việc ngập đầu dường như đã quên mất cái địa phương ấy, có lẽ không hẳn bởi vì bận rộn, mà nguyên nhân chính là người kia không còn quan trọng nữa, những đau khổ vốn có tùy ý trôi đi, hồi ức cũng biến thành thứ không đáng để ý nữa rồi.

Không phải anh bạc tình, mà chính là vì cô ta không đáng để anh coi thường bản thân. Trời còn cao, biển còn rộng.

Trong nỗi điện hằm món canh gà, đã cho thêm hoàng kì cùng, sơn dược.

Hoàng kì bổ khí thăng dương, ích vị liễm hầu, lợi tiểu tiêu thũng; Sơn dược ích khí dưỡng âm, bổ tì phế thận*.

(*bổ tì phế thận chính là bổ bổ tỳ âm, vị âm, phế âm, thận âm).

Nghe nói, ngày hôn lễ phù dâu còn mệt hơn so với cô dâu, chạy lên chạy xuống, cái gì cũng phải chú ý, bận tới mức cả cơm đều không kịp ăn một miếng. Cho dù cô nhóc kia thể sơn sắt, cam đoan kinh nghiệm bản thân phong phú, anh vẫn cảm thấy lo lắng.

Có lẽ ngoại trừ vì cô cùng Khâu Thiên mà chuẩn bị thêm đồ ăn, anh còn phải dự phòng thêm mấy cái urgo linh tinh, theo lời Tô Sam nói đôi giày cao gót trong số đồ của Thẩm Tích Phàm là loại giày buộc dây, đi nhiều rất dễ khiến chân mệt mỏi rã rời.

Anh buồn rầu suy nghĩ, cái hôn lễ này thật sự là dày vò con người ta, vẫn may không phải là bản thân kết hôn.

Đợi đã, kết hôn? Bản thân? Cùng ai?

Trong đầu một thân ảnh chợt vụt qua, anh hô hấp dồn dập, vội vàng mở nắp nôi, không cần thận lại làm tay bị bỏng. Nhưng hương vị canh gà thuần hương nồng đậm tỏa ra, khiến anh không khỏi nở nụ cười.

Anh đã có chút vội vã muốn nhìn thấy dáng vẻ mặc lễ phục của cô.

Khâu Thiên — anh ở trong lòng gào thét :“Tớ hối hận rồi, sớm biết ba cái nút thắt kia không nhường cho cậu,thì ít nhất còn có thể thắng cậu hẳn ba nút nữa”.

Ngày hôm sau, Hà Tô Diệp sáng sớm đã bị điện thoại đánh thức, bên kia Khâu Thiên kêu lên: “Mau tới nhà Lý Giới nhìn xem, nó mặc thành như vậy có thể lấy được em gái Tô sao?”

Lý Giới bất đắc dĩ hô: “Em phong lưu phóng khoáng sánh với Phan An*, nhất chi lê hoa áp hải đường**, tại sao lại mặc bộ quần áo này lại khó coi như vậy!”. Ngược lại, Khâu Thiên cười lạnh với Lý Giới , nói không có chút hứng thú, tiếp tục đọc địa: “ Nhóc xác định muốn mặc một “thân mai rùa” như này đi lấy vợ? Hay muốn đội nón xanh trên đầu?”

(* 1 trong hai mỹ nam nổi tiếng thời cổ đại của Trung Quốc; ** nhất thụ lê hoa áp hải đường: một gốc hoa lê nổi bật hơn hẳn rừng hải đường. Chỉ vẻ đẹp thanh khiết cao nhã.)

Hà Tô Diệp nghe xong hoàn toàn không nói gì, lập tức lái xe tới nhà Lý Giới. Quả nhiên, trừ bỏ chú rể nhếch nhác chẳng ra làm sao, thì Khâu Thiên, tên này cũng biến mình thành cái cây ánh vàng lấp lánh, Hà Tô Diệp thở dài: “Khâu Thiên, cậu rất giống con cá vàng!”

Cuối cùng, vẫn phải ở giữa một đồng lễ phục chọn một bộ quần áo đúng quy củ nhất, anh kì quái: “Các cậu trước đây chẳng lẽ không mặc thử qua? Thế nào mà để cho hôm nay lộn xộn, bát nháo như vậy!”.

Khâu Thiên có phần bất đắc dĩ: “ Tớ dạn dỏ nó thế rồi, vậy mà tên nhóc này không chịu hợp tác!”

Lý Giới càng bất đắc dĩ: “Mẹ em bỗng nhiên không biết thế nào mà tha về rõ lắm quần áo, em cũng rất áp lực nha!”.

Thế rồi, cuối cùng, lúc ba người đi ra, nam nữ, lớn bé, già trẻ nhà họ Lý nhìn tới ngây người, nhóm chị em họ dường như là ánh mắt soi chăm chăm: “Trời ơi, ba người này có thể đi đóng phim thần tượng a!”.

Lúc này, trời trong xanh, ánh nắng ban mai nhu hòa, trong không khí còn có hơi nước phẳng phất cùng hương cỏ cây thơm ngát.

Đi ra đình viện bên ngoài phòng, Khâu Thiên liền không hình tượng choàng tay lên người Hà Tô Diệp, ghé vào bên tai anh khúc khích cười: “Tiêm Tiêm Giác, cậu đoán xem em gái Cháo nhìn thấy cậu có thể biến thành ngây ngốc hay không?”

Tim anh mạnh mẽ nhảy lên vài cái, tay phản ứng lại đem Khâu Thiên bám trên người hất ra: “Ít nói bừa đi, cứ làm cho tốt cái vai phù rể của cậu, đừng có nhàn rỗi bởi việc ra tán dóc.”

Đầu Khâu Thiên còn chưa rời bỏ vai anh: “Tiêm Tiêm Giác, cậu vì sao còn chưa thổ lộ với cô ấy, thò lộ đi! Nhanh lên!”

Hà Tô Diệp cười, có chút bất đắc dĩ: “Khâu Thiên, trước đây trong nhà nuôi qua mấy con cá vàng, khi ấy tớ rất thích, đến lúc tớ cho ăn, trước rắc xuống một chút, cá tranh giành một lát đã hết sạch, sau đó tớ đổ cả gói ra, cuối cùng đám cá ấy ăn căng no bụng mà chết. Bây giờ, cũng là cái tình huống như vậy, tớ không thể bất chấp cảm thụ của cô ấy, đem ý nghĩ của bản thân áp đặt lên cô ấy, hơn nữa...” Giọng nói của anh trầm xuống: “Tình huống hiện tại thật rắc rối, không phải thời điểm thích hợp. Cô ấy bây giờ còn có khúc mắc, hơn nữa, tớ thật sự có lòng tham, muốn cô ấy toàn tâm toàn ý đối với mình, mà không phải chỉ là một chút thiện cảm.”

Khâu Thiên thở dài: “Đến lúc nào ánh mắt của Phương Khả Hâm mới không chú ý tới cậu đây, cô ấy hình như rất có địch ý với Thẩm Tích Phàm?”.

Hà Tô Diệp cười cười: “Đó là chuyện của cậu, quản tốt người mình, khóa chặt cửa nhà đi!”.

Vừa lúc đến nhà Tô Sam, anh mới cảm thấy người nhìn ngây ngốc không phải là Thẩm Tích Phàm mà là chính mình.

Chiếc váy lễ phục nhỏ màu hồng phấn, trang sức pha lê một màu với giày cao gót, tóc hơi hơi xoăn lộn, chính là khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, đang cảm điểm tâm với kẹo, thấy bọn họ lập tức cười rộ lên: “Cướp cô dâu đến rồi!”

Khâu Thiên thổi thanh khẩu tiêu*, cười xấu xa nói: “Chúng tôi không cướp tân nương, mà là cướp phù dâu!”.

(* lên tiếng miệng cười)

Trên mặt anh thoáng qua một chút ửng đỏ, cô giống như hoa đào thánng tư, chiếc cổ trắng nõn như đồ sứ, ẩn ý xinh đẹp biểu lộ ở ánh mắt, đuôi mày, cô chính là ánh mặt trời tỏa sáng chói mắt.

Không có cách nào hình dung cảm thụ của bản thân, chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, anh vội quay mặt qua chỗ khác, nhưng dư quang vẫn không tự chủ được liếc tới cô.

Tô Sam trong phòng kêu lên: “Tích Phàm, em lo lắng, sợ hãi quá, có thể không kết hôn nữa được hay không?”.

Khâu Thiên cười ha ha: “Đã muộn, đã muộn rồi, hôm nay chính là dù có phải trói gô lại cũng phải mang em trở về.”

Lý Giới một bên bày ra bộ mặt đáng thương: “Chị Thẩm, chị cho xin đi, em trên có cha già, dưới chưa con nhỏ, chỉ có một con chó vàng nuôi đến già thôi. Em cưới nàng dâu này vẫn còn hy vọng bưng trà rót nước, đầm lưng bóp chân, nấu cơm rửa bát cho cô ấy, hầu hạ cô ấy cả đời nha!”.

Thẩm Tích Phàm cười khanh khách: “Tô Sam, em muốn bây giờ ký một bản giao ước sau hôn nhân hay không? Bọn chị đều làm nhân chứng!”.

Cuối cùng, Tô Sam tự mình đi ra, đôi mắt hồng hồng, nhào vào trong lòng Tô bố Tô mẹ khóc rống, Thẩm Tích Phàm lú lú: “Vừa nãy chọc kiếu gì cũng không khóc, bây giờ lại giống như cống thoát nước là thế nào!”.

Lý Giới một bên không biết làm sao, nắm chặt một gói khăn giấy, từng tờ từng tờ ân cần đưa tới.

Hà Tô Diệp nhận lấy chiếc túi đựng lễ phục trên tay cô: “Tình cảm sâu đậm với cha mẹ là như vậy đấy, lúc chị họ tôi kết hôn cũng khóc đến rung động tâm can, anh rể ở bên cạnh cảm thấy mình chính là tên ác bá cường bách dân nữ.”

Thẩm Tích Phàm cười cười: “Đoán chừng tôi nếu mà kết hôn cũng sẽ khóc không dừng nổi, tôi luyện tiếc bố, mẹ!”

Khâu Thiên nghe thấy cũng bày ra dáng vẻ thực sự cảm khái: “Tôi mà lấy vợ, bố mẹ còn vui mừng tới bật khóc cũng nên.”

Sau đó, là lúc chủ rể công cô dâu ra khỏi cửa, lên xe, rồi về nhà chú rể. Cuối cùng, lại ra xe để chạy tới khách sạn. Đoàn xe đưa dâu chiếm mất nửa cái đường chính của thành phố, hùng dũng chậm rãi, rất có phong thái của vương tộc đón dâu thời cổ đại.

Sau khi xuống xe, Thẩm Tích Phàm cùng Khâu Thiên cũng hết thời gian nhàn dỗi, nào là giúp đỡ đôi vợ chồng mới sửa lại trang phục dung nhan, nào là nhận hồng bao, chia bánh kẹo, đợi cho đến lúc hôn lễ bắt đầu, bọn họ đã cổ họng nóng rất khàn đặc, vẫn còn phải tùy người kính rượu, thay cho cô dâu chú rể làm lá chắn.

Ầm ỉ đến hơn hai giờ chiều mới kết thúc, nhưng buổi tối vẫn còn một trận nữa, hai người bọn họ đau khổ muốn khóc.

Khâu Thiên ghen ngào: “Canh vây cá này, tôi một ngụm cũng chưa dính vào”.

Thẩm Tích Phàm đau khổ: “Tôi mơ ước cái miếng lợn sữa nướng kia đã lâu, cuối cùng sau khi uống xong trở lại chỉ còn có da lợn sữa”.

Khâu Thiên xui lơ trên sô pha, ném ánh mắt trông mong nhìn Hà Tô Diệp: “Tiêm Tiêm giác, biết sớm thế này tớ sẽ không cạy mạnh, cho cậu làm phù rể, để tớ đi ăn uống thả cửa.”

Ngược lại, Thẩm Tích Phàm chỉ vào anh cười: “Hà Tô Diệp, anh lớn lên xinh đẹp như vậy, ai dám mời làm phù rể đây, rất đả kích nhân vật chính nha!”.

Anh đành phải hỏi: “Hai người không đói bụng sao? Nhà tôi có đồ ăn!”

Kết quả, hai tên này vội để cho đôi vợ chồng tự mình tiếp tục đãi khách, rồi đến nhà Hà Tô Diệp.

Đồ ăn chỉ cần cho vào lò vi sóng hâm nóng là có thể ăn, Hà Thủ Tranh mang tới hai cái hộp cơm, tranh công như khoe: “Chú, chú để cháu làm cơm hộp cho!” .

Sau đó, nhóc nhìn Khâu Thiên: “Chú ơi, chú ăn ít thôi, không được tranh của chị!”

Canh gà hầm sơn dược, hoàng kỳ, nấm hương; cà tím kho, rau trộn thịt bò, Khâu Thiên vung tay lên: “Thêm một chai Pepsi đi!”

Hà Thủ Tranh vui vẻ rót một cốc nước trái cây cho anh, nghiêm trang: “Chú cháu nói qua, con trai phải uống ít cô ca thôi!”.

Thẩm Tích Phàm đang chôn mặt trong bát canh gà, ăn tới gió cuốn mây bay, Hà Tô Diệp hỏi: “ Muốn ăn táo hay cam?”

Một miếng thịt trong miệng nhắm nuốt, cô nói không nên lời, đành phải dựng thẳng tay lên, làm một cái thế tay, Hà Tô Diệp cười: “Cam hả? Tôi vắt thành nước cho cô mang qua đây nhé.”

Thẩm Tích Phàm vừa lòng gật gật cái đầu, Khâu Thiên kinh ngạc: “Thế này mà xem cũng có thể hiểu? Tiêm Tiêm Giác, cậu nên đi làm tài tử dạy thú đi!”

Hà Thủ Tranh nháy mắt mấy cái: “Không phải nói con gái chính là hổ sao?— ai ui! Chú à, đây là bố cháu nói thế!”

Buổi tối còn ảm ỉ lợi hại hơn, cũng càng lảm liến, Thẩm Tích Phàm cảm thấy cái chân của mình đứng đến sắp gãy rồi, còn đau khổ hơn đánh vào tinh thần. Lúc xế chiều, nhìn lại bàn chân, đã có vài chỗ bị trầy da, cô đổ chum khí lạnh.

Đang lúc do dự không biết nên thay đôi giày cao gót ra hay không, thì Hà Tô Diệp đẩy cửa bước vào, cầm trong tay một cái hộp nhỏ, nhẹ nhàng thở dài: “Khâu Thiên nói, chân cô trầy da bảo tôi tới xem thế nào.”

Anh nửa quỳ xuống, cẩn thận đem đôi giày của cô cởi ra, động tác tự nhiên, tựa như xử lý cho một bệnh nhân bình thường. Thẩm Tích Phàm cũng không cảm thấy được có cái không khí ám muội gì, to gan lớn mật, một chút cũng không phát giác lời nói của mình hoàn toàn là cái kiểu làm nũng của con gái, ta ôn hòa người chấp nhận, bàn chân như bạch ngọc đặt lên trên đầu gối của Hà Tô Diệp, mấy chỗ da trầy nhìn thấy rõ ràng.

Anh đầu tiên dùng cotton thoa lau qua một chút, sau đó lấy ra một cái bình nhỏ, đổ lên một chút bột phấn màu nâu, Thẩm Tích Phàm tò mò: “Đây là cái thứ gì?”

“ Là thứ do ông nội của tôi chế, Bột tam thất. Thuốc Vân Nam bạch dược thành phần chủ yếu chính là tam thất.”

“Cái này... chuyên trị vết thương do dao, ngã, trầy da, với ngoại thương?”

“Hóa ứ cầm máu, lưu thông máu giảm đau, không riêng gì ngoại thương, nội thương cũng có thể dùng, cầm máu mà bất lưu ứ, hóa ứ mà không ảnh hưởng vết thương chính, có thể chữa các bệnh động mạch vành, tim đau thắt, hay di chứng xuất huyết não.”

“Thần kỳ như vậy sao! Cái tam thất kia nhiều nhiều thì cho tôi một ít, sau này chỗ nào bị trầy bôi cái này vào không phải đã thành vô sự rồi sao?”

Trên miệng vết thương rắc một chút bột tam thất, cuối cùng dùng miếng urgo dán lên trên, anh kiểm tra lại một lần: “Không có việc gì nữa rồi, hai ngày là lành, về sau ít đi loại giày này, rất dễ dằn trầy da....”

Từ “chân” còn chưa kịp nói ra, Phương Khả Hâm đã đẩy cửa bước vào, nhìn bọn họ lập tức giật mình, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, Thẩm Tích Phàm kỳ quái: “Làm sao vậy, có việc gì à, Phương Khả Hâm ?”

Phương Khả Hâm cắn chặt môi, tay đang nắm vịn cửa mồ hôi chảy trên trán, không hiểu được là tại trời nóng hay không cam lòng: “Nháo động phòng, Khâu Thiên bảo hai người nhanh một chút.”

Hà Tô Diệp cũng không ngẩng đầu lên: “Ừ, anh biết rồi, bọn anh lập tức ra ngay.”

Thẩm Tích Phàm ủ rũ: “Sớm biết lại phải đi thì chẳng cởi giày ra làm gì, bây giờ đi vào càng khó khăn hơn.”

Phương Khả Hâm yên lặng đứng ở bên cạnh cửa một lúc, cho tới khi Khâu Thiên gọi cô mới phục hồi lại tinh thần, vừa rồi hình ảnh kia vẫn còn in trong đầu, giống một cái gai, cắm sâu trong não, nhổ ra cũng không được.

‘Vì sao em yên lặng ở bên cạnh anh, chờ đợi một thời gian dài như vậy, chờ quá khứ rồi quá khứ, chờ tương lai lại tương lai, vẫn không chờ được khoảnh khắc anh quay đầu nhìn em.

Thật ra chỉ cần anh tốt với em, một chút thôi, vậy là đủ rồi, có thể đủ để hết hy vọng.’

Làm loạn động phòng là một thú vui, người học y so với tuổi bình thường khi kết hôn đã là trễ rồi, công việc ở bệnh viện cũng có vẻ áp lực, cho nên mỗi lần có việc gì vui liền sẽ làm cho huyền não đặc biệt lợi hại.

Tân phòng đã bị mấy tên “bạn hữu” này bố trí trùng trùng chướng ngại, một đường toàn táo, nào là táo đỏ, rồi anh đào, thế nào cũng phải bắt cô dâu, chú rể một đường ăn hết mới có thể có ý nghĩa, Lý Giới cùng Tô Sam uống vào không ít rượu, chịu đựng không nổi mấy tiếng âm ỉ trên cột, khiến cho cơ thể hoàn toàn kiệt sức.

Cuối cùng, Lý Giới rốt cục nổi bão, mày rậm một điều, đem Tô Sam đẩy vào góc tường, cả người áp lên, quay đầu lại với đám người liên can đang thổn thức, ồn ào, nói: “Người ta làm thật rồi thì mau đi đi.” Theo sau đó là một cái hôn nồng nhiệt, làm cho mấy người tại hiện trường high đến cực điểm.

Trốn ở góc phòng Khâu Thiên cảm khái: “Tôi già rồi, chịu không nổi kích thích lửa nóng như vậy, tôi muốn về nhà ngủ, ngày mai còn phải giải phẫu, chộc tức lão giáo sư tôi nhất định phải chết.”

Những người khác nghe được, đồng thời cùng đôi vợ chồng trẻ cáo biệt, đầu cúi tay quyền cũng không nhẹ: “Lý Giới, làm được lắm!”

Thẩm Tích Phàm chuẩn bị đứng lên chào tạm biệt, nhưng dưới chân đau nhức, liền muốn ý ra trên ghế sofa làm hóa thạch cho xong. Một bàn tay bỗng chìa ra: “Tôi đỡ cô về, có thể đi được không?”.

Đêm đã rất khuya, bọn họ từ lúc trên xe taxi đi xuống, đã thấy xung quanh khu nhà, ngoại trừ ánh sáng của phòng bảo vệ, thì chỉ còn đèn đường mờ ảo.

Nhìn dáng vẻ khập khiễng của Thẩm Tích Phàm, anh thật sự không đành lòng: “Thôi, để tôi công cô thì hơn, nhìn cô như vậy tiếp tục đi, đến khi trời sáng cũng không đến được cửa nhà.”

Thẩm Tích Phàm không phục, vốn dĩ muốn hung hăng trừng mắt với anh, kết quả một thấu xương hết hơi, đáng thương khổ sở nhìn Hà Tô Diệp, anh thở dài: “Cô nhóc, đừng cạy mạnh, tôi công cô được rồi.”

Hà Tô Diệp công Thẩm Tích Phàm . Trên người cô hương rượu như có như không cùng với mùi thơm cơ thể con gái, từng chút từng luồng tan nhập vào lưng anh, cảm giác nhiệt độ cơ thể giống như thiêu như đốt,

bỗng nhiên anh có một loại cảm xúc, muốn bắt lấy thật chặt, rồi ôm cô vào người mà hỏi : “Em có thích anh một chút nào hay không?”.

Bỗng nhiên, cô mở miệng, lại tựa như chậu nước lạnh, buốt thấu tận xương: “Hà Tô Diệp, tôi sắp đi du học rồi.”

Cái trán của anh bởi vì ban đêm nóng bức mà cảm giác như bị bỏng, chỗ cổ họng nuốt nước bọt cũng cảm thấy một đợt bén nhọn đau buốt, ngón tay tự dưng lạnh lẽo cứng ngắc: “Chúc mừng, cô định đi đến nước nào?”

Thẩm Tích Phàm không cảm thấy sự khác thường của anh, ngữ khí cũng thoải mái như bình thường: “U.S.A , Connell, Là thành viên trẻ nhất của hiệp hội Ivy*”.

(*Ivy League: chỉ một nhóm nhỏ các trường đại học tư nhân ở Mỹ có danh tiếng đáng nể vì chất lượng giáo dục xuất sắc và thu hút những sinh viên ưu tú nhất từ khắp nơi trên thế giới, có 8 trường nhé!^^).

Thì ra, chính mình đoán thật sự không sai, anh bỗng nhiên nhận thấy có loại cảm giác bị bỏ rơi, nỗi lòng chưa xốt trào lên: “À, chúc mừng, tôi gần đây cũng muốn ra ngoài một chút.”

“Đi đâu?”

“Trường tổ chức đội chữa bệnh tình nguyện, đi tới vùng núi thăm khám từ thiện.”

“Thời gian bao lâu?”

“Không biết, dựa theo thường lệ trước đây đến lúc ấy có thể lưu lại một nhóm nhỏ, phân người ở đó thêm một thời gian, khả năng tôi sẽ bị chọn đi.”

“Vùng núi chẳng phải có cuộc sống rất vất vả sao, vừa thiếu ăn lại thiếu mặc?”.

“Đồ ngọc, không phải cái loại như cô tưởng tượng đâu, chỉ có điều khẳng định không thể so sánh được với thành phố.”

Thật ra, anh không hề trả lời ngay lập tức việc đáp ứng tham gia cái tiểu đội chữa bệnh của trường tổ chức kia, càng chưa từng nghĩ qua việc muốn ở lại một thời gian, câu trả lời của anh lúc ấy là suy nghĩ một chút rồi sẽ đáp ứng lại sau, hiện tại anh cũng đã có quyết định rồi.

Anh chỉ là có chút tùy hứng, có chút ích kỷ. Anh buồn bực khi thấy cô tự tiện quyết định, nhưng mình lại không có quyền can thiệp cô, chính là vì sao cô không thể nói sớm cho anh, để cho anh biết sớm hơn những người khác một ít, để cho anh cảm thấy bản thân mình đối với cô mà nói, có chút đặc thù tồn tại.

Anh ngẫm nghĩ một lát, nếu như không có mình, cô có thể sẽ hoài niệm lại những tháng ngày có anh ở bên hay không.

Bỗng nhiên, di động của Thẩm Tích Phàm vang lên, cô chậm chạp mở máy, âm thanh nói chuyện rất nhẹ, cũng thật cẩn thận.

Cô vỗ vỗ vào vai Hà Tô Diệp, ý bảo mình muốn xuống dưới, sau đó đứng ở trên bồn hoa thở dài thật dài: “Ngày mai phải đi đối mặt với cái người không mong muốn gặp nhất rồi, vận khí thật đen đủi.”

“Bạn trai cũ?” Anh nghiêng ngẫm hỏi.

“Đoán chuẩn!” Thẩm Tích Phàm trên mặt một chút thần sắc ủ rũ cũng không có, ngược lại còn có một phần giảo hoạt: “Thật ra, anh ta không tìm tôi, tôi cũng không chủ động tìm tới anh ta; nếu đã vậy tôi liền dùng cái cách mà năm đó anh ta đối với tôi vô thanh vô thức đem anh ta quăng đi, ha ha, vô cùng hả giận! Nhưng.... như vậy có phải có chút tàn nhẫn hay không?”.

Hà Tô Diệp nhìn Thẩm Tích Phàm, cô cứ tự hỏi lại tự nói không ngừng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, cảm xúc rất tốt, một chút cũng không bị cái cuộc gọi vừa này làm ảnh hưởng, hoàn toàn không giống với cô nhóc mấy tháng trước đôi mắt hồng hồng, ủ rũ hỏi anh nên làm cái gì bây giờ.

Đây là điều vui mừng duy nhất trong lúc anh sa sút tinh thần; cô đã bước qua quá khứ bước tới phía trước rồi, tuy rằng cô cũng chuẩn bị rời anh mà đi.

Anh hỏi chính mình, có thể tha thứ bản tính trẻ con tùy hứng của mình một chút hay không, anh thật sự muốn biết, ở trong lòng cô, phần tình cảm dành cho anh có bao nhiêu phân lượng, về phần du học, hãy còn nhiều thời gian.

Hết chương 20.

21. Chương 21:bán Hạ

Bán hạ —chống nôn, trừ đờm, chữa ho, khó tiêu chướng bụng; Bầu trời tháng năm, chính là loại hương vị của bán hạ.

“Anh hùng thật sự, là người có gan đối mặt cuộc đời thâm đạm, có gan nhìn thẳng máu tươi đầm đìa.”

Ngón tay lướt qua mấy bức ảnh chụp kia, Thẩm Tích Phàm cười rộ lên, ngồi trên sàn nhà tự nói tự họa, phía trước mặt một cái hộp đã mở ra.

Đều là hồi ức mối tình đầu của cô——thư, quà sinh nhật, ảnh chụp, rồi ảnh sticker, móc chìa khóa, để hình nền đôi tình nhân trên móc treo di động, vì anh gấp sao cùng ngàn con hạc giấy. Cô trước kia từng nói qua: “Nếu có một ngày anh không cần em, em sẽ mang mấy thứ này đốt hết”. Nhưng, cuối cùng không đành lòng, bởi vì cô luôn hy vọng, người kia sẽ quay đầu.

“Thư này, viết lời thề, chẳng qua chỉ là sự trưng bày của giấy trắng, mực đen”. Lời thề thoát nhìn rất đẹp, vậy mà lại không thể thiên trường địa cửu..... nhưng dù sao đã từng tồn tại, như vậy là đủ rồi.

Rốt cục có thể quên đi, cô yên lặng nói với Nghiêm Hằng : “Cho dù anh từng khiến cho em đau khổ, nhưng những năm tháng vui vẻ, hạnh phúc cũng đã chân thật tồn tại, em chưa bao giờ hối hận vì yêu anh, đó là điều đẹp nhất em đã làm khi còn trẻ—là anh dạy cho em làm thế nào để yêu một người, cũng giúp em học được làm thế nào để trưởng thành.

Cám ơn anh, chính vì như vậy em mới có dũng khí yêu thương người khác.”

Quán cà phê bên bờ sông, món kem cốc mỹ vị, dùng sô cô la trang trí,còn điểm thêm dâu tây,Thẩm Tích Phàm thâm than, chia tay nhiều năm như vậy, người đối diện kia vẫn còn như cũ nhớ rõ sở thích của mình.

Không khí đã có chút lạnh, người con trai luôn luôn trấn tĩnh lại có chút vô thố: “Thẩm Tích Phàm, em thật sự muốn đi du học?”

Cô cười gật gật đầu: “Ừ, Tôi muốn đi du học, có gì chuyện sao?”

Cánh môi của Nghiêm Hằng mấp máy, từ từ nói ra một loại hương vị chua xót nhàn nhạt: “Em còn hận anh sao? Còn nghi ngờ anh? Anh chỉ muốn nói, em có thể cho anh một cơ hội hay không, dù là bao lâu anh cũng đều nguyện ý chờ đợi”.

“Thật xin lỗi.” Cô mở miệng không lưu loát: “Tôi và anh.....không còn khả năng nữa rồi.”

Cuối cùng, cái câu kia trong lòng cũng nói ra được.

Trên mặt anh bỗng nhiên xuất hiện một loại ủ rũ suy sụp, Thẩm Tích Phàm ngẩng đầu, còn thật sự lặp lại: “Thực xin lỗi!”

Cô ở trong lòng thầm mắng bản thân, cự tuyệt là một loại dũng khí, chính mình khẳng khẳng nếu chưa đến phút cuối sẽ không mở miệng; cho nên cô không muốn đối mặt, chính xác mà nói, chính là không tình nguyện mở miệng nói ra ba từ “Thật xin lỗi”, bởi vì đến cuối cùng có bao nhiêu thương tổn, tư vị trong đó cô đều đã nếm qua, thực sự không muốn xảy ra với một người nào nữa.

Rũ làn mi xuống, cô tiếp tục giải thích: “Thật ra tôi không hận anh. Trước kia tôi luôn luôn tự hỏi bản thân, cuối cùng là hận anh nhiều hơn hay yêu anh nhiều hơn, tôi đã tự hỏi chính mình nhiều năm, hiện tại tôi rất cục hiểu được, không có yêu sẽ không có hận. Nghiêm Hằng, anh biết không, tôi trước đây luôn cảm thấy cách anh thật xa, luôn luôn không ngừng đuổi theo bước chân của anh, tôi từng ở trước mặt anh thấp kém như vậy, nhưng hiện tại, tôi mới phát hiện ra, tôi có thể rất bình tĩnh gặp anh, cho nên.....”

“Không cần nói tiếp nữa”. Nghiêm Hằng mở miệng ngắt lời của cô, chua xót nồng đậm: “Người nói xin lỗi nên là anh. Tất cả những điều này là anh tự làm tự chịu, cho dù hiện tại, anh biết anh không có tư cách yêu cầu em trở về bên anh. Chỉ là, anh biết tình cảm của bản thân. Ba năm trước đây, anh ở nước Mỹ đã từng một lần hối hận đau khổ, cho nên, vội muốn cùng bản thân đánh cuộc một lần, cuối cùng, vẫn là tự đánh giá quá cao vị trí của mình trong lòng em rồi.”

Thẩm Tích Phàm cười khổ một chút: “Đã là quá khứ, cũng đừng nhắc lại!”.

Anh thản nhiên cười, lại không biết nên mở miệng nói ra từ đâu: “Được rồi, không nhắc lại nữa.”

Anh đứng dậy đi trả tiền, xoay người lúc trở về đã không thấy bóng dáng Thẩm Tích Phàm đâu, trên bàn chỉ còn lại mẩu giấy.

“Muôn hoa một đêm rụng tả tơi;

Thiếp sắp đi xa tới chân trời;

Tiến biệt quân tâm, đèn một ngọn;

Lưu luyến vĩnh biệt không nở rời;

Từ nay tương kiến sầu trăm ngả;

Chi bằng tương niệm cả một đời.”*

(* mấy câu này là mình dựa từ ý của câu, mà “trăm” thành thơ, nên có chỗ lủng củng mọi người góp ý nhé^^, nội dung cũng là lời chia tay mà thôi^^).

Khóe mắt run run, mang theo một nỗi niềm đau đớn cùng tự giễu trào lên từ đáy lòng— khi còn trẻ quá ngông cuồng, anh phụ bạc cô, quay đầu lại, cô đã không còn ở đấy, cũng không có cách nào đối diện.

Điều này là kết cục tốt nhất, chỉ là, anh hy vọng cô hạnh phúc. Anh đã từng chạy đi quá xa, mà cô thì không thể vĩnh viễn chờ đợi ở chỗ cũ, những điều này anh sớm đã rõ, anh chỉ là hối hận, chỉ là trách bản thân không biết trân trọng, cứ trơ mắt nhìn hạnh phúc vụt trôi khỏi tầm tay.

Đã vậy thì làm một người lạ quen thuộc nhất, từ nay về sau gặp mặt không bằng hoài niệm.

Đã từng yêu cô, hiện tại yêu cô, anh cũng không hối hận. Đó là điều đẹp nhất, anh biết; thời gian tuyệt vời vô cùng, chính là khi có người ấy ở bên, yêu mình say đắm, là khi người ấy đem cả thời tuổi trẻ thanh xuân đáng giá nhất của người con gái dâng hiến cho mình.

Cứ như vậy, từ nay bắt đầu có một hình bóng trong tim, để anh trầm lặng hoài niệm, cho dù đêm có đen, cũng sẽ không tĩnh mịch. —đến bây giờ mới biết quý trọng không phải đã quá muộn rồi sao?! Haizzz...

Thành phố tháng 5, nửa đầu mùa hè, Thẩm Tích Phàm đi trên đường, tận hưởng hơi nóng rực của ánh mặt trời.

Cô mấp máy khóe miệng, nói thầm lời “Tạm biệt”, đón nhận cơn gió nhẹ, cảm thấy ánh nắng thật tốt, phiền muộn trút đi, một chút chua xót trong lòng cuối cùng cũng bốc hơi hết, chỉ để lại một hình bóng, cứ như vậy đi, để cho nó chôn sâu dưới đáy lòng.

Trời thế này, hẳn có tên là “Bán hạ”, nửa mùa hè, có chút nóng dai dẳng, nhưng lại không quá chói chang.

Cái tên thật ôn hòa.

Nếu Hà Tô Diệp biết được nhất định sẽ nói với cô: “Bán hạ là thuốc đông y, chia làm Khương bán hạ, Pháp bán hạ, Khúc bán hạ, Trúc lịch bán hạ, chuyên tảo thấp hóa đàm, hàng nghịch ngừng nôn, tiêu thực đình tả. Trong các đơn thuốc có canh bán hạ bạch thuật thiên ma và canh bán hạ hậu phác.”

Bệnh nghề nghiệp của bác sĩ, Thẩm Tích Phàm cười thầm— nhưng, anh hiện tại ở nơi nào, cô đã rất lâu không gặp rồi.

Cô muốn đi mua vài bộ quần áo mùa hè, lại tiện mua cho bố mẹ một chút quần áo, coi như con gái trước khi đi có thể bày tỏ lòng hiếu thảo cuối cùng.

Ở chỗ quầy thời trang Nam, chọn áo sơ mi cho Thẩm bố, nhớ lại Thẩm mẹ không ngừng nhắc: “Bố mày thích mặc loại vải sợi, nhưng mỗi lần giặt đều phải dùng máy, chẳng bao lâu nó đã thành quả bóng.” Lại cầm lên một bộ màu xanh lam: “Bố mày không thích màu nhợt nhạt, lại không muốn mặc màu quá đậm.”

Thẩm Tích Phàm vụng trộm cười, cô định đi tới cái quầy chuyên bán đồ thể thao, mua cho bố một cái áo T-shirt màu đỏ, để ông hồi xuân một chút.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy một cái áo sơ mi màu trắng, kiểu dáng đơn giản, nhưng lại có cái giá xa xỉ, giống với cái áo kia mà Hà Tô Diệp đã mặc ở hôn lễ của Lý Giới. Ngày hôm ấy, anh chỉ mặc một cái áo sơ mi bình thường, bộ lê, bởi vì Khâu Thiên nói cho anh trăm ngàn lần không được phép nổi bật hơn chú rể, nhưng khi cô nhìn anh, cùng với mọi người ở đây, không hề thấy lóa mắt, chỉ là loại khí chất bình thản ẩn dấu bên trong, hồn nhiên thiên thành, thật là làm cho cô càng nhìn càng ngây dại.

Lấy ra di động nhìn xem, không có tin nhắn hay số điện thoại hiển thị, cô hơi hơi thở dài, một loại mất mát nho nhỏ khó nói thành lời.

Anh chính là nói đi vùng núi, lại không cho cô biết thời gian chính xác, cô có chút ần ần bất an, không khỏi bắt đầu nhớ nhớ trong lòng.

Về đến nhà, vừa đứng lúc gia đình của dì một nhà tới chơi, có bé Độc Độc đưa cháu nhỏ là vắng mặt, chị dâu thở dài: “Sau khi ăn cơm xong đêm nay, nó nói là người không thoải mái, buồn nôn, cháu không để nó tới, lúc nữa quay về sẽ mua một ít thuốc, thật sự không muốn đi khám vội vã chút nào.”

Thẩm mẹ rất có cảm xúc, nói: “Buồn nôn nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, đứng rồi, sao không đi khám đông y đi.” Đột nhiên lại dường như nhớ ra cái gì: “Nhà của bác có rất nhiều bài thuốc loại này, bác bảo Phàm Phàm lấy cho mấy người xem thử nha!”

Thẩm Tích Phàm kỳ quái: “Con lúc nào mà khám đông y nhiều như vậy, chẳng qua là một lần mất ngủ với một lần sốt thôi.”

Thẩm mẹ giải thích: “Aizzz—không phải trong quyển sách kia kẹp một đồng bài thuốc sao, mấy hôm trước một người đem tới, nói là sách mượn của con, sau đó mẹ lật lật vài trang, bên trong kẹp không ít phương thuốc, đoán rằng có thể là cho con, nên liền tùy ý vớt lên giá sách ấy.”

Thẩm Tích Phàm mở to mắt, không thể tin: “Đợi chút, con đi tìm xem!”

Bên trong sách thuốc đông y kia, có kẹp thật dày một tập bài thuốc, bị cô sơ ý xếp trong chồng sách tham khảo, nếu không có Thẩm mẹ nhắc nhở cô nhất định đã không để ý đến rồi.

Mở mở lật lật xem thử, trên mặt giấy đều có đánh dấu được làm cẩn thận: “Cảm cúm”, “Sốt do cảm lạnh”, “Ho khan”, “Đau dạ dày”, “Nôn ói”, “Ho lâu”, “Đau đầu”, ở góc phía dưới cùng là chữ ký của bác sĩ: Hà Tô Diệp.

Chỉ có các bài thuốc, không có giấy tờ nào khác, cô lật lật vài lần cuốn sách trên tay, đều không có lưu lấy một chữ một từ. Trong lòng như có lửa đốt chạy đến phòng khách hỏi Thẩm mẹ: “Quyển sách này lúc nào được mang tới đây thế mẹ?”

Thẩm mẹ nhận lấy mấy bài thuốc của cô, cũng không ngẩng đầu lên: “Năm ngày trước, khi ấy con đi tới nhà bà ngoại, về sau mẹ cũng quên nói cho con, người già cả trí nhớ này cũng không dùng được nữa rồi—a, chính là cái này, trị nôn mửa mệt mỏi”.

Thẩm Tích Phàm tới gần nhìn, rồi đọc lên: “Đột nhiên nôn mửa, kèm sốt nhẹ tay chân lạnh, đầu và cơ thể mệt mỏi—dùng hoắc hương chính khí tán; Nôn mửa có mùi chua, bệnh ợ hơi kén ăn—dùng bảo hòa viên; Nôn mửa nuốt chua, tức ngực trướng bụng—dùng canh tứ nghịch với bán hạ, hậu phác.”

Thẩm mẹ giả hoạt cười: “Thằng nhóc này là bác sĩ? Lớn lên thế mà một chút cũng không giống thầy thuốc tẹo nào, con quen biết ở đâu đứa nhỏ đẹp trai như vậy, con với nó quan hệ thế nào rồi?”

Cô nói quanh co chẳng thành câu: “Không....không có quan hệ,bạn bè, chỉ là bạn bè thôi.”

Thẩm Tích Phàm sau khi nói xong, tim đập thành thịch rất lợi hại, thiếu chút nữa liền điều chỉnh không nổi, cô không ngừng tự hỏi bản thân, anh rốt cục làm như vậy, dốc lòng quan tâm chính mình như vậy, vô thanh vô thức, chẳng lẽ—

Một ánh chớp suy nghĩ vụt qua trong đầu, cái điều ngộ ra này khiến cô không khỏi run run, vừa sợ hãi lại thấy vui sướng.

Chị dâu nhìn bài thuốc: “Vậy để cháu đi ra quầy thuốc trước khu nhà bốc vài thang, chậm thì lát nữa lại đóng cửa mất.”

Thẩm Tích Phàm giật mình một cái, nhảy dựng lên: “Em đi, em đi, chỗ đấy em quen, để em đi tốt hơn.”

Lại là một lần sóng từ chối. Thẩm bố đi ra giải vây: “Để cho Phàm Phàm đi đi, nó gần đây không có việc gì luẩn quẩn ở nhà, đều phỉ ra rồi.”

Con đường đã đi qua bao nhiêu lần, cùng anh hai người sóng vai về nhà, đi tới cái hồ ở giữa tiểu khu, một con đường rẽ phải, một cái thì lại ngoặt sang trái. Cô cũng sẽ không quay đầu nhìn bóng dáng Hà Tô Diệp, có lẽ là trước kia cô thật sự chậm hiểu, nói một cách chính xác là, bị lá che mắt.*

(* nguyên văn câu nói là , : nghĩa là bị lá che mắt, không thấy Thái sơn. Đây là một câu trong Luận ngữ^^).

Bất tri bất giác, Hà Tô Diệp đi vào cuộc sống của cô. Đối với Thẩm Tích Phàm mà nói, anh là bác sĩ diệu thủ nhân tâm*, là người bạn chẳng có gì khó nói, cô may mắn đời này mới có thể gặp được một người như vậy, thế mà chưa từng suy nghĩ qua quan hệ trong lúc đó của bọn họ.

(*diệu thủ nhân tâm: bàn tay kỳ diệu có lòng thương người)

Hay là, cảm giác của chính mình đối với anh— bởi vì quá quen thuộc một người ở cạnh bên, sẽ luôn luôn cảm thấy tất cả đều là điều đương nhiên.

Sau khi nhìn bán hạ cô mới thất vọng, một vật hình tròn màu nâu, một chút cũng không giống với thứ cô xem qua, nếu không phải là lá, không phải là củ, thì cái viên tròn tròn này là cái gì.

Cuối cùng vẫn là người bán thuốc thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, giải thích: “Đây là Pháp bán hạ, điều chế bán hạ chỉ dùng thân củ thôi.”

Hà Tô Diệp trước đây đã từng nói cô trăm ngàn lần không thể trông mặt mà bắt hình dong được, thuốc đông y nhìn tới không chớp mắt, công dụng rất lớn, chỉ là cô cảm thấy thật uổng phí cho một cái tên dễ nghe như vậy.

Bán hạ——có lẽ chính là như thế này: Giống với bật quạt điện sẽ không cảm thấy nóng, sớm tối mát mẻ, như kem mới ra lò, như trái cây rau củ đang chuyển mùa lạnh lẽ, một cái tên ôn hòa, đượm tình, giống như trong đông y định nghĩa bán hạ: Cay, ẩm.

Nhìn người bán thành thạo bốc thuốc, cô mím miệng vụng trộm cười, Hà Tô Diệp, dùng cái gì để hình dung anh đây.

Cuối cùng vẫn là nhịn không được đi tới dưới tầng nhà anh, rõ ràng biết anh không có nhà, nhưng vẫn một mình đứng phía dưới, ngây ngốc nhìn một lúc lâu.

Trước kia từ cửa sổ của anh, ngọn đèn sắc cam sẽ xuyên qua màn đêm đen nồng đậm, quầng sáng lan tỏa ra một khoảng âm áp, cô mỗi lần tới đây đều nhìn thấy, giống như trái tim bỗng thông minh sắc sảo lạ thường, cô cảm thấy như có loại ảo giác được chờ đợi.

Thì ra, anh đã đợi cô lâu lắm rồi.

Nhưng hiện tại, tối đen một mảng, trong lòng cô bỗng nhiên có loại cảm xúc mang tên tưởng niệm. Không phải chưa từng có tương tư, không phải chưa từng nhìn vật nhớ người, chỉ là, chưa từng có một lần nghĩ lại những điều như vậy..... bỗng nhiên, trở tay không kịp.

Giống như một cái giải nhất quá lớn đập vào đầu, choáng váng hồ đồ, buổi tối sẽ vui sướng mà ngủ không yên, nửa đêm tỉnh giấc còn phải xác nhận cái giải thưởng kia không có ai đoạt lấy.

Thẩm Tích Phàm mang theo gói to thuốc đông y ngây ngốc cười, trong lòng lại không nén được đau khổ, có phải là mình tự mình đa tình không? Hà Tô Diệp nhìn qua vẫn bình thường, dáng vẻ vẫn trầm tĩnh, bản thân đến cuối cùng ở trong lòng anh có bao nhiêu phân lượng!.

Cô nhịn không nổi đành gửi đi cho anh một cái tin nhắn, đơn giản chỉ là hỏi anh khi nào thì quay trở về, nhưng thời gian chờ đợi rất lâu cũng không có người trả lời. Cô lấy di động tắt đi, bất tri bất giác mơ mơ hồ hồ ngủ mất.

Lúc tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, trong di động trống không, trong lòng cô cũng trống vắng, chớp mắt có cảm giác mất mát.

Vô lực úp đầu vào khuỷu tay, cô thở dài thật dài, cảm giác suy tư lâu ngày trút ra hết thảy, dường như không thể khống chế.

Cô đi vào chùa dâng hương, Thẩm mẹ nói cái này gọi là Lễ tạ thần. Lúc gần đi xa nên cầu bình an.

Rong chơi trong sân, thường ngoạn kiến trúc tráng lệ của chùa miếu, các bức tượng lễ bái nhào nặn đúc kết tinh xảo, thường thức bức bích họa với màu sắc sơ nguyên, khúc nhạc cổ đã trải qua nhiều tang thương từ trong tâm linh thoáng lướt qua. Dáng vẻ tiêu tụy không muốn hô hấp, cô ngay cả bước chân đều thật nhẹ nhàng.

Có người già tóc trắng, cầm trong tay nắm hương nghi ngút khói, là cầu mong con gái bình an; Bác gái trung niên dập đầu, là bái lạy mong cho sự nghiệp học hành của con thành tài, chồng mình mạnh khỏe; Cô cũng cầu, cầu cho bố mẹ bình an, tất cả đều tốt đẹp.

Còn có Hà Tô Diệp, cô cầu, anh sớm ngày trở về, bình bình an an.

.....

Cuối cùng vẫn kìm nén không được gọi một cú điện thoại cho anh.

Khi ấy Thẩm Tích Phàm đang ở trong rừng cây của chùa phía sau núi, cây trồng không nhiều lắm, chỉ có toàn là tre, rậm rạp xanh ngắt, gió nhẹ thổi qua, xào xạc lay động. Có không ít người già đang ngồi thiền, giọng nói của cô rất nhẹ, rất thấp, cũng không được vui mừng.

Hà Tô Diệp bên đó hình như rất nóng nảy, cô có thể nghe thấy tiếng gió gào thét, còn có tiếng người không ngừng, cô không khỏi tò mò: “Hà Tô Diệp, ồn ào như vậy, có chuyện gì à?”

Bên kia một âm thanh réo rất truyền đến: “Tôi hiện tại đang kẹp di động nói chuyện với cô, tôi bây giờ hay tay đều là châm, bệnh nhân này viêm khớp đã nhiều năm, gần đây nơi này ẩm ướt, hơn nữa gió rất lớn, hình như sắp có cơn mưa to.”

Thẩm Tích Phàm xấu hổ: “Tôi thế này có phải đã quấy rầy anh hay không, nếu vậy để tôi cúp máy trước.”

“Không vấn đề gì, cô đang ở đâu?”

“Chùa Hóa Thai, phía sau thì ra có rừng tre lớn như vậy, không khí rất tốt, mẹ tôi nói trước khi đi để cho tôi tới đây bái phật, cầu một quả bình an. Đúng rồi, anh khi nào thì trở về?”

“Ba ngày sau, cô có xin bùa bình an không? Chủ trì nơi ấy viết bùa bình an rất linh nghiệm.”

“Tôi còn không biết có mấy cái như thế nha! Chưa xin được.”

“Không vội, chờ tôi trở lại, chúng ta cùng đi có được không?”

Tim cô cứ vậy đập thành thịch thật lợi hại: “Được thôi, à đúng rồi, hôm qua tôi gửi tin nhắn cho anh, tại sao không nhắn lại?”

Hà Tô Diệp rất kinh ngạc: “Lúc nào thế, tôi chưa nhận được, ở đây tín hiệu rất kém, di động chính là phải “di” mới có thể “động” nha!”

Thẩm Tích Phàm cười rộ lên: “Anh sớm quay về một chút, tôi đợi anh.” Sau đó lại nhận ra những lời này thật sự có chút kỳ kỳ, vội vàng bổ sung một câu: “Tôi là nói.....ý của tôi là, tôi chờ anh trở về cùng xin bùa bình an.”

Hà Tô Diệp khẽ cười một tiếng: “Tôi biết rồi.”

Sau khi ngắt điện thoại, cô dựa lưng vào trên một cây tre nhẹ nhàng cười. Lá tre rơi thỉnh thoảng bay xuống, tiếng chuông chùa âm vang từ xa truyền lại, hai tay cô tạo thành chữ thập, bình tâm dưỡng khí, thành tâm cầu nguyện.

Trên đường trở về cô nhận được điện thoại của Lâm Ưc Thâm, anh muốn gặp cô.

Lâm Ưc Thâm vẫn cứ tinh thần như trước đây, cười tủm tỉm nói cho cô: “Tôi từ chức.”

Một ngụm trà sắc trong cổ họng, mang tới một tràng ho khan kịch liệt, Thẩm Tích Phàm mở to con mắt, vạn phần không thể tin: “Anh từ chức, lại nói đùa à. Lâm Ưc Thâm, anh sẽ không tre già măng mọc mà tùy ý theo gót chân của tôi chứ!”

Lâm Ưc Thâm nhú mày: “Nếu tin này còn chưa đủ khiếp sợ, thì tôi đây nói cho cô một cái khác.”

Thẩm Tích Phàm gật đầu: “Tôi cam đoan lần này không uống trà.”

“Tin này chính là tôi từ chức đi du học, nguyên nhân chủ yếu do tôi cảm thấy mình không chỉ có một chút xú xú thích cô, rất xin lỗi nha.”

Thẩm Tích Phàm sững sờ tại chỗ, sau đó mơ hồ dường như phun ra vài chữ: “Tôi có thể cự tuyệt nha!”

Anh nheo lại ánh mắt mang ý cười: “Đương nhiên, chúng ta coi trọng bình đẳng dân chủ, nhưng đáng tiếc tôi cùng một trường với cô Johnson Graduate School of Management, Business Administration.”

Cô cười lên: “Anyway ,wee But, sorry!”.

————bởi vì người tôi thích là người khác.

Hết chương 21.

22. Chương 22: Ý Dĩ Nhân

Ý dĩ nhân – ngọt, nồng, hơi lạnh, kiên tỳ trừ thấp, thanh nhiệt; Có thể buông tay một tình yêu đó cũng là một loại dũng khí^^.

Hà Tô Diệp ngắt điện thoại, không khỏi mỉm cười, ngơ ngẩn đứng một lúc lâu, mãi cho đến khi có một đứa bé kéo tay áo anh: “Anh ơi, em có việc muốn nhờ anh.”

Anh mới vội giặt mình, sém chút nữa rơi cả di động xuống, bà lão bên cạnh cười nói: “Cái thằng bé này! Có phải là điện thoại của cháu dâu ta không?”

Vừa mới định giải thích, thì một bác trung niên khác nhảy vào: “Đám thanh niên tới nơi này chắc là không quen, trong nhà vẫn còn có vợ, con, hẳn là luyến tiếc đi! Thật sự là thiệt thòi cho các cậu rồi!”

Lập tức có người hô: “Bác sĩ Hà lấy vợ rồi à! Hai năm trước tới đây mới có một người, sao mà ở vài ngày rồi cũng không lộ ra tí tin tức nào, theo lý thì chúng ta hẳn phải mời bác sĩ một bữa nhỉ!”

Xung quang những người biết anh đều bắt đầu ồn ào, vài bác sĩ quen thuộc vụng trộm cười, chỉ còn lại anh người có chút ngây ngốc đứng tại chỗ, định mở miệng vài lần lại ngang ngạnh không thốt thành lời.

Coi như xong, đã hiểu lầm liền thành hiểu lầm luôn đi, anh thế mà lại rất thích cái cảm giác này.

Vùng núi nghèo khó, tại nơi này bác sĩ rất được chào đón, truyền thống bao nhiêu năm vẫn thật cổ hủ, tiện thể, bao gồm cả việc chữa các loại bệnh.

Nghèo hàn cũng mang đến rất nhiều khó khăn và nỗi khổ; mẹ của em trai này bị ốm nằm trên giường đã mấy tháng, chóng mặt lâu ngày lại phát tác, thị lực rất yếu, dễ quên mất ngủ; lần trước tới khám nói không nên lời, đằng sau lưng một mực khấn cầu Hà Tô Diệp: “Bác sĩ, nhà của tôi không có tiền, viết đơn có thể dùng một ít thuốc rẻ được không, con trai của tôi vẫn còn phải đi học.”

Anh nghe xong không biết là loại tư vị gì, vừa nghĩ định viết xuống “Lộc giác giao”, “Quy giao bản”, “A giao”, lại dừng bút một lát, cẩn thận khoanh một vòng tròn, để lại một kí hiệu, chuẩn bị nói cho người bốc thuốc rằng số thuốc đó là anh bỏ tiền mua.

Ngoài phòng, bé trai cầm phương thuốc xem cẩn thận, quần quýt không nề hà muốn Hà Tô Diệp giảng cho nghe công dụng của từng loại thuốc, mở một đôi mắt ngây thơ mang đầy khát vọng: “Anh, tương lai em cũng muốn đi học ở đại học Y, học Đông y, làm một bác sĩ.”

Anh cười, tiếp tục giảng cho bé: “Dĩ ý nhân, lợi tiểu tiêu thũng, kiện tỳ, thanh nóng giải độc. Mẹ em bởi vì tỳ hư khí ẩm đình trệ, bệnh phù thũng mới càng lan rộng, cho nên phải dùng phối hợp Ý dĩ nhân, bạch thuật cùng hoàng kỳ, ngoài ra, lần đó mẹ em tới khám, anh thấy bà còn có biểu hiện thiếu máu mức độ trung bình nữa.”

Đôi mắt bé trai đỏ lên, cái gì cũng chưa nói, chỉ si ngốc nhìn cánh cửa cao cao kia, Hà Tô Diệp mỉm cười một cách miễn cưỡng: “Em vẫn thật may mắn, anh dù bất cứ cách nào cũng giúp em chữa khỏi bệnh cho mẹ.”

Hà Tô Diệp quay về viện, đồng nghiệp quen biết nhắc cho anh người trong thôn lại đưa tới mấy con cá, một bát canh gà, còn có vài vỏ rượu gạo, nói rằng, bác sĩ Hà lấy vợ rồi mà bọn họ lại không có gì đáp lễ, đành phải mong anh chấp nhận. Hà Tô Diệp dở khóc dở cười, nhưng mấy đồng nghiệp cũng thừa dịp khuyến khích anh, nói là bệnh viện có mấy cô y tá thầm mến Hà Tô Diệp đã lâu.

Anh cười cười, từ chối cho ý kiến, vậy mà Phương Khả Hâm lại ở một bên trêu ghẹo: “Anh trước kia khi học đại học rất được chào đón nha, lúc đi thực tập có vài phòng tranh nhau muốn “hộ tống”, nói là đi cùng chụp ảnh về sau làm tuyên truyền mới có chất lượng.”

Hà Tô Diệp vẫn làm một bộ không phải việc liên quan tới mình: “Anh đi xem thuốc bên kia có được bọc cẩn thận hay không, lúc về cho bọn họ mang đi.”

Phương Khả Hâm giải thích: “Vừa nãy cầm đơn thuốc, em đã gửi đi rồi, tối nay bọn họ nói là người trong nhà tự đến lấy, với cả ngày mai chúng ta còn phải tiêm vắc xin cho đám trẻ con nữa, thuốc tiêm sẵn có đều ở đội chữa bệnh kia, em vừa qua kiểm tra rồi.”

Lúc này, Hà Tô Diệp mới chú ý đến trên tay Phương Khả Hâm có băng một đồng gạc y tế, màu đỏ ửng ửng lộ ra, anh vội vàng hỏi: “Tay làm sao thế này? Em bị ngã?”

Phương Khả Hâm ngập ngừng một lát: “Lúc em chuyển cái hòm thuốc không cẩn thận quệt phải một cái đinh, bị cửa qua.”

“Nhớ không để bị cảm, mặc kệ thế nào cũng phải phòng ngừa nhiễm trùng.” Anh thở dài nhìn kỹ miệng vết thương: “Con gái không cần phải làm những việc vất vả như vậy, tiêm vắc xin phòng bệnh ngày mai, để anh đi thôi.”

Người đồng nghiệp đang ghi chép bỗng nghe thấy, cũng giúp đỡ khuyên cô: “Bác sĩ Phương, cô mấy ngày này chưa đủ mẹ sao, một chút việc so với con trai bọn tôi cũng không bỏ qua, còn phải lo cơm nước, nghỉ ngơi một chút đi, trăm ngàn lần đừng để mệt đến ngất xỉu đấy!”

Hà Tô Diệp mỉm cười, “Phương Khả Hâm, thì ra Khâu Thiên nói, em một khi đã làm việc liền không muốn sống nữa lại là thật !Khó trách học hành vĩ đại như vậy, em trước tiên xử lý tốt cánh tay bị thương đi đã, rồi nói sau.”

Cô nhẹ nhàng gặt đầu, suy nghĩ một chút: “Em đi trước qua bên kia thúc giục kê đơn, rồi xem cơm chiều thế nào!”. Đứng dậy bước đi, cúi đầu, không để người khác chú ý tới bản thân có chút thần thái khác thường.

Một cái đình, miệng vết thương nho nhỏ, nhưng chỉ đổi lấy được sự quan tâm với bệnh nhân bình thường như vậy của anh, còn Thẩm Tích Phàm thì lại như bảo bối che chở, cô có lẽ nên hết hy vọng thôi.

Người gọi điện thoại kia là ai, cô cũng đã biết, có thể làm cho anh lộ ra cái loại biểu tình này chỉ có một người, ngay cả ở trước mặt Trương Nghi Lăng cũng không chuyên chú cùng dịu dàng, toàn bộ hiện ra như vậy.

Thì ra, một người con trai ôn nhu, cũng sẽ ngây ngốc mà rơi vào bên trong biển tình yêu đến không thể tự kiềm chế.

Mà chính mình, lại si ngốc biến thành kẻ bị gọi là yêu đơn phương. Cô luôn cho rằng, Hà Tô Diệp vì bị tình yêu thương tổn, chỉ là tạm thời đau đớn, mà cô, luôn luôn là người canh giữ gần nhất bên cạnh anh, cô có thể tha thứ anh không thích mình, bởi vì anh cũng sẽ không thích bất luận người đó là ai, thế nhưng... thế nhưng, anh hiện tại vì sao lại có thể yêu thương người khác.

Duyên phận... vậy mà cô cùng anh... lại là nghiệt duyên.

Tín hiệu vùng núi quả nhiên không tốt, anh nhắn tin cho Thẩm Tích Phàm, rất lâu mà không thấy cô nhắn lại, đành phải tức giận tắt đi, vào trong viện ngồi một lát.

Bên ngoài trời nhá nhem oi bức, không khí sền đặc bám vào trên người, giống như nước đường hòa tan, có chút phát tanh ngọt ngào. Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi tới bật tung chiếc cửa gỗ, bụi đất bay lên, vội vã có các hạt mưa nhỏ dày đặc rơi xuống xuống. Người hàng xóm bên cạnh hô: “Bác sĩ Hà, sắp mưa to rồi, các anh ở trong phòng mau dọn thuốc đi.”

Hà Tô Diệp suy nghĩ bất an, dấu hiệu của trận gió này nhất định là một cơn mưa to, ngày mai chắc còn mưa tiếp không ngừng, công việc nhất định sẽ khó khăn càng nhiều hơn.

Đột nhiên anh nhớ tới lời hứa với Thẩm Tích Phàm —trước khi đi sẽ giúp cô xin một cái bùa bình an.

Hy vọng có thể cầu giúp cô một đời này cứ thế mà bình an cùng hạnh phúc. Đã nhìn nhiều cảnh gần đất xa trời trong bệnh viện, nếm trải qua đau khổ của việc mất đi người thân, trên thế giới này, không có điều gì so với hai chữ “bình an” khiến anh cảm động. Anh có thể không để ý, không so đo cô thích ai, nhưng anh thật sự hy vọng cô bình bình an an sống đến trọn đời.

Tâm tư bản thân không biết khi nào sẽ bị phát hiện, che dấu dù có kỹ thế nào rồi cũng sẽ bị quyển sách kia bán đứng.

Chẳng qua chỉ là đi nước Mỹ du học, không phải sao! Anh cũng có cơ hội này, nếu cô thích đi về phía trước, vậy thì anh sẽ ở phía sau cô một mét, cho cô sự tự do cùng không gian, bất cứ lúc nào cô cần, đều có thể giơ tay là chạm tới.

Quả nhiên ngày hôm sau mưa to không ngừng, còn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng, vốn dĩ kế hoạch sẽ để cho trẻ em đến viện vệ sinh dịch tễ trong thôn tiêm vắc xin phòng bệnh, bây giờ chỉ có thể biến thành bác sĩ tới tận nơi phục vụ.

Bác sĩ của nhóm anh trêu đùa: “Chúng ta đội mũ rơm, lưng đeo hòm thuốc thật sự rất giống hành quân đáng giặc nha!”

Người kế bên tiếp lời: “Quân dã chiến, chúng ta là Đại quân Lưu Đặng*, chuẩn bị thẳng tiến núi Đại Biệt**”

(* là đại quân nổi tiếng trong thời kì cách mạng của Trung Quốc, núi Đại Biệt là một địa danh gắn liền với đại quân này, cái này mình cũng không chắc lắm, vì đọc tiếng trung ko hiểu^^)

Phương Khả Hâm giúp bọn họ chuẩn bị trà, dặn dò: “Mưa to đường trơn, các anh phải cẩn thận một chút”

Hà Tô Diệp kéo qua một bác sĩ thực tập : “Tôi với cậu đổi nơi khám, trời mưa không dễ đi, còn phải băng qua một ngọn núi, nơi này đường mòn tôi có vẻ quen thuộc hơn cậu, cậu thấy được không?”

Người thực tập sinh kinh ngạc không thôi: “A.... được, vậy đi thôi.”

Mưa to thế này, đến ô cũng không che hết được, chỉ chốc lát đầu với vai anh tất cả đều ướt nhem, trên ống quần dính đầy bùn đất, cả người giống như đã ngâm trong nước rất lâu, thốt ra không nổi một tiếng thở dài.

Đất trên núi không tốt, bước lên trên mà như không có cảm giác, bị mưa xối xuống lộ ra rất nhiều đá vụn; theo địa thế, nước bùn cứ thế thẳng tắp lao xuống dưới. Anh mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn thận, thời gian đi so với bình thường mất hơn nửa tiếng mới tới.

Chờ những nhà có con em đến khám xong rồi, trời đã tối đen, có cậu nhóc nơi đây muốn đưa anh về, anh muốn từ chối, có điều cậu nhóc kia thật quá nhiệt tình: “Nhà mẹ vợ tôi ở ngay đằng kia, buổi tối tôi ngủ ở đó.”

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện với nhau, Hà Tô Diệp không ngừng hỏi về tình trạng vệ sinh của địa phương, cậu nhóc kia cũng hăng say trình bày. Bỗng nhiên, lúc đi đến sườn núi, bọn họ nghe thấy tiếng hét to của một đứa bé: “Cứu với! cứu với!”

Tiếng kêu khàn khàn, xuyên qua màn đêm đen mịt mờ, hai người bọn họ đều bị làm cho hoảng sợ, cậu nhóc thử hỏi: “Hình như là ở phía Đông, chúng ta đi xem thử xem sao?”

Âm thanh kia càng ngày càng nhỏ, cũng càng ngày càng khàn đi, chỗ này mưa có vẻ rất kinh tâm động phách, thế nhưng bọn họ cũng đã tới gần chỗ phát ra âm thanh hơn, theo ánh sáng của đèn pin, cậu nhóc kia kêu lên: “Bên này, bên này! Một thằng bé!”

Hai tay cố gắng bám chặt lấy chút đá vụn đầy bùn đất, máu theo cánh tay chảy ra, độ dốc của sườn núi thật nguy hiểm, không lưu ý ngã xuống thì không thể hình dung được hậu quả, cậu bé này hiển nhiên là bị sợ hãi, mở to ánh mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ, một tiếng : “Cứu em với!” cũng kêu không nổi.

Hà Tô Diệp cẩn thận tới gần sườn dốc, dịu dàng an ủi bé: “Không có việc gì, anh sẽ kéo em lên”, nói rồi vươn tay giữ chặt bé, đem nó kéo lên, cậu nhóc bên cạnh nhanh chóng tóm lấy đứa trẻ, lúc tới gần tay cầm đèn pin xem xét, không khỏi thở phào: “May qua da thịt không bị thương tích gì, không có gì nghiêm....”

Một chữ “trọng” cuối cùng còn chưa nói ra, Hà Tô Diệp đột nhiên cảm thấy dưới chân mềm nhũn, một luồng sức mạnh thiên nhiên không thể chống cự đem cả trọng lượng cơ thể anh lúi ra phía sau, hất tung vào không trung. Cậu nhóc quay đầu, kinh hãi: “Bác sĩ Hà cẩn thận!” nhanh tay muốn kéo anh lại, chỉ thấy anh, cả người anh với bùn đất, đá vụn cùng nhau trượt xuống, chỉ trong nháy mắt, liền biến mất trong làn mưa lớn mờ mịt.

Trời tối, lực gió dần dần giảm nhỏ, đội bác sĩ chữa bệnh lần lượt trở lại, mỗi người đều thành người nước, từ cổ tay áo, xuống đến ống quần đều là nước mưa chảy xuôi, có bác sĩ kêu to: “ Đi mát xa xông hơi còn chưa có đầm đĩa tới mức như thế này, khoan khoái cả người quả thực là...”

Phương Khả Hâm đưa khăn mặt cho bọn họ pha trà nóng, tiếp đón: “Đi tắm nước ấm đi, em xuống phòng bếp nhờ các cô chuẩn bị cho mấy người ít trà gừng hồng táo, trừ lạnh! Buổi tối đun ít cháo y dĩ nhân, nơi này thời tiết rất ẩm ướt, ăn món đây lợi thủy tiêu thũng nha.”

Những người khác cảm thán: “Có nữ bác sĩ đi theo thật sự quá tốt, chu đáo, chăm sóc ân cần chúng ta như đối với bệnh nhân vậy.”

Phương Khả Hâm ngượng ngùng mỉm cười, ánh mắt mơ hồ luôn luôn hướng ra phía bên ngoài, gió mạnh thổi đám mưa nhỏ, làm ướt nhẹp cả cái trán của cô, nhanh chóng lấy tay gạt đi, lại cảm thấy trong lòng bàn tay lạnh lẽo, thì ra miệng vết thương băng bó cẩn thận đã lộ ra vết máu thật dày.

Ở dưới phòng bếp giúp một tay, cô ngồi không nổi, đứng cũng chẳng yên, một loại dự cảm không tốt dần dần hiện lên, dạ dày chua xót, kìm nén lại ý muốn nôn ra trong đầu, ném vào thìa cháo rồi lại bỏ xuống, lấy đi động ra ẩn gọi dây số quen thuộc kia.

Không có người nhận máy càn làm cho cô thấy sợ hãi, cô không ngừng an ủi chính mình, là do bản thân quá nhạy cảm, tục ngữ nói không sai, quan tâm quá sẽ bị hoảng, Hà Tô Diệp nhất định không có việc gì, khả năng anh chậm trễ một lát, có thể một giây sau, sẽ mở cửa bước vào.

Y dĩ nhân trong nồi bốc lên, một phút, mười phút, hai mươi phút. Cô cảm thấy bản thân rất cuộc chống đỡ không nổi, phiền não, bất an, bối rối đan thành một tấm lưới kín đặc, khiến cho cô không có cách nào khác ngoài việc giữ vững hô hấp cùng tự hỏi.

Bỗng nhiên, bên ngoài sân một trận xôn xao, có người thất thanh la lên: “Nhóm bác sĩ, đã xảy ra chuyện rồi! Mau gọi 120!”

Thân mình như bị húc mạnh một cái, hàn ý từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đầu, cô cuống quýt cởi ra tạp dề chạy khỏi phòng bếp, trong viện hai ba người dân bản xứ, lôi kéo bác sĩ vội chạy ra phía bên ngoài: “Bác sĩ Hà, người khác tìm thấy cậu ấy, có điều kiện tại đang hôn mê, trên người còn có mấy chỗ bầm dập, chúng tôi cũng không dám di chuyển, sợ không chuyên sẽ càng làm tình hình xấu thêm, nhưng đã để vài người ở bên cạnh trông giữ rồi.”

Trong nháy mắt đau đến không thể hô hấp, nhưng nhận thức bản thân là một bác sĩ cô nhanh chóng thanh tỉnh: “Tôi cũng đi!”

Từ viện vệ sinh đến đầu thôn mất mấy trăm mét, cô chưa từng cảm thấy con đường này lại dài đến như vậy, xa xôi không biết điểm dừng, xung quanh tất cả đều là mưa bụi mịn mờ, cô chỉ biết gồng hết sức chạy, rồi lại chạy, giống như nếu bỏ qua một giây, liền bỏ lỡ cả đời.

Trước mắt cô một mảng mơ hồ, chỉ có một cái ý niệm xoay quanh trong đầu ‘Hà Tô Diệp, chỉ cần anh không sao, em chỉ cần anh không sao, nếu ông trời bắt em buông tha cho tất cả, em đều cam tâm tình nguyện’.

Đầu thôn đã có mấy người vây quanh lại, nhìn thấy bọn họ chạy tới, vạn phần vui sướng: “Bác sĩ tới rồi, mau đến đây!”

Vị bác sĩ đi trước vội xông lên, cô cũng theo đến, tình cảnh trước mắt làm cho cô thiếu chút nữa kìm nén không nổi mà rơi lệ. bác sĩ có kinh nghiệm nhìn một chút: “Não chấn động, bầm tím, bên ngoài hình như chưa có thương tích nghiêm trọng gì, không biết bên trong có xuất huyết hay não bộ lệch vị trí hay không. Tạm thời vẫn chưa thể tính toán chính xác nhất.”

Người kia, nhắm mắt lại, giống như đang ngủ say, lại mang tới cho cô ảo giác vĩnh viễn anh sẽ không tỉnh lại. Sợ hãi, tuyệt vọng, lạnh càng lạnh, không thể hô hấp, ngay cả thần chí cũng không thật rõ ràng, trong tầm nhìn mơ hồ là một mảnh mông lung u ám.

Những người tại đây chỉ có thể cầu mong cho xe cấp cứu nhanh chóng đến sớm một chút.

Không biết mất bao lâu, bỗng nhiên một tiếng còi cảnh sát làm cho tinh thần của mọi người rơi vào chấn động, lập tức xe cứu thương mở ra, vài bác sĩ nâng cáng xuống, rất thành thạo đem Hà Tô Diệp nâng lên.

Cô cũng đi theo kêu gọi: “Tôi là người thân nhất của anh ấy, hãy để tôi đi đi.”

Mưa đã đem đôi mắt của cô buốt đến không mở ra được, nhưng vẫn cố gắng mở to xem bác sĩ đo huyết áp cho anh, đếm mạch đập, trong đầu tất cả đều là thứ tạp âm ong ong không dứt, cô liều mạng nói cho chính mình, bình tĩnh, trấn định, mau gọi điện thoại cho Khâu Thiên.

Lấy ra di động, một mắt dùng toàn lực ấn xuống dãy số, Khâu Thiên bên kia rất nhanh trả lời: “Phương Khả Hâm, có chuyện gì sao? Anh đang trực ban.”

Giống như rễ của cây bèo trong dòng xiết của con sông rộng lớn tìm được một ít đất, cô cuối cùng đã có người có thể dựa vào, một cơn đau kịch liệt từ toàn thân lan tới mọi bộ phận, bộc phát bén nhọn, ngay bên bờ vực sụp đổ, cô run rẩy thật lợi hại, ngay cả răng cũng đều phát ra tiếng vang lập cập: “Khâu Thiên, nhanh, nhanh tới bệnh viện quân đội trung ương, Hà Tô Diệp.....anh ấy đã xảy ra chuyện, bị thương..... ngoài ra không rõ ràng lắm, tạm thời hôn mê, còn phải thêm một bước chuẩn đoán chính xác. Còn có..... báo cho bố anh ấy đi.”

Khâu Thiên dù sao cũng lão luyện: “Anh biết rồi, em ổn định lại cảm xúc, anh lập tức tới đó, trăm ngàn lần đừng hoảng hốt!”

Dù sao cũng là bệnh viện quân đội, cấp cứu tốc độ rất nhanh, sau khi chờ chuẩn đoán chính xác, Hà Tô Diệp chính là bị chấn động não mức độ thấp, gãy xương, liền lập tức được đưa tới phòng VIP.

Tất cả chỉ chờ bệnh nhân tỉnh lại.

Lúc này, toàn bộ khí lực bị nén nhịn của Phương Khả Hâm muốn bộc phát, dựa vào bức tường chậm rãi ngồi xuống, cô nói cho chính mình không thể khóc, không thể khóc, nhưng cô đã quá kiệt sức, vô lực chống đỡ được tiếp. Trong tim truyền đến từng đợt từng đợt đau nhói, hết thấy đều lơ mờ, nước mắt từ khuôn mặt cứ thế chảy xuống.

Thời gian dài như vậy chịu đựng nỗi đau, sau khi nghe được tin tức anh bình an, cuối cùng đều tan thành mây khói.

Chỉ cần anh bình an, chỉ cần anh hạnh phúc, không có gì không thể thỏa hiệp lùi bước, chẳng lẽ thế này không phải là cách yêu một người sao, chỉ cần anh ấy bình an hạnh phúc, bản thân mới có thể hạnh phúc.

Mãi cho đến khi có một người nhẹ nhàng gọi cô: “Phương Khả Hâm, Phương Khả Hâm, đừng khóc, cậu ấy không có việc gì, không sao nữa rồi.”

Cô cũng không chịu ngẩng đầu, giọng nói khàn khàn: “Em biết, chỉ là khống chế không nổi, Khâu Thiên, để cho em yên tĩnh một lát.”

Khâu Thiên thở dài, nhưng cái gì cũng chưa nói, lẳng lặng đứng ở bên cạnh, trong cái hành lang trống vắng, chỉ có hai người. Phòng bệnh của Hà Tô Diệp cửa mở lại đóng, không ai chú ý đến bọn họ.

Thật lâu sau, Phương Khả Hâm mở miệng: “Khâu Thiên, Hà Tô Diệp, anh ấy có phải thích Thẩm Tích Phàm hay không?”

“Ừ!”

“Gọi điện thoại cho cô ấy đi, nói rằng Hà Tô Diệp đã xảy ra chuyện, anh ấy hiện tại nhất định hy vọng nhất là nhìn thấy cô ấy, có lẽ anh ấy biết cô ấy đến thăm mình, nhất định sẽ tỉnh lại, bây giờ em chỉ mong anh ấy tỉnh lại, sau đó...sau đó, mặc kệ anh ấy không quan tâm tới em hoặc tiếp tục coi em là một đứa em gái, em cũng không để ý nữa.”

“Cô à, hiện tại đã 12 giờ rồi, ngày mai anh nhất định sẽ gọi điện thoại, được chưa!”

“Khâu Thiên.....”

“Ừ?”

“Anh cảm thấy Thẩm Tích Phàm có thích Hà Tô Diệp hay không, cô ấy có thể giống Trương Nghi Lăng kia hay không, lại tiếp tục thương tổn anh ấy?”

“Không biết, nhưng Hà Tô Diệp của em thích người ta thật sự rất vất vả nha”

“Khâu Thiên. Nếu em gọi Thắm Tích Phàm tới, anh ấy sẽ không trách em chứ, với tính cách của anh ấy, khẳng định không muốn cô ấy đau lòng, vạn nhất anh ấy tức giận không quan tâm tới em nữa, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Không đúng đâu, trong lòng Hà Tô Diệp của em có khi còn rất vui mừng ấy chứ, em nói sai rồi!”

“Khâu Thiên, nếu anh ấy thích Thắm Tích Phàm, mà cô ấy cũng thích Hà Tô Diệp thì thật tốt quá.”

“Vậy còn em?”

“Em.... em có thể làm gì bây giờ, trong vở kịch tình yêu của hai người luôn luôn không thể thiếu vai phụ, cũng luôn luôn không cần người đóng vai phụ, diễn xong rồi, hết vai của mình rồi, ngoại trừ cười mà lui xuống sân khấu, thì còn có lựa chọn khác sao!”

“Phương Khả Hâm, đừng nói như vậy, trong lòng anh rất khó chịu.”

“Khâu Thiên

“Ừ?”

“Em đói bụng.....”

Cứ như vậy đi, cô nói với chính mình,thôi tiếp tục đợi chờ vô nghĩa; cuộc đời của người con gái có bao nhiêu thời gian để tiếp tục chờ đợi một người vĩnh viễn sẽ không đặt tầm mắt dừng lại trên bản thân mình . Tuổi trẻ nông nổi đã qua, thanh xuân của cô đã bị lãng phí trên tình yêu say đắm khắc cốt có cho mà không nhận này, dù thời gian còn lại không nhiều, nhưng cuộc sống này của cô vẫn còn phải tiếp diễn, rồi sẽ có ngày, một người con trai yêu cô sẽ xuất hiện, quan tâm, che chở cô mãi mãi.

Tình yêu đơn phương là một điều đau khổ nhất trên thế giới này, nhưng cũng là điều hạnh phúc nhất; dù sao khi ấy, chúng ta đều không hề hối hận khi yêu đơn phương một người như vậy—người mà đối với bản thân có thể coi là độc nhất vô nhị trên đời.

Cuối cùng, chúng ta sẽ mỉm cười chúc phúc cho người ấy, cho dù có lưu luyến,có đau lòng hay tươi cười miễn cưỡng... tất cả rồi cũng phải buông tay.

Bởi vì, bản thân mỗi người đều biết rằng: “ Từng yêu anh... đó là điều đẹp nhất em đã làm!”

Hết chương 22.

23. Chương 23:long Nhãn

Long nhãn – Bỏ lợi tâm tì, dưỡng huyết an thần, là thứ ngọt ngào giống như trái tim của anh.

Dường như qua thời gian rất lâu, anh mới mở mắt ra. Trên mặt tường màu trắng gắn vào nó một chiếc điều hòa không khí thổi vù vù, không chờ anh phản ứng lại, một cái đầu hình tròn trên chiếc chân màu tuyết, đang khóc thê thê thảm thảm: “Chú ơi, chú tỉnh rồi, cháu tưởng chú cứ như vậy, ngủ rồi không dậy nổi nữa, làm cháu sợ muốn chết....”

Sau đó là giọng nói của Khâu Thiên, nửa là chiều chuộng nửa là bắt đắ dĩ: “Tiểu quý, chú của cháu chẳng qua chán thương rất nhỏ ở não, chỉ là có vẻ tham ngủ, nên bây giờ mới tỉnh lại.”

Hà Tô Diệp thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Nói như thế, tớ hiện tại ở bệnh viện, là cái nào?”

Khâu Thiên lờm anh một cái: “Bệnh viện của ông già nhà cậu. Cậu xảy ra chuyện, đám người ấy đầu tiên liên lạc chính là xe cấp cứu của bệnh viện quân đội trung ương. Muốn uống nước không, tớ rót cho.” Xoay người đi tìm cái cốc.

Đôi mắt của Hà Thủ Tranh hồng hồng, vẻ mặt ủy khuất nhìn anh, Hà Tô Diệp nghĩ lấy tay xoa xoa đầu nhóc, lại phát hiện tay trái bị bó thạch cao, trên cánh tay phải băng gạc quấn quanh, lăm lăm lầu bầu: “Ngã cũng không nhẹ nhĩ?—Khâu Thiên, báo cáo theo dõi cấp cứu của tớ, cho tớ xem một chút.”

Hà Thủ Tranh đưa cho anh, anh nhận lấy nhìn: “Kiểm tra thân thể: Huyết áp tay trái 105/60mmHg, huyết áp tay phải 110/60mmHg, mạch đập 50 lần/phút, hô hấp 13 lần/ min, nhiệt độ 35.7 độ. Người bị thương mức độ hôn mê nhẹ, tay chân nhiều chỗ có vết thương, xuất huyết. Tay phải có tụ máu. Sinh lý phản xạ tồn tại, vẫn chưa có phản ứng với bệnh lý nào; Kiểm tra X quang phát hiện trên cánh tay trái phần phía xương cổ tay bên phải gãy 7cm. MR phụ: chuẩn đoán chấn thương não mức độ thấp. Xử lý: Hấp dưỡng [5l/min], 5% đường glucô 250ml vào tĩnh mạch nhỏ, kiểm tra đo lường huyết áp để điều chỉnh tốc độ giọt chảy, rửa sạch miệng vết thương, cố định vị trí xương bị gãy.”

May mắn không phải quá nghiêm trọng, nhưng cũng là cái “phần thưởng hạng nhất” của cuộc đời anh rồi.

Khó thấy được Khâu Thiên lẻ mề như vậy, lại giống như ba ngày chưa nói chuyện vậy: “Cậu có biết cậu ngủ bao lâu rồi không, suốt cả một buổi tối, trong nhà chỉ thông báo cho bố cậu, còn chưa dám nói với trưởng bối nào cả. Tiểu quỷ này sáng sớm đã tới, thấy cậu không có nhà liền khóc lóc âm âm, khuyên như thế nào cũng vô dụng, khóa cửa cũng chưa đã đi tới đây. Còn có Phương Khả Hâm, đi cùng cậu từ vùng rừng rú về, mệt muốn chết, đang nằm ở phòng trực.”

Lại đứng dậy rót cho chính mình một cốc nước khác, tiếp tục lải nhải: “Lí Giới, Tô Sam còn đang trong tuần trăng mật, sợ tới mức thiếu chút nữa liền bay trở về, giáo sư cũng đến thăm cậu một lần. Đợi chút!”. Khâu Thiên dừng thẳng một đầu ngón tay lên: “Đây là mấy?”

Hà Tô Diệp kỳ quái: “Một!”

Hai ngón tay giơ lên: “Đây là mấy?”

“Hai!”.

Ba đầu ngón tay: “Một cộng một bằng mấy?”

Anh rốt cục chịu không nổi bùng nổ, đáng tiếc thiếu trung khí: “Hai! Khâu Thiên, tại sao cậu lại nhảm chán như vậy, tớ đã tỉnh sao không thấy cậu gọi bác sĩ tới khám cho tớ một cái, cũng không gọi điện thoại cho người nhà tớ, ở trong này làm cái trò vô nghĩa, ung dung cái gì hả?”

Khâu Thiên sợ tới mức nhảy dựng lên: “Tớ! Tớ nói cho cậu, cậu không cần đánh tớ đâu nhé. Sau này cũng đừng. Tớ nói chuyện này cho Thẩm Tích Phàm rồi, tớ biết cậu sẽ mắng, nhưng tớ nhịn không được, tớ không nói cho cô ấy, cô ấy sẽ nổi điên, tớ sẽ bị lương tâm cắn dứt, tớ sẽ khinh bỉ chính mình, tớ sẽ thành tội nhân thiên cổ. Cậu đừng vội, đừng ngồi dậy, đoán chừng cô ấy lập tức tới, tớ trước tiên tìm bác sĩ giúp cậu nhé!”. Nói xong, vèo một cái ra cửa.

Chỉ còn lại Hà Thủ Tranh đang đại ra cùng Hà Tô Diệp cảm xúc phức tạp, cậu nhóc lăm lăm: “Chú Khâu Thiên chẳng biết cái gì cả, cháu thiếu chút nữa thì bị lừa, một cộng một, rõ ràng là hai, vì sao cháu lúc này lại muốn nói là ba nhĩ?”

Chủ nhiệm khoa thần kinh đến kiểm tra phòng, hỏi một chút theo tình trạng rồi đưa ra kết luận: “Tiểu Hà, không có việc gì, bị thương ngoài da, làm qua cộng hưởng từ hạt nhân thì không còn vấn đề, chỉ là nằm viện quan sát một chút thì tốt hơn.” Sau đó buông tay mỉm cười: “Chỉ thị của viện trưởng, chú không có biện pháp.” Sau đó lại mang theo một đám đệ tử chậm rãi rời đi.

Khâu Thiên dựa vào giá áo trên chộc: “May mà không bị thương trên mặt, như thế kia đã hơi phiền rồi, trên đùi cậu cũng có chút trầy da, gần đây đi đường khả năng sẽ khó khăn đấy.” Anh tự nói tự trình bày, bỗng nhiên phát hiện biểu tình trên mặt Hà Tô Diệp bỗng đột biến, không khỏi theo ánh mắt ấy quay đầu lại, Thẩm Tích Phàm trán đầy mồ hôi đứng ở cửa, vào cũng không được, lùi cũng không xong.

Phần phát triển phía sau còn làm cho Khâu Thiên chỉ biết ghen hòng nhìn trần trối, Thẩm Tích Phàm thấy Hà Tô Diệp ngơ ngác nhìn mình, do do dự dự ngập ngừng một câu: “Tôi là ai?Anh còn nhớ tôi không?”.

Lập tức hiểu được ý tứ của vị tiểu thư này, Khâu Thiên tiếng to oan uổng: “Tớ cũng không nói với Thẩm Tích Phàm cậu mất trí nhớ, thật sự, không phải tớ nói, tớ chỉ thông báo nào cậu chấn thương, tớ đi ra ngoài trước, Thẩm Tích Phàm cô minh oan cho tôi nha!”. Nói xong xách Hà Thủ Tranh lôi ra bên ngoài: “Sững sờ ở đây làm bóng đèn cái gì,nếu theo cái quan niệm vinh quang và sĩ nhục của xã hội chủ nghĩa,nhóc không thấy làm bóng đèn thật hổ thẹn sao.”

Hà Tô Diệp dở khóc dở cười: “ Cô nhóc này, không phải là xem phim thần tượng hồng kông với Đài Loan nhiều quá rồi chứ, cô cho rằng chấn thương não nhỏ thì đều mất trí hả, mỗi năm bệnh nhân chấn thương não hôn mê được đưa tới bệnh viện, không đến vài người mất trí nhớ, phần nhiều chẳng qua là lựa chọn mất trí thôi.”

Thẩm Tích Phàm đi tới gần bên anh, giọng nói run run: “Anh nhớ rõ tôi , không lừa tôi chứ.” Tay cô chỉ nhẹ nhàng chạm qua cánh tay trái thạch cao của anh, nước mắt không chịu nổi khổng chế trút xuống liên tục, giọt nước rơi trên thạch cao màu tuyết trắng, thân thể còn đang không ngừng run run: “Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết, tôi không dám tới, sợ vạ nhất anh mất trí nhớ rồi không thể nhớ ra mình, vậy thì tôi phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ....”.

Trên cơ thể của cô mỗi cái run run rất nhỏ, nhưng trong mắt anh lại giống như những đường cong trạm khắc nhấp nhô. Vì thế, anh ngồi dậy cùng cánh tay có thể cử động của mình ôm lấy cô, thật cẩn thận, như đang ôm một mảnh pha lê dễ vỡ, mềm mại như tơ. Sự dịu dàng trong trí nhớ từng sợi từng sợi hiện lên, tâm động, bị nước mắt của cô hòa nát.

Hà Tô Diệp an ủi: “Không khóc, không khóc, tôi chẳng phải đang sống tốt ở đây sao, không có việc gì, tôi hứa với cô cùng nhau đi xin bùa bình an, tôi sẽ không thất hứa, tôi không phải đã trở lại rồi ư, đừng khóc....”

Câu nói này càng đâm đến chỗ thương đau của cô, Thẩm Tích Phàm vừa nghe, nước mắt rơi càng lợi hại: “Nói chuyện với anh..... anh không giữ lời, là người nói không giữ lời, anh nói sẽ về.....nhưng...nhưng, tôi muốn anh bình an trở về, anh muốn hù chết người ta a....”

“Đừng khóc, đừng khóc....Cô nhóc, đừng khóc, tôi....” Anh bây giờ mới cảm thấy bản thân bí từ, thật sự không thể an ủi người khác, đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, tim lặng ôm cô, tùy ý cô khóc.

Qua một lúc lâu, Thẩm Tích Phàm cuối cùng đem sự hoảng hồn, nghĩ mà thấy sợ, ủy khuất đủ loại cảm xúc một tràng phiền não khóc ra hết, đôi mắt hồng hồng vô thức nhìn Hà Tô Diệp: “Tôi...Tôi....Cảm xúc không khổng chế được.....Thật xin lỗi.....”

Anh trấn an cười rộ lên, mắt máu khiến cho khuôn mặt thoát nhìn có chút tái nhợt: “Tôi biết rồi, tôi đều hiểu được, đừng khóc nữa, thật xin lỗi, tôi không nên nuốt lời.”

Mặt cô nhanh chóng ngẩng lên, vào lúc đang không biết trả lời như thế nào, thì trùng hợp y tá đẩy cửa bước vào thét: “Giường 3 thay thuốc.”

Thẩm Tích Phàm vội vàng tránh ra khỏi cái ôm của anh, xoay người đi lau khô nước mắt, nhìn y tá thay xong thuốc, sau đó mới nói đáp ứng: “Hà Tô Diệp, anh đã ăn cơm rồi hay chưa, có đói bụng không? Muốn tôi đi mua một chút gì cho anh? Bệnh nhân chắc hẳn ăn cháo đi!”

Cái đầu của Khâu Thiên với vào cửa miệng vụng trộm cười: “Tôi muốn ăn cơm rang hải sản, với súp củ cải đỏ.”

Hà Thủ Tranh cẩn thận suy nghĩ một lúc: “Vẫn là MC Donald suất trẻ em đi, cái đấy có đồ chơi, chị nhất định phải nhớ cái em thích. Thuận tiện giúp em mua một hộp Thiên tăng tuyết có kem, phải là vị sôcôla nhé!”

Hà Tô Diệp thanh thanh cổ họng nhắc nhở Hà Thủ Tranh đừng có được một tác đến giới, Thẩm Tích Phàm cười dài đề anh lại: “Trẻ con mà, so đo cái gì. Trừ mọi người ở đây ra còn có ai nữa,tôi nhất định chuẩn bị đầy đủ mang đến.”

“Còn có Phương Khả Hâm.” Hà Tô Diệp cười cười: “Tôi muốn ăn cháo táo đỏ cầu kỷ, có thể làm cho tôi được không?”

Khâu Thiên phụt cười một chút, hướng về phía hai người bọn họ nhú mi tròn mắt: “Aizzz—tình yêu đơn giản thế, Thấm Tích Phàm tôi dạy cho cô dùng cầu kỳ trang trí thành hình trái tim, được không hả!”

“Cám ơn, không cần!”. Thấm Tích Phàm cảm giận trả lời, ánh nước trong mắt cô còn chưa hoàn toàn tiêu tán, nửa là giận dữ nửa là thẹn thùng, trừng mắt với Khâu Thiên, đáng vẻ làm cho Hà Tô Diệp không khỏi nhìn tới ngậy ngợ, mãi cho đến sau khi cô ra khỏi phòng bệnh rồi lúc Hà Thủ Tranh gọi anh mấy tiếng mới hoàn hồn.

Hà Thủ Tranh ủy khuất lại vô tội nhìn anh, Khâu Thiên vội vàng an ủi cậu bé: “Chú của nhóc không có việc gì, cái này chẳng qua là di chứng của việc chấn động não thôi.”

Tiếp đó liên tục có người đến thăm anh.

Bà nội nắm lấy tay anh, kinh hồn phủ định: “Tuy là chấn động não rất nhỏ, nhưng mọi người cũng sợ cháu ngộ nhờ không tỉnh lại hoặc có di chứng gì....haizz, may mắn hiện tại không sao rồi.”

Trong lòng Hà Tô Diệp chua xót: “Bà nội, cháu không có việc gì, làm mọi người lo lắng, thật sự xin lỗi cả nhà.”

Ông nội Hà vẫn điềm đạm: “Từ từ dưỡng bệnh, bà nó à, chúng ta đừng làm phiền cháu nghỉ ngơi. Tô Hiệp, chuyện này cháu làm khá lắm, cả nhà không ai trách cháu”

Anh có chút kỳ quái: “Bố cháu đâu? Cháu tỉnh lại vẫn chưa thấy.. .”

“Nghe nói bây giờ còn ở trong phòng phẫu thuật, buổi sáng có ca phẫu thuật nối mạch máu tim”. Ông nội Hà giải thích với anh: “Công việc của bố cháu bận rộn, còn có, ông nghe bố cháu nói cháu muốn ra nước ngoài.”

Anh gật gật đầu: “Cháu có quyết định này.”

Ông nội Hà thở dài: “Nghe ông bạn Cố nói, cháu đã chọn khoa nội tim mạch”.

Hà Tô Diệp cân nhắc một chút: “Chuyện này cháu đã cùng bố nói qua, bố xem xong luận văn tốt nghiệp cử nhân của cháu, ông ấy cho rằng chuyên ngành đông tây y kết hợp tấn công vào mảng xơ cứng động mạch rất có tiền đồ.”

Ông nội Hà dường như có chút dăm chiêu: “Bố cháu đã đồng ý, việc kia chắc là không có vấn đề gì, quan hệ của hai bố con cháu hẳn là dịu dịu rồi nhỉ.”

Hà Tô Diệp nhẹ nhàng cười: “Vâng, hẳn là vậy đi.”

Sau khi người nhà đi được một lúc, Thấm Tích Phàm đã xách hộp cơm đủ loại xuất hiện.

Khâu Thiên cùng Hà Thủ Tranh đều nghiêng ngả trên ghế đang ngủ, mặt Hà Tô Diệp lộ vẻ xin lỗi: “Nhìn xem bọn họ một chết kia, cô ăn rồi à?”

Cô gật gật đầu: “Sau khi về nhà tôi ăn qua rồi, đây là cháo táo đỏ cầu kỳ tôi làm, đương nhiên không ngon bằng cháo của anh. Tối nay, tôi sẽ đem cho anh món khác, canh gà, hay là canh xương?”

Hà Tô Diệp cười cười: “Cái gì cũng được, tôi không kiêng ăn.” Nhận lấy cái thìa, cháo táo đỏ cầu kỳ trước mắt nồng đậm hương vị ngọt ngào, khiến cho anh nổi cơn thèm ăn cực lớn, cẩn thận nhắm nháp một thìa, nhin không được cười rộ lên: “Bên trong còn có long nhãn với mật ong, đúng không?”

“Cái này....” Thấm Tích Phàm khần trương giải thích: “Chuyên môn của tôi là tra sách nha, long nhãn bổ tì, dưỡng huyết an thần. Anh không phải mất máu sao, tôi đã nghĩ long nhãn này có thể nấu cháo gì đó, không sai chứ?”

Anh liên tục tán thưởng: “Ừ, ăn ngon lắm. Cô nhóc, thuốc đông y học khá lắm, trên cơ bản có thể lý thuyết liên hệ thực tế được rồi.”

Thấm Tích Phàm ngồi ở bên cạnh anh, ngẩng đầu mỉm cười, ánh mặt trời giữa trưa xuyên qua lùm cây âm u, chiếu vào trên người cô hiện lên một nửa cái bóng, che khuất tay anh.

Anh cảm giác, dường như cô vẫn còn đang ở trong lòng của mình.

Buổi chiều, anh vừa tỉnh ngủ, mở mắt đã thấy một thân ảnh quen thuộc đứng ở phía trước cửa sổ, người ấy đang nhìn chăm chú phong cảnh bên ngoài tới xuất thần.

Anh mở miệng: “Phương Khả Hâm ?”

Phương Khả Hâm nghe vậy xoay người, có chút kinh ngạc: “Hà Tô Diệp, anh tỉnh rồi, em không đánh thức anh dậy chứ?”

“Không.” Anh cố gắng ngồi dậy, nhẹ nhàng cười: “Anh muốn cảm ơn em, hôm ấy em vất vả rồi.”

Phương Khả Hâm ngượng ngùng: “Thật ra em cũng không làm gì, chỉ cần anh không sao thì tốt rồi.”

Cô cười lên thật thản nhiên, ánh mắt trong trẻo, Hà Tô Diệp ần ần cảm thấy hôm nay cô có chút không giống với mọi khi, nhưng cụ thể là cái cảm giác gì, anh cũng không thể nói thành lời. Dĩ vãng, trong ánh mắt gương mặt cô nhìn anh có loại tình cảm phức tạp, nhưng hiện tại, không còn sót lại chút gì.

“Hà Tô Diệp.....” Phương Khả Hâm nháy mắt mấy cái: “Có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Ừ, tất nhiên rồi.”

“Anh có phải thích Thẩm Tích Phàm hay không?”

“À.....” Hà Tô Diệp cảm thấy ngoài ý muốn, hoàn toàn không ngờ là cái vấn đề như thế này, anh lập tức cười cười ngượng ngùng: “Thế nào mà mọi người ai cũng nhìn ra được vậy!”

“Cô che miệng cười: “Khâu Thiên nói thật sự không sao, hai người bọn anh thật sự là không phải chậm hiểu bình thường, thôi bỏ đi, bỏ đi, em cũng không phải hỏi câu này, đúng rồi, nghe nói anh muốn ra nước ngoài hả?”

“Đúng vậy, lại là Khâu Thiên nói?”

“Ừ, Khâu Thiên còn lo lắng cho anh sẽ cướp bát cơm của anh ấy nha, anh ấy nói bản thân dạo này lúc nửa đêm nằm mơ, luôn có người ở bên tai anh ấy nói: “Tiểu Thiên Thiên, cậu hết thời rồi, mau mau nhường chức cho đồng chí Tiểu Hà đi.”

Hà Tô Diệp cực kì hết cách: “Tên này, phương hướng nghiên cứu của anh cùng cậu ấy lại không có gì liên quan, nói linh tinh cái gì chứ.”

“Hà Tô Diệp, Thẩm Tích Phàm biết anh muốn ra nước ngoài chưa?”

“Chắc là cô ấy không biết, đúng rồi, mấy người đều chưa nói cho cô ấy ?”

“Anh không nói cho chúng em có biết cũng chẳng ai dám nhiều lời một câu, à, em lập tức phải về trường rồi, giáo sư tìm.”

“Được rồi, trở về từ từ nghỉ ngơi cho tốt, anh không sao, cảm ơn em.”

Phương Khả Hâm khẽ cười một tiếng, xoay người đi tới cửa, bỗng nhiên dừng lại bước chân, tay cầm lấy nắm cửa, nhưng không ấn xuống.

“Hà Tô Diệp, em đi rồi, anh nhất định phải hạnh phúc nhé!”

Giọng nói trầm thấp, thản nhiên ở trên miệng, cũng như đã có thể nhẹ nhàng đỡ xuống gánh nặng ngàn cân trong tim, mang theo một tia buồn bình không cam lòng, Hà Tô Diệp bỗng nhiên hiểu ra, cô đứng ở trước mặt anh, lại giống như cách xa nhau vạn dặm, loại cảm giác này có phải gọi làbuông tay.

Thì ra, cô bé này cuối cùng cũng bước ra khỏi quá khứ mà một đêm... trưởng thành.

“Phương Khả Hâm !” Anh vội vàng gọi cô lại: “Thật ra Khâu Thiên, cậu ấy.....”

Câu nói còn chưa xong, đổi lấy một tràng cười khê của cô: “Dừng! Dừng! người tình chậm chạp không có tư cách nói người khác, Hà Tô Diệp, em đi đây!”. Trên tay cô nắm một cái, cửa...nhẹ nhàng khép lại.

Từ nay về sau, chúng ta đều sẽ hạnh phúc, em tin tưởng, mãi mãi tin tưởng.

Buổi tối, Thẩm Tích Phàm tới thăm anh, Hà Tô Diệp đang lên mạng, trang web trước mắt là đại học Pennsylvania, Thẩm Tích Phàm tò mò lại gần xem kỹ, lập tức đem đầu rụt trở về: “Trời ạ, lại là tiếng Anh, tiếp tục nhìn tôi sẽ hoàn toàn điên mất.”

Hà Tô Diệp thừa cơ bắt lấy tay cô: “Tôi... có một chuyện muốn nói với cô một lát.”

Thẩm Tích Phàm sửng sốt, sau đó hàm hồ nửa ngày: “Cái này, Hà Tô Diệp, anh có thể đừng lôi kéo tay tôi nói chuyện được không, tôi sẽ có áp lực.”

Hà Tô Diệp nhẹ nhàng buông ra, thẳng tắp nhìn vào trong ánh mắt của cô: “Cô nhóc, em có thể.....suy nghĩ nghiêm túc một chút về anh.... được không?”

Lời tỏ tình một chút độc đáo cũng không có, câu “Anh thích em” thậm chí cũng chẳng có, tất cả đều bình thản, đơn giản mà thật lòng.

Ngược lại đối với Thẩm Tích Phàm mà nói, lời tỏ tình của tất cả mọi người đều không làm cảm động bằng một câu của anh.

Anh ấy chỉ thành khẩn hỏi bạn, mang theo giọng điệu thăm dò, tôn trọng ý nguyện của bạn. Tôn trọng như vậy, chính là mang ý nghĩa “Có được là hạnh phúc của tôi, nhưng không phải là mệnh của tôi”, dù cho kết quả có thể nào, thì người con trai ấy đều có thể yên lặng chấp nhận.

Người đàn ông như vậy, hẳn là sẽ cho cô cảm giác an toàn.

Nhưng bỗng nhiên Thẩm Tích Phàm có một cái ý niệm trong đầu muốn trêu chọc anh, một người con trai như vậy, cảm tình ẩn chứa quá sâu, rất tốt, luôn bình tĩnh tự nhiên như vậy, cũng không thấy anh bối rối vô thức.

Cô rũ mắt buông mi, ánh mắt né tránh, do dự một lúc: “ Suy nghĩ cái gì, căn bản không cần phải suy nghĩ.....”

Sắc mặt Hà Tô Diệp hơi hơi thay đổi, những lời này trong lòng anh đã thầm đọc hàng trăm ngàn lần, mãi đến khi nói ra trong lòng vẫn còn lo lắng không thôi, anh không thích nhất là làm những việc mình không nắm chắc, nhưng lần này không thể không để cho bản thân đánh cược một phen. Câu trả lời của Thẩm Tích Phàm khiến cho trong lòng vốn không ngừng lên xuống bỗng bắt đầu lạnh cả người.

Nhưng không ngờ, tiếp theo đó cô lại cười vang lên: “Suy nghĩ cái gì hả, Bác sĩ Hà, hôm nay em khóc lớn một lúc còn không khiến anh phát hiện ra em thích anh sao, em làm người cũng thất bại quá đi! Anh tại sao lúc nào cũng phải bắt em nói ra trực tiếp như vậy?”

Miệng Hà Tô Diệp hơi hơi giương lên, anh cảm giác như trong lòng có hàng vạn đóa hoa đang nở rộ, nghĩ mở lời lại không biết nói từ đâu: “Anh....”

Thẩm Tích Phàm quay mặt qua chỗ khác, cảm thấy bản thân vừa rồi quả thật có chút lớn mật, cô cả đời này còn chưa nói trắng ra như vậy bao giờ, hôm nay xem như ngoại lệ đi—tên con trai chậm hiểu này.^^

Bầu không khí bỗng trở nên mơ hồ, trong không gian đều là hương vị ngọt ngào.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng bao lấy bàn tay cô, kiên định, ấm áp, giống như nói ra một lời thề vô thanh vô thức.

“Hà Tô Diệp, em cho rằng anh đã hiểu rồi, hại em cứ thế mà vui sướng nửa ngày a!”

“Anh không phải cố ý, buổi trưa bọn Khâu Thiên đều ở đây, anh lại không thể hỏi ra miệng, lại nói, em không nói rõ anh làm sao mà biết được.”

“Hà Tô Diệp”

“Ừ?”

“Em đã nhìn thấy quyển sách đó rồi, các phương thuốc ấy, anh viết chúng lúc nào vậy?”

“A...à, là lần trước sau khi đưa em về rồi viết, bệnh án trước đây của em chỗ anh đều có, mấy đơn thuốc này có cái anh dám chắc chắn, cũng có cái anh đánh dấu chấm hỏi, nếu có bốc thuốc thì vẫn phải kết hợp với tình trạng bệnh thực tế một chút để điều chỉnh độ tăng giảm.”

“Đúng rồi, anh vừa này lo lắng lắm hả? Tổ tình kém quá đi!”

“Thật xin lỗi, những lời này anh cũng là lần đầu tiên nói như vậy, nên chưa có kinh nghiệm gì....”.

Đi trong vườn hoa phía sau bệnh viện, Hà Tô Diệp cảm thấy tay của Thẩm Tích Phàm có chút lạnh, anh biết thể trạng của cô vẫn như vậy, mặc kệ là xuân hạ thu hay đông tay chân luôn lạnh lẽo.

Long nhãn, cầu kỷ, táo đỏ đều là thực phẩm bổ máu, cô tự tay vì anh mà nấu cháo, chờ sau khi anh xuất viện cũng sẽ vì cô mà nấu một bát, có lẽ chỉ có cơ hội vài lần ít ỏi, bởi vì sau này cho dù bọn họ đều đi tới cái nước Mỹ kia, cũng vẫn cách nhau rất xa.

Một thành phố ồn ào như vậy, có ánh đèn rực rỡ mới lên, con đường màu đêm, giống như một bức tượng điêu khắc đen trắng, rất nhiều đèn đường chiếu rọi, rất nhiều nhà cao tầng nổi bật, cũng rất nhiều bóng người mờ ảo dao động, tất cả trở thành phong cảnh đường phố tấp nập, nhộn nhịp. Mà bọn họ lại im lặng nắm tay nhau, ở một góc của thành phố, trao cho nhau sự ấm áp.

Đợi sau một năm nữa đi, anh muốn nắm tay cô, dưới pháo hoa rực rỡ, chim oanh tung cánh, cỏ cây đâm chồi, đối với trời, trước mặt mọi người, nói ra câu kia: “Tôi đồng ý”.

Đúng vậy, ‘tôi đồng ý’, cùng em trải qua năm tháng đàng đẵng, cùng em ngắm những thay đổi phù hoa của thế gian, đó nhất định là điều đẹp nhất.

Hết chương 23.

24. Chương 24:lá Trúc

Lá trúc- thanh nhiệt trừ phiền, sinh tân chỉ khát, khiến con người ta thành kính trầm lặng, an thần tĩnh tâm.

Thẩm Tích Phàm về nhà, Thẩm bố đang ở trong thư phòng viết báo cáo học tập, cô do dự một chút, cuối cùng đẩy cửa đi vào: “Bố, con nghĩ muốn cùng bố đại nhân nói một chuyện.”

Thẩm bố dừng bút lại, tháo kính mắt xuống, cười ha ha: “Nói đi, bố nghe đây!”

Cô hơi hơi nheo lại ánh mắt, giương lên khóe miệng tiết lộ hạnh phúc nhỏ bé của mình: “Bố, con thích một người, người kia không tồi, anh ấy đối với con cũng rất tốt.” Trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh của Hà Tô Diệp, ý cười càng đậm.

Thẩm bố vui vẻ tự nhiên: “Được nha, được nha, bố ủng hộ con gái, nào, cùng bố tám chuyện một chút về bạn trai của con đi.”

Thẩm Tích Phàm phì cười, có chút ngượng ngùng: “Ai da, Bố à, bố gặp qua rồi mà, chính là bác sĩ đông y rất tuần tú kia ấy.”

“À?” Thẩm bố một chút cũng không bất ngờ, lại cười ha ha: “Là thằng nhóc kia! Bố lúc ấy cảm thấy hai đứa nhìn qua rất xứng, không ngờ rằng.....ha ha....khá lắm, khá lắm, thằng nhóc kia bố thấy được đấy!”

“Nhưng....” Ý cười của cô chợt tắt, còn thật thà nói: “nhưng, con còn vài ngày nữa phải đi rồi, mà đi mất tận một năm, hơn nữa việc học cũng thật nặng nề, nói thật, con thật sự không phải rất tin tưởng.”

“Đứa ngốc này.” Thẩm bố mỉm cười: “Con đối với ai không tin tưởng, là con, hay là nó, là vì chuyện trước kia sao, trôi qua rồi thì để chúng trôi qua đi, còn suy nghĩ nữa làm gì. Thời gian một năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.”

Thẩm Tích Phàm cắn môi, không nói một lời, Thẩm bố vỗ vỗ vai của cô: “Đừng nghĩ nhiều như vậy. Nếu quyết định rồi thì phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình, con cố gắng nhiều năm như vậy, nếu dễ dàng từ bỏ, bố nghĩ con cũng sẽ hối hận; Mà nếu vì việc này mà mất đi một đoạn tình cảm, bố cho rằng thằng nhóc ấy cũng không xứng để con gái bố thích nó. Đây là thời gian khảo nghiệm của con, cũng là thời gian thử thách của nó.”

Biểu tình của cô nghiêm túc, hơi có chút dăm chiêu: “Con cũng nghĩ như vậy.”

Thẩm bố thẩm thía nói cho cô: “Cứ thản nhiên đối mặt với đời, để cho cái gì đến thì đến, đừng quá cứng nhắc, cũng đừng trốn tránh, cuộc sống như vậy cũng sẽ không làm khó dễ con.”

Nói xong chuyện, cô một người trở lại phòng, lẳng lặng nằm ở trên giường, áp tay lên ngực, nhẹ nhàng thở dài.

Thật ra, không phải mình đối với anh không tin tưởng, mà là bản thân đối với chính mình không tin tưởng.

Thời gian một năm, chân trời cách xa nhau, đến cuối cũng sẽ có bao nhiêu chuyện xấu. Nhớ nhung ngập tràn như vậy làm sao mà chịu nổi, mỗi đêm tỉnh giấc, lại tâm tâm niệm niệm không biết người kia đang ở nơi nào. Cô đã không còn là cô gái vì tình yêu phần đầu quên mình kia nữa rồi, bây giờ bản thân đã là một người trưởng thành có trách nhiệm, cần lo lắng mọi việc rất nhiều. Cô đã đứng ở đoạn cuối của thời thanh xuân rồi, mà ước chừng thời gian thanh xuân ấy có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thật sự có thể lại buông tay để yêu một lần nữa sao, cô hỏi chính mình, người con trai kia, là người bình tĩnh chín chắn, lại giống như ngọn núi vững chãi, bình thản, luôn khiến cho cô cảm thấy an tâm kỳ lạ. Ánh mắt của anh tinh thuần am tường, lòng bàn tay tràn ngập sự ấm áp, trên người có hương thuốc Đông y thoang thoang, khi cười hiện ra cái má lúm đồng tiền nhỏ thật sâu, làm cho người ta mê say.

Lúc nhìn thấy anh, tâm tình luôn kích động như vậy, là thật sự thích anh....nếu đã vậy thì lại thử lần nữa đi yêu một người đi.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm nặng nề phủ xuống, cô cũng không thấy hoảng hốt tỉnh mạch, cho dù có mất ngủ chịu đựng qua đêm dài, cô vẫn cố chấp tin tưởng, sau màn đêm đen chính là ánh mặt trời rực rỡ.

Đây là niềm tin của cô.

Vài ngày sau, Thẩm Tích Phàm ở nhà sắp xếp hành lý, Thẩm mẹ lại lần nữa dặn dò con gái: “Cái gì có thể mang thêm thì mang thêm một chút, mấy thứ như thế này ở bên Mỹ rất quý. Đừng phải dùng nhân dân tệ đổi ra đô la, mười đồng mình mới bằng một đồng của người ta.”

Thẩm Tích Phàm vội vã nhận lời, cẩn thận đem những đơn thuốc kia kẹp trong một quyển sách quan trọng nhất, nhớ tới Hà Tô Diệp hẹn cô buổi chiều đi chùa Hóa Thai xin bùa bình an, nhịn không được lại lấy đơn thuốc ra tỉ mỉ xem.

Chữ của anh nhất định là đã luyện qua, chữ kí từng nét một thật sự rất đẹp, mạnh mẽ phiêu dạt lại không mất đi sự vững vàng, nét chữ cũng giống như con người.

Cô ngồi xuống sàn, gối đầu lên cái va li du lịch, ngây ngốc cười với ba chữ kia: “Thật sự không muốn đi nữa rồi, em phải làm thế nào đây!”

Nhưng giấc mộng này, không phải là thứ nói đơn giản buông tha là có thể.

Trong lòng cô đều rõ ràng hơn ai khác, cô biết Hà Tô Diệp cũng hiểu, cho nên anh mới tình nguyện nhìn cô ra đi.

Chờ tới lúc Thẩm Tích Phàm đi tới chùa Hóa Thai, ở cửa đã đứng một thân ảnh quen thuộc, tuy cánh tay trái bó thạch cao, dáng vẻ thoát nhìn có chút quái dị, nhưng bộ dáng thản nhiên của Hà Tô Diệp, dường như một chút cũng không để ý.

Cô bỗng nhiên nhớ tới, thời gian với địa điểm mà mỗi lần cùng Hà Tô Diệp hẹn gặp, anh luôn luôn đến sớm hơn cô, chưa lần nào có ngoại lệ.

Tình huống thế này.... Vậy, anh từ khi nào đã bắt đầu thói quen chờ đợi lại đợi chờ.

Đón nhận ánh mắt như cười của anh, cô cũng không khỏi nở một nụ cười, tình cảm ấm áp dịu dàng cứ mãi tuôn chảy đến tận đáy lòng, cô chủ động vươn tay: “đợi lâu chưa, chúng ta vào thôi!”

Buổi chiều, trong chùa người thấp hương bá Phật rất nhiều. Bọn họ đi vào đại điện, đã có tiểu hòa thượng chấp tay: “Sư phụ chờ hai vị thí chủ ở phía sau viện, xin mời theo tôi.”

Thẩm Tích Phàm hiển nhiên có chút mờ mịt, yên lặng kéo kéo tay Hà Tô Diệp : “Làm cái gì thế này, em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cùng cao tăng nào đàm đạo đâu, em đối với Phật pháp cái gì cũng không biết nha.”

Hà Tô Diệp cười cười: “Không phải để em đi “đàm thoại” với sư phụ, bùa bình an phải khai quang, nhà anh quen biết vị chủ trì ở đây.”

Cô thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Mỗi chỗ bá một thần, tới Mỹ em sẽ xin thượng đế phù hộ.”

“Đúng là nhóc con nhanh mồm nhanh miệng....” Hà Tô Diệp yêu chiều dặn dò: “Đã ngốc thì đừng có nói bừa cái gì đấy.”

Trong toàn bộ quá trình, cô thật ra không để ý Hà Tô Diệp cùng chủ trì nói cái gì, cũng nhìn không rõ cái được gọi là khai quang kia là thứ thế nào. Chỉ có điều hai người bọn họ uống trà, thật đặc biệt, loại trà này với những loại trà trước kia cô từng uống qua không giống nhau, nước trà màu xanh, lại hiện lên ánh vàng, làm nền là cái chén sứ Thanh Hoa, mùi hương lá trúc thoang thoảng, nhẹ nhàng mà khoan khoái hợp lòng người.

Trà thế này, thật thích hợp với thời tiết hơi nóng bức sau buổi trưa mà chậm rãi bình phẩm. Tháp cổ từng xanh, trúc ngọc chuông ngân, đem tới cho cái trà đạo vô vị một loại hương vị thần bí....thành kính yên tĩnh, an thần tĩnh tâm.

Cho đến lúc hai người bọn họ ra khỏi hậu viện, Thẩm Tích Phàm nhin không được hỏi: “Trà vừa lúc này là trà gì vậy, tại sao lại có thể ngửi thấy hương trúc thoang thoảng?”

“Uống ngon à?” Hà Tô Diệp nhẹ nhàng cười, thuận tay giúp cô phủi đi chiếc lá cây rơi trên đầu vai: “Chúng ta đi rừng trúc một lát đi.”

Toàn bộ cánh rừng trúc tràn ngập một mùi hương thơm ngát phẳng phất, nhuần nhuần, ngọt ngào. Rải trên mặt đất là măng và lá trúc, tầng tầng phô bày như tấm thảm màu xanh lục, dễ chịu mà thoải mái, chân dẫm lên trên, còn phát ra tiếng loạt xoạt.

Thẩm Tích Phàm hít vào một hơi thật sâu: “Mùi này thật giống như mùi trà ban nãy, hương thơm phẳng phất không dứt. Em rất thích!”

Hà Tô Diệp cười lên, đưa tay tới trước mặt cô, trong lòng bàn tay anh vương một cái lá trúc nho nhỏ: “Vừa nãy em uống chính là trà lá trúc. Lá trúc cũng là một loại thuốc đông y, có điều Thuốc đông y dùng là sản phẩm đã sơ chế, trà thì anh cũng không rõ.”

Cô tò mò, nhận lấy cái lá trúc mỏng manh kia xem: “Đây là thuốc đông y, trị cái gì vậy?”

“Thanh nhiệt trừ phiền, tiết nước bọt giảm khát, búp trúc càng dài thì giúp thanh tâm hỏa, thông khiếu thanh hỏa. Có thể cùng ngân hoa, liên kiều, bạc hà dùng chung với nhau.” Hà Tô Diệp còn kiên nhẫn giải thích: “Thật ra trong thuốc đông y còn có đậm trúc điệp, trúc lịch, trúc như, đều có thể chữa bệnh.”

“Trách không được cái hương vị kia lại có mùi như vậy, thì ra còn có thể thanh hỏa.” Một cơn gió nhẹ thổi qua, đám trúc xào xạc lay động, khiến phiền lá trúc trong tay Thẩm Tích Phàm bị thổi bay, cô cười rộ lên: “Lá rụng về cội”

“Lá rụng về cội...”Hà Tô Diệp tinh tế nhấm nuốt mấy chữ này, nhẹ nhàng dặt tay cô: “ câu nói chứa đầy hàm ý, anh có thể hiểu ý là như thế không?”

Thẩm Tích Phàm bướng bỉnh mỉm cười, từng chữ giải thích: “Đúng vậy, em nói chính là, chỉ em, là cái ý đấy.”

Lúc bọn họ ra khỏi chùa, phát hiện bức tường phía sau chùa bày ra vài cái sạp, một đám người vây quanh nơi đó, Thẩm Tích Phàm tò mò, thế nào cũng phải lôi kéo Hà Tô Diệp xuyên qua đám người nhìn xem.

Thì ra là thầy tướng số giang hồ đang bày hàng xem bói, cô chú ý tới phía góc tường, các cô gái đều vây quanh một người lú lú, một người phụ nữ xinh đẹp tuổi còn trẻ cầm cây xăm*, chắc là chủ quán, thấy bọn họ thét lên: “Cây xăm Nguyệt lão, bản thân tôi mỗi ngày chỉ xem 3 quẻ, hôm nay một quẻ cuối cùng miễn phí cho bọn họ là hết rồi.” Tiếng thở dài nổi lên bốn phía xung quanh, cũng từ từ tách ra nhường đường cho bọn họ.

(*cây xăm: các đình chùa dùng để cho người xóc mà xem xấu tốt)

Thẩm Tích Phàm có chút do dự nhìn Hà Tô Diệp, nửa là trêu chọc nửa hỏi thành thật: “Bác sĩ có phải đều là người theo thuyết vô thần hay không? Hà Tô Diệp, em nếu mà rút phải kết quả không tốt thì làm thế nào?”

Người phụ nữ kia mỉm cười: “Nghe nhiều người thì sáng, tin một phía thì tối, lại nói chuyện trên đời đều có hai mặt, không cần quá căng thẳng”.

Thẩm Tích Phàm do dự rút ra một cây xăm, cầm lên đã thấy, mặt trên có khắc bốn chữ: “Đắc kì sở chiến”, vẽ mặt mờ mịt đưa cho người phụ nữ kia, không ngờ thầy bói lại mở to con mắt, tán thưởng: “Trên, trên cả đại cát!”

Các cô gái xung quanh cũng đều nhìn hai người bọn họ với ánh mắt hâm mộ, người phụ nữ xem bói cười nói: “Đắc kì sở chiến”. Đắc kì sở có nghĩa là chúc mừng cho hôn nhân của quý cô. Đắc kì sở cũng có nghĩa là tương phùng lúc này là cực kì tốt đẹp. Quý cô là người may mắn không do dự. Quyết định lựa chọn việc gì cũng rõ ràng. Chần chừ sẽ mất cái này. Mà lại không thể thu được cái khác.”

Lời nói này khiến Thẩm Tích Phàm mơ màng hồ đồ, ngược lại Hà Tô Diệp lại quay mặt qua chỗ khác vụng trộm cười, sau đó người phụ nữ kia cầm cây xăm ném vào trong ba lô, cười vẫy vẫy tay: “Mỗi ngày ba quẻ, đúng 4 giờ bắt đầu, hoan nghênh mọi người tới.”

Thẩm Tích Phàm hãy còn nói thêm: “Chuẩn cái gì, thế này.....xem ra cũng chẳng phải đồ chuyên nghiệp!”

Bên cạnh liền có người tiếp lời: “Tại sao không chuẩn? nổi tiếng như thế cơ mà, mỗi ngày có 3 quẻ, cô ấy là bạn bè giới thiệu cho tôi, tôi đã đến đây ba ngày rồi, còn chưa được xem đâu.”

Cô mang theo ánh mắt cầu cứu nhìn Hà Tô Diệp, mắt anh sáng ngời, mỉm cười gật đầu: “Anh cảm thấy cô ta xem cũng rất chuẩn”.

Được thôi, vậy thì cho là chuẩn đi, cô vụng trộm cười trong lòng.

Trở lại nhà Hà Tô Diệp, Thẩm Tích Phàm vội vã nấu cơm chiều, Hà Tô Diệp ở trong phòng sách kiểm tra bài tập cho Hà Thủ Tranh.

Thừa lúc rảnh rỗi, Hà Thủ Tranh lén lút hỏi: “Chú à, chú cùng chị Thẩm hôm nay tay cầm tay như thế nào? A, làm khó chú rồi, vẫn còn một bên tay nắm không được, thật buồn nha!”

Hà Tô Diệp mắt cũng không thèm nâng: “Glass số nhiều thêm es, còn có visit chia cũng sai rồi, tiểu quý, cháu gần đây hay mất tập trung nhỉ.”

Hà Thủ Tranh không cam tâm, cầm lấy cái bút máy, trên cánh tay trái bó thạch cao của Hà Tô Diệp vẽ bậy: “Chú à, chú không cần đánh trống lảng. Tay cầm tay, thầy giáo bọn cháu nói việc ấy gọi là yêu đương, gọi là cái gì mà trước lên xe sau mua vé* a?”

(* là một cách nói của kiểu “ăn cơm trước kẻng” giống như nước mình ấy, bọn trẻ đã bị đầu độc ngay từ lớp mầm rồi

Cuối cùng dừng bút lại, Hà Tô Diệp thật sự nhìn tới nhóc: “Tiểu quý, cháu đi xe buýt không phải là trước lên xe buýt tiền sao, mua vé chính là cách nói trong trường hợp không có người bán vé.” Anh ở trong đầu thầm nghĩ, trong trường tiểu học toàn là cái loại thầy giáo không đầu, cái gì cũng có thể nói lung tung.

Hà Thủ Tranh chỗ mờ chỗ tỏ, mãi cho tới khi Thẩm Tích Phàm gọi bọn họ ăn cơm, vẫn còn chưa hoàn lại cái dáng vẻ đã thông suốt, lầm bầm: “Mặc dù có lý, nhưng mà vẫn cảm thấy là lạ.”

Ăn cơm tối xong, Hà Thủ Tranh ra phòng khách xem tivi, trong phòng bếp chỉ còn lại hai người.

Phòng bếp tiếng nước mở rất lớn, Thẩm Tích Phàm đang rửa bát đĩa, thỉnh thoảng khuyên Hà Tô Diệp: “Anh cùng xem tivi với nhóc quý kia được rồi, nhà bếp có em không thành vấn đề, tay anh bây giờ vẫn chưa được chạm vào nước, một lúc nữa nước dính vào miệng vết thương sẽ không tốt.”

Hà Tô Diệp bắt đầu cười cười: “Làm gì nghiêm trọng như vậy, anh bị bệnh mọi người đã không coi anh là bác sĩ rồi hả?”

Thẩm Tích Phàm bĩu môi: “Bác sĩ Hà, mời lấy thái độ tôn trọng khoa học đối đãi với tai nạn này.” Sau khi nói xong còn quay đầu hững hờ nháy mắt với Hà Tô Diệp một cái.

Kết quả không chú ý, nước mạnh phun qua, trên cái bồn rửa nước chảy tung tóe ướt đầm một thân cô, ngay cả cái mái trên trán cũng dính đầy bọt nước, Thẩm Tích Phàm chặt vật không chịu nổi, nhưng cũng nhịn không được mà cười rộ lên: “Có biến! có biến ! Bão qua biên giới rồi!”

Hà Tô Diệp cũng bật cười, vẻ mặt bắt đầu dĩ, lấy khăn tay, Thẩm Tích Phàm lảng lảng cũng không ngăn lại, nhu thuận mặc anh lau. Ánh mắt cô trong trẻo, tràn ngập ý cười, có chút trêu đùa, có chút ngượng ngùng. Tay Hà Tô Diệp không cẩn thận chạm vào cánh môi của cô, trên mặt anh liền phồng lên một mảng hồng hồng, giống như ánh bình minh tháng năm, hàm súc mà nhiệt liệt.

Trên tay còn lưu lại xúc cảm rất nhỏ mềm mại, giống như kẹo đường, mềm mềm, đôi môi kia.... có phải mùi vị cũng ngọt ngào như hương vị kẹo đường hay không. Trái tim anh đột nhiên rạo rực, vừa định khống chế thân mình hơi nghiêng người về phía trước thì cửa phòng bếp đã bị đập ra, Hà Thủ Tranh hô to: “Chị ơi, em muốn ăn Cornetto!”

Không khí ái muội lập tức bị đập vỡ, Hà Tô Diệp quay đầu trừng mắt nhìn Hà Thủ Tranh, cậu bé không biết phải làm thế nào, cẩn thận hỏi: “A a...Chú, cháu có thể ăn Cornetto được không, cháu cam đoan ăn xong rồi bụng sẽ không kêu nữa.”

Thẩm Tích Phàm dường như vẫn chưa nhận ra được sự khác thường, vội vàng trả lời: “Cầm lấy, cầm lấy này, nhưng chỉ được ăn một que thôi đấy!”

Hà Thủ Tranh vẫn còn do dự, mắt to long lanh cầu xin: “Chú ơi...”

Hà Tô Diệp phì cười: “Tiểu quý, hôm nay sao mà ngoan thế, mọi chuyện đều nghe chú, đây, chỉ cho ăn một que thôi!”

Vậy vậy bàn tay nhỏ bé, ý bảo có chuyện muốn nói cùng Hà Tô Diệp, cậu bé kiễng chân để sát miệng vào lỗ tai anh: “Chú à, vừa rồi không phải cháu đã phá hỏng chuyện tốt của chú đấy chứ, tại sao mà lúc chú nhìn cháu, sắc mặt xanh mét, giống y dáng vẻ của bố cháu nha.”

Anh đành phải xoa xoa đầu nhóc, đưa cây kem Cornetto cho bé: “Nhóc con vẫn nên có điểm đơn thuần đáng yêu, nếu không sẽ không được mọi người yêu quý.”

Phòng bếp lại khôi phục sự im lặng, nước lã lã chảy xuống, bỗng nhiên, Thẩm Tích Phàm mở miệng: “Vây...vây, ngày kia em đi máy bay, anh...có thể không đi tiễn em được không?”

“Vì sao?” Hà Tô Diệp nhận lấy nắm đĩa bỏ vào máy tiêu độc, bình tĩnh nhìn vào sâu trong mắt cô.

“Bởi.... bởi vì nếu nhìn thấy anh rồi em sẽ không muốn đi nữa.”. Cô vội vàng giải thích: “Không phải không muốn anh tiễn, là bản thân em không có cách nào đối mặt loại tình cảnh ly biệt này.”

Hà Tô Diệp không nói, nhẹ nhàng thở dài, nhìn thấy thế, Thẩm Tích Phàm trong tim bỗng một trận chua xót: “Em.... em thật sự không biết làm thế nào, nhất định là rất luyến tiếc, em sợ...sợ em đến lúc đó nhất định không nhịn nổi mà khóc ầm lên, ảnh hưởng tới hình tượng.”

Qua một lúc lâu, anh xoay người mở miệng: “Đồ ngốc, anh hiểu ý em. Vậy được rồi, anh sẽ không đi, em một mình phải chú ý an toàn, nhớ rõ đến nơi rồi phải gọi điện thoại lại cho anh.”

Anh đưa lưng về phía cô, Thẩm Tích Phàm từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy, âm thanh nhỏ nhỏ: “Em xin lỗi!”

Thật sự xin lỗi, em không nên tùy hứng như thế, không đồng ý để anh lần cuối cùng gặp mặt, thế nhưng em cũng thật yếu đuối, không muốn cho anh thấy được sự bất lực cùng lưu luyến của em.

Trong đại sảnh khởi hành của sân bay quốc tế, Thẩm mẹ, Thẩm bố cùng Thẩm Tích Phàm đang xếp hàng ở chỗ kiểm tra an ninh.

Đôi mắt Thẩm mẹ có chút hồng hồng, một lần lại thêm một lần dặn dò con gái đủ các loại việc cần lưu ý, Thẩm bố còn lại thì đứng trầm mặc ở một bên, chỉ hỏi con gái có đói bụng không, có muốn uống nước hay không.

Cảm xúc của Thẩm Tích Phàm cũng có chút không tốt, cô từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ xa nhà, ngay cả lên đại học cũng ở trong thành phố, lần đầu tiên chia ly với bố mẹ, ít nhiều cũng có chút khổ sở. Cô vẫn mạnh mẽ, miệng nở nụ cười, ý muốn nói chút gì làm sinh động bầu không khí, cuối cùng bản thân lại nghẹn ngào, đành phải lẳng lặng xếp hàng chờ qua chỗ kiểm tra an ninh.

Bỗng nhiên, Thẩm Tích Phàm cảm thấy có người cách đó không xa nhìn mình, trực giác xoay người quanh bốn phía. Người kiểm tra an ninh gọi tên, người lần lượt đi tới, cô lập tức đã thấy người kia, anh rõ ràng đồng ý với cô rồi mà, không đến tiền nữa, nhưng thế nào lại xuất hiện ở nơi này.

Trong đầu trống rỗng, cô chỉ biết không còn để ý gì nữa, mặc kệ tất cả cảm xúc ngổn ngang này, muốn chạy tới ôm lấy anh, ngay tại lúc sắp bước ra một bước, cái di động lỗi thời bỗng vang lên, tin nhắn hiện tới: “Xin lỗi em, anh vẫn phải tới đây, em đừng quay đầu, hãy để anh nhìn em đi, nhớ rõ đừng quay đầu, phong cảnh phía trước rất đẹp.”

Cô mỉm cười, trong mắt đã long lanh ngấn nước, cứ việc như vậy, cô còn cố gắng khiến bản thân mình nhìn kiên cường lên một chút, vậy mà chút kiên cường bé nhỏ này, sau khi anh tới lại hoàn toàn dập nát.

Người con trai ấy thật lòng muốn tốt cho cô, tốt tới mức không thể không hy sinh bản thân anh mà thành toàn cho giấc mộng cô theo đuổi.

Ở trong phòng chờ, nhìn đến một dãy hành khách sắp cất cánh, Thẩm Tích Phàm cuối cùng ý thức chỉ còn lại một mình mình – một người, trong thời gian một năm sau này, không có bố mẹ làm bạn, không có anh kề bên, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Cô cần trưởng thành, một mình trưởng thành.

Xếp hàng ở cửa kiểm vé, tay còn cầm di động, chợt màn hình lóe lên một lúc báo hiệu cô có tin nhắn mới, mở máy, thì ra là của Khâu Thiên: “Thẩm Tích Phàm, cô đi rồi cũng không nói cho chúng tôi biết, cô thật là cái đồ vô tâm. Thôi bỏ đi, coi như nể tình món cơm rang hải sản ngon tuyệt tôi lên lút nói cho cô biết, bỏ Tiêm Tiêm Giác đi rồi trăm ngàn lần không cần thương tâm, trăm ngàn lần đừng có khóc, bởi người con gái thiện lương những lúc tuyệt vọng luôn luôn có kỳ tích xuất hiện, tin tưởng tôi.”

Đi trên con đường rất dài, xuyên qua lớp thủy tinh màu lục trong suốt, cô nhìn thấy phía bên ngoài là nhân viên làm việc và xe đưa đón tới tới lui lui, cách đó không xa vài chiếc máy bay nước ngoài đã bắt đầu trượt đi trên đường băng dự định.

Mỗi người đều có cuộc hành trình của chính mình, mỗi người đều có những câu chuyện cần phải hoàn thành, bởi vì cuộc đời ngắn ngủi, phải nén nhịn cơn đau, bỏ qua một vài thứ mà cùng chạy thi với thời gian.

Máy bay từ từ trên đường băng lao đi, bỗng nhiên một lực đẩy cực kì lớn, khiến nó thoát khỏi lực hấp dẫn của trái đất. Lưng của cô mạnh mẽ áp tựa vào trên ghế, hướng mắt ra phía cửa sổ ngắm nhìn, máy bay đã tách khỏi đường băng, bay lên trời, chớp mắt một cái, sân bay đã biến mất khỏi tầm mắt.

Thần kinh căng thẳng của cô cuối cùng cũng lơ lửng, trong lòng chỉ có một ý niệm. Rời đi, thật sự rời đi rồi, phía trước sẽ chỉ xuất hiện những cảnh tượng trong mơ, từ nay, chúng đã thật sự trở thành sự thật.

Chuyện cũ như thước phim điện ảnh tái hiện, từ lúc cô đầu tiên gặp anh, anh vì cô viết đơn thuốc thứ nhất, lại đến lúc anh vì cô đi cầu bùa bình an, nguyện cho cô hạnh phúc, còn có cả việc anh đưa tiền. Một màn lại một màn xuất hiện trước mắt, trốn tránh không nổi, cũng không thể kìm nén.

Có điều, cô không khóc, cũng không muốn rơi lệ, chỉ là có một loại chất lỏng trong suốt không nghe lời cứ từ trong mắt mà lăn ra.

Hà Tô Diệp, em thật sự rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ anh.

Hết chương 24

25. Chương 25:trần Bì

Trần bì chính là vỏ quýt, dùng vỏ để càng lâu lại càng tốt, cay, đắng, ấm nóng, lưu thông khí huyết kiện tì, nhuận táo tiêu đờm.

Cuối cùng thạch cao trên cánh tay cũng được gỡ ra, tay trái giống như không phải của mình, Hà Tô Diệp cau mày nói với Khâu Thiên: “Tớ hai ngày nay dùng tay trái đều cảm thấy là lạ, đánh máy cũng không nhanh, đại khái là không còn quen nữa.”

Khâu Thiên ném cho anh cái ánh nhìn khinh bỉ: “Thoái hóa rồi hay là có bệnh ? Tớ nhớ rõ cậu trước kia tay trái còn có thể viết chữ, dùng đũa nhá!”

Hà Tô Diệp thở dài: “Có thể do thiếu một chút cảm giác.” Tay trái anh cầm lên một cây bút, thử viết xuống hai nét liền bỏ ra, lắc đầu: “Không phải là tớ già rồi chứ?”

Khâu Thiên cười ha ha, không cẩn thận khiến chông bệnh án đổ: “Cậu già? Thôi đi, tớ còn lớn hơn cậu một tuổi đấy! mới cả, hai người chúng ta là hai thằng nhỏ nhất trong lớp, làm sao đã già nhanh như vậy!”

Anh gật gật đầu, xoay người giúp kiểm tra lại bệnh án: “Ừ, bảy năm loáng một cái đã trôi qua, trong nháy mắt ai cũng đều đã có việc làm, lúc ấy tất cả đều nghĩ không ra bản thân sẽ lựa chọn ngành gì, gặp được người như thế nào.”

Khâu Thiên bĩu môi: “Lại bắt đầu trữ tình rồi, trước kia không thấy cậu kích động nhiều như thế a, sau ngày Thẩm Tích Phàm đi rồi, toàn “giật gân” như thế, mà cũng không sao, cậu có thể cứ lưu lại mà thể hiện trước mặt cô ấy, đừng kích thích tớ, cái loại người cô đơn này.”

Hà Tô Diệp cẩn thận suy nghĩ một lúc: “Gặp cô ấy, tớ nên nói cái gì cũng đều nói không ra nổi, thật sự kì quái.”

“Bình thường! bình thường thôi!” Khâu Thiên vội vàng tung ra kết luận: “Cậu nhanh đến Mỹ tìm cô ấy đi, tớ vì hai người các cậu mà ngọt ngào đến khó chịu rồi nha, người đâu mà chậm chạp.”

Anh mỉm cười: “Phàm là công việc thì luôn luôn phải tiến hành theo từng bước, nhanh quá ngược lại sẽ cảm thấy không chân thật, tục ngữ chẳng phải nói ‘ làm việc tốt thường gian nan’ đấy thôi.”

Về nhà mở máy tính ra, trên QQ lóe sáng tin nhắn của Thẩm Tích Phàm : “Chương trình học Management for Services của hai tuần cuối cùng cũng đã xong, ba cái credit tới tay rồi, tế bào não của em cũng bị mài đứt đến hơn nửa, thường thường trong mơ vẫn còn thấy mấy cái khái niệm đang bay nhảy.”

Anh nhìn thời gian, không khỏi có chút lo lắng, lách cách gõ xuống hàng chữ: “Muộn như thế này vẫn còn thức khuya, đối với sức khỏe không tốt, hay là ngủ sớm một chút đi.”

Cuối cùng, bên kia hiện lên cái emotion mặt khóc tu tu: “Bây giờ đang học Operation Management, bài giảng yêu cầu chúng em useputer extensively,(tận dụng khả năng sử dụng máy vi tính), cho nên em hiện tại, em cùng máy tính không thể rời nhau.”

Hà Tô Diệp dở khóc dở cười: “ Không có việc gì em cũng vẫn liều mạng như vậy, liệu liệu nghỉ ngơi cho tốt đi, Ithaca mới có 5 giờ sáng, thế nào mà em đã bắt đầu làm việc rồi, không phải là thức suốt một đêm rồi chứ?”

Phía bên kia rất lâu không trả lời lại, Hà Tô Diệp trong lòng hiểu cũng rõ ràng đến tám phần, cô nhóc kia sợ là thật sự đã thức cả một đêm rồi, hiện tại giả vờ lảng tránh, không có mặt mũi đối diện với anh, Hà Tô Diệp đành phải gõ tiếp: “Anh không trách em, chỉ là lo lắng sức khỏe của em mà thôi, đừng có trốn, anh không mắng em mà.”

Lập tức liền hiện lên một hàng chữ: “Ừ, em biết sai rồi, về sau em tuyệt đối không thức đêm nữa”. Đúng vậy, tuyệt đối không ở trước mặt anh nói chính cô suốt đêm không ngủ.

Hà Tô Diệp thở dài, thuận tay cầm lấy một tách trà, nhìn thoáng qua rồi lại buông—cái tên tiểu quỷ Hà Thủ Tranh kia uống trà, còn thừa hơn một nửa.

Hà Thủ Tranh ăn cơm xong, mặt nhăn nhó nhìn nửa chén trà, dường như là muốn khóc: “Cháu không muốn uống thứ trà này, vừa đắng vừa chua!”

Hà Tô Diệp không thỏa hiệp: “Tiểu quỷ, cháu siêu mập, mỗi ngày ăn toàn thực phẩm rác rưởi như thế, một chút dinh dưỡng cũng không có, béo phì chẳng có cái lợi gì với thân thể cả, nhóc lại còn không thích vận động, ngoại trừ bắt cháu uống tào trà thì không còn biện pháp khác!”

Hà Thủ Tranh nức nở: “ Có loại trà không đắng không chua không? Hay là cho thêm chút đường vào nhé!”

Anh đành phải lôi ra một quyển sách, tỉ mỉ chỉ cho nhóc xem: “Tiêu chuẩn cân nặng =(chiều cao- 100) x 0.9, nếu trọng lượng cơ thể vượt quá mức độ cho phép 20%, sẽ làm giảm sự phát triển của cơ bắp hoặc là nhân tố khiến nước bị ứ thành dịch, có thể chuẩn đoán là bệnh béo phì.”

Hà Thủ Tranh trầm mặc không ra tiếng, sờ sờ mặt mình, Hà Tô Diệp lại rút ra quyển sách Đông y, đặt ở trước mặt nhóc: “Cho cháu uống là loại trà đặc chế, có Chỉ thực, vỏ quýt, sơn tra, thực linh, lá sen, trạch tả.”

Tiểu quỷ không bằng lòng nói thảm: “Tại sao còn có vỏ quýt, trực tiếp ăn luôn quả quýt có phải là xong không.”

“Vỏ quýt chính là Trần bì....” Anh đưa quyển sách, chuẩn xác lật đến một trang nào đó: “Vỏ quýt lấy vỏ để càng lâu lại càng tốt, cay, đắng, ấm, lưu thông khí huyết kiện tì, nhuận táo tiêu đờm.”Anh thuận tay xoa cái mặt nhỏ nhắn của Hà Thủ Tranh: “Cháu mới chỉ tính là mập một chút, cho nên phải ăn bớt đi, hành khí hóa trệ, kiện tì lợi ỉm.”

Hà Thủ Tranh bắt đắc dĩ: “Thôi bỏ đi, uống thì uống, chú à, cháu cảm thấy sau khi chị Thẩm đi nước ngoài, chú liền thay đổi biện pháp chính cháu nha, chú nhanh nhanh một chút đuổi theo là xong, cháu cũng bớt một phần thanh tịnh.”

Một ngón tay cốc xuống cái đầu nhỏ đang khí thế bức người, anh thở dài: “ Biết rồi, chú chính là thích ở đây chính cháu đấy, nói xem tiểu quỷ cháu bài xích chú như vậy, có phải có chút quá đáng rồi không!”

Hà Thủ Tranh gật gật đầu: “Mẹ cháu đi công tác, ba ba cũng sẽ đối với cháu làm như vậy, cho nên cháu nhìn rõ bản chất đàn ông rồi!”

(chết mất, cái thằng nhóc này))) không hiểu lớn lên còn mồm mép thế nào nữa:))

Thừa dịp, lúc Hà Thủ Tranh đang say sưa tác nghiệp, anh ngồi trước máy tính kiểm tra hòm thư, bỗng thấy một địa chỉ xa lạ, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng kích mở ra, nội dung lại khiến cho anh cảm thấy thật ngoài ý muốn.

“ Từ thầy giáo bên ấy, nghe được tin tức anh muốn ra nước ngoài, cảm thấy thật ngạc nhiên, bỗng ngẫm lại cũng thoải mái, người xuất sắc như anh , nếu cứ ở mãi trong nước thì thật đáng tiếc. Thành tâm chúc mừng anh nha!

Vài hôm trước, Phương Khả Hâm nói cho em biết anh mới có cô bạn gái mới. Tin tức này càng làm cho em thấy bất ngờ. Hơn nữa lại còn biết là anh theo đuổi người ta trước, còn đuổi theo thật vất vả. Mấy ngày nay, em luôn luôn cố gắng hình dung ra dạng con gái như thế nào mới có thể khiến cho người chậm chạp như anh “lung lay”, chắc nhất định phải là một cô gái hiền lành, ôn nhu. Nghĩ tới nghĩ lui, em cũng không tự chủ được mà phá lên cười. Thôi, lại chúc mừng anh một lần nữa vậy!

Bây giờ, em đang học ngành công nghệ sinh học tại đại học Pennsylvania, có việc gì có thể đến tìm em. À, đúng rồi. Em dự định tháng ba sang năm cùng bạn trai hiện nay kết hôn, nếu được vinh hạnh, em hy vọng anh cũng đến tham gia, đương nhiên, mang theo bạn gái bé nhỏ của anh nữa, em càng hoan nghênh.”

Thì ra là Trương Nghi Lăng, anh mỉm cười tự nhiên, sau khi cẩn thận đắn đo lại gửi lại cho cô một cái email.

Lúc gửi đi rồi, anh cảm thấy, sự u ám của quãng thời gian dài còn đọng lại trước kia, bỗng chốc trở thành hư không, cả người thoải mái nói không nên lời.

Chia tay rồi vẫn có thể làm bạn, mặc kệ lúc trước là ai có lỗi với ai. Khi nỗi đau trong tim được hạnh phúc chữa lành, chúng ta có thể đối đãi khoan dung với quá khứ, tất cả những gì không vui cuối cùng đều sẽ tiêu tan.

Lúc chúng ta gặp lại nhau, sẽ mỉm cười chào, rồi hỏi lại một câu: “ Em khỏe chứ!” như thế là đủ rồi.

Hai tháng sau khi đến Mỹ, đến đón anh là một người họ hàng xa, vừa hay đang học luật tại đại học Pennsylvania, hai người xấp xỉ tuổi nhau, ở cùng một chỗ, nói cũng không nhiều, nhưng thật sự rất hòa thuận.

Hà Tô Diệp vốn dĩ theo kế hoạch đến Mỹ, sau đó tiếp tục thu xếp tới Ithaca, ai ngờ lúc đi vào sở nghiên cứu đưa tin lại nhận được một cái đề tài, các đồng nghiệp Hoa kiều Trung Quốc cùng ngành hết sức ngưỡng mộ, anh đành phải bắt đầu làm việc cẩn thận.

Thầy giáo là người Đức. Ông nghiêm khắc, cẩn thận, là người nổi tiếng toàn trường. Thầy vô cùng yêu thích học trò Châu Á chăm chỉ với thức tri thức căn bản chắc chắn, vì vậy trong đám học sinh được phòng thí nghiệm tuyển chọn của ông, trừ có 3 người đến từ Đức ra, còn lại ba người đều là học sinh Châu Á. Khi Hà Tô Diệp lần đầu tới phòng thí nghiệm đã bị dọa, trên cái cửa treo một tấm bảng bắt mắt: “Nhân viên của phòng nghiên cứu mỗi tuần làm việc bảy ngày, buổi sáng từ 10h đến buổi tối 12h, lúc làm việc phải nhiệt tình, hết sức mình.”

Như vậy cũng tốt, cứ thế anh sẽ cùng Thẩm Tích Phàm cùng nhau cố gắng.

Không biết là do anh che dấu quá tốt hay Thẩm Tích Phàm căn bản không rảnh để ý, cho dù là anh cùng với cô nghỉ ngơi giống nhau, cô một chút cũng không cảm nhận ra QQ đối diện – người con trai ấy – đang ở thành phố cách cô không đến hai tiếng xe buýt.

Thẩm Tích Phàm vẫn hàng ngày vào thời gian cố định nhắn tin lại cho Hà Tô Diệp , tuy có hứng thú kể lại chuyện ở trường học, nhưng cô vẫn đặc biệt thích nói tới chuyên ngành quản lý khách sạn cho anh , mỗi lần nói là lại kích động: “Hà Tô Diệp, anh biết không, em hôm nay theo chân bọn họ đi vào khách sạn thực hành, học được cách làm bánh Cookies, sau này em về nhất định phải bộc lộ tài năng cho anh xem.”

“Connell thật sự là một khu đại học không thể tin được, vì ngành quản lý khách sạn mà thành lập cả một khu nhà khách sạn, hơn nữa còn thông với cả tầng nhà của trường học, bọn em thường xuyên có cơ hội đi

thực tập. Có điều em hơi tiếc một chút, vì sao bốn năm đại học của em không phải trải qua ở nơi này! Mà hiện tại Operations Management em học, MHH, đề cập chủ yếu là tri thức lý luận.....”

“Trong trường có 7 cái nhà ăn, mỗi lần bữa tối là lại có ít nhất 28 món ăn chính, thật sự rất phong phú, thời gian dài như thế em cũng chưa cần tự mình ra tay nấu nướng gì, đối với loại người sành ăn như em mà nói, quả thật chính là trời cao ban ân nã. Nếu anh đến đây, em nhất định sẽ cho anh nếm thử mùi vị món ăn ngon nhất của hiệp hội Ivy này.”

Hà Tô Diệp mỉm cười không một tiếng động, đại học Pennsylvania cũng thuộc hiệp hội Ivy, đồ ăn cũng không tồi. Nhưng nghe cô nói như vậy, anh cũng bắt đầu có chút nóng lòng muốn thử. Lên bàn tính nhỏ trong lòng, ánh mắt anh không tự chủ được mà bay tới ngày tháng trên lịch.

Xem ra chỉ có lễ Noel thầy giáo mới thả người. Thôi bỏ đi, anh đã đợi thời gian dài như vậy, không bận tâm lại đợi thêm chút thời gian cón con nữa.

Ngày hôm sau, anh tới phòng thí nghiệm sớm, sau khi vừa mới đến cửa tòa nhà, bỗng nghe thấy có người phía trước dùng tiếng Trung gọi tên anh, giọng nữ trầm thấp, trong đầu anh, trực giác phản ứng lại, đó chính là... Trương Nghi Lăng.

Nhiều năm như vậy, vẫn là cái khí thế bức người kia, một chút cũng chưa biến mất, anh không khỏi nở nụ cười: “Chào buổi sáng!”

Đôi mi thanh tú của Trương Nghi Lăng khẽ chớp, hướng về phía anh nói đùa: “Hà Tô Diệp, anh thật đúng là nổi tiếng, đến đây vài tháng rồi mà cũng không thấy anh tìm em, aizzz, nhiều năm như vậy vẫn là cái tính tình chậm chạp, thật sự khiến người ta phát hỏa nã.”

Anh xua tay cười cười: “Nghiên cứu bận quá, ngày đêm đầy nhanh tốc độ.”

Trương Nghi Lăng tò mò: “Thầy giáo anh là ai? Có điều, anh là cái dạng người bắt đầu công việc thì chẳng thêm có người bên cạnh cầm roi thúc, anh chạy nhanh lắm!”

“Là thầy Leonard...”

Mặt của cô lập tức biến thành khoa trương: “Cái gì... lão quái nhân kia, trời ạ, anh làm sao mà chịu đựng được, ông ta thật sự là harsh*!”

(*harsh là thô lỗ, cộc cằn, nghiêm khắc)

Hà Tô Diệp mỉm cười: “Em có lạnh không, hay là vào trong nhà ăn lấy chút đồ uống nóng, rồi ngồi xuống nói chuyện?”

Anh gọi một cốc hồng trà, đưa cho cô một tách Cappuccino, Trương Nghi Lăng nhìn thấy liền che miệng cười trộm: “Hà Tô Diệp, có phải bạn gái của anh thích uống hồng trà không, anh bị lây bệnh rồi?”

Vì sao đám người xung quanh anh, ai cũng đều khôn khéo như vậy, liếc mắt một cái có thể nhìn ra manh mối. Hà Tô Diệp đành phải thành thật trả lời: “Đúng thế.”

Trương Nghi Lăng giải thích: “Em trước đây cũng thích hồng trà, nhưng ngày xưa trong lúc vô ý anh nói một câu ‘trà xanh vẫn tốt hơn’, em vội đổi sang uống trà xanh, cho đến tận mãi sau khi đến nước Mỹ”. Cô thở dài thật dài, cười mà như không: “Đây là sự khác biệt giữa cách anh đối với em và đối với cô ấy, em có thể vì anh thay đổi, mà anh chỉ biết vì cô ấy mà thay đổi, cho nên dù em rời khỏi anh, em cũng không cảm thấy mất mát, anh cũng không cảm thấy tổn thất gì.”

Anh bỗng nhiên không biết nói tiếp như thế nào, cầm lấy cái cốc, hồng trà nóng hổi, lượn lờ hương khí mờ ảo.

Thật sự bị lây bệnh rồi. Trước đây cho tới tận bây giờ, anh chỉ uống trà xanh. Nhưng, những lúc đi ra ngoài với Thẩm Tích Phàm cô luôn thích một cốc hồng trà, ủ ở trong tay, đáng vẻ ấm áp hạnh phúc. Thời điểm anh lần đầu tiên nếm hồng trà còn cảm thấy có chút không quen, sau này vì phối hợp với Thẩm Tích Phàm mới uống, đến cuối cùng lại phát hiện mình đã không thể tách khỏi hồng trà kia rồi.

Luôn luôn có thói quen lúc làm việc đêm khuya sẽ pha một cốc hồng trà, sau đó cầm quai cốc cùng cô nói chuyện phiếm. Thỉnh thoảng, khuôn mặt cô chợt lóe, có đôi khi hình ảnh là nụ cười, có đôi khi là nhăn nhó, dù cho có là hình dạng thế nào, anh đều cảm thấy thật hạnh phúc.

Cái gọi là ‘yêu ai yêu cả đường đi’ hẳn chính là như vậy. Trước tiên yêu thương cô, sau đó muốn có được cả thói quen nữa, động tác nhỏ, yêu thích, cuối cùng bất tri bất giác mà không thể tự kiềm chế, ngay cả hô hấp cũng đều là loại tư vị nhớ nhung.

Nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Hà Tô Diệp, Trương Nghi Lăng phì cười: “Hà Tô Diệp, bây giờ mới cảm thấy có lỗi với em à! Không sao cả, cho anh một cơ hội bồi thường, lúc em kết hôn cho em thêm hồng bao nhiều nhiều một chút.”

Anh sáng khoái gật đầu: “Được thôi, nếu anh đem bạn gái tới, tự nhiên sẽ thêm một phần nữa.....”

Trương Nghi Lăng mở to con mắt: “Khoan đã, nói vào trọng điểm, lẽ nào bạn gái của anh hiện tại đang ở Mỹ, Phương Khả Hâm chưa nói cho em biết. Hà Tô Diệp, anh đừng có nói là anh vì cô ấy mà ra nước ngoài nhé!”

Anh hơi hơi ngượng ngùng: “Đúng là như thế, chỉ có điều anh cùng cô ấy không ở cùng một trường.”

Trương Nghi Lăng hoàn toàn là dáng vẻ bị đánh bại: “Hà Tô Diệp, em thật bi phần nha! Nếu anh lúc trước đối với em cũng như đối với cô ấy bây giờ, dù chỉ nửa phần thôi, thì có lẽ em đời này chết cũng không đáng tiếc.”

Hà Tô Diệp cảm thấy kì lạ: “Anh trước đây đối với em không tốt !”

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê: “Không phải ý này, đối xử tốt với một người có rất nhiều ý nghĩa. Đối với em, anh quả thật quá tốt rồi, nhưng anh là người có nguyên tắc, mọi chuyện sẽ không hề vì em mà thay đổi, hoặc là nói sẽ không cho đi toàn tâm toàn ý như vậy.”

Con gái đối với tình yêu định nghĩa thật phức tạp, anh ở trong lòng suy nghĩ, nhưng bản thân cũng hiểu được lời Trương Nghi Lăng nói là đúng.

Cho đi toàn tâm toàn ý không hề có cổ kỵ, anh trước đây chưa từng nghĩ tới, chính là trực giác thôi thúc, anh cũng sợ hãi bản thân mình cho đi mà không có đáp lại, nhưng tất cả băn khoăn ấy, sau khi cô thừa nhận thích anh đều đã tan thành mây khói.

Được rồi, về mặt tình cảm anh có chút chậm chạp, cũng có chút ngốc nghếch, nhưng biết đâu đây lại là một chuyện tốt.

Sau khi Trương Nghi Lăng đi, anh mới đi tới phòng thí nghiệm, lúc đến nơi đã muộn, kỳ lạ là thái độ của thầy giáo thật khác thường, chỉ cười tủm tỉm chào hỏi với anh, cũng chưa nói thêm cái gì.

Người trong tổ kể cho anh nghe, trong toàn bộ bài báo cáo của mọi người, chỉ có anh cùng với một người Đức nữa được thông qua, mọi người còn lại ngay cả ngày nghỉ lễ Noel cũng phải tăng ca. Hà Tô Diệp chỉ cười mà không nói gì, sau đó mở máy tính ra tiếp tục làm việc.

Thật ra tâm tình anh lúc này vô cùng tốt, nhớ tới lễ Noel có thể nhìn thấy cô, lại không tự chủ được mà mỉm cười.

Anh trên đường quay về kí túc xá nhìn thấy, mỗi một giây lại có chiếc lá của cây ngô đồng nước Pháp phiêu phiêu rơi xuống, rồi tiếp tục đáp xuống mặt đất. Có đỏ son, nâu nhạt, cam đỏ, vàng đậm, mỗi một chiếc lá đều đang ở đoạn cuối vòng đời mình, thứ bậc rõ ràng, hứng thú đan xen, giống như bức họa thiên nhiên đảo lộn, lấy mặt đất làm nền, lấy chiếc lá rơi trên đường hướng xuống là bầu trời xanh lam.

Bạn tốt trước đây đang học tại đại học Connell, không biết làm cách nào mà biết được tin tức anh đi du học, gửi tin mời. Hà Tô Diệp đem kế hoạch đi chơi ngày lễ Noel nói với bạn cùng phòng, không ngờ anh bạn cùng phòng này lại vô cùng cảm thấy hứng thú: “Mình có xe, không bằng chúng ta cùng đi.”

Kế hoạch lập tức quyết định, anh lên mạng hỏi Thẩm Tích Phàm lễ Noel có dự định gì không, ai mà biết vừa mở QQ ra cái avata của Thẩm Tích Phàm cứ nhấp nháy mãi không ngừng, kích vào thì thấy, là một chuỗi câu hỏi: “Hà Tô Diệp, làm sao bây giờ đây, em chỗ này tuy ngủ không đủ giấc, nhưng thế nào mà lại béo lên!” , “Lẽ nào uống nước cũng có thể lên cân, đều tại đồ ăn của nhà trường ngon quá, em béo lên rồi, béo lên rồi! Điền mất thôi! Hồng hết cả!”, “Em muốn giảm béo! Em muốn giảm béo!”

Anh cười trộm, nghĩ tới cô nhóc này béo lên chút mới tốt, ngày trước khi nắm tay nhau, lúc nào cũng cảm thấy cổ tay cô mảnh khảnh, dường như chỉ cần nhẹ nhàng chạm quá mạnh cũng có thể gãy, mập lên thế này hẳn là việc tốt đi.

Thật ra, con gái nên thuận theo tự nhiên mới tuyệt nhất, chỉ cần giữ cân nặng duy trì trong tiêu chuẩn khỏe mạnh là được, không cần phải liều mạng giảm cân. Lúc anh thực tập ở bệnh viện đã thấy qua mấy cô gái bởi vì ăn uống thiếu điều độ bị thiếu máu phải đưa tới cấp cứu, khi đó một đám nam sinh không hèn mà cùng hạ quyết tâm, về sau tìm bạn gái đầu tiên phải giáo dục các cô không cần mù quáng giảm cân, sau đó sẽ tiến hành phương án giảm béo lành mạnh.

Mà nói cũng thật kỳ quái, Thẩm Tích Phàm khẩu vị ở trong nước cũng khá, một chút cũng đều không có dấu hiệu cố ý ăn uống điều độ, thế nào mà ra nước ngoài liền béo lên, chẳng lẽ thật sự là khí hậu mỗi nơi nuôi người một khác.

Nghĩ đến đây, anh gõ ra dòng chữ trấn an cảm xúc xao động của bạn gái: “Cô nhóc, thật ra béo một chút cũng tốt, em xem em gầy như vậy, có nhiều khi anh lo lắng em có thể bị gió thổi bay hay không nữa nha, em trăm ngàn đừng nóng vội giảm cân.”

Về mặt cầu xin hình con thỏ hiện ra: “Không được đâu, không được, nếu mà em về nước thì chẳng còn mặt mũi gặp anh nữa, trên mặt toàn thịt thôi. Anh nói xem thịt lợn trong nước bao nhiêu tiền một cân? Em như thế này không phải cũng coi như xuất khẩu thành ngoại hối rồi chứ!”

Hà Tô Diệp vừa bực mình vừa buồn cười, vội vàng nhấn lại: “Anh là bác sĩ, em có muốn nghe thử ý kiến của người chuyên môn không?”

Quả nhiên, bên kia liền bình tĩnh trở lại, hiện lên emotion mắt lóe sáng chờ mong. Hà Tô Diệp suy nghĩ một lát: “Anh viết cho em một loại trà giảm béo nhé, em kiên trì uống, không cần phải bỏ cơm hoặc ăn ít đi, được không?”

Thẩm Tích Phàm đáp lại vội vàng, anh đành viết vài loại thuốc tiêu hóa để cô pha nước uống, anh suy nghĩ, như thế trong lòng cô nhóc sẽ bình tĩnh hơn, cho dù thuốc này khả năng không có hiệu quả thực chất gì.

Trước ngày Noel, nhiệt độ không khí ở Pennsylvania không ngờ lại cao, cũng không có tuyết rơi, thật khác thường. Bạn cùng phòng có kinh nghiệm nói cho anh biết qua ngày lễ Noel nhiệt độ mới nhanh chóng hạ xuống, trước đây còn có tình trạng tháng tư rồi còn có bão tuyết.

Đây là lần đầu tiên anh rời khỏi khuôn viên của Pennsylvania, đặt mình trong một bầu không khí hoàn toàn khác biệt của một trường đại học khác.

Ithaca là một thành phố nhỏ yên tĩnh, người đi tới đi lui hầu như rất ít, bạn cùng phòng nói cho anh về thi nhân người Hy Lạp Constantine cùng vài lời trong bản Trường ca “Ithaca” của Cavafy, “Khi bạn bắt đầu cuộc hành trình đến Ithaca, cầu mong rằng con đường ấy thật dài, ngập tràn phiêu lưu, ngập tràn tri thức.”

Hà Tô Diệp không khỏi mỉm cười, anh đi tới Ithaca, nơi có người anh yêu mến, tràn đầy hy vọng cùng hạnh phúc.

Lễ Noel năm ngoái, bọn họ và một đám người cùng nhau trải qua, cuối cùng lúc anh đưa cô về, cô còn cười nói: “Ở cùng một chỗ với anh đều đặc biệt vui vẻ, không có lý do.”, anh còn nhớ rõ tâm tình của bản thân mình ngay lúc đó, vừa vui mừng kinh ngạc lại vô cùng sợ hãi.

Có lẽ là lúc ấy, anh đã thích cô một cách vô thức. Thành phố lấp lánh ánh đèn cầu vồng kia, người người đi lại, quần áo trắng của cô trong đêm đen đặc biệt linh động. Mà cô bây giờ, sẽ xuất hiện trước mặt anh với cái dáng vẻ như thế nào.

Tại cái thành phố yên tĩnh này, tại cái đất nước xa xôi này, nơi mà tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên xa lạ, đêm dài dường như cũng trở nên chậm chạp hơn, giống như không có điểm dừng, hai người cứ thế dựa vào sự ấm áp của nhau mới có thể vượt qua.

Bạn cùng phòng đỗ xe ở trước cửa host family, sau đó chỉ vào một tòa nhà cách đó không xa: “Kia chính là thư viện của đại học Connell, cứ dọc theo con đường này một đoạn sau đó rẽ trái là tới.”

Anh nhìn đồng hồ đeo tay đã quá 5 giờ, vội vàng trả lời: “Cám ơn cậu, tối tôi sẽ đến tìm các cậu.”

Bạn cùng phòng trêu chọc: “Đến lúc đó nhớ mang bạn gái cậu tới cho chúng tôi xem mặt một cái, đều là lưu học sinh Trung Quốc mà, để cho mọi người biết nhau đi.”

Vẫy vẫy tay, anh cười nói: “Được, tôi đi trước đây!”

Mỗi ngày đúng 5 giờ, từ thư viện về ký túc xá. Đây là thời gian nghỉ ngơi cố định hàng ngày của Thẩm Tích Phàm.

Anh vốn dĩ nghỉ ở cửa thư viện chờ, kết quả vừa mới đi đến lối rẽ đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, trên tay đang ôm một chồng sách tham khảo thật dày, bước đi vội vàng.

Vẫn trang phục đơn giản, mộc mạc như vậy, áo bông màu hồng của cô càng làm lộ ra làn da trắng, tóc đã dài ngang lưng, vốn là cái khí thế bức người mà công việc phải có lại bị dáng vẻ một sách kia che dấu, càng có nét điềm tĩnh trầm ổn.

Mà Thẩm Tích Phàm không lưu ý một chút nào việc anh đang đứng ở chỗ lối rẽ, cô vẫn một đường đi thẳng. Hà Tô Diệp đành phải chạy đuổi theo, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô, rồi lại nhẹ nhàng gọi tên cô: “Thẩm Tích Phàm!”

Nghe thấy vậy, vội xoay người, cô tròn mắt há hốc miệng nhìn anh, sau một lúc lâu cuối cùng mới bật ra một câu: “Anh...Hà Tô Diệp, anh tại sao lại có thể ở chỗ này!”

Anh mỉm cười, lại phát hiện trái tim mình bắt đầu đập có gia tốc: “Đến gặp em mà.”

Tiếp tục tiến lên một bước, tay nhận lấy chồng sách trên tay cô, Thẩm Tích Phàm bình tĩnh nhìn anh, cố gắng khống chế cảm xúc kích động: “Anh làm thế nào mà ở chỗ này được!”. Cô mở miệng còn muốn nói gì đó nữa, lại phát hiện cả tim lẫn người đều đang run rẩy. Vui sướng, hưng phấn, kinh ngạc, kích động, không nói được lên lời.

Vậy mà người con trai trước mặt này, chỉ nhẹ nhàng kéo tay cô, khẽ mỉm cười: “Trở về anh sẽ nói cho em.”

Hết chương 25

26. Chương 26: Đẳng Sâm

Tình yêu phải chăng cũng ngọt ngào như chè đậu đỏ?!

Khu nhà ở của cô không lớn, nhưng dọn dẹp cực kì ngăn nắp.

Thẩm Tích Phàm bỏ túi sách ra, giải thích: “Bạn cùng phòng đi đến host family ăn cơm rồi, trong nồi hầm có canh gà, bên trong tủ lạnh có lẽ còn đồ ăn, thật sự thì không bằng chúng ta tới nhà ăn sinh viên đi, nhưng không biết có đang mở không.”

Hà Tô Diệp chỉ cười nhưng không nói, khiến trong lòng cô càng thêm rụt rè, vừa định hỏi thêm, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị giữ lại nhẹ nhàng, anh trêu chọc: “Thật sự mập lên nha, cô nhóc!”

Quay mặt đi hướng khác thở gấp, lại bị ngã vào một lồng ngực ấm áp, cô nghĩ muốn kháng cự thoát ra, bên tai lại là tiếng nói nam tính trầm thấp: “Ngoan, đừng cử động, cho anh ôm một lát, anh mệt muốn chết rồi.”

Trên người anh có hương chanh thoang thoảng, lại phát ra dáng vẻ mệt mỏi không nói thành lời, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn kỹ khuôn mặt anh, so với nửa năm trước càng gầy hơn, chung quanh mắt còn có quầng thâm mờ mờ.

Nhẹ nhàng thở dài, cánh tay không khỏi vòng qua ôm chặt thắt lưng anh, nghi vấn rốt cục hỏi ra miệng: “Anh làm thế nào mà ở đây?”

Hà Tô Diệp mỉm cười: “Đến gặp em! Anh hiện tại ở sở nghiên cứu CVI của đại học Pennsylvania.”

“Khi nào anh qua đây vậy, trước đây vì sao không nói cho em?”

“Tháng tám anh sang Mỹ, khi ấy đã nghĩ tới nơi sẽ lập tức đi gặp em, nhưng kết quả phải nhận một cái đề tài, mệt chết đi sống lại một thời gian, cho nên phải kéo dài tới tận bây giờ.”

Cô nói thầm: “Thế này có tính là thê xướng phu tùy* không?”.

(thê xướng phu tùy: kiểu như vợ hát chồng múa phụ họa ^^)

Nhẹ tay vén mái tóc dài bên tai cô, Hà Tô Diệp cúi đầu cười: “Ừ nhỉ, coi là như là thế đi”

Bọn họ cùng nhau làm cơm tối, cùng nhau xắn tay chảo với dầu, Thẩm Tích Phàm liền bắt đầu buồn rầu: “Trời ơi! Em quên mất cho người bạn ký túc xá bên cạnh mượn tạp dề rồi, thôi bỏ đi, để em xào rau là được!”

Hà Tô Diệp ngăn lại tay cô: “Không có gì, anh qua bên này, cũng đã lâu không vào bếp, không biết tay nghề đã xuống cấp rồi hay chưa.” Vừa nói chuyện, liền đem trứng gà đập vào trong cái chảo, lập tức khói dầu nổi lên bốn phía, giọt dầu nhỏ bắn lên, dính trên áo sơ mi trắng của anh.

Thẩm Tích Phàm đổ ra một trùm khí lạnh: “Dầu! dầu kia! sơ mi của anh không cần nữa à!”

“Nhóc con! em thế nào mà thích ngạc nhiên như vậy.” Bưng lên đám cà chua đã thái xong, anh cười: “Không phải vài giọt dầu ăn thôi sao, xào rau nấu cơm ai mà chẳng dính một tí, nhanh đi xem canh trong nồi hầm đã được chưa?”

Thẩm Tích Phàm nghe theo lời anh đi múc nửa bát canh gà, thêm một chút muối, bưng ra: “Anh trước tiên nếm thử đi xem đã đủ đậm chưa!”

Hà Tô Diệp tay trái cầm cán chảo, tay phải còn đang cho thêm nước tương, cô liền nhón mũi chân, thật cẩn thận đưa tới cạnh miệng anh, anh thuận thế liền nhấp một ngụm: “Ừ, cũng không khác mấy, có thể múc ra đi.”

Cô bỗng nhiên cười rộ lên, vội vàng nhấp miệng, quay mặt đi, Hà Tô Diệp còn chưa nhận ra, tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”—hôn gián tiếp chứ còn gì nữa ^^

Cô lắc đầu không trả lời, chỉ là trong lòng thật ấm áp, hốc mắt cũng có chút cay cay, cô cẩn thận nếm một ngụm canh gà, độ đậm vừa đủ, vị tương ở đầu lưỡi lan tỏa, khiến cho người ta ý chưa tận, vị còn đọng lại rất lâu. Người con trai trước mắt này, thật sự rất yêu, nguyện ý vì cô xuống bếp, thậm chí một chút việc nặng cũng không cho cô chạm vào.

Vừa nãy trong đầu Thẩm Tích Phàm bỗng nhiên thoáng hiện ra bốn chữ “Đôi vợ chồng già”, lại không khỏi mỉm cười hạnh phúc.

Cảm giác chân thực như vậy. Ngày trước khi ở bên Nghiêm Hằng, giống như hai đứa trẻ ngây thơ, lúc nào cũng nghĩ muốn trải qua mỗi ngày đầy lãng mạn, đầy kích thích, nhưng kiểu tình yêu như vậy chính là giống như pháo hoa nơi chân trời, tựa như làn mưa bụi bay bay, về ra cái quỹ đạo đẹp mắt, nhưng dù có đẹp đến đâu cũng chỉ trong nháy mắt.... gió thổi qua, liền biến mất.

Mà cuộc sống chính là cuộc sống, lãng mạn cùng tình cảm mãnh liệt vĩnh viễn không thể chống đỡ cho tình yêu cả một đời.

Vẫn là yêu nhau trong lúc bình bình thản thản càng thêm thích hợp với bản thân cô, chẳng hạn như người con trai dịu dàng này, có lẽ anh chính là chiếc cốc* kia của mình.

(*Chiếc cốc đồng âm với từ cả một đời)

Làm ba món ăn, trứng xào cà chua, xà lách trộn, ớt xanh thịt bò.

Thẩm Tích Phàm vừa gấp rau vừa cảm khái: “Sợ rằng đây là bữa cơm Trung quốc chính cống đầu tiên em đến Mỹ cũng nên, người lười giống em không thích bản thân nổi lửa, lần nào cũng đến nhà ăn của trường, bất tri bất giác béo lên lúc nào không hay.”

Hà Tô Diệp gấp một miếng thịt bò xào cho cô: “Ăn nhiều một chút, nhìn em căn bản vẫn chẳng có gì khác cả, béo ở đâu? Sắc mặt không tốt, nhợt nhạt, hàng ngày đều thức đêm!”

“Anh vừa nãy còn nói em béo!” Cô tức giận phản bác, xoay người múc cho anh một bát canh gà: “Hà Tô Diệp, em thấy có sắc mặt anh mới không tốt, mắt thì gấu trúc. Bác sĩ, anh làm thế nào trở thành người gương mẫu được đây!”

Anh húp một ngụm canh gà, lập tức mỉm cười: “Anh thấy hương vị tại sao lại quen thuộc như vậy, thì ra là bỏ thêm đẳng sâm.”

Thẩm Tích Phàm mở miệng: “Đẳng sâm là từ bên nhà gửi qua, mẹ nói ‘ích khí sinh tân dưỡng huyết’, sau khi kết thúc mỗi một môn học, em đều phải nấu một nồi canh gà to thăm hỏi bản thân.”

“Ở đây có vất vả không?”

“Đương nhiên là vất vả rồi, thầy giáo tuy rằng là người tốt, nhưng mà nghiêm khắc lắm, đã vậy còn có Career Track, may mà kinh nghiệm làm việc hoàn hảo, nhưng lý thuyết của em lại luôn kém hơn các bạn học từ chính quy. Còn anh?”

“Anh vẫn tốt, không vất vả, đề tài tiến hành cũng rất thuận lợi.”

“Em không tin đâu, học y ở Mỹ rất vất vả, nhìn xem anh gầy như thế này.” Thẩm Tích Phàm chỉ cảm thấy đau xót trong lòng, căn bản không còn dũng khí nhìn khuôn mặt của anh, lại múc thêm một bát canh gà nữa, cố gắng nở nụ cười trên choker: “Uống nhiều thêm chút nữa, qua cái thôn này là không còn cửa hàng nữa đâu!”

Nhiệt độ ở miệng bát còn lưu lại trên đầu ngón tay, Thẩm Tích Phàm đột nhiên có loại xúc động muốn khóc, trong lòng chỉ có một ý niệm, chờ đợi một năm dài này kết thúc, sau đó dù có thế nào, cũng sẽ không rời xa anh nữa.

Sau khi ăn xong, Thẩm Tích Phàm tham lam lại nổi lên, cười hề hề: “Vẫn là ở nhà anh ăn cơm ngon hơn, sau khi ăn xong còn có món điểm tâm ngọt, thật là quá tuyệt vời!”

Hà Tô Diệp nhìn kỹ tử bát một chút, cười nói: “Không phải còn có chút đậu đỏ sao, để anh làm chè đậu đỏ nhé!”

Cô vui mừng nhảy dựng lên: “Em đến giúp anh, đừng ở trong cái hộp nhỏ để trong góc, em tìm cho.”

Đun chè đậu đỏ, rửa sạch sẽ bát đĩa xong, Thẩm Tích Phàm gọi điện thoại về cho gia đình, Hà Tô Diệp thì lên mạng nói chuyện phiếm cùng Khâu Thiên, chỉ có điều tốc độ gõ chữ của Khâu Thiên bỗng nhiên trở nên vô cùng chậm, miên ra nửa ngày mới hiện lên một câu, mà một câu này cũng chỉ có ít ỏi 10 chữ.

Hà Tô Diệp bị tính tình của Khâu Thiên làm cho mất kiên nhẫn, liền tiện tay kích mở ra một trang web được lưu trữ trong mục đánh dấu trang yêu thích của cô, ai ngờ mở ra là một cái blog, nhìn kỹ lại, A... đây không phải là blog của Thẩm Tích Phàm sao.

Anh trầm lặng nhìn địa chỉ trang web, lập tức liền nhớ kĩ, lại nhìn vào dòng thời gian một chút, đã viết từ cách đây rất lâu, tùy tay kích vào một tiêu đề có ngày gần đây nhất.

“Từ nay về sau tôi dần dần học được bao dung cùng thông cảm, chờ đợi cùng thỏa hiệp.

Trên thế giới chỉ có hai loại tình cảm được coi là lãng mạn: “Một loại là đồng cam cộng khổ, loại khác là đồng quy vu tận; Việc chúng ta cần làm là tranh thủ cùng người mình yêu nhất..... đồng cam cộng khổ, rồi cùng người mình yêu tiếp theo... đồng quy vu tận.

Mà đồng cam cộng khổ, là từ ngữ đẹp biết bao. Bao dung cùng nhẫn nại vô tận, quan tâm cùng che chở vô hạn, còn có năm tháng dài lâu giúp đỡ lẫn nhau, mới có thể viết được từ ngữ chân chân chính chính..... đồng cam cộng khổ.”

Đồng cam cộng khổ.... thật sự là dòng chữ thật hạnh phúc, cũng thật tuyệt vời, Hà Tô Diệp trong lòng trầm mặc, nhìn màn hình chăm chăm bắt đầu có chút ngây ngốc, mãi khi phía sau có tiếng động mới vội vàng tắt đi cái trang web, phát hiện thấy Thẩm Tích Phàm đứng bên cửa sổ cười tủm tỉm với anh.

Chợt có một loại vui sướng, có loại xúc động muốn cho tất cả người trên thế giới biết, anh đang có cô, anh hiện tại thật hạnh phúc.

Hà Tô Diệp đứng lên đi đến cạnh cô, còn nghiêm túc hỏi: “Có đồng ý đi gặp bạn anh không, anh muốn đưa em tới giới thiệu cho bọn họ biết.”

Thẩm Tích Phàm mỉm cười: “Như thế nào mà trường này anh cũng có bạn học, Hà Tô Diệp anh thật sự là bốn bể có tri kỷ nha!”

(* nguyên văn là : bốn bể có tri kỷ, chân trời như hàng xóm).

“Có một người bạn thân cấp ba đang ở Viện nông nghiệp, thường gọi là học viện bò sữa, có hai người bạn đại học đang ở đại học y Weill Cornell, đều là người rất lợi hại.”

Trịnh trọng gật gật đầu, cô nghịch ngợm trả lời: “Thịt bò trong nhà ăn của trường đều từ học viện bò sữa, em phải đi cúng bái thật tốt vài vị cường giả* này một chút mới được!”

(*cường giả: chắc là người lợi hại)^ ^

Ithaca ban đêm càng thêm yên tĩnh, bên trong vườn trường to như vậy cũng không có vài người, học viện đều là người cô lập, chỉ có đèn đường tăng thêm một chút sức sống. Thẩm Tích Phàm đi ở phía trước anh, một đường ngân nga.

Hà Tô Diệp ngẩng trong mắt, ngọt trong tim. Mái tóc dài của cô bay lên trong gió, tỏa ra hương thơm thoang thoảng xung quanh, có một vẻ đẹp tựa hư vô. Mỹ lệ như vậy, đáng để anh cất dấu.

Anh nhẹ nhàng gọi tên cô, Thẩm Tích Phàm quay đầu lại bước chân cũng chậm dần, chỉ thấy Hà Tô Diệp trong bóng của ngọn đèn, dáng người cao lớn mạnh mẽ còn có khuôn mặt vẫn bày ra nụ cười tao nhã, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy như không thật, dường như đang nằm mơ, trước mắt đều là ánh sáng lấp lánh bay lượn.

Lần gặp nhau này quả thực như là một giấc mộng, hoàn mỹ làm cho cô rơi lệ.

Cô nở một nụ cười tỏa nắng như ngọc, ánh hào quang bắn thẳng vào trong tim anh, ánh mắt hai người đều nhìn thấy có một mình đối phương, không khí đã ẩn ẩn không còn như trước.

Đột nhiên trước mắt cô lướt xuống một thứ trong suốt, thì ra là chiếc khăn lụa. Thẩm Tích Phàm xoay người lại kiểm tra, ai ngờ một trận gió lớn thổi tới, khăn lụa theo cơn gió bay lên, vừa định với tay bắt lại, khăn lụa đã nhanh chóng “đáp” xuống mặt Hà Tô Diệp, cô liền cười ha hả.

Chạy tới trước mặt anh muốn lấy nó lại, nhưng anh lại cứ khư khư nắm chặt không buông ra, cô bỗng nhiên cảm thấy trên trán mình vương vấn hơi thở thanh nhã quen thuộc của Hà Tô Diệp, một cái hôn nhẹ nhàng tựa lông vũ ở mi mắt.

Tiếp theo ngón tay ấm áp lướt qua làm môi, trong ánh mắt lóe lên tình ý, nụ hôn bất ngờ xảy ra giống như bão táp làm cho người ta trở tay không kịp, hương vị của nhau thấm đẫm trượt bên trong miệng, trong đầu cô trống rỗng, chỉ biết thuận theo mà nhắm mắt lại, giống như tất cả là điều đương nhiên.

Cô đã quên suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ, chỉ là theo bản năng ôm lấy anh, chặt một chút, lại một chút.

Nhưng trong đầu có cái ý niệm, khiến cho cô không khỏi để tâm—— Hà Tô Diệp, anh thật sự là một người con trai nhảm chán. ^^

Có điều, ai bảo cô thích anh đến vậy.

Thẩm Tích Phàm trước đây từng đọc qua một cái topic nói rằng nếu người con trai đưa bạn gái của mình đi ra ngoài gặp những người xung quanh của anh ta, như vậy chính là đã công khai thừa nhận quan hệ lúc đó của bọn hai người, đương nhiên nó cũng là khẳng định lớn nhất đối với bản thân họ.

Lúc cô chân chính trông thấy đám bạn kia của anh lại hoảng sợ, một đám 4 người đánh bài, một bàn mặt trượt đang đấu nhau khí thế ngút trời, càng kỳ quái là còn có cả người Mỹ ở đây, thỉnh thoảng lại truyền đến một câu: “Liên trang! Thanh nhất sắc! Ủ!”

Một người đàn ông đang đánh bài, dáng vẻ cực kì giống trong tiểu thuyết của Lỗ Tấn miêu tả: “Soạn ra 4 văn tiền lớn”, người đó nhìn thấy Hà Tô Diệp đặc biệt hưng phấn: “Tiểu Hà, mau tới, mau tới, tớ hôm nay vận may đặc biệt kém, mau đến giúp tớ hòa ván đi!”

Những người khác cười vang: “Đừng hòng! Bài của cậu thì tự mình chơi, không cầu cứu chi viện!”

Hà Tô Diệp lặng lẽ cùng cô nói: “Đây là bạn cùng phòng của anh, một người rất tốt.”

Vậy mà có người mắt sắc, lập tức liền thấy Thẩm Tích Phàm, vội vàng than một tiếng, cười một tiếng: “Mỹ nữ kia! Tiểu Hà, là vợ cậu?”

Cô bỗng dừng nở nụ cười, cảm thấy ở nơi đất khách có thể nhìn thấy nhiều người Trung Quốc như vậy thật là gần gũi, mà những người này đa phần cũng đều không câu nệ tiểu tiết lễ nhân, cùng Lí Giới, Khâu Thiên là một nhóm người cùng phong cách, vội vã tiếp lời: “Không phải, chúng tôi vẫn còn chưa chính thức đâu!”

Hà Tô Diệp yêu chiều nhìn cô: “Luôn cảm thấy em không giống người học quản lý khách sạn, mà là người học giao tiếp ăn nói mới đúng nhỉ!”

Thẩm Tích Phàm giả hoạt cười: “Anh cũng thật hài hước, có lúc!”

Lập tức liền có người vội kêu, mà cũng không chỉ một người: “Tiểu Hà, quá là không ý tứ rồi, nếu mình mà có cô bạn gái như này thì đã sớm lấy về nhà giấu đi, cậu còn dám mang cô ấy bỏ ở đây, bản thân thì lại chạy tới Đại học Pennsylvania, thế là không chân thành đâu!”

Hà Tô Diệp bị ném cho một câu nói không nên lời: “Tớ cũng muốn bày tỏ ấy chứ, chỉ sợ là cô ấy không đáp ứng thôi!”

Một đám người ồn ào: “Mỹ nữ, Tiểu Hà thế này xem như biến thành cầu hôn luôn rồi đi, em muốn suy nghĩ một chút hay không!”

Thẩm Tích Phàm xấu hổ, quay mặt qua chỗ khác, vội vã có người tiếp lời: “Trầm mặc chính là tỏ vẻ cam chịu, chúng ta nhiều người làm nhân chứng như vậy, đến lúc ấy bọn anh còn muốn làm một châu rựu mừng nha!”

Cô quay đầu hướng ánh mắt xin giúp đỡ tới Hà Tô Diệp, ai mà biết anh cũng không biện giải, chỉ nắm lấy tay cô mỉm cười, anh giới thiệu từng người bạn của mình: “Đây là hai tên đang học tại học viện y Weill, là bạn đại học của anh, Ben cùng Chris”. Một vòng giới thiệu xong nghĩ nghĩ lại một lát lại anh lại quay sang mọi người bổ sung một câu: “Quên mất không kể, bạn gái của tớ, Thẩm Tích Phàm, hiện tại học MMH, hy vọng mọi người quan tâm nhiều hơn!”

Cười vang, có người lập tức “đóng gói phiếu”: “Mọi người đều là đồng hương, có việc gì cứ nói thẳng, bình thường mua cái này cái nọ, hay khiêng tủ lạnh hay xô pha, tuyệt đối là nhất hô bá ứng, trăm ngàn lần em đừng ngại nha!”

Lại còn có tiếng cười lớn hơn: “Lão Tổng, cậu lần trước một cốc nước trái cây còn lười mang lên tầng, thế nào mà lần này cần cù lao động như vậy!”

Người kia vội vàng trả lời: “Người ta là vợ của Tiểu Hà, có thể không ân cần một chút sao, mình còn trông cậy vào cậu ta đánh bài giúp mình “thay đổi càn khôn” đấy!”

Đánh bài đánh tới tận khuya bọn họ mới chuẩn bị ra về, một đám người chậm rãi tiễn biệt nhau trên đường, khi còn có hai người sóng vai đi cuối cùng, Thẩm Tích Phàm tò mò: “Hà Tô Diệp, em phát hiện anh hình như cái gì cũng đều biết, đánh bài cũng lợi hại như vậy.”

Anh cười cười: “Dân cờ bạc giỏi nhất đều là nhà toán học, toán của anh cũng không tệ lắm, cho nên theo chân bọn họ đánh vẫn còn thoải mái, nhưng nếu cùng nhân sĩ chuyên nghiệp chơi thì chắc anh không có cửa đâu.”

Thẩm Tích Phàm bĩu môi: “Em thì còn lâu, mà cũng chẳng thích học, ham muốn của em chính là “Ngủ, ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, kiếm tiền đếm tới chuột rút tay”, ngày trước còn học qua mỹ thuật tạo hình, thư pháp, bây giờ cũng đã quên gần hết rồi.”

“Ông nội anh cũng cực kì thích thư pháp, bản thân thường xuyên ở nhà vũ văn lộng mặc, khi nào anh mang em đi gặp một chút được không?”

“Anh cũng đừng làm cho em đi dọa người, chữ em xấu lắm!”

“Thật ra...anh là nói cái ý nghĩa kia...”Hà Tô Diệp do dự một chút: “Đêm nay chuyện mà bọn họ nói....”

Thẩm Tích Phàm sửng sốt một chút, lập tức phản ứng trở lại, vẫn làm bộ đáng như mờ mịt, khúc khích cười: “Chuyện gì cơ, nói rõ ràng một chút, anh không nói em làm sao mà biết được?”

Anh vừa bị hỏi đột ngột, nhất thời không biết làm thế nào để biểu đạt ra, người luôn luôn bình tĩnh vậy mà lại có chút luống cuống, quyết định nói ra chuyện khó khăn nhất: “Anh muốn nói chuyện kết hôn, em đã suy nghĩ tới chưa.”

Không nghĩ tới Hà Tô Diệp lại trả lời trực tiếp như vậy, Thẩm Tích Phàm mặt liền đỏ, đành phải cúi đầu thấp xuống, nói cái gì cũng không nên lời, anh cầm tay cô trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng vẫn mỉm cười: “Anh biết hơi đường đột, nhưng bản thân anh nghĩ rất nhiều lần rồi, nên hôm nay có cơ hội liền muốn hỏi em.”

Thẩm Tích Phàm tim đập lợi hại, nói quanh co một lúc: “Chuyện đấy.... em suy nghĩ một chút được không?”

Lời còn chưa dứt, người bạn cùng phòng đang đi phía trước gọi anh: “Tiểu Hà, phải đi thôi, nói ngắn gọn vào, không thì trở về lại điện thoại “tán” tiếp!”

Mọi người cười vang lên, đều khuyến khích anh: “Có rảnh rồi cứ tới đây chơi, nhớ vợ thì nói, muốn hôn thì xin miễn cho, làm ơn đừng xem nhẹ sự tồn tại của bọn này nha!” một đám người ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng vẫn thức thời tản ra.

Thẩm Tích Phàm ngượng ngùng, mặt đỏ hết cả, Hà Tô Diệp nhẹ nhàng đem tóc mái của cô gạt sang, nhỏ giọng dặn dò: “Anh phải đi, chuyện kia em cứ suy nghĩ đi, nhưng chậm nhất là ba tháng sau phải cho anh câu trả lời thuyết phục, còn có, phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng quá mệt mỏi.”

Cô gật gật đầu, trịnh trọng trả lời: “Em biết rồi” Sau đó bổ thêm một câu: “Lúc về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho em, bây giờ không cần trốn trốn tránh tránh nha!”

Hà Tô Diệp cười rộ lên, chân mày giãn ra, ánh lên nét thông minh: “Anh không phải cố ý, được rồi, anh phải đi đây!”

Buông bàn tay đang nắm chặt, Thẩm Tích Phàm mỉm cười nhìn anh lên xe, sau đó xe lăn bánh ra khu vườn trường, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi, cô vẫn đứng tại chỗ, khẽ cười. Cô nghĩ, thời điểm bản thân cùng anh chia tay tươi cười nhất định thật tiêu sái, thật hạnh phúc.

Nói không nên lời câu “Tạm biệt”, nếu đã vậy cũng đừng nói ra đi.

Cô lại thuận tiện đi lên thư viện tra cứu một ít tài liệu, đợi cho đến khi hoàn hồn thì đã qua vài tiếng, nhớ tới lời hẹn điện thoại với anh, liền vội vã trở về nhà.

Thời điểm cô men theo con đường nhỏ trở lại, trong lòng tràn đầy tư vị ngọt ngào, dưới bước chân cũng cảm thấy lâng lâng.

Bỗng nhiên, phía sau có một âm thanh thanh thúy vang lên, trong vườn trường yên tĩnh càng cảm thấy thật dọa người, cô nhanh chóng quay đầu lại, thấy cách đó không xa một đôi nam nữ, nam bụm mặt đờ đẫn đứng chôn chân tại chỗ, nữ xoay người bỏ chạy.

Cô vốn muốn cười, ai ngờ lúc đến gần nhìn thấy khuôn mặt người con trai cũng mỉm cười không nổi, dấu ấn năm ngón tay hồng hồng bắt mắt làm cho người ta kinh tâm, vội vàng hỏi: “Lâm Ưc Thâm, sao lại thế này!”

Lâm Ưc Thâm cười khổ: “Dáng vẻ của anh như thế này thật dọa người, lại còn bị em thấy nữa, thôi bỏ đi, cô có viên đá nào có thể đập mặt hay không, bằng không anh ngày mai không có biện pháp ra ngoài gặp người.”

Thẩm Tích Phàm thở dài: “Có thì có, nhưng tôi cũng không thể vô duyên vô cớ “thu nạp” anh, dù sao cũng phải nói cho tôi một chút là có chuyện gì đấy!”

Trở lại ký túc xá, Thẩm Tích Phàm vừa tìm viên đá vừa hỏi: “Có việc gì vậy?”

Lâm Ưc Thâm xua xua tay: “tai nạn nhỏ, tai nạn nhỏ thôi, thật ra rất đơn giản, người nhà của anh tự tiện tìm cho tôi một cuộc hôn nhân...” Thuận tay nhận lấy cái khăn mặt lạnh từ Thẩm Tích Phàm, phủ lên mặt có cảm giác khí lạnh tê tê: “...Sau đó anh không đồng ý thì đã trúng phải cái tát của cô tiểu thư nào đó, nói là muốn ân đoạn nghĩa tuyệt, thôi quên đi, nếu thật sự chặt đứt được thì một cái tát này coi như là tiền vốn công sức cho người ta.”

Thẩm Tích Phàm cười rộ lên: “Ai mà biết là do người nhà anh làm ra hay là bản thân anh tự đi trêu hoa ghẹo nguyệt, lời nói của đàn ông cũng không phải lúc nào cũng đáng tin!”

Lâm Ưc Thâm trừng cô: “Anh nói chuyện từng câu từng chữ đều là sự thật, nếu như có nửa lời nói dối trời tru đất diệt.”

Thẩm Tích Phàm lắc đầu, vẻ mặt nghi ngờ: “Trên thế giới còn có nửa lời nói dối đấy, rõ ràng là lời nói gạt người!”

Đột nhiên điện thoại kêu vang, cô lập tức bật dậy, hét lên: “Tôi nghe, là điện thoại của tôi”

Lâm Ưc Thâm trêu chọc: “Chậm chậm chút đi, điện thoại cũng không chạy mất, không phải là bạn trai gọi tới đấy chứ, sao mà tích cực như vậy!”

Thẩm Tích Phàm nghe thấy thế cười cười, nhắc ông nghe lên, bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: “Anh vừa về tới ký túc xá, không đánh thức em?”

“Không, em cũng vừa về ký túc!” Cô vừa nói ra miệng liền cảm thấy không khí có chút không đúng, vội vàng giải thích: “Gặp một đàn anh trước đây trong trường, tán gẫu nhiều hơn một hai câu rồi mới tạm biệt, cho nên em vừa mới về.”

Bên kia chỉ có tiếng cười: “Đừng sốt sắng như vậy, anh cũng chưa nói em cái gì mà, chỉ là lo lắng an toàn của em thôi, nghỉ sớm đi, cô nhóc, ngủ ngon nhé!”

Cô hàm hồ một tiếng “Ngủ ngon”, liền dập điện thoại, bỗng nhiên có chút ảo não—thở dài một hơi, thâm nghĩ, con gái lúc yêu rồi quả nhiên chỉ số thông minh thật sự sẽ hao hụt.

Phía sau truyền tới thanh âm trầm thấp của Lâm Ưc Thâm: “Em gái à, chỉ thấy người nay cười, có ai nghe thấy người xưa khóc đâu, em có bạn trai liền đá luôn đàn anh đây ra sau đầu, rất không có nghĩa khí.”

Thẩm Tích Phàm nhú mày: “Anh làm sao mà biết được, không phải lúc trước khi em cự tuyệt anh, chưa nói trực tiếp như vậy sao.”

“Ở siêu thị nhìn thấy hai người tay trong tay tình nồng ý mật như vậy.” Lâm Ưc Thâm chìa môi, biểu tình cũng thoải mái: “Khi ấy đã biết, hôm nay cũng thấy được. Người địa cầu đều biết nói, chỉ có người không biết là chúng ta đã rõ tất cả.”

Cô yên lặng không nói ra tiếng, nhận lấy cái khăn mặt: “Muốn đổi lại cho anh một cái khác không?”

Lâm Ưc Thâm đứng lên, vươn tay yêu thương xoa xoa đầu cô: “Em gái à, phải nắm cho chắc, em cũng không còn nhỏ, nếu không lo lắng việc chung thân đại sự sẽ phải bước vào hàng ngũ phụ nữ lớn tuổi nha.”

Thẩm Tích Phàm quay mặt qua chỗ khác: “Toàn nói lời không đứng đắn!”

Anh cười rộ lên: “Anh không hay nói đùa, đúng rồi, trong phòng bếp nhà em nấu cái gì mà thơm như vậy?”

Cô lập tức phản ứng lại: “À, là chè đậu đỏ, anh muốn nếm một bát hay không?”

Canh đậu đỏ thơm ngào ngạt được múc ra, Lâm Ưc Thâm hít một hơi thật sâu, tán thưởng nói: “Tha hương đất khách có thể ăn một bát chè chính tông như này, coi như là một loại phúc khí.”

Thẩm Tích Phàm nhẹ nhàng thở dài, tự nhiên nói cho anh: “Có đôi khi cảm thất tất cả đều quá mức tốt đẹp, không đúng thật, nhưng mà bản thân lại liều mạng muốn nắm chặt, trong lòng lại bảo cho chính mình cứ thuận theo tự nhiên. Có được là phúc, không được là mệnh. Có lẽ hình như rất nhiều người nói: “Tình yêu giống như những hạt cát, càng nắm chặt tay thì những hạt cát ấy trôi xuống càng nhiều.”

“Nói bừa!” Lâm Ưc Thâm vỗ vỗ đầu cô: “Là đậu đỏ mới đúng, nắm càng chặt, tuyệt đối không trôi được, mặc dù có vài hạt thôi, cũng khiến em lúc nào cũng ghi tạc trong lòng, chờ đến khi nổi lửa, nước đun sôi, thả chúng vào liền làm được nồi chè đậu đỏ, tương tự nấu thành chè, sau đó tình yêu của hai người coi như đã tu thành chính quả.”

Thẩm Tích Phàm khẽ cười, cô bỗng nhiên cảm thấy rất nhiều chuyện đề là thuận theo tự nhiên, tình yêu cũng được, hôn nhân cũng được, đã đến lúc rồi, thì cái gì nên đến thì đến, tất cả những điều này chung quy hẳn là do duyên phận.

Cho dù cô ở phút cuối của thời thanh xuân gặp được anh, cô cũng không cảm thấy chậm trễ, bởi vì khi thời cơ tới, tất cả đều sẽ tu thành chính quả.

Về câu trả lời thuyết phục kia, trong lòng cô âm thầm đã có ý định.

Hết chương 26

27. Chương 27: Đường Quy(kết)

Thật ra hạnh phúc chỉ là một tiếng “Được!” của anh.

Mấy ngày tiếp theo, cũng là trước sau như một muốn chết, vô số chương trình học báo cáo rồi luận văn, từng cái từng cái làm cho cảm xúc của Thẩm Tích Phàm thấp đến cực điểm, cô đã sớm bị cảnh báo, Connell là “đại học cướp đoạt thời gian giấc ngủ bốn năm của con người”, nhưng chân chính trải qua cái loại tư vị đau khổ thể này chỉ có thể tự mình than vãn thôi.

Thời tiết tháng 1 bỗng nhiên chuyển lạnh, gió rét lửa rít thật lợi hại, cản bản từ một cái trường người người náo nhiệt ồn ào, bỗng nhiên trở nên im lặng dị thường, thời tiết cùng con người như có điểm tương lân, cả người cô cũng trở nên tối tăm, ưu buồn.

Còn có hai ngày nữa chính là tết theo lịch Trung Quốc, nhưng ở thị trấn nhỏ Newyork đối diện bờ đại dương này, lại chẳng có cái không khí báo hiệu gì, không có đèn lồng màu đỏ, không có pháo hoa, cũng chẳng thấy dòng người tập nập đi mua sắm đồ cho năm mới, không có sủi cảo, bánh trôi.

Không có người nhà, không có những lời chúc phúc, cũng không có anh làm bạn, sống một ngày bằng cả một năm.

Bầu trời Ithaca trống rỗng một màu xám, chua xót, có dự báo tuyết rơi nhưng lại không có những bông tuyết nhỏ bay bay, bầu không khí nặng nề đè ép trong lòng cô. Ngày trôi qua như vậy, thật sự là cô đơn, tịch mịch.

Ngày như thế, chỉ thích hợp nặng nề ngủ, chứ không phải theo học thảo luận team work buồn tẻ ngồi trong phòng bày ra phương án.

Cô không khỏi nhướn mày ủ dột, bỗng nhiên một thanh âm truyền tới tai: “Serena, đối với cách làm cô có ý kiến gì không?”

Trong đầu nháy mắt trống rỗng, suy nghĩ bị kéo về tài liệu trước mặt, cô sửa sang lại một chút suy nghĩ, chậm rãi mở miệng, từ văn hóa quần thể khách sạn quốc tế cho tới việc quản lí, cuối cùng lại bị bổ sung một ít khái niệm quản lí khách sạn Trung Quốc.

Người phụ trách nhóm suy nghĩ một lúc, gật gật đầu: “Nói không sai, nhưng bình thường thấy cô rất ít lên tiếng. Vừa rồi cô nhắc tới văn hóa khách sạn, có mấy chỗ rất đúng, như vậy đi, lần sau discussion* (trao đổi) cô làm group leader, có được không?”

Nhìn ánh mắt mong đợi của các tổ viên trong nhóm, cô xấu hổ cười cười, đáp ứng.

Thứ sáu còn có một môn thi, tuần sau phải bắt đầu chuẩn bị chương trình học mới, career tracks luận văn vẫn chưa hoàn thành, hiện tại lại thêm một cái lead discussion, quả thật là họa vô đơn chí.

Đã xong họp nhóm, thân thể mệt mỏi cùng cảm xúc mạnh mẽ làm cho cô cảm thấy mình hồng mắt rồi.

Sau khi trở về ký túc xá, pha cho bản thân một tách trà, ngơ ngác ngồi ở cửa sổ, trên bàn chồng lớn chồng bé tài liệu tham khảo, lại không biết nên bắt đầu từ đâu, thuận tay mở máy tính ra. Trên QQ, MSN lời chúc mừng không ngừng. Đồng nghiệp, bạn bè trước kia đều gửi qua những tấm ảnh đẹp mắt, ấm áp, hoặc khô hài. Những câu chữ chúc mừng che kín màn hình.

Thì ra hôm nay là đêm giao thừa rồi.

Nhưng mà vẫn chưa nhận được lời chúc của Hà Tô Diệp, có lẽ anh giờ này vẫn còn ở sở nghiên cứu, có lẽ buổi tối cũng không trở về. Anh đã sớm nói cho cô biết chính mình đã bắt đầu vào thời điểm quan trọng, có lẽ không có nhiều thời gian ở bên cô như trước kia, cầu xin cô bỏ qua, khi đó cô có chút mất mát, nhưng vẫn như cũ nói một lời để cho anh yên tâm, bởi vì công việc nghiên cứu là quan trọng nhất.

Cô gọi điện thoại về nhà, vang lên là tiếng pháo nổ inh tai, Thẩm mẹ hắng cổ họng kêu: “Phạm Phàm, mẹ với bố rất nhớ con, bố con mấy ngày nay cứ nhắc tới con không yên, ông ngoại với các cô chú hỏi con khi nào thì trở về.”

Cô nghe xong mũi cảm thấy cay cay, vội vàng đáp ứng: “Còn có nửa năm nữa thôi, rất nhanh con sẽ quay về.”

Thẩm mẹ thở dài: “Thôi bỏ đi không nói nữa, nếu không lại xui cả năm, Phàm Phàm, buổi tối hôm nay nhớ phải ăn sủi cảo, các con không phải cả ngày không đi ra ngoài đấy chứ, bánh trôi có không? Đúng rồi, bên ấy các con có xem được “Đêm Xuân”* không?”

(* một chương trình đón năm mới kiểu như gặp nhau cuối năm bên nước mình ^^)

Đương nhiên không thể nói nơi này cái gì cũng không có, Thẩm Tích Phàm vội vàng gật gật đầu: “Tốt, tốt lắm, cái gì cũng có, mẹ yên tâm đi, con ăn rất ngon! “Đêm Xuân cũng có, trên mạng phát sóng trực tiếp. Mẹ chuyển lời chúc tết của con cho ông ngoại với mọi người nhé, cứ như vậy nha, con cúp máy đây!”

Buông điện thoại xuống, trong đầu hiện ra những bức tranh về mừng năm mới, cô nhớ rõ cái đêm giao thừa năm ngoái, uống tới say bí tỉ còn nói chuyện gì với Hà Tô Diệp mà bản thân không thể nhớ nổi, khi đó người một nhà bao quanh vòng tròn, vô cùng náo nhiệt, hạnh phúc ngập tràn.

Bỗng nhiên bạn cùng phòng gọi cô: “Serena, chuyển phát nhanh của cậu, vừa rồi mình quên nói cho cậu, nó ở trên bàn trong phòng bếp ấy.”

Cô tò mò cực kỳ, vội vàng đứng lên qua lấy, nhìn kỹ tên cùng địa chỉ, lại ngạc nhiên phát hiện ra người gửi chính là tên tiếng Anh của Hà Tô Diệp.

Thật cẩn thận mở ra cái hộp không lớn kia, ánh vào mắt là một cái hộp quà tặng khéo léo, vỏ gói quà màu đen điểm xuyến những bông hoa dát bạc nho nhỏ, với sợi ruy băng óng ánh, trong ánh đèn mờ ảo chiếu xuống, tản ra ánh sáng lấp lánh chói mắt.

Lấy ra mới phát hiện thì ra là một cái khăn lụa, cùng với cái khăn trước kia mình làm mất giống nhau kinh người, cô nhớ tới bản thân tối hôm đó được Hà Tô Diệp an ủi, sau này anh sẽ mua cho cô một cái là được.

Cô khi ấy trả lời rằng, đây là cái khăn bà nội cho mình, vài chục năm trước mang từ nước Pháp về, hiện tại chạy sang nước Mỹ không biết là có hay không, coi như là “xong”.

Nhưng anh lại tự mình đi tìm một cái khăn tương tự như thế.

Trong chiếc hộp còn có lời nhắn của anh: “Tết đến vui vẻ nhé, chú ý sức khỏe, nghỉ ngơi cho tốt.”

Đôi môi không tự chủ nở ra một nụ cười, ngọt ngào, âm thầm vui vẻ, cô cẩn thận đem chiếc khăn lụa gấp lại để vào trong hộp, sau đó cầm lấy cái bưu thiếp kia, nhìn lên nét chữ quen thuộc trên mặt, nhẹ nhàng chạm vào, dường như còn vương lại chút ấm áp của anh.

Vội vàng chạy đến trước máy tính nhấn lại cho anh cái tin, đánh vài chữ rồi xóa, cứ tìm mãi mà không thấy từ ngữ thích hợp hình dung tâm tình của mình, cuối cùng đành phải viết: “Năm mới vui vẻ, khăn lụa đẹp quá, cảm ơn anh, em rất thích. Còn có, anh chú ý nghỉ ngơi, không cần quá sức.” Thở dài một hơi, ánh mắt không khỏi bay trở về cái hộp quà nhỏ được gói tinh xảo, đẹp đẽ.

Cô nhẹ nhàng cười rộ lên— một vật bé nhỏ như vậy, cuối cùng là anh mất bao nhiêu thời gian để đi tìm nó.

Ngoài cửa sổ vẫn như cũ là màu xám nặng nề của hoàng hôn, nhưng bên trong đây lại tản lên ánh đèn khiến cho cô cảm thấy ấm áp, sắc cam xuyên thấu trong màu đen của màn đêm mê mang, hòa lẫn vào phía trước cái bàn rộng lớn, giống như đang đứng ở bờ đối diện nhìn người yêu xa xa.

Nhưng trên QQ biểu tượng emotion cũng rất lâu không có thêm cái hình nào nhấp nháy, cô ngẩn ngui hy vọng, sau đó lại thất vọng tràn trề.

Đã vậy chỉ có thể đem nỗi nhớ kia cất nhỏ chôn vào đáy lòng, dùng công việc học tập để bản thân chết lặng.

Bài thi hôm thứ sáu có phần không thuận lợi, Thẩm Tích Phàm luôn có cảm giác bên tai có người đang hát, làm cho cô tâm thần không yên, liên tục vài từ đơn chuyên ngành đều viết ra không được, cuối cùng vội vàng hấp tấp nộp bài thi, không thể không an lòng, đành phó mặc cho số phận.

Tổ discussion hôm thứ bảy tuy rằng có vẻ thuận lợi, nhưng là tranh luận trong lúc cô bị vấn đề của một tổ viên xảo quyệt chua ngoa chất vấn làm hồng mắt, cuối cùng chỉ có thể qua loa cho xong việc.

Luận văn của cô cũng có chuyện, thế là xác định mấy đêm tới “thấp đèn chiến đấu”, đem tất cả tư liệu có thể tra đều dùng tới, cẩn thận đem luận văn sửa lại một lần rồi lại một lần. Nhưng lúc đi nộp giáo sư lại lắc đầu, một nét ngạch ngang: “Không đủ chuyên nghiệp!”

Là môn lý luận quản lý hành chính, cô lập tức cảm thấy nói không nên lời, kiến thức lý luận của chuyên ngành quản lý rất trừu tượng, ngay cả chính cô có đôi khi học đều không hiểu, dù sao cô cũng không phải xuất thân từ chuyên ngành quản lý chính qui, đơn giản để hiểu một chút lại bị nói là không đủ chuyên nghiệp.

Thẩm Tích Phàm hoàn toàn không có tâm trạng, ngoan ngoãn trở lại thư viện tiếp tục tìm tư liệu, nhìn rồi lại nhìn cảm thấy chữ cái ở trước mắt đều bay nhảy loạn lên, một hàng dọc tiếp cũng không biết là dòng nào, choáng váng chóng mặt, thân thể không chịu nổi khổng chế mà nhào về phía trước.

Đang lúc buồn ngủ mơ màng , không lưu ý một chút, đầu đụng vào giá sách đầy, đau đến hít một ngụm khí lạnh, cũng may nhờ thế mà người hoàn toàn tỉnh táo.

Sờ sờ chỗ bị đụng đau, tỉnh tiếp tục đọc sách, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng cười trộm, cô quay đầu đã thấy, thì ra là Lâm Úc Thâm, lưng đeo ba lô tay cầm mấy quyển sách đứng sau lưng mình, ánh mắt vẫn còn nhìn chăm chăm vào luận văn của cô.

Thẩm Tích Phàm ngay cả mí mắt cũng không muốn nâng, trầm trọng thở dài: “ Đang làm lại, xin đừng quấy rầy.”

Lâm Úc Thâm cũng không rời đi, lật lật bài luận văn, sau đó hỏi: “ Vấn đề ở chỗ nào?”

“Bộ phận lý luận Operations management!” Cô vô lực chống đầu, bút trên tay không chút dịch chuyển: “Giáo sư nói không chuyên nghiệp, không chuyên nghiệp! Tôi muốn nói là chuyên nghiệp không đọc thành MMH, mà đổi sang đọc thành MBA mất rồi.”

(MMH là quản trị khách sạn, còn MBA là quản trị kinh doanh)

Lâm Úc Thâm mỉm cười: “Một chút việc nhỏ như vậy, em tại sao không nói sớm, có lẽ em không coi xuất thân chính qui của đàn anh đây để vào mắt. Kiến thức lý luận này đối với bọn em yêu cầu rất cao, nhưng đối với bọn anh chỉ là một bữa ăn sáng. Thế này, em đưa luận văn anh kiểm tra một phần, đưa anh xem.”

Thẩm Tích Phàm cũng cho là vậy, bằng thực lực của bản thân cô đem bộ phận lý luận của luận văn làm cho hoàn mỹ dường như không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, gật gật đầu, lập tức liền đem hết tư liệu sẵn có tất cả cho Lâm Úc Thâm kiểm tra.

Lâm Úc Thâm nhìn mặt của cô đại ra thì thở dài: “Cuối cùng mất mấy đêm liền rồi? giáo sư của các em cũng không có nhân tình gì, thôi bỏ đi, anh lập tức xem, em đi về ngủ trước, sửa xong anh đi tìm em.”

Cô chỉ cảm thấy mệt chết đi, cả người nện không ra một chút sức lực, vẫn cố động viên bản thân, tự giễu tự khinh: “Mấy ngày nay thi cử liên miên, luận văn...em cảm thấy bản thân dường như đã già đi mười tuổi mất rồi.”

Lâm Úc Thâm tức giận: “Giống như mới đào em từ dưới đất lên vậy, được rồi, mau trở về đi, tối nay đúng giờ anh đi tìm em.”

Cô gật gật đầu, đeo cặp lên vai, vẫy vẫy tay đi ra thư viện. Dọc theo đường đi, rét lạnh thấu xương giống như một tấm lưới đem cô bao kín lại, cái lạnh từng cơn từng cơn, ngẩng đầu nhìn trời, Ithaca thanh sạch không chút bụi nắng lại càng tối, dường như tuyết sắp rơi.

Lâm Úc Thâm nhìn bóng dáng cô dời đi, nhẹ nhàng thở dài, trở lại vị trí của mình, ngồi ở bên cạnh một người bạn một lúc lâu sau mới hoàn hồn: “Cô gái kia nhìn thoáng qua rất giống bạn gái cậu!”

“Bạn gái cái gì, lúc nào thì mình có bạn gái!” Anh vẽ mặt hoài nghi nhìn bạn cùng phòng.

“Ê! Đừng có chối, là cô gái lễ Noel lần trước tới tìm cậu, là người rất tinh tế xinh đẹp.”

“ Người kia không phải bạn gái của tớ, mà cùng với cậu cũng không có quan hệ.” Lại tiếp tục chống lại ánh mắt nghi ngờ của bạn, anh thở dài một hơi: “Nói hai ba câu cũng không nói rõ được chuyện, tóm lại tớ cũng không lừa cậu, OK!”

Người bạn không thuận theo mà cũng chẳng thêm buông tha tiếp tục bát quái: “Cái cô em gái mà trước đây cậu nói không phải là cô gái vừa nãy chứ, kì lạ nha, hai người thoát nhìn thật sự rất giống “trời sinh một cặp”!”

Lâm Úc Thâm chia chia máy tính: “Làm việc, làm việc, đừng nói nhảm nữa, cẩn thận báo cáo không hoàn thành được không biết ai bị ăn mắng!”

Cảm giác không biết đã ngủ qua bao lâu, chỉ thấy quanh người nóng nồm, nhưng theo bản năng lại cảm thấy lạnh phát run, nặng nề nhột nhột nghĩ lại cảnh trong mơ, trống rỗng, lại vẫn giữ được một chút ý thức tỉnh táo trong đầu.

Cô chỉ biết là bạn cùng phòng mở cửa ra rồi lại đi mất, sau đó nghe bên tai thấy tiếng “bộp bộp”, âm thanh mềm nhẹ, dường như là giai điệu tuyết rơi.

Một lúc sau, chuông cửa dồn dập vang lên, Thẩm Tích Phàm lập tức tỉnh táo, mở mắt ra, trong phòng tối đen không có đèn, sờ soạn nửa ngày mới đi được dép, chân vừa xỏ vào cảm thấy đầu ong ong rất đau, ngoài cửa có tiếng người gọi: “Thẩm Tích Phàm, em có ở trong không?”

Là Lâm Ưc Thâm— cô lên tiếng, nghiêng ngả lão đảo đi mở cửa, chỉ thấy Lâm Ưc Thâm đang đứng bên ngoài, trên tóc còn vương giọt nước, hơi hơi thở hổn hển: “Sao mà bây giờ mới ra cửa, ký túc xá lại không có đèn, anh tưởng em xảy ra chuyện gì.”

Cô mơ mơ màng màng “ừ” một tiếng: “Sao thế, trời đang mưa à?”

“Là tuyết rơi!” Lâm Ưc Thâm vào trong nhà, thuận tay ấn xuống công tắc, trong phòng một mảnh sáng ngời, Thẩm Tích Phàm nheo lại ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thật ư là tuyết rơi!”

Anh cười cười, giơ lên tài liệu trong tay: “Sửa lại xong rồi, em xem một chút, không hiểu chỗ nào anh giải thích cho, đỡ phải đến lúc giáo sư hỏi em lại không trả lời được, như vậy thật thảm.”

Thẩm Tích Phàm thở ra một hơi, như trút được gánh nặng: “Lâm Ưc Thâm, em cam đoan về sau đến ngày lễ tết sẽ cúng cho anh trứng gà đỏ, với đốt ba nén hương! Có kèm theo thịt bò khô, Lạp sườn, anh cũng không phải người theo chủ nghĩa ăn chay đi!”

“Ba hoa!” Lâm Ưc Thâm gõ lên đầu cô, ai ngờ ngón tay đụng vào da thịt thân nhiệt lại cao hơn bình thường, rút tay về vội vàng hỏi: “Thẩm Tích Phàm, em không phải sốt rồi chứ?”

Cô sờ sờ đầu, rồi gật gật: “Bảo sao bỗng dưng em cảm thấy lạnh, thì ra là thật sự hơi hơi nóng.”

“Nằm xuống giường đi!” đôi mày của Lâm Ưc Thâm nhăn lại: “Lớn như thế rồi một chút tự giác cũng không có, cũng không biết tự chăm sóc bản thân cho tốt, giáo sư của em rút cuộc là ép buộc bọn em như thế nào, thức mấy ngày rồi phải không?”

“Em không sao, chẳng qua có chút âm ỉ, làm gì mà phải kinh động tiểu quái như vậy!” Thẩm Tích Phàm tính tình lại nổi lên: “Nhanh, mau cho em xem luận văn, buổi tối còn phải sửa, ngày mai đã nộp rồi!”

Lời còn chưa dứt, cô cảm thấy một trận mê muội, tim đập mau không chịu nổi, chỉ cảm thấy mạch máu cấp tốc nở ra, đành phải đè lại ngực, hoãn một hơi mới tốt lên một chút.

Lâm Ưc Thâm sợ hãi: “Thẩm Tích Phàm, anh phải làm gì, không có việc gì chứ, muốn đi bệnh viện hay không, trước nằm xuống rồi nói sau!”

Cô gật gật đầu: “Em nằm nghỉ một chút, thở từ từ, nhịp tim sẽ không làm sao nữa.”

Phòng nghiên cứu CVI của đại học Pennsylvania.

Phòng thí nghiệm, phòng tài liệu một mảnh bừa bộn, số liệu trên màn hình máy tính một loạt sắp xếp hỗn độn, mô hình từng cái từng cái một nhanh chóng lướt qua, thỉnh thoảng lại có các loại âm thanh oán giận truyền ra: “Sai rồi, lại sai rồi! Đám số liệu chết tiệt!”

Hà Tô Diệp hết sức chăm chú nhìn máy tính, bỗng nhiên mắt phải nháy liên tục.

Có lẽ là quá mệt mỏi, hơn nửa tháng rồi ngủ không quá ba ngày, ngay cả nằm ở trên giường đều thật xa xỉ, lại càng không muốn nói là ngủ, vì để ra kết quả nghiên cứu của đề tài, tất cả mọi người đều bán mạng làm, mà anh cũng rất lâu rồi chưa liên lạc với Thẩm Tích Phàm.

Không phải không nghĩ tới, mà là không thể.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên xa xa, trong bầu không khí yên tĩnh, tựa như ở bên cạnh tai, một lần lại một lần, không biết tại sao lại luôn không có người tiếp. Dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói không lên lời sự lo lắng trong lòng.

Có người ngồi sát cạnh gọi anh: “Này, điện thoại của cậu đấy!”

Trong lòng anh giật mình, vội vàng đứng lên, sau khi nghe lại vang lên một giọng nói quen thuộc, trong sự nhẩn nại bỗng có chút tức giận: “Hà Tô Diệp, anh rốt cuộc là bận tới mất tới mũi cái chuyện gì vậy hả?”

Anh có chút kinh ngạc, nhưng lại tràn đầy lo lắng: “Lâm Ưc Thâm! Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

“Thẩm Tích Phàm lên cơn sốt rồi, tim hình như không thoải mái, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có phải đưa đến bệnh viện không?”

Bản năng nghề nghiệp lập tức làm cho anh nhớ tới cái bệnh không tốt này, trong đầu tức khắc trống rỗng, cảm giác lạnh lẽo lướt qua thân thể, tựa như có tảng đá thật lớn hung hăng đập vào trên đầu cùng trong lòng, sưng sờ một chút, cảm thấy sợ hãi như vậy, tiếng nói càng trở nên bức bách: “Cô ấy hiện tại ở ký túc xá à, trừ bỏ dấu hiệu này còn có nôn hay không, loại bệnh khó thở này hay kèm theo triệu chứng?”

“Tạm thời không có biểu hiện nào khác, cô ấy hiện tại nằm ở trên giường, đã ngủ rồi, tối hôm nay thấy sắc mặt cô ấy đặc biệt kém, như là thức vài đêm vậy.”

Thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng sự lo lắng kia căn bản vẫn chưa buông xuống được: “Anh biết rồi, anh lập tức qua đó đây!”

Lâm Ưc Thâm cũng sốt một chút: “Nơi này chỗ bọn em đang tuyết rơi lớn, nói sau đi trễ thế này...”

Còn chưa hết câu, đã bị giọng nói chém đinh chặt sắt của Hà Tô Diệp ngắt lời: “Không sao, trông chừng cô ấy giúp anh, một khi có tình trạng khác thường lập tức đưa đi bệnh viện, anh qua đó luôn đây!”

Treo điện thoại, Hà Tô Diệp phát hiện trong lòng bàn tay mình một mảng mồ hôi nhọt nhọt, tay chân giống như bị đông cứng, hoạt động vài cái mới có tri giác, vội vàng báo cáo tiến độ làm việc của mình, rồi cầm lấy áo khoác ra khỏi sở nghiên cứu.

Bầu trời một mảnh tối tăm, tâm trạng trong lòng, khiến hô hấp của bản thân không khỏi rối loạn từng tấc, chỉ có một suy nghĩ trong đầu: “Thẩm Tích Phàm, trăm ngàn lần em đừng gặp chuyện không may, trăm ngàn lần cũng không được, anh lập tức tới đây.”

Tăm tối cùng cô độc vô biên vô hạn, tiếng gió vù vù cùng tiếng tuyết rơi bên tai. Thời gian trong lúc ý thức của cô mê man trở nên xa xôi không hẹn trước, cảnh trong mơ người kia đi dưới trời tuyết lớn, vẫn là khuôn mặt cũ đẹp đẽ như vậy, nhưng quanh người lại tản mát ra hơi thở như băng như người cách xa ngàn dặm, không hề tức giận.

Cô liều mạng hướng anh chạy tới, một loại nội tâm sợ hãi bóp nghẹt suy nghĩ của cô. Cô cảm thấy bọn họ trong lúc đó khoảng cách rất gần, gần đến mức chỉ vươn tay ra là đụng tới. Nhưng như thế nào cũng chạm không đến được người của anh, trở mắt thấy cả người anh từ từ biến mất, ngay cả dấu chân cũng lặn mất tăm, giống như chưa hề tới.

Cô la lên tên của anh, cô cầu xin anh đừng bỏ lại cô một mình, trong không gian tràn ngập nỗi tưởng niệm tuyệt vọng.

Trời đất mờ mịt, không có gì đáp lại, trước mắt chỉ có màu trắng đậm của tuyết vẫn như cũ bay bay, tiếng gió khàn khàn lại thê lương làm cho tai của con người đau nhức, chỉ còn lại có chính mình đứng trong tuyết, cũng không biết nên về đâu.

Ngay cả nước mắt cũng không biết làm thế nào mà chảy ra, tựa như đã chết lặng.

Chậm rãi, từng chữ từng chữ, cô nghe thấy tiếng nói lo lắng, trầm thấp kia: “Nhóc à, mau tỉnh lại đi, em làm sao vậy?”

Mang theo một chút chất lỏng ấm nóng từ khóe mắt lan xuống, tràn vào trong tóc mai, tầm mắt trong mảnh sương, người con trai nhú mày lại, trong ánh mắt tràn ngập lo lắng cùng bất an.

Cái gì cũng không nói được thành lời, chỉ là nước mắt không chịu nổi kiềm chế mà trào ra, không chỉ vì cơn ác mộng vừa rồi, mà còn là ngàn nhớ nhung và mong ngóng, toàn bộ đều giải tỏa hết. Cái ôm của anh

trước sau vẫn ầm áp như vậy, cô lúc ấy chỉ có một suy nghĩ trong đầu, vì sao ở trước mặt anh cô luôn luôn yếu ớt như vậy, thích khóc như vậy.

Ngoài cửa sổ tuyết lớn, đem toàn bộ bầu trời đêm nhuộm thành một bức tranh xinh đẹp. Giống như lông của loài chim màu trắng mềm mại, uyển chuyển, phiêu phiêu rơi xuống, đẹp đến không cách nào hình dung.

Tất cả mọi thứ trên thế giới đều trở nên sinh động đẹp đến như vậy chính là bởi vì người con trai trước mắt này, trong một chốc, cô cuối cùng cũng biết anh có bao nhiêu quan trọng.

Chờ cô bình tĩnh trở lại, Hà Tô Diệp mới hỏi: “Đến cuối cùng là mấy ngày không ngủ rồi, em đây là do phổi nhiễm lạnh phát sốt, vừa rồi trong điện thoại của Lâm Ưc Thâm kể lại tình trạng của em, lúc này thật sự đã làm anh hoảng sợ.”

“Lâm Ưc Thâm ?” Thẩm Tích Phàm mở lớn đôi mắt: “Anh ta gọi điện thoại cho anh, anh ta làm sao mà quen biết anh?”

“Bởi vì anh là em họ của cậu con trai của dì ba của bác anh ấy.....” =.=” Lâm Ưc Thâm đẩy cửa bước vào, cười hì hì tiếp lời: “Không ngờ tới phải không? Hai bọn anh có chút quan hệ thân thích.”

Thẩm Tích Phàm nhìn Hà Tô Diệp cầu xin sự giúp đỡ, anh gật gật đầu: “Thật ra anh cũng không rõ ràng hai bọn anh là có cái quan hệ cấp bậc gì, nhưng trên cơ bản chính là cái tình huống trên.”

Khó trách trước kia nhìn thấy hai người bọn họ ở trong khách sạn thân mật nói chuyện với nhau, mà Lâm Ưc Thâm lúc nói với cô hai từ “Bạn trai” luôn mang theo nụ cười giảo hoạt, thì ra là như vậy— cô tử tử đánh giá hai người trước mặt: “Thật sự có chút giống nhau!”

Lâm Ưc Thâm cười cười: “Bạn trai chính quy đến rồi,đàn anh này cũng phải đi, không muốn làm cái bóng đèn nữa.”

Hà Tô Diệp nhấn hai vai cô xuống: “Em trước tiên cứ nằm đi, anh tiễn cậu ấy.”

Đi đến đầu cầu thang, Lâm Ưc Thâm xua xua tay: “Không cần tiễn, chăm sóc cô ấy tốt vào, không cần cảm ơn em!”

Hà Tô Diệp cười vang, có chút xin lỗi có chút trấn an mà chân thành nói: “Cảm ơn em!”

Lâm Ưc Thâm mím môi, muốn nói lại thôi, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Bỏ đi, bỏ đi, trước khi ra nước ngoài hai chúng ta đều đã nói rõ ràng, hy vọng anh đừng quên!”

Ánh mắt Hà Tô Diệp trong trẻo, thanh âm tuy nhẹ, nhưng lại nói rất có khí phách: “Anh sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy!”

Lâm Ưc Thâm nheo lại ánh mắt nhìn trời tuyết lớn bên ngoài, một chút tươi cười đọng lại bên môi, thâm ý thật lâu, cũng như chút được gánh nặng.

Sau khi trở về, Thẩm Tích Phàm liền hỏi: “Lâm Ưc Thâm làm cách nào tìm được điện thoại của anh, ký túc xá không phải không có điện thoại à?”

Anh nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cậu ta tìm được người quen ở sở nghiên cứu trực tiếp báo tin cho anh.”

Thẩm Tích Phàm gục đầu xuống: “Thật xin lỗi, Hà Tô Diệp, em thật sự là kẻ phiền toái, thực sự rất rất xin lỗi anh.”

Một nụ hôn bất ngờ không kịp đề phòng , mềm mại đặt trên trán của cô, dịu dàng vô hạn, anh gạt ra đám tóc mái trước trán , thẳng tắp nhìn vào mắt cô: “Nên là anh nói lời xin lỗi.”

Vẫn là một phút yên tĩnh, ầm áp, thì cái bụng của cô lại hò hét đánh trống tưng bừng, Thẩm Tích Phàm xấu hổ không chịu được, Hà Tô Diệp mỉm cười xoa xoa đám tóc hơi rối của cô, dặn dò: “ Mặc thêm áo vào, rồi ăn cơm thôi.”

Có lẽ vừa sốt nóng xong, cháo trắng cho vào miệng một chút hương vị cũng không có, cô chính là nhìn cái bát thôi cũng thấy nuốt không trôi, Hà Tô Diệp không bằng lòng: “Lại ăn thêm một chút đi, lát nữa còn phải uống thuốc, dạ dày rỗng không thì thuốc không hấp thụ được.”

Cô nhất thời tò mò: “Uống thuốc gì, em thế này cũng cần phải uống thuốc à, không phải giảm sốt rồi còn gì?”

“Em là do viêm phổi dẫn đến sốt cao, anh không phải đã nói em không cần liều mạng như vậy sao? Vốn thân thể cũng không khỏe, hiện tại lại càng kém!” Hà Tô Diệp nhắc tới bệnh trạng còn có chút nóng lòng, đôi mày càng nhăn lại.

Cô tò mò: “Thế em bây giờ phải uống thuốc gì?”

“Canh Đường Quy, bồi bổ tâm tì, ích khí sinh huyết, bên trong có hoàng kỳ, phục linh, bạch thuật, cam thảo, long nhãn, đương quy, viễn chí, mộc hương, cẩu kỷ tử” Hà Tô Diệp thở dài: “trước tiên đi ngủ một lát, khi nào xong anh gọi em dậy thì uống.”

“Nhưng mà, thuốc này lấy từ đâu ra? Nước Mỹ cũng có thuốc Đông y sao?”

“Khu phố tàu có cửa hàng bán thuốc bắc, đông y ở chỗ nào cũng được người Trung quốc hoan nghênh. Đúng rồi, hôm nay là ngày mừng ba năm mới, lúc anh đi tới đó còn thật náo nhiệt.”

Cô nhẹ nhàng phì cười, còn có chút trẻ con: “Chỗ ấy có mít quả, có bánh sủi cảo với bánh trôi nóng hổi, có biểu diễn múa sư tử hay không, còn có câu đối, cùng chữ Phúc nữa!”

“Nhớ nhà hả?” Hà Tô Diệp cầm lấy bàn tay cô: “Nếu muốn đi như vậy, anh dẫn em đi xem, nhưng mà không khí tết trong nước vẫn hơn.”

Thẩm Tích Phàm lại cảm thấy rung động trong lòng, nói đến miệng lại thu lại không biết nên biểu đạt như thế nào, chỉ nhẹ nhàng bốc lên nhúm thuốc gọi là Đường quy* kia, đặt ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng nói: “Đợi sau nửa năm nữa, em cùng nó sẽ giống nhau, vậy còn anh?”

(* Đường quy: có nghĩa là quay về)^

“Ồng gồc!” Hà Tô Diệp trấn an cười lên vui vẻ: “Em nói xem?”

Đương quy, đương quy—“lang thang một đời quay về quê, nhớ nhất nhà cũ có cha mẹ” Cô không khỏi yêu thích cái tên này.

(* cụ thể câu đó là , : Du tử mỗi một đương quy hương, tối niệm lão ốc cư cao đường, mình cũng không biết nên dịch thành như thế nào cho hay nhất, nhưng đại khái là nghĩa như ở phía trên^^).

Cuối cùng là vị cổ nhân nào đã làm cho tên của vị thuốc đông y này nổi tiếng như vậy, là lòng mẹ ngày đêm mong con về, hay là người con gái tương tư nhưng nhớ người chồng ngày trở lại, nhưng mặc kệ là ai, chúng đều là một phần tâm ý, một loại tưởng niệm nhập vào sâu đáy lòng.

Có lẽ một đời muốn chết rồi, mà cũng có thể là tác dụng của thuốc Đông y, cảm giác buồn ngủ mông lung hiện lên rất nhanh, dường như còn có người nào đó bên môi cô nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, cô mỉm cười, rồi lại ngủ mất.

Vì thế, một đêm không ác mộng cứ thế qua đi.

Ngày hôm sau, cô bị ánh nắng sáng sớm lay tỉnh.

Màu trắng đầy trời, ánh nắng mặt trời chiếu vào trên đám tuyết đọng, phát ra quang sắc nhẹ nhàng, thuần khiết như vậy, không một chút tỳ vết. Thẩm Tích Phàm nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, cả người thoải mái nói không lên lời.

Nhưng, tuyết lớn thế, tối hôm qua Hà Tô Diệp làm cách nào mà tới được.

Phòng bếp truyền đến từng đợt hương thơm, là loại mùi vị đậm đà, lập tức bẻ gãy suy nghĩ trong cô, vội vàng xỏ dép đi vào bếp, lại phát hiện Hà Tô Diệp đang bưng cái bát to, nhìn thấy cô vội hỏi: “Tỉnh dậy? bây giờ em thấy thế nào?”

Cô sờ sờ cái trán, thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Không có việc gì rồi, hiện tại tinh thần cũng tốt hơn, anh làm cái gì thế, thơm quá!”

“Là cháo rau.” Hà Tô Diệp thuận tay nâng lên cái bát, làm cho Thẩm Tích Phàm thỏa mãn hít thật sâu, anh không khỏi bật cười: “Cô nhóc này, đừng có mà mê mẩn như thế, nhanh đi rửa mặt đi.”

Cháo rau vào tới miệng là hương vị nhẹ nhàng khoan khoái, một bát không đủ phải thêm một bát, mà Hà Tô Diệp chỉ mỉm cười nhìn cô: “Không cần ăn gấp vậy, cẩn thận đau dạ dày.”

Bởi vì là món ăn tự tay anh làm, cho nên khi ăn càng thơm nồng đậm.

Nghĩ tới anh vì cô mà làm nhiều việc đến thế, nhưng cô lại cảm thấy không đủ, cảm thấy đối với bản thân lúc nào cũng không có cảm giác an toàn, mà trong lòng luôn tồn tại khúc mắc, đối với tương lai hai người lúc nào cũng sợ hãi, lo lắng, thấp thỏm, mà căn bệnh lần này cũng là do trong lòng rối loạn mà sinh ra.

Việc học nặng nề như này thật sự chẳng thấm vào đâu, cuộc sống tự ngược như nhà sư khổ hạnh chính là cảm giác cô đơn xấu hổ ám ảnh. Thì ra là cô đã vướng vào bệnh tương tư, bởi vì nhung nhớ, mới thấy cô độc, sợ hãi, mới mạnh mẽ, rồi bất lực, mới không thể khống chế được, mà anh chính là vị thuốc đông y của cô.

Nếu đã thiếu tình yêu của anh nhiều như vậy thì để thời gian cả đời này trả lại đi.

Cô buông đũa, nhìn ánh mắt của anh mà tràn đầy bướng bỉnh, thẳng thắn, nhẹ nhàng nói ra, từng chữ từng chữ một: “Hà Tô Diệp, em nghĩ....nghĩ mình muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh.”

Bàn tay cầm đũa hơi hơi run lên, sau đó chính là âm thanh thanh thúy của tiếng đũa va vào bát, trong mắt anh nổi lên một loại cảm xúc phức tạp, vừa vui sướng, cảm động, còn là một thứ gì đó nói không lên lời, Thẩm Tích Phàm nhìn không ra đó là gì, chỉ tùy ý nhìn anh đứng lên đi đến trước mặt cô, rồi sau đó nhẹ nhàng ôm.

Hà Tô Diệp ở bên tai cô chỉ nói một chữ, lại cảm thấy so với bất cứ lời thề non hẹn biển của ai cũng đều chân thành nhất.

Anh nói: “Được!”

Lời hứa hẹn cả đời.

Mùa đông này, ở nơi đất khách xa lạ, cô cuối cùng hiểu được, tình yêu trong thế giới sẽ có loại hạnh phúc tay trong tay, tình yêu trong thế giới sẽ có thiên trường địa cửu, đồng cam cộng khổ.

Ở trong sự đẹp đẽ của thời gian, cô gặp được anh, yêu thương anh, sau đó quyết định bên nhau cả đời.

Năm tháng tới đây, viên mãn không còn gì hối tiếc.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-la-dieu-tot-nhat-anh-da-lam>